ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Novik_Naomi-Temeraire_1-Drak_jeho_velicenstva.pdb

PDB Name: Novik-T1-Drak jeho Velicenstva
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 19.10.2007
Modification Date: 19.10.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Naomi Noviková
DRAK JEHO VELIČENSTVA

ARGO
TRITON

Drak Jeho Veličenstva je románové dílo. Veškeré dění, dialogy i postavy, vyjma některých známých historických i veřejných osobností, jsou plodem autorčiny fantazie a nelze jim přisuzovat reálnou existenci. Situace, události a dialogy, ve kterých vystupují skutečné historické či veřejné osoby, jsou beze zbytku smyšlené a jejich cílem není líčit reálné dění ani měnit čistě literární povahu díla. Ve všech ostatních ohledech je jakákoli podobnost s živými či mrtvými zcela náhodná.

Přeložila Petra Kůsová

© Argo, 2007
© Triton, 2007

His Majesty's Dragon by Naomi Novik
This translation published by arrangement with Ballantine Books, an imprint of Random House Publishing Group, a division of Random House, Inc.

Copyright © 2006 by Naomi Novik
Translation © Petra Kůsová, 2007
Cover illustration Ó Todd Lockwood, 2006

ISBN 978-80-7254-970-2 (Triton)
ISBN 987-80-7203-904-3 (Argo)

CHARLESOVI
sine qua non

DRAK
JEHO
VELIČENSTVA

I

Kapitola 1
Paluba francouzské lodi, oblitá kluzkou krví, se houpala na rozbouřených vlnách tak, že každý úder mohl srazit stejně snadno toho, kdo se ho chystal zasadit, jako jeho zamýšlený cíl. Laurence v zápalu boje neměl pokdy podivovat se nad urputností odporu, i přes otupující horečné vypětí si však v nepřehledné vřavě mečů a dýmu pistolí povšiml úzkosti ve tváři francouzského kapitána povzbuzujícího křikem své muže.
Tvářil se zmučeně ještě i krátce nato, když se setkali na palubě a zdráhavě odevzdával Laurencovi meč: jeho ruka v poslední chvíli zpola sevřela čepel, jako by chtěl zbraň strhnout zpátky. Laurence se podíval vzhůru a přesvědčil se, že

byla stažena vlajka, a poté meč s němou úklonou přijal. Sám francouzštinou nevládl, a s formálnějším rozhovorem musel tedy vyčkat na svého mladého podporučíka, který v tu chvíli právě v podpalubí zajišťoval francouzská děla. Když nyní ustal boj, zbylí Francouzi se doslova káceli přímo tam, kde zrovna stáli. Laurence postřehl, že jich je méně, než by u fregaty o šestatřiceti dělech očekával, a že mají chorobně propadlé tváře.
Mnozí z nich leželi mrtví nebo umírali na palubě. Laurence nad tím zmarem vrtěl hlavou a nesouhlasně si měřil francouzského kapitána, který se podle jeho mínění do boje vůbec neměl pouštět. Krom prosté skutečnosti, že Reliant by Amitié co do počtu děl i mužů lehce předčil i za nejpříznivějších okolností, posádku zjevně zkrušila nemoc či hlad. Plachty nad jejich hlavami byly ke všemu žalostně zamotané, a to nikoli vlivem boje, nýbrž v důsledku bouře, která ustala teprve ráno; než Reliant připlul blíž a jeho muži se vrhli na palubu nepřítele, posádce Amitié se sotva podařilo vypálit salvu z děl na jednom boku. Porážka kapitána zjevně hluboce zdrtila, nebyl ovšem žádný mladík, aby se poddával svým náladám: měl svým mužům posloužit lépe a neposílat je do předem prohrané bitvy.
"Pane Riley," oslovil Laurence svého poručíka, "zařiďte, ať naši muži odnesou zraněné dolů." Připnul si kapitánův meč k opasku; ten muž si podle jeho mínění nezasloužil tu čest, aby mu ho vrátil, třebaže by to obyčejně udělal. "A pošlete pro pana Wellse."
"Provedu, pane," kývl Riley a hned vydal potřebné rozkazy. Laurence přistoupil k zábradlí, aby prohlédl, jakou újmu utrpěl trup. Loď vypadala vcelku netknutě; sám totiž vlastním mužům nařídil, aby nemířili pod čáru ponoru. S uspokojením v duchu zkonstatoval, že ji bude bez obtíží možno dopravit do přístavu.
Vlasy mu vyklouzly z kratičkého copánku, a když se nyní sehnul, spadly mu do očí. Když se narovnával, netrpělivě si je odhrnul, a zamazal si tak krví čelo i vlasy vyšisované sluncem. Když se k tomu přidala jeho široká ramena a urputný pohled, působil při obhlížení kořisti mimoděk jako divoch, což neladilo s jeho obvyklým hloubavým výrazem.
Přivolaný Wells vyšel z podpalubí a postavil se po jeho boku. "Pane," spustil hned bez vyzvání, "prosím za prominutí, ale nadporučík Gibbs říká, že v nákladním prostoru našel cosi podivného."
"Ano? Tak to se zajdu podívat," odpověděl bez váhání Laurence. "Sdělte prosím zde tomu pánovi," kývl na francouzského kapitána, "že se mi musí slovem zaručit za sebe i své muže, jinak budou muset být zbaveni svobody."
Francouzský kapitán hned neodpověděl, jen se ztrápeně rozhlédl po svých mužích. Samozřejmě by jim bylo daleko lépe, kdyby se mohli svobodně pohybovat po spodní palubě, a opětovné uchopení vlády nad lodí za daných okolností nepadalo v úvahu, přesto však zaváhal, schlípl, nakonec ze sebe ale přece vypravil: "Je me rends," přičemž se zatvářil ještě zdrceněji.
Laurence krátce pokývl. "Může se vrátit do své kajuty," řekl Wellsovi a zamířil do nákladního prostoru. "Doprovodíte mě, Tome? Výborně."
S Rileym v závěsu sestupoval do podpalubí, kde zastihl čekajícího nadporučíka. Gibbsův zpocený kulatý obličej pořád ještě zářil vzrušením; připadl mu úkol dopravit kořist do přístavu, a protože to byla fregata, mohl takřka jistě očekávat povýšení, kapitánskou hodnost. Laurence se z toho měl jen malou radost; Gibbs sice odváděl svou práci slušně, byl mu však přidělen z rozkazu admirality a nikdy se spolu nesblížili. On sám si na místě nadporučíka přál Rileyho, a kdyby bývalo po jeho, povýšení by nyní čekalo jeho. Tak už to ale u námořnictva chodilo a on Gibbsovi jeho štěstí neupíral, přesto ale nejásal tolik, jako kdyby měl vlastní loď dostat Tom.
"Nu dobrá, copak tu tedy máme?" pronesl Laurence nyní při pohledu na muže tísnící se kolem přepážky podivně umístěné v zadní části nákladního prostoru; práce na soupisu ukořistěných lodních zásob přitom stála.
"Kdybyste prosím mohl sem, pane," vyzval ho Gibbs. "Udělejte místo," nařídil mužům, kteří se rozestoupili, a Laurence uviděl dvířka ve stěně přepažující zadní část podpalubí; byla sem vsazena zjevně teprve nedávno, protože dřevo bylo výrazně světlejší než okolní prkna.
Laurence prošel se skloněnou hlavou nízkým průchodem a ocitl se v podivně vyhlížející komůrce. Stěny byly vyztužené kovem, který musel loď značně, zbytečně zatěžovat, podlaha byla vystlaná starou plachtovinou a v rohu stála kamínka na uhlí, v tu chvíli se v nich ale netopilo. Jediný předmět uložený v místnůstce představovala objemná bedna, dosahující zhruba výšky mužského pasu a obdobné šířky, připoutaná k podlaze a stěnám silnými lany připevněnými ke kovovým kruhům.
Laurence zachvátila prudká zvědavost, které po kratičkém boji podlehl. "Asi se podíváme dovnitř, pane Gibbsi," prohlásil a poodstoupil. Víko bedny bylo důkladně přibité, početným ochotným rukám ale nakonec neodolalo. Muži je odtrhli, zvedli svrchní obalovou vrstvu a k bedně se naráz sehnul bezpočet chtivých hlav.
Nikdo ani nehlesl a Laurence v tichosti hleděl na lesknoucí se vypouklinu vaječné skořápky vystupující z navršené slámy. Bylo to takřka k neuvěření. "Pošlete pro pana Pollitta," vypravil ze sebe posléze hlasem jen mírně přiškrceným. "Pane Riley, přesvědčte se prosím, jestli ta lana drží opravdu pevně."
Riley hned nereagoval, byl příliš zaujatý pohledem na neskutečnou věc před sebou, po chvilce ale opět nabyl duchapřítomnosti, spěšně vyhrkl: "Provedu, pane," a dal se do prohlížení lan.
Laurence přistoupil blíž a nehnutě na vejce hleděl. O tom, co je zač, nemohlo být nejmenších pochyb, neměl však takovou zkušenost, aby to sám najisto posoudil. Když se vzpamatoval z počátečního úžasu, váhavě natáhl ruku a velice opatrně se dotkl jeho povrchu; bylo na dotek hladké a tvrdé. Okamžitě ruku zase odtáhl, aby náhodou nezpůsobil nějakou škodu.
Pan Pollitt zatím s obvyklou neobratností slézal do podpalubí, přičemž se oběma rukama přidržoval postranic žebříku a zanechával na nich krvavé šmouhy. Na moře nebyl, lodním ranhojičem se stal teprve ve třiceti, po několikerých nejasných zklamáních na souši. Byl to ovšem bodrý chlapík, u posádky značně oblíbený, přestože na operačním stole nemíval vždycky právě nejpevnější ruku. "Ano, pane?" ohlásil se a pak si všiml vejce. "Pane na nebi."
"Tedy přece jen dračí?" zeptal se Laurence. Vyžadovalo velké úsilí, aby potlačil vítězoslavný tón.
"Ale jistě, pane kapitáne, už sama velikost tomu nasvědčuje." Pan Pollitt si otřel ruce o zástěru a hned odhrnoval další

slámu, aby viděl víc. "Panečku, už je pěkně ztvrdlé. To by mě tedy zajímalo, co si vlastně vůbec mysleli, takhle daleko od pevniny."
To neznělo právě nadějně. "Ztvrdlé?" ozval se Laurence ostře. "To značí co?"
"Nu to, že se brzy vylíhne. Budu muset nahlédnout do knih, abych si to ověřil, domnívám se však, že Badke ve svém Bestiáři s jistotou uvádí, že po úplném ztvrdnutí skořápky dojde do týdne k vylíhnutí. Nádherný exemplář, musím si skočit pro měřidlo."
Ranhojič odběhl a Laurence si vyměnil pohled s Gibbsem a Rileym. Přitom k nim popošel blíž, aby je při hovoru nezaslechli okounějící zvědavci. "Za příznivého větru je to na Madeiru tři týdny, co myslíte?" pronesl Laurence tiše.
"Přinejlepším, pane," přikývl Gibbs.
"Nedokážu si vysvětlit, kde se tu s tím vzali," poznamenal Riley. "Co hodláte udělat, pane?"
Počáteční uspokojení zvolna přecházelo ve zděšení, když si Laurence uvědomil, do jak nesmírně obtížné situace zabředl. Nepřítomně zíral na vejce. I v matném svitu lucerny zářilo teplým mramorovým leskem. "Nemám nejmenší ponětí, Tome. Nejspíš ale dojdu vrátit tomu francouzskému kapitánovi jeho meč. Není divu, že se bil tak urputně."
* * *
Samozřejmě ale ponětí měl, nabízelo se totiž pouze jedno jediné řešení, byť bylo nemilé o něm třeba jen uvažovat. Laurence stísněně sledoval, jak vejce i s bednou putuje na Reliant; s výjimkou francouzských důstojníků jeho sklíčenost nikdo další nesdílel. Dopřál jim volnost na zadní palubě a oni přes zábradlí zachmuřeně přihlíželi pomalému přesunu. Tváře všech námořníků kolem se přitom smály, čišela z nich potutelná, škodolibá radost, a nečinně postávající zevlouni se mohutně strkali a pokřikovali nepotřebné rady a upozornění na potící se skupinku, která bednu s vejcem přesouvala.
Když bylo vejce bezpečně uloženo na palubě Reliantu, Laurence se rozloučil s Gibbsem. "Zajatce přenechám vám; nemá smysl jim zbytečně dávat důvod k nějakému zoufalému pokusu se vejce opětovně zmocnit," prohlásil. "Držte se v závěsu, jak jen to půjde. Pokud se ovšem přece jen navzájem ztratíme, počkáme na sebe na Madeiře. Z celého srdce vám blahopřeji, kapitáne," dodal ještě a stiskl Gibbsovi pravici.
"Děkuji vám, pane, a smím-li to tak říci, velmi jasně si uvědomuji… jsem nanejvýš vděčný…" Tady ovšem Gibbsovi došla slova, kterými nikdy nijak zvlášť neoplýval; zmlkl tedy a dál už jen stál, překypoval blahovůlí a rozzářeně se usmíval na Laurence i celý svět.
Lodě kvůli přepravě vejce přirazily k sobě, a Laurence proto ani nepotřeboval člun, stačilo přeskočit v okamžiku, kdy se vzdula vlna. Riley s ostatními důstojníky už přeskákali předtím. Vydal příkaz k vyplutí a zamířil rovnou do podpalubí, aby se s problémem vypořádal o samotě.
Žádná jiná možnost se mu však přes noc nenabídla. Druhý den ráno se podvolil nutnosti, vyhlásil rozkazy a zakrátko už se do jeho kabiny tlačili důstojníci i kadeti, vydrhnutí a celí nesví v nejlepších úborech; takové hromadné předvolání nemělo obdoby a kajuta nebyla dost velká na to, aby se do ní všichni pohodlně naskládali. Laurence postřehl v mnohých tvářích úzkost, pramenící bezpochyby z nějakého nepřiznaného provinění, v jiných zas zvědavost; i sám Riley se tvářil znepokojeně, patrně zčásti tušil, co Laurence zamýšlí.
Laurence si odkašlal; stál, protože už předtím přikázal odsunout stůl i židli tak, aby vzniklo více místa, kalamář a pero s několika archy papíru si ovšem odložil za sebe na parapet pod záďovými okny. "Pánové," začal, "všem vám je už známo, že jsme na palubě ukořistěné lodi našli dračí vejce; pan Pollitt ho s nezvratnou jistotou poznal."
Zazářily početné úsměvy a dav se rozvlnil nenápadně dloubajícími lokty; mladičký kadet Battersea vykvikl pištivým hláskem: "Blahopřeji, pane!" a kolem to potěšené zahučelo.
Laurence se zamračil; chápal jejich rozjaření, a kdyby byly okolnosti jen trochu jiné, byl by se k němu přidal. Vejce, bezpečně dopravené na pevninu, by mělo cenu tisícinásobku své váhy ve zlatě; každý muž na palubě by dostal svůj díl kořisti a jemu jako kapitánovi by připadl nejvyšší podíl.
Palubní deníky Amitié sice včas skončily v moři, mužstvo si však dávalo pozor na jazyk mnohem méně než důstojníci, a tak Wells z jejich nářků nadmíru jasně pochopil, co loď zdrželo. Horečka řádící v posádce, téměř měsíční bezvětří, netěsnící nádrže znamenající zkrácené příděly vody a vposledku i bouře, kterou i oni sami před nedávnem zažili. Stíhala je jedna mimořádně nešťastná náhoda za druhou a Laurence věděl, že pověrčivci mezi jeho muži by se zalekli pomyšlení, že Reliant nyní veze vejce, které to celé neštěstí bezpochyby zapříčinilo.
Rozhodně si ovšem umiňoval, že se to posádka nesmí dozvědět; bude daleko lépe, říkal si, když o dlouhé řadě pohrom, které zachvátily Amitié, nebudou nic tušit. Když se tedy opět rozhostilo ticho, Laurence řekl jen: "Ukořistěná loď se při plavbě bohužel setkala s mnoha nepříjemnostmi. Jistě počítala, že dorazí k pevnině už skoro před měsícem, ne-li dříve, a vlivem vzniklého zpoždění to s vejcem začalo být naléhavé." Většina tváří nyní prozrazovala zmatek či nechápavost, byť se začaly šířit i zneklidněné pohledy, a Laurence tedy proslov zakončil prostým konstatováním: "Zkrátka a dobře, pánové, co nevidět se to vylíhne."
Opět to tlumeně zašumělo, tentokrát zklamaným tónem, přičemž se ozvalo i několikeré tiché reptání; Laurence by provinilce obyčejně ztrestal následnou důtkou, takto je ovšem ponechal bez napomenutí. Brzy je čekal závažnější důvod k reptání. Zatím ještě totiž nechápali, co to znamená; pouze si v duchu spočetli, že za nezkrocené dráče jim bude vyplacen výrazně nižší podíl než za nevylíhlé vejce.
"Patrně si ne všichni uvědomujete," pokračoval Laurence a tišil přitom zaznívající šepot pohledem, "že Anglie je na tom s letectvem prabídně. Přirozeně máme vynikající letce, kterým se ve vzduchu žádný jiný národ na světě nevyrovná, v chovu nás však Francouzi dvojnásobně předčí a rozhodně jim nelze upřít, že chovají různorodější plemena než my. Řádně zkrocený drak má pro nás cenu přinejmenším jedné lodi o sto dělech, i kdyby to byl obyčejný žlutý sekáč nebo třítunový winchester, a pan Pollitt podle velikosti a zbarvení vejce soudí, že se z něj vylíhne prvotřídní exemplář, patřící s největší pravděpodobností k některému vzácnému velkému druhu."

"Ale ne!" vyjekl zděšeně kadet Carver, když pochopil, kam Laurence svými slovy míří; ihned se na něj upřely pohledy, on zrudl a kousl se do jazyka.
Laurence toto vyrušení mlčky přešel; Rileymu ani nemusel říkat, aby dotyčnému na týden zarazil příděly grogu. Výkřik aspoň připravil ostatní přítomné. "Musíme se přinejmenším pokusit to zvíře zkrotit," pokračoval. "Věřím, pánové, že tu mezi námi není nikdo, kdo by nebyl ochoten splnit svou povinnost vůči Anglii. Letectvo sice možná nenabízí takový život, k jakému jsme byli vychováni, u námořnictva ale také není právě snadné živobytí a mezi vámi není nikdo, kdo by nevěděl, co je těžká služba."
"Pane," ozval se poručík Fanshawe s obavou v hlase: byl to mladík z velmi dobré rodiny, hraběcí syn. "Chcete říct… máme tomu rozumět tak, že my všichni…"
Důraz na slově všichni prozradil, že svou poznámku mínil čistě sobecky, a Laurence cítil, jak málem brunátní zlostí. Vyštěkl: "Skutečně my všichni, pane Fanshawe, pokud se zde ovšem nevyskytuje takový zbabělec, který by se neodvažoval to zkusit, a dotyčný ať se v tom případě zodpovídá vojenskému soudu, až doplujeme na Madeiru." Hněvivě se rozhlédl po místnosti, nikdo další se mu už ale do očí nepodíval ani nic nenamítal.
Běsnil tím spíš, že tu obavu chápal a sám ji i zakoušel. Žádnému muži vychovanému k životu na moři rozhodně nemohlo být lehko při představě, že by se najednou měl stát letcem, a jemu se příčilo žádat po svých mužích, aby se něčemu takovému podvolili. Vposledku to znamenalo dát beze zbytku vale obyčejnému životu. Nebylo to jako u námořnictva, kdy člověk odevzdal loď zpátky admiralitě a stanul opět na souši, často volky nevolky.
Draka nebylo možné jen tak někam odstavit nebo mu dopřát úplnou volnost ani v době míru, a mělo-li se zabránit dospělému, dvacetitunovému jedinci v tom, aby si dělal, co se mu právě zlíbí, padly na to takřka veškeré síly nejen samotného letce, ale i celé čety pomocníků.
Nebylo je možné ovládat násilím a ke svým pánům se stavěli vyběravě; někteří se zcela odmítali podrobit i třeba hned po vylíhnutí a žádný už se nenechal zkrotit po prvním krmení. Nezkrotného draka bylo možné ustavičným přísunem potravy, společností samic a pohodlným přístřeším udržet na chovné základně, jinde se mu však nedalo poručit a takové zvíře odmítalo mluvit s lidmi.
Pokud si tedy vylíhlé dráče od vás nechalo nasadit postroj, už navždy vás k němu poutala povinnost. Letec jen tak snadno nemohl spravovat žádný majetek, starat se o rodinu, ani nijak moc docházet do společnosti. Letci žili v odloučení a valnou měrou i mimo zákon, protože je nebylo možné potrestat, aniž by se přišlo i o možnost využití draka. V dobách míru žili nezřízeným, zhýralým životem v malých uzavřených společenstvech, zpravidla v nejodlehlejších a nejnehostinnějších končinách celé Británie, kde mohla být drakům dopřána alespoň jakás takás svoboda. Příslušníci letectva byli sice nesporně ctěni pro svou odvahu a smysl pro povinnost, představa vstupu mezi ně však nemohla lákat žádného urozeného muže vychovaného v řádné společnosti.
Přesto však přece pocházeli z dobrých rodin, urození synci odcházeli na výcvik v sedmi letech a letectvo by považovalo za neskutečnou potupu, kdyby se o krocení pokoušel kdokoli, kdo nepatřil do jeho vlastních řad. A mělo-li se po někom žádat, aby se vydal v takové nebezpečí, pak tedy po všech; ačkoli kdyby se Fanshawe tak nevhodně neozval, Laurence by z toho vynechal Carvera, věděl totiž, že mu nesvědčí výšky, což pokládal u letce za závažnou překážku. V ovzduší navozeném ostudnou námitkou by to však působilo jako nepatřičné nadržování, což nemohl dopustit.
Zhluboka se nadechl, stále ještě to v něm vřelo zlostí, a znovu promluvil: "Nikdo ze zde přítomných nemá pro daný úkol odpovídající výcvik a jediným zcela spravedlivým způsobem, jak tuto povinnost přidělit, je los. Pánové, kteří mají rodiny, jsou přirozeně z losování vyňati. Pane Pollitte," otočil se k ranhojiči, který měl v Derbyshiru ženu a čtyři děti, "doufám, že nám to jedno jméno vylosujete. Pánové, napište prosím každý své jméno zde na papír a vhoďte ho do tohoto měšce." Slovo doprovodil skutkem, odtrhl kus papíru se svým jménem, složil ho a vložil do váčku.
Riley okamžitě vykročil kupředu a ostatní ho poslušně napodobili; s uzarděním se roztřeseně podepsal i Fanshawe sledovaný Laurencovým ledovým pohledem. Carver psal naopak srdnatě, byť byl ve tváři pobledlý; celé to uzavřel Battersea, který na rozdíl od všech ostatních nedbale odtrhl papír tak, že se nápadně lišil velikostí, a přitom slyšitelně šeptal Carverovi: "To by bylo skvělé lítat na drakovi, ne?"
Laurence nad neuvážlivostí mládí zlehka zakroutil hlavou; přitom by ale přece jen bylo lépe, kdyby byl vybrán někdo z mladších, protože by se snáze přizpůsobil. Přesto by ale nerad některého z chlapců pro takový úkol obětoval a vystavil se hněvu jeho rodiny. Totéž by však platilo o kterémkoli z přítomných mužů, jeho samého nevyjímaje.
Snažil se sice, seč mohl, aby se sobecky neobíral hrozícími následky, když se však teď osudný okamžik blížil, nedokázal se tak docela od vlastních obav oprostit. Jeden jediný útržek papíru mohl zhatit celou jeho kariéru, zpřevracet mu život, znectít ho v otcových očích. A musel přitom myslet i na Edith Galmanovou; kdyby však chtěl začít omlouvat své muže kvůli nějakému započatému, ani ne ještě pevnému závazku, nezůstal by žádný. Tak či onak si nedokázal představit, že by se on sám z losování jakkoli vymluvil: nemohl přece po svých mužích žádat, aby los podstoupili, a sám se přitom nezúčastnit.
Podal váček panu Pollittovi a s vypětím všech sil se snažil stát klidně, s rukama nenuceně založenýma za zády, a tvářit se nevzrušeně. Ranhojič dvakrát potřásl míškem v dlani, bez dívání do něj vsunul ruku a vytáhl složený lístek.
Laurence ke svému studu pocítil hlubokou úlevu ještě předtím, než vůbec zaznělo vybrané jméno: papírek byl totiž složený vícekrát než jeho vlastní útržek.
Pocit ulehčení trval jen chvíli. "Jonathan Carver," oznámil Pollitt. Fanshawe zprudka vydechl, Battersea si povzdechl a Laurence svěsil hlavu a v duchu se na Fanshawa znovu rozezlil; tak nadějný mladý kadet a u letectva nejspíš stejně nebude k ničemu.
"Nu a máme to," poznamenal; nic víc se nedalo dělat. "Pane Carvere, až do vylíhnutí vejce jste zproštěn služebních povinností; místo práce se budete radit s panem Pollittem o postupu následného krocení."

"Ano, pane," hlesl hoch.
"Můžete jít, pánové; vy tu ještě zůstaňte, pane Fanshawe. Vy, pane Riley, si vezměte na povel palubu."
Riley se rozloučil lehkým ťuknutím do klobouku a ostatní se zvolna vytratili za ním. Pobledlý Fanshawe strnule stál s rukama sepjatýma za zády a polykal tak, až mu na krku poskakoval ostře vystupující ohryzek. Laurence ho nechal potit, dokud stevard nerozestavil nábytek v kabině na původní místa, poté se posadil na židli před záďovými okny a z této oficiální pozice na něj upřel hněvivý pohled. "Teď bych byl rád, kdybyste mi laskavě vyložil, co přesně jste mínil onou poznámkou, pane Fanshawe," začal.
"Ale, pane, vůbec nic jsem jí nemyslel," soukal ze sebe Fanshawe. "Já jen co se o letcích říká, pane…" Postřehl sílící hněv v Laurencových očích a slova se mu vzpříčila v krku.
"Mně je srdečně jedno, co se říká, pane Fanshawe," zpražil ho Laurence. "Letci chrání Anglii ve vzduchu stejně jako námořnictvo na vodě, a až dokážete aspoň polovinu toho, co ti nejposlednější z nich, pak teprve můžete někoho kritizovat. K vlastním povinnostem teď převezmete hlídky a práci za pana Carvera a až do odvolání máte zaražený příděl grogu; sdělte to laskavě proviantnímu důstojníkovi. Odchod."
Vzdor svým slovům však po Fanshawově odchodu neklidně přecházel po kajutě. Projevil přísnost, zcela právem, bylo přece nanejvýš nepatřičné, aby se někdo takto vyjadřoval, tím spíše, když přitom poukazoval na svou urozenost. Rozhodně to ale byla oběť a při pomyšlení na výraz Carverova obličeje ho palčivě hryzalo svědomí. Jeho vlastní přetrvávající pocity úlevy v něm probouzely výčitky; odsuzoval toho chlapce k údělu, který on sám snášet nechtěl. Pokoušel se utěšovat myšlenkou, že drak s velkou pravděpodobností nad neškoleným Carverem ohrne nos a odmítne se nechat zkrotit. Pak by si nemusel nic vyčítat a mohl by kořist odevzdat s klidným svědomím. I kdyby se drak hodil jen na chov, pořád ještě by Anglii významně posloužil a to, že se ho podařilo uzmout Francouzům, znamenalo samo o sobě vítězství; osobně by ho takový výsledek nanejvýš uspokojil, považoval však za svou povinnost vší mocí se zasadit o to, aby se podařil opak.
* * *
Po celý následující týden panovala stísněná nálada. Nebylo možné nevnímat Carverovo úzkostné napětí, zvláště když se týden chýlil k závěru a postroj, o jehož výrobu se snažil zbrojíř, začal nabývat jasnějšího tvaru, ani si nevšimnout skleslosti jeho přátel a členů osádky děla, které velel, protože se těšil všeobecné oblibě a jeho vztah k výškám nebyl žádným velkým tajemstvím.
V dobrém rozmaru byl jedině pan Pollitt, který neměl o citovém rozpoložení na lodi valné tušení, zajímal se totiž hlavně o postup krocení. Zkoumáním vejce trávil tolik času, že vedle bedny v důstojnické místnosti dokonce i jedl a spal, což důstojníci přijímali s velkou nelibostí: pronikavě totiž chrápal a oni i bez něj neměli dost místa na spaní. Pollitt jejich tichý odpor naprosto nebral na vědomí a vytrval u vejce až do rána, kdy s trestuhodnou necitlivostí zvesela oznámil, že se začaly objevovat první praskliny.
Laurence ihned přikázal, aby vejce bylo vyjmuto z bedny a vyneseno na palubu. Už dříve byl ze staré plachtoviny nacpané slámou vyroben speciální polštář; nyní ho položili na několik truhel svázaných k sobě a vejce na něj rozechvěle posadili. Pan Rabson, zbrojíř, přinesl provizorní postroj z kožených řemenů pospojovaných desítkami kovových přezek; nemohl ho vyrobit ani přesně na míru, protože neměl valné ponětí o tělesných rozměrech draků. Stoupl si stranou a čekal, zatímco Carver se postavil přímo před vejce. Laurence rozkázal, aby námořníci vyklidili prostor kolem vejce, a vzniklo tak více místa; většina vylezla do lanoví nebo na záďovou nástavbu, aby měla na dění lepší výhled.
Ten den nádherně zářilo slunce a snad právě teplo a světlo ponouklo dráče, dlouho tísněné skořápkou, aby se klubalo na svět; vejce začalo vážněji praskat takřka vzápětí potom, co bylo uloženo venku. Nahoře v plachtoví se to neklidně mlelo a hlučně to tam šumělo, čemuž ovšem Laurence úmyslně nevěnoval pozornost, a když se to ve vejci poprvé viditelně zahýbalo, ozvalo se několikeré zalapání po dechu: ukázal se cípek křídla a z další pukliny se proklubaly drápy. Skončilo to nečekaně náhle: skořápka uprostřed téměř rovně pukla a obě poloviny odlétly na palubu, jako by je sám tvor uvnitř netrpělivě odmrštil. Ve změti úlomků se objevilo dráče a mocně se na polštáři oklepávalo. Bylo ještě pokryté slizem a na slunci se mokře lesklo; tělo mělo od nozder po ocas čistě černé a posádka vydechla úžasem, když zvíře roztáhlo mohutná, šestkrát dělená křídla připomínající dámský vějíř, při spodním okraji posetá oválnými, šedými a zářivě tmavomodrými skvrnami.
Sám Laurence strnul ohromením; čerstvě vylíhlé dráče nikdy neviděl, ačkoli se účastnil několika námořních operací, při kterých dospělí draci útočili jako letecká podpora. Neměl dostatečné odborné znalosti na to, aby určil druh, rozhodně to však bylo neobyčejně vzácné plemeno: nevzpomínal si totiž, že by na té či oné straně zahlédl černého draka, a dráče navíc bylo na to, že se právě vylíhlo, značně velké. O to byla situace naléhavější, "Tak pane Carvere, připravte se," vyzval hocha.
Silně pobledlý Carver vykročil s napřaženou, viditelně se třesoucí rukou ke zvířeti. "Hodný dráček," pronášel spíš tázacím než oznamovacím tónem. "Poslušný dráček."
Dráče si ho pranic nevšímalo. Soustředěně se obhlíželo a úzkostlivě si z kůže obíralo uvázlé kousky skořápky. Nebylo větší než pořádné psisko, na každé noze však mělo patero bezmála třícentimetrových drápů nahánějících hrůzu; Carver se na ně bázlivě zahleděl a zastavil se na délku paže od draka. Stál a bezradně čekal; drak mu dál nevěnoval pozornost, a tak mladík po chvíli vyslal přes rameno ustrašený prosebný pohled k místu, kde stál Laurence s panem Pollittem.
"Možná by na něj mohl znovu promluvit," řekl pan Pollitt pochybovačně.
"Nu, pane Carvere, zkuste to prosím," vybídl ho Laurence. Hoch kývl, než se však stačil otočit, dráče ho předešlo tím, že slezlo z polštáře a skokem se kolem něj sneslo na palubu. Carver se obrátil s rukou stále ještě nataženou a málem až komicky udiveným výrazem ve tváři; ostatní důstojníci, kteří se předtím nechali strhnout a popošli blíž, nyní zase poplašeně ucouvli.

"Zůstaňte na svých místech," křikl Laurence. "Pane Riley, hlídejte podpalubí." Riley kývl a postavil se ke vchodu, aby dráčeti zabránil v cestě dolů.
Dráče se ale pustilo do zkoumání paluby; mrskalo přitom dlouhým, úzkým, rozeklaným jazýčkem, zlehka se dotýkalo všeho v dosahu a těkalo kolem jednoznačně zvídavým, bystrým pohledem. Carvera však nadále nebralo na vědomí, vzdor hochovým opakovaným snahám upoutat jeho pozornost, a s obdobným nezájmem přehlíželo i ostatní důstojníky. Tu a tam se sice dráče postavilo na zadní, aby si lépe prohlédlo některou tvář, stejnou pozorností však poctilo i třeba kladku či zavěšené přesýpací hodiny, na které udiveně mžouralo.
Laurence klesal na duchu; nikdo mu v žádném případě nemohl vyčítat, že dráče nijak nestálo o neškoleného námořního kadeta, nechat ale zdivočet nesporně vzácného dráčka ukořistěného ještě ve skořápce by bylo skutečnou prohrou. Připravovali se na základě povšechných znalostí, střípků vědomostí posbíraných v Pollittových knihách, a Pollittových vlastních útržkovitých vzpomínek na líhnutí draka, kterému kdysi přihlížel; nyní se ovšem Laurence děsil, že opomněli nějaký zásadní krok. Rozhodně mu připadalo zvláštní, když zjistil, že dráče by mělo být schopno mluvit hned po vyklubání. V pramenech nenašli žádnou konkrétní pobídku či metodu, jak dráče přimět k řeči, vina by však padala výhradně na něj, a sám by si ji také i přičítal, kdyby se ukázalo, že došlo k nějakému opomenutí.
Mezi důstojníky i řadovými námořníky vnímajícími kvapící čas se rozhučel tlumený hovor. Laurence si uvědomoval, že to brzy bude muset vzdát a zauvažovat nad tím, jak zvířeti zamezit ve volném pohybu, aby jim po prvním krmení neulétlo. Dráče mezitím na své obhlídce dospělo až k němu; dřeplo si před něj na zadní a tázavě se na něj zahledělo. Laurence na něj zíral s neskrývaným smutkem a hrůzou.
Dráče na něj zamrkalo a on si všiml sytě modrých duhovek a štěrbinovitých zornic; potom se ozvalo: "Pročpak se mračíš?"
V mžiku zavládlo ticho a Laurence se jen stěží ubránil tomu, aby na zvíře vytřeštil oči. Carver, který si už musel myslet, že z nepříjemné povinnosti vyvázl, stál s pusou dokořán za drakem; vrhl na Laurence zoufalý pohled, přece jen však sebral odvahu a vykročil s odhodláním dráče znovu oslovit.
Laurence upřel oči na draka, pak na pobledlého, vyděšeného mládence, zhluboka se nadechl a pronesl směrem ke zvířeti: "Omlouvám se, to jsem neměl v úmyslu. Jmenuji se Will Laurence; a ty?"
Žádný kázeňský řád nemohl zabránit ohromenému šepotu, který se rozšuměl po palubě. Dráče ovšem jako by ho ani nepostřehlo, chvíli nad otázkou dumalo a nakonec roztrpčeně pravilo: "Já se nijak nejmenuju."
Laurence vyčetl z Pollittových knih dost na to, aby věděl, jak má odpovědět; zeptal se tedy obřadně: "Smím tě pojmenovat?"
Dráče, či spíše dráček, protože hlas rozhodně ukazoval na samečka, si ho znovu přeměřil, beze spěchu se poškrábal na zjevně bezvadném místě na zádech a pak s nepřesvědčivou lhostejností odpověděl: "Jak je libo."
Laurencovi jako by v tu chvíli hlava úplně vypověděla službu. Nad postupem krocení se v podstatě vůbec nezamýšlel, jen se ze všech sil zasazoval o to, aby k němu došlo, a neměl tedy naprosto ponětí, jaké jméno by se pro draka hodilo. Na okamžik propadl strašlivé panice, po chvilce se mu ale trochu rozjasnilo, drak se mu v hlavě spojil s lodí a on vyhrkl: "Temeraire;" na mysli mu přitom tanul nádherný válečný koráb, který týmž ladným, plavným pohybem vyplul před mnoha lety za jeho přihlížení na vodu.
V duchu se proklínal, že si to předem nepromyslel, už to ale bylo vyřčeno a bylo to aspoň důstojné jméno; ostatně je přece námořník, a tedy se patří… V tu chvíli se ale v myšlenkách zarazil a upřel na dráčka pohled plný narůstající hrůzy: jistě že už není námořník, s drakem jím ani být nemůže, a bylo jasné, že jakmile si od něj zvíře nechá navléci postroj, bude jeho osud jednou provždy zpečetěn.
Dráček, který nic z jeho pocitů zjevně nepostřehl, se ozval: "Temeraire? Ano. Jmenuju se Temeraire." Kývl, což přitom, jak se mu hlava houpala na konci dlouhého krku, působilo zvláštně, a pronesl naléhavějším tónem: "Mám hlad."
Vědělo se, že nově vylíhlý drak po nakrmení ihned uletí, není-li včas zbaven volnosti; pouze pokud se zvíře nechá přesvědčit, aby se dobrovolně vzdalo svobody, bude ho možné ovládat i nasadit v boji. Rabson vyděšeně zíral a nijak se neměl k tomu, aby postroj přinesl; Laurence mu musel pokynout, aby se pohnul. Kov i kůže mu ve zpocených rukách klouzaly, když mu zbrojíř postroj předával. Pevně postroj stiskl a ještě v poslední chvíli se upamatoval na to, že musí draka oslovit jeho novým jménem. "Temeraire, byl bys tak hodný a dovolil mi, abych ti tohle navlékl? Pak tě budeme moci připoutat tady k palubě a donést ti něco k snědku."
Temeraire si postroj, který k němu Laurence napřahoval, obhlédl a pak ho olízl plochým jazykem, aby zjistil, jak chutná. "Dobrá," uvolil se a vyčkávavě se postavil. Laurence se v myšlenkách úporně soustřeďoval jen na bezprostřední úkol před sebou; vkleče nešikovně rozkládal popruhy a přezky a opatrně je obtáčel kolem hladkého, hřejivého těla, přičemž se bedlivě vyhýbal křídlům.
Nejširším řemenem opásal drakovi trup těsně za předními nohama a zapnul mu ho na břiše; k řemeni byly křížem přišité dva silné popruhy, které drakovi obepínaly boky a mohutně klenutou hruď a táhly se kolem zadních nohou pod ocas. K popruhům byly našité různé menší smyčky, které se přezkami zapnuly kolem spodní části krku a kořene ocasu, aby postroj pevně držel drakovi na těle, a několik užších, slabších pásů měl přetaženo přes hřbet.
Složitá výstroj vyžadovala značnou pozornost, za což byl Laurence vděčný, protože se alespoň mohl ponořit do práce a uniknout svým myšlenkám. Přitom si všiml, že dračí šupiny jsou překvapivě měkké na dotek, a napadlo ho, že by ho kovové hrany mohly dřít. "Pane Rabsone, buďte tak hodný a doneste mi ještě nějakou plachtovinu; musíme ty přezky obalit," rozkázal přes rameno.
Zakrátko bylo dílo hotovo, třebaže se postroj s bíle zavinutými přezkami nevyjímal na hladkém černém těle právě hezky a také na něm ani úplně dobře nedržel. Temeraire si však jediným slovem nepostěžoval, a to ani když ho řetězem za postroj připoutali k podpěře, a dychtivě natahoval krk k vědru plnému kouřícího rudého masa z čerstvě poražené kozy, přinesenému na Laurencův rozkaz.

Temeraire si s nějakým pořádkem při jídle vůbec hlavu nelámal, rval velké kusy masa a hltavě je bez kousání polykal tak, že po palubě létaly kousky masa a kapky krve; očividně si přitom nejvíc pochutnal na vnitřnostech. Laurence se od té krvavé spouště držel dostatečně v povzdálí. Nějakou chvíli s lehkým pocitem nevolnosti užasle přihlížel a pak ho nečekaně vytrhl Rileyho nejistý hlas: "Pane, mám dát důstojníkům rozchod?"
Ohlédl se a zadíval se na svého poručíka a pak na zděšeně civící kadety; nikdo nepromluvil ani se nepohnul od chvíle, kdy se dráček vylíhl, což, jak si Laurence v mžiku uvědomil, se stalo bezmála před půlhodinou; písek v hodinách se právě dosýpal. Vůbec tomu nechtěl věřit; ještě více se přitom zdráhal plně uvěřit tomu, že se draka podařilo zkrotit, ale ať tak či onak, musel to vzít na vědomí. Uvažoval, že by mohl setrvat ve funkci, dokud nedorazí na pevninu; pro obdobnou situaci totiž neexistovala žádná pravidla. Pokud by ovšem ve funkci zůstal, po příjezdu na Madeiru by byl na jeho místo dozajista dosazen nový kapitán, a Riley by se tak povýšení nedočkal. Laurence by už pak nikdy neměl příležitost mu prospět.
"Pane Riley, ocitli jsme se v nemilé situaci, o tom není sporu," začal a přitom sbíral síly; nemínil zbabělou vyhýbavostí nadobro zhatit Rileyho vyhlídky na služební postup. "Soudím však, že v zájmu lodi ji musím neprodleně svěřit do vašich rukou; budu se nyní muset hodně věnovat Temerairovi a nemohu svou pozornost takto tříštit."
"Ale pane!" vyhrkl Riley zkroušeně, nijak se ovšem nebránil; i jemu ta myšlenka zjevně připadla na mysl. Jeho lítost však byla nelíčená; plavil se s Laurencem léta a pod jeho velením se vypracoval z pouhého kadeta až na poručíka; byli nejen členy stejné posádky, ale i přátelé.
"Nebudem naříkat, Tome," řekl Laurence tišeji a méně formálně, přičemž vrhl obezřetný pohled po stále ještě hltajícím Temerairovi. Dračí inteligence byla všem, kteří se tímto tématem odborně zabývali, veskrze záhadou; neměl představu, nakolik drak slyší nebo rozumí, nemínil však riskovat, že se ho nějak dotkne. Maličko zvýšil hlas a dodal: "Jsem přesvědčen, že jako velitel lodi skvěle obstojíte, kapitáne."
Zhluboka se nadechl a sňal si zlaté výložky; měl je připnuté pevně, nicméně v době, kdy povýšil na kapitána, nebyl bohatý a od té doby pořád ještě nezapomněl, jak je lehce přendat z jednoho kabátu na druhý. Nebylo možná sice úplně správné udělit Rileymu odznak hodnosti bez souhlasu admirality, Laurence však pokládal za nutné vyjádřit změnu vedení nějakým viditelným způsobem. Levý nárameník strčil do kapsy, pravý připnul Rileymu na rameno: i jako kapitán směl Riley nosit pouze jeden, druhý mu náležel až po třech letech služby. Rileyho světlá, pihovatá pleť jasně zračila každé citové pohnutí a vzdor okolnostem se sotva mohl ubránit radosti nad neočekávaným povýšením; prudce se zarděl a vypadal, jako by chtěl promluvit, ale nenacházel slova.
"Pane Wellsi," utrousil nenápadnou pobídku Laurence; když už začal, hodlal to odbýt se vším všudy.
Podporučík se zprvu zarazil, pak slabým hlasem zavelel: "Sláva kapitánu Rileymu." Zvedl se jásot, zprvu poněkud rozkolísaný, ale při třetím opakování se už hlasy ozývaly silně a jasně: Riley byl vysoce schopný důstojník, nadto velmi oblíbený, i když takovou situaci nikdo nepředpokládal.
Když jásání doznělo, Riley, kterému se podařilo přemoci rozpaky, dodal ještě: "A sláva… sláva Temerairovi, chlapi."
Jásot se nyní rozezněl naplno, i když nebyl tak docela veselý, a Laurence to celé uzavřel tím, že Rileymu potřásl pravicí.
Temeraire se mezitím nasytil a vylezl si na truhlu u zábradlí, kde na slunci roztahoval a stahoval křídla. Zaslechl přitom, jak mu provolávají slávu, a se zájmem se rozhlížel. Laurence k němu zamířil; využil příhodné záminky k tomu, aby se vzdálil, a umožnil tak Rileymu ujmout se velení a opětovně nastolit na lodi řád. "Proč dělají takový hluk?" ptal se Temeraire, ani však nepočkal na odpověď a už chřestil řetězem. "Sundáš mi tohle? Chtěl bych se proletět."
Laurence zaváhal; popis obřadu krocení v Pollittově knize žádný další návod krom toho, že se drakovi navlékne postroj a přiměje se k řeči, neposkytoval; jaksi předpokládal, že drak bez dalšího dohadování jednoduše setrvá na svém místě.
"Kdyby ti to nevadilo, nechme to tak ještě chvíli," chlácholil ho ve snaze získat čas. "Nacházíme se dost daleko od pevniny, víš, a kdybys odletěl, nemusel bys už najít cestu zpátky."
"Aha," hlesl Temeraire a natahoval přitom dlouhý krk přes zábradlí; Reliant v čerstvém západním větru dosahoval rychlosti nějakých osmi uzlů a kolem boků mu bíle pěnila zčeřená voda. "Kde to jsme?"
"Jsme na moři." Laurence se usadil na truhlu vedle něj. "V Atlantiku, nějaké dva týdny od pevniny. Mastersone," pokynul lelkujícímu členovi posádky, který ne právě nenápadně okouněl opodál. "Buďte tak hodný a doneste mi vědro s vodou a nějaké hadry."
Když se žádaného dočkal, začal drakovi smývat z lesklé černé kůže zbytky nečistot od jídla. Temeraire se mytí se zjevným požitkem podvolil a pak se Laurencovi vděčně otřel stranou hlavy o ruku. Laurence, aniž si to pořádně uvědomoval, s úsměvem hladil hřejivou černou kůži a Temeraire se pohodlně uvelebil, zabořil mu hlavu do klína a usnul.
"Pane," oslovil ho potichu přicházející Riley, "nechám vám kajutu; jinak by to ani, vzhledem k němu," kývl na Temeraira, "nemělo smysl. Mám vám někoho poslat, aby vám ho pomohl snést dolů?"
"Díky, Tome; ne, není potřeba, prozatím se mi tu sedí dobře; podle mě bude nejlepší nechat ho co nejvíc v klidu."
Teprve když to Laurence dořekl, došlo mu, že situaci Rileymu zrovna moc neulehčí, když bude jako bývalý kapitán sedět na palubě. Přesto neměl pražádnou chuť spícího dráčka rušit, a tak jen dodal: "Možná kdybyste byl tak hodný a nechal mi sem poslat knížku, třeba nějakou od pana Pollitta, to bych vám byl velmi vděčný;" říkal si, že se tak zabaví a zároveň to nebude tolik vypadat, že pozoruje dění na lodi.
Temeraire se probudil, až když se slunce sklánělo za obzor; Laurence zatím klimbal nad knihou, ve které se dračí zvyklosti popisovaly tak, že v člověku vyvolávaly asi takové nadšení jako ploužící se krávy. Temeraire ho tupým nosem dloubl do tváře, aby se probral, a oznámil: "Už mi zase vyhládlo."
Laurence spočítal lodní zásoby ještě před drakovým vyklubáním; teď se při pohledu na to, jak Temeraire zhltl zbytek kozy a dvě chvatně obětovaná kuřata i s peřím a kostmi, chtě nechtě připravoval k opětovné inventuře. Za dvojí krmení dráček spořádal množství potravy rovnající se váze jeho vlastního těla; zřetelně přitom přibyl na objemu a žádostivě se

rozhlížel, zda by ještě nebylo něco dalšího k snědku. Laurence, plný obav, se v tichosti radil s Rileym a lodním kuchařem. V případě nutnosti pořád ještě mohli vyslat signál k Amitié a čerpat z jejích zásob: řada pohrom zdecimovala početní stav její posádky tak, že jí zůstalo více potravin, než kolik bezpodmínečně potřebovala k cestě na Madeiru. Zbývalo jí ovšem už jen solené vepřové a solené hovězí a Reliant na tom nebyl o mnoho lépe. Hrozilo, že pokud se bude Temeraire i nadále krmit tímto tempem, do týdne bude po čerstvé potravě veta, a Laurence naprosto netušil, jestli drak bude ochoten pozřít solené maso či zda mu sůl třeba náhodou neuškodí.
"Nestál by o rybu?" nadhodil kuchař. "Měl bych tu tuňáčka jedna báseň, ráno ho čerstvě chytili, pane, chystal jsem se vám ho připravit k večeři. Totiž…" Rozpačitě se zarazil a těkal očima mezi bývalým a novým kapitánem.
"Rozhodně to aspoň zkusme, pokud nemáte nic proti, pane," chopil se hned nápadu Riley, přičemž se díval na Laurence a kuchařových rozpaků si nevšímal.
"Díky, kapitáne," souhlasil Laurence. "Rybu mu nabídneme a on už se sám vyjádří, je-li mu po chuti nebo ne."
Temeraire se na předloženou rybu díval s nedůvěrou, přesto se do ní ale váhavě pustil; zakrátko v něm zmizela celá od hlavy až po ocas, poctivých pět a půl kilo. Olízl se a prohlásil: "Chrupe to sice v zubech, ale pochutnal jsem si znamenitě," načež je i sám sebe zaskočil hlasitým říhnutím.
"Nu," ujal se slova Laurence a sáhl opět po hadru, "to nás rozhodně těší; kapitáne, kdyby se vám podařilo vyčlenit několik mužů posádky, aby chytali ryby, třeba by se nám toho volka podařilo ještě několik dnů ušetřit."
Poté vzal Temeraira dolů do kajuty; v cestě sice poněkud bránil žebřík, ale nakonec se to vyřešilo tak, že draka spustili do podpalubí soustavou kladek připnutých k postroji. Temeraire zvědavě očichal psací stůl i židli a pak natáhl hlavu k oknu, aby se podíval na vodu čeřící se za lodí. Polštář, na kterém se vylíhl, mu nachystali na dvojité visuté lůžko umístěné vedle Laurencova lehátka a on si na něj ze země snadno vyskočil.
Takřka okamžitě mu ospale klesla víčka. Laurence, který se tak nakrátko dočkal oddechu a nebyl na očích posádce, ztěžka dosedl na židli a upřel pohled na spícího draka jako nástroj neblahého osudu.
Od otcova majetku ho dělili dva bratři a tři synovci, svůj vlastní kapitál přitom investoval tak, že ho v podstatě nemusel nijak zvlášť spravovat; alespoň touto otázkou se tedy do budoucna nemusel zatěžovat. Při boji se bezpočtukrát vymáchal v moři a i za bouře vydržel vysoko na stožáru, aniž se mu jedinkrát zahoupal žaludek - neobával se tedy, že by se na hřbetě draka projevil jako strašpytel.
Byl ovšem urozený muž, pocházel z urozeného rodu. Na moře se sice vydal už ve dvanácti letech, měl ale to štěstí, že po většinu doby sloužil na lodích první a druhé třídy u bohatých kapitánů, kteří si potrpěli na vybrané stolování a pravidelně hostili své důstojníky. Ze srdce miloval společnost; s oblibou konverzoval a tančil, rád si zahrál i přátelskou partii whistu; při pomyšlení, že už třeba víckrát nezavítá do opery, pocítil neodbytnou chuť vyklopit obsazené lůžko z okna.
Snažil se neposlouchat otcův hlas, který mu v uších lál do nerozvážných bláznů; pokoušel si nepředstavovat, co si pomyslí Edith, až se to dozví. Nedokázal jí ani napsat dopis, aby jí to oznámil. Pociťoval vůči ní sice jistý závazek, k oficiálnímu zasnoubení však mezi nimi nikdy nedošlo, zprvu z důvodu jeho nemajetnosti a posléze vlivem jeho dlouhého pobytu mimo Anglii.
První překážku se mu podařilo šťastně zažehnat penězi z podílu na kořisti, a pobýt v uplynulých čtyřech letech aspoň nějakou dobu na souši, byl by se i vyslovil. Už byl zpola odhodlaný, že po skončení této cesty požádá o krátkou dovolenou, aby mohl zajet do Anglie; bylo pro něj těžké úmyslně setrvávat na pevnině, když přitom neměl jistotu, že se mu následně podaří sehnat další loď, nepředstavoval ovšem tak výhodnou partii, aby si namlouval, že jeho vyvolená bude donekonečna odmítat jiné čistě jen na základě dohody uzavřené napůl v žertu mezi třináctiletým mládencem a devítiletou dívenkou. Nyní nabízel ještě žalostnější vyhlídky; neměl nejmenší představu, kde a jak bude žít jako letec ani jaký domov by mohl své ženě poskytnout. I kdyby ona sama třeba nic nenamítala, její rodina nemusela vůbec souhlasit; rozhodně to nebylo nic, co by mohlo naplnit očekávání, která byla dívce vštípena výchovou. Žena námořníka možná musela vyrovnaně snášet mužovu častou nepřítomnost, když se ovšem opět objevil, nemusela zpřetrhávat domovská pouta a stěhovat se kamsi do daleka, kde jí u domu přebýval drak a jedinou společnost představovala tlupa drsných chlapů.
V skrytu duše vždycky snil o vlastním domově a za dlouhých, osamělých nocí na moři se opájel barvitými představami: dům by to byl z nezbytí menší než ten, ve kterém on sám vyrostl, ovšem stejně elegantní; hospodařila by v něm žena, které by bez obav mohl svěřit dohled nad dětmi i všemi domácími záležitostmi; domov, který by mu byl příjemným útočištěm na souši a milou vzpomínkou na moři.
Všechno se v něm bouřilo proti tomu, aby tenhle svůj sen obětoval; za daných okolností si však nebyl tak docela jist, zda vůbec může čestně učinit Edith nabídku, kterou by se ona třeba cítila nucena přijmout. Dvořit se jiné naprosto nepřicházelo do úvahy; žádná rozvážná, slušná žena by se vědomě nezaslíbila letci, pokud by tedy nebyla z rodu těch, které budou raději, když jim spokojený, věčně nepřítomný manžel přenechá správu nad rodinnými financemi a ony od něj budou žít odděleně i v čase, kdy se on bude zdržovat v Anglii; představa takového svazku Laurence pranic nelákala.
Spící drak, převalující se sem a tam na lůžku, bezděčně poškubávající ocasem do rytmu jakéhosi neznámého snu, znamenal velmi chabou náhražku za teplo rodinného krbu. Laurence vstal a došel k oknům, ze kterých se prostíral výhled na zčeřenou brázdu pěnící v přísvitu luceren mdle měňavými barvami; pohled na proud vody vzdouvající se za lodí příjemně otupoval smysly.
Jeho stevard Giles mu s notným řinčením porcelánu a stříbra donesl večeři, přičemž drakovo lehátko obezřetně obcházel velikým obloukem. Když prostíral na stůl, ruce se mu třásly; jakmile bylo jídlo nachystáno, Laurence ho propustil a po jeho odchodu si zlehka povzdychl; původně uvažoval, že by si Gilese vzal k letectvu s sebou, předpokládal totiž, že i letec může mít sluhu, člověk, který se bojí draků, by mu ale nebyl nic platný. Byl by přitom velmi

stál o to mít u sebe známou tvář.
O samotě rychle snědl prostou večeři sestávající pouze ze soleného hovězího slabě potřeného vínem, neboť ryba skončila v Temerairově břiše; beztak neměl na jídlo ani pomyšlení. Pak se pokoušel psát dopisy, ale bez valného výsledku; myšlenky se mu stále rozbíhaly chmurnými cestami a on se musel s každým řádkem znovu a znovu nutit k soustředění. Nakonec to vzdal, kratičce vyhlédl ven, aby Gilesovi oznámil, že si dnes už nepřeje nic jíst, a uložil se ke spaní. Temeraire se zachrul a zavrtal se hlouběji do pokrývek; Laurence přemohl svou rozmrzelou necitelnost, natáhl ruku a pečlivěji ho přikryl, aby netrpěl nočním chladem; pak usnul za zvuků drakova pravidelného hlubokého oddechování připomínajícího nadýmající se měchy.

Kapitola 2
Druhý den ráno se Laurence probudil právě ve chvíli, kdy se Temeraire úporně zamotával do lehátka, které se s ním při vstávání dvakrát přetočilo. Laurence musel lůžko svěsit a draka z něj vyplést. Ten pak z uvolněného plátna s roztrpčeným syčením vyskočil, nechal se dlouze oprašovat a hýčkat jako uražená kočka, než se mu zase vrátila nálada a s ní se opět dostavil i hlad.
Ráno už naštěstí vcelku pokročilo a mužům z posádky se zatím podařilo něco ulovit, takže Laurence se i tentokrát ještě mohl těšit na vejce, neboť slípky zůstávaly další den ušetřeny, a draka čekal k snídani dobře osmnáctikilový tuňák. Temerairovi se jaksi povedlo celou rybu spořádat, pak už se ale pro tíži v břiše zpátky na lůžko nevyšplhal, a tak se prostě jak široký tak dlouhý natáhl na podlahu a tam také usnul.
Po zbytek prvního týdne se to odbývalo podobně: Temeraire prospal většinu času s výjimkou chvil, kdy jedl, a krmil se a rostl děsivou rychlostí. Koncem týdne už nepobýval v podpalubí, protože Laurence se začal obávat, že se ho nepodaří dostat ven: narostl totiž tak, že vážil víc než tažný kůň a na délku měřil víc než člun. Po zvážení, jak poroste dál, se rozhodli přesunout zásoby tak, že zatížili příď, a jeho jako protizávaží umístili na palubu blíže zádi.
Ke změně se odhodlali právě včas: Temeraire se se složenými křídly těsně přimknutými k tělu z kajuty sotva protáhl a za noc se průměr jeho těla podle Pollittova měření zvětšil o další tři desítky centimetrů. Na zádi naštěstí příliš nepřekážel a pravidelně tam prospal většinu dne, přičemž sem tam mrskl ocasem a nenechal se rušit, ani když ho posádka musela při práci chtíc nechtíc přelézat.
V noci k němu Laurence uléhal na palubu, protože cítil, že se patří, aby u něj spal; vládlo pěkné počasí, a tak ho to ani nestálo velké přemáhání. Čím dál větší obavy mu však dělalo jídlo; přes všechno, co stačili nalovit, bylo jasné, že porážku volka mohou odkládat nanejvýš den dva. I kdyby Temeraire třeba vzal zavděk soleným masem, při tempu, jakým rostla jeho chuť, neodvratně hrozilo, že vyčerpá zásoby ještě předtím, než vůbec dorazí na pevninu. Laurence si uvědomoval, že omezovat draka v jídle by bylo krajně obtížné a nadto by to i zaselo neklid v posádce; Temeraire si sice nechal navléci postroj, a byl tedy teoreticky zkrocený, i tehdy se však ještě stávalo, že divoký drak, který uprchl z chovné základny, tu a tam neváhal sežrat člověka, pokud se mu nenaskytlo nic chutnějšího, a soudě podle ustrašených tváří na to nikdo nezapomínal.
Když se v půli druhého týdne ohlásila ve vzduchu první změna, Laurence ji podvědomě vycítil a nad ránem se probudil; pár hodin nato se spustil liják. Světla Amitié nebylo vidět, lodě se během noci v sílícím větru navzájem ztratily. Obloha jen nepatrně zesvětlala a vzápětí do plachet zabubnovaly první těžké kapky.
Laurence věděl, že nemůže nic dělat; velet teď už musel Riley, a Laurence se tedy staral o to, aby se Temeraire příliš neozýval a zbytečně muže nerozptyloval. To bylo náročné, protože drak vítal déšť s velkým zájmem a ustavičně roztahoval křídla, aby cítil, jak mu do nich buší voda.
Nepolekal se hromů ani blesků; "Jak to vzniká?" zeptal se jen a velmi ho zklamalo, když mu Laurence nebyl s to odpovědět. "Co se na to podívat?" navrhl a už už zase roztahoval křídla a mířil k zábradlí na zádi. Laurence se vyděsil; Temeraire se od prvního dne už dál nepokoušel létat, protože ho víc zajímalo jídlo, a i když mu třikrát zvětšovali postroj, silnější řetěz mu nedali. Laurence teď sledoval, jak se kovové články napínají a roztahují, aniž za ně Temeraire nějak zvlášť tahal.
"Teď ne, Temeraire, musíme nechat ostatní pracovat a dívat se odtud," mírnil ho, přičemž se chopil nejbližšího postranního popruhu a provlékl jím levou paži; pozdě si přitom uvědomil, že svou váhou drakovi už vzlétnout nezabrání, pokud se ovšem vznesou společně, alespoň ho třeba přesvědčí, aby se zase vrátil na loď. Nebo spadne; tu myšlenku ale zaplašil hned, jak ho napadla.
Temeraire se naštěstí, byť s lítostí, znovu usadil a vrátil se k pozorování oblohy. Laurence letmo napadlo, že někoho pošle pro silnější řetěz, při pohledu na zaneprázdněnou posádku se však neodvažoval nikoho z mužů vytrhovat od práce. Tak či onak pochyboval, že by se na palubě našel řetěz, se kterým by se drak nedokázal hravě vypořádat; palčivě se mu připomnělo, že ho Temeraire v plecích převyšuje bezmála o třetinu metru a že drakova přední noha, kdysi útlá jako dámské zápěstí, je nyní silnější než jeho stehno.
Riley rozdával hlásnou trubkou povely. Laurence se vší mocí snažil neposlouchat; nemohl se vměšovat a jen by nelibě nesl, kdyby zaslechl příkaz, který by se mu nezamlouval. Muži už jednu ošklivou vichřici jako posádka přestáli, a svou práci tedy znali; naštěstí nefoukal protivítr, takže před bouří ujížděli, a brámové čnělky už byly odstraněny. Zatím se všechno vyvíjelo dobře a jim se dařilo udržovat zhruba východní kurs, svět za nimi se však ztrácel za neprůhlednou stěnou vířících dešťových kapek, která je kvapem dostihovala.
Vodní stěna narazila na palubu s rachotem připomínajícím burácení děl a v mžiku Laurence zmáčela přes nepromokavý oděv i klobouk až na kůži. Temeraire zafrkal a zatřepal hlavou jako pes tak, že se voda rozstříkla do všech stran, a skrčil se pod svá vlastní chvatně rozepjatá křídla, která si vyklenul kolem těla. Také Laurence, který se mu stále ještě tiskl k boku a držel se jeho postroje, se rázem ocitl v zákrytu živoucí kopule. Působilo neobyčejně zvláštně hovět si v takovém

pohodlí přímo uprostřed bouře; Laurence přitom viděl ven v místech, kde se křídla zcela nepřekrývala, a obličej mu skrápěla studená sprška.
"Ten člověk, co mi přinesl žraloka, je ve vodě," oznámil Temeraire a Laurence se zadíval po směru jeho pohledu; skrze takřka neprostupnou hradbu valícího se deště zahlédl nějakých šest čárek za traverzem na levoboku rozmazaný záblesk červenobílé haleny a cosi jako mávající paži: byl to Gordon, jeden z mužů, kteří pomáhali lovit ryby.
"Muž přes palubu," vykřikl, přičemž si stočil ruce kolem úst do kornoutu, aby se zvuk lépe nesl, a ukazoval na postavu zmítající se ve vlnách. Riley vrhl po topícím se zmučený pohled; hodili mu pár lan, ale muž už byl příliš daleko; bouře je hnala před sebou a nebylo naděje, že by se ho podařilo zachránit s pomoci člunů.
"Už je od těch lan moc daleko," poznamenal Temeraire. "Doletím pro něj."
Než Laurence stačil cokoli namítnout, už se houpal ve vzduchu a utržený řetěz se komíhal z Temerairova krku vedle něj. Když řetěz dolétl k němu, popadl ho volnou rukou a několikrát ho omotal kolem popruhů postroje, aby nepovlával a nešvihal Temeraira do boku jako bič; pak už se jen zachmuřeně držel a snažil se neztratit hlavu. Nohy se mu třepetaly ve vzduchu a pod nimi se prostíral oceán, ve kterém by skončil, kdyby se náhodou pustil.
Do vzduchu je vynesl instinkt, k letu ovšem zdaleka nestačil; Temeraira to hnalo východně od lodi. Stále se snažil rvát proti čelnímu větru; prudký poryv jimi smýkl tak, že se s nimi ošklivě zatočil svět, a Laurence už se smiřoval s tím, že jsou ztraceni a zřítí se do vln.
"Po větru," řval z plných plic posílených osmnácti léty na moři a doufal, že ho Temeraire uslyší. "Leť prosím tě po větru!"
Temerairovi se na krku napjaly svaly, opět nabral rovnováhu a obratil se k východu. Déšť Laurencovi v mžiku přestal bičovat obličej: mířili po větru a letěli závratně rychle. Laurence lapal po dechu a oči mu v prudce proudícím vzduchu slzely tak, že je musel zavřít. Držet se na stožáru při rychlosti deseti uzlů bylo v porovnání s tím asi tolik jako stát za horkého dne v bezvětří na poli. Z krku se mu dral bezstarostný, klukovský smích, který jen stěží přemáhal, a nutil se rozumně uvažovat.
"Nemůžeme letět přímo k němu," volal. "Musíš křižovat - nejdřív leť na sever, potom na jih, Temeraire, rozumíš?"
Pokud drak něco odpověděl, jeho slova zanikla ve vichru, zjevně ale pochopil. Prudce klesl a zamířil k severu tak, že mu vítr vydouval křídla; Laurencovi poskočil žaludek, jako když se silně zhoupne veslice. Dál je šlehal déšť i vítr, už ale ne tak zle jako předtím; Temeraire se dostal do tempa a švihem měnil směr jako zručně vedená malá plachetnice, kličkoval vzduchem a zvolna se vracel k západnímu směru.
Laurence nesnesitelně pálily paže, provlékl tedy levou pod náprsním řemenem a pravou se pustil, aby si ruka na chvíli odpočala. Když opět dostihli loď a následně ji minuli, zahlédl Gordona, stále ještě se zmítajícího v dáli; chlapík naštěstí uměl trochu plavat, a vzdor dešti a větru se nevzdouvaly takové vlny, aby ho potopily. Laurence se pochybovačně zadíval na Temerairovy paňáty; kdyby drak chytil Gordona do obrovských drápů, vážně hrozilo, že ho při záchranném manévru může i zabít. Nezbývalo tedy, než aby se Laurence ujal vylovení Gordona sám.
"Temeraire, já ho vytáhnu; počkej, až se připravím, a pak zaleť co nejníž," zakřičel; pomalu, opatrně se spouštěl po postroji, až visel drakovi pod břichem, přičemž po celou dobu se vždycky jednou rukou držel za nějaký řemen. Byla to hrozná práce, jakmile se mu ale podařilo dostat dolů, šlo to už snáz, protože ho Temerairovo tělo chránilo před deštěm a větrem. Přitáhl si široký popruh, který obepínal Temeraira kolem těla a měl snad i dostatečnou pružnost. Protáhl jednu nohu po druhé mezi kožený řemen a drakovo břicho tak, aby měl obě ruce volné, a pak plácl Temeraira do boku.
Temeraire se rázem vrhl střemhlav jako jestřáb. Laurence se zahoupal vzduchem: věřil, že drak správně zamířil, a pár metrů jel prsty po hladině, až narazil na promáčené plátno a lidské tělo. Poslepu po tom hmátl a Gordon se ho zachytil.
Temeraire s divoce tlukoucími křídly opět stoupal a mířil pryč, naštěstí už ale mohli letět po větru a nemuseli se s ním prát. Gordon svou vahou napínal Laurencovi paže, ramena, stehna, celé tělo do posledního svalu; řemen se mu zatínal do lýtek tak, že nohy od kolen dolů necítil, a nepříjemně vnímal, jak se mu krev odevšad valí přímo do hlavy. Temeraire svištěl jako šíp k lodi, Laurence s Gordonem se prudce komíhal jako kyvadlo a celý svět se s ním divoce houpal.
Žuchli na palubu, až se celá loď rozkymácela. Temeraire se potácel na zadních nohách, přičemž se současně snažil složit křídla zmítaná větrem a udržet rovnováhu, zatímco ti dva ho stahovali k zemi za popruh na břiše. Gordon se pustil a ustrašeně odlezl po čtyřech; Laurence se vyprošťoval z řemení, přičemž to vypadalo, že se na něj Temeraire každou chvíli skácí. Ztuhlé prsty nedokázaly rozepnout přezky, to už ale hbitě zasáhl Wells vyzbrojený nožem a pás přeřízl.
Laurence ztěžka dopadl na nohy, do kterých se mu opět vracela krev; i Temeraire se vedle něj znovu spustil na všechny čtyři, až se nárazem roztřásla celá paluba. Laurence ležel na zádech a zprudka dýchal, v tu chvíli mu bylo jedno, že na něj prší; svaly ho zcela odmítaly poslouchat. Wells otálel; Laurence na něj mávl, aby si šel zase po své práci, a s námahou vstal; nohy ho unesly, a když je přinutil k chůzi, bolest způsobená opětovně proudící krví polevila.
Vichřice sice zuřila dál, loď ale opět vyrovnala kurs a hnala se před větrem se skasanými košovými plachtami, takže ani na palubě už nevládl takový neklid. Laurence, ve kterém se mísila pýcha s lítostí, odvrátil pohled od Rileyho díla a přesvědčil Temeraira, aby se zase přesunul ke středu zádi, kde nehrozilo, že svou hmotností naruší rovnováhu lodi.
Bylo právě načase; jen co se Temeraire opět uvelebil, zazíval na celé kolo, složil hlavu pod křídlo a výjimečně se chystal ke spaní, aniž se předtím dožadoval potravy. Laurence zvolna sklesl na palubu a opřel se drakovi o bok; po přestálé námaze ho pořád ještě silně bolelo celé tělo.
Hned vzápětí se ale probral; cítil neodbytnou chuť promluvit, ačkoli jazyk měl zdřevěnělý a ztuply únavou.
"Temeraire," hlesl. "Opravdu ses vyznamenal. Vedl sis velmi statečně."
Temeraire zvedl hlavu a upřel na něj pohled; štěrbiny očí se rázem vejčitě rozšířily. "Vážně?" řekl nejistě. Laurence provinile bodlo u srdce, když si uvědomil, že pro dráčka do té chvíle nenašel vlídné slovo. Temeraire sice v jistém smyslu zavinil zvrat v jeho životě, řídil se však pouze svou přirozeností a nechat ho kvůli tomu trpět rozhodně nebylo šlechetné.

Zemdlený Laurence se však v tu chvíli nezmohl na zásadnější nápravu než na to, že chabě opakoval: "Skutečně ses vyznamenal," a přitom ho popleskal po hladkém černém boku. Účel to však zjevně splnilo; Temeraire sice nic neřekl, maličko se ale posunul a váhavě se ovinul kolem Laurence, přičemž částečně rozepjal křídlo, aby ho chránil před deštěm. Běsnění bouře pod živý baldachýn tolik nedoléhalo a Laurence na tváři cítil tlukot velkého srdce; stálé teplo dračího těla ho v mžiku prohřálo a on, dokonale chráněný před nepohodou, se rázem zcela poddal spánku.

* * *

"Doopravdy si myslíte, že je to bezpečné?" ptal se Riley s obavou v hlase. "Mohli bychom přece uplést síť; možná byste to, pane, raději neměl dělat."

Laurence přenesl váhu a zapřel se do popruhů, které mu těsně obepínaly stehna a lýtka; řemeny nepovolily a stejně tak se nehnula ani hlavní část postroje; Laurence zůstal pevně na Temerairově hřbetě, kde seděl hned za křídly. "Ne, Tome, to by nešlo, a vy to víte; tohle není rybářský člun a muži jsou třeba na palubě. Jednou se docela klidně můžeme setkat s Francouzem, a kde bychom pak byli?" Předklonil se a poplácal Temeraira po krku; drak měl otočenou hlavu a se zájmem sledoval dění.

"Tak hotovo? Můžeme vyrazit?" zjišťoval a už si připravoval přední nohu na zábradlí. Pod hladkou kůží se mu napínaly svaly a v hlase se mu ozývala netrpělivost.

"Ustupte, Tome," křikl Laurence chvatně, odhodil řetěz a chopil se řemene na drakově krku. "Dobrá, Temeraire, tak můžeme…" Jediným skokem se vznesli do vzduchu, z obou stran kolem něj širokými oblouky máchala mohutná křídla, celé protáhlé tělo se napínalo jako šíp ženoucí se vzhůru k obloze. Podíval se přes Temerairovu plec dolů; Reliant se scvrkl do podoby dětské hračky pohupující se osaměle na širých vodách oceánu; zahlédl dokonce i Amitié, plující o nějakých dvacet mil východněji. Divoce se do něj opíral vítr, řemení ale drželo pevně a Laurence si uvědomil, že si nedokáže pomoci, ale že má pusu opět hloupě od ucha k uchu.

"Budeme se držet na západ, Temeraire," zavolal; nechtěl riskovat, že se příliš přiblíží k souši, kde mohli snadno narazit na francouzskou hlídku. Před letem připnuli Temerairovi kolem úzké části krku pod hlavou obojek s připevněnými otěžemi, aby Laurence mohl draka snáze řídit; teď se podíval na kompas připoutaný v dlani a trhl pravou otěží. Drak přerušil stoupání, ochotně zabočil a srovnal se do vodorovné polohy. Den byl jasný, obloha bez mráčku, na moři jen mírné vlny; když už teď nestoupali, Temeraire nemával křídly tak rychle, i tak ale kvapem zdolávali míli za mílí: Reliant i Amitié se jim ztratily z dohledu.

"Á, tamhle jednu vidím," oznámil Temeraire a už svištěli ještě závratnější rychlostí dolů. Laurence pevně tiskl otěže a dusil v sobě výskot; byl přece nerozum cítit tak dětinskou radost. Podle vzdálenosti získal přesnější představu o drakově zraku: musel vidět skutečně znamenitě, když zahlédl kořist na takovou dálku. Nestačil o tom ani pořádně popřemýšlet, když se ozvalo mocné šplouchnutí a Temeraire už tahal z vody sviňuchu, která se mu v drápech vzpouzela a crčela z ní voda.

Následovalo další překvapení: Temeraire se zastavil ve vzduchu, aby se najedl, přičemž křídly kmital naplocho nahoru a dolů; Laurence naprosto netušil, že draci něco takového dokážou. Nebylo to sice právě pohodlné, Temeraire pohyb úplně dokonale nezvládal a divoce ve vzduchu kolísal, zato to ovšem bylo nesmírně praktické, protože kousky vnitřností odpadávaly pod něj do moře, k hladině připlouvaly ryby a krmily se zbytky, a když drak spořádal sviňuchu, obratem chňapl po dvou velkých tuňácích, každou tlapou popadl jednoho, a poté, co snědl i ty, chytil ještě obrovského mečouna.

Když Laurence protáhl paži pod řemenem na drakově krku, aby za letu na hřbetě nepovlával, mohl se svobodně rozhlížet kolem a naplno vnímat pocit, že je pánem celého oceánu, protože v dohledu se nevyskytoval žádný jiný tvor ani plavidlo. Pociťoval pýchu nad zdarem celého podniku a let ho neskonale rozjařoval: pokud dokázal nemyslet na to, čím vším je to vykoupeno, cítil se dokonale šťastný.

Temeraire polkl poslední sousto mečouna, zvědavě prozkoumal špičatou horní čelist a pak ji zahodil. "Mám dost," prohlásil, zamával křídly a zamířil zpět k obloze. "Proletíme se ještě trochu?"

Návrh to byl lákavý, ve vzduchu už ovšem pobyli více než hodinu a Laurence dosud přesně nevěděl, kolik Temeraire vydrží. S lítostí tedy odpověděl: "Radši se už vrátíme k lodi, a jestli budeš mít ještě chuť, můžeš si zalétat kolem ní."

Hnali se tedy přes oceán, přičemž tentokrát už letěli nízko nad vlnami a Temeraire tu a tam dovádivě škrtal o hladinu; Laurence měl pohled zamlžený kapičkami vody hustě prýštícími vzduchem a svět řítící se kolem mu splýval v rozmazanou šmouhu, ze které vnímal jen pevné dračí tělo pod sebou. Zplna hrdla lokal slaný vzduch a utápěl se v čiré radosti, přitom se ale nezapomínal čas od času podívat na kompas a přitahovat otěže tak, aby je nakonec dovedl zpátky k lodi.

Temeraire prohlásil, že je přece jen už zase zralý na kutě, a tak přistáli; tentokrát se jim to podařilo lépe a loď se jen maličko hlouběji zanořila do vody. Laurence vysvobodil nohy z řemenů a slezl; ke svému překvapení přitom zjistil, že je otlačený jako po jízdě v sedle, hned si ale uvědomil, že se to dalo očekávat. Na Rileym, který ho spěchal přivítat, bylo už z dálky vidět, jak velmi se mu ulevilo. Laurence na něj konejšivě kývl.

"Není třeba se bát; vedl si skvěle a o jídlo pro něj už napříště taky nemusíte mít starost, dovede si ho velmi dobře obstarat," řekl a pohladil přitom draka po boku; dřímající Temeraire otevřel oko, slastně zamručel a zase oko zavřel.

"To velmi rád slyším," řekl Riley s ulehčením, "tím spíš, že to znamená, že se dneska dočkáme i slušné večeře; za doby vaší nepřítomnosti jsme totiž z opatrnosti nepolevili v úsilí a podařilo se nám ulovit moc pěknou kambalu, kterou si tak teď můžeme nechat pro sebe. S vaším dovolením bych třeba ke stolu přizval i některé důstojníky."

"Ale beze všeho, už se těším," souhlasil Laurence a protahoval si ztuhlé nohy. Poté, co se Temeraire přesunul na palubu, nedal jinak, než že se hlavní kajuty vzdá; Riley se jeho přání posléze podvolil, pocit viny, že obsadil místo bývalého kapitána, ovšem odčiňoval tím, že v podstatě večer co večer zval Laurence k večeři. Nově zavedenou zvyklost přerušila vichřice, protože však předchozí noc bouře ustala, hodlali večer opět zasednout k jídlu společně. Jídlo bylo chutné a bylo při něm veselo, zvláště když si všichni několikrát nalili z láhve a mladší kadeti se napili tak, že z

nich spadla prkennost. Laurence měl šťastný dar nenucené konverzace a jeho důstojníci se u stolu s ním vždycky příjemně pobavili; k celkové náladě navíc přispělo i to, že Riley a on rychle směřovali k opravdovému přátelství, když už jim nyní nebránilo rozdílné služební postavení.
Celé posezení se tedy neslo v takřka přátelsky uvolněném duchu, takže když Carver zhltl moučník o něco hbitěji než jeho nadřízení a naskytla se mu možnost, troufl si přímo oslovit Laurence s váhavým dotazem: "Odpusťte, pane, že jsem tak smělý, ale je pravda, že draci dokáží chrlit oheň?"
Laurence, příjemně zasycený švestkovým pudinkem spláchnutým několika sklenkami výtečného ryzlinku, přijal otázku shovívavě. "To záleží na plemeni, pane Carvere," odpověděl a odložil sklenici. "Podle mého je však tato schopnost neobyčejně vzácná. Sám jsem se s ní setkal pouze jedenkrát, u tureckého draka v bitvě na Nilu, a řeknu vám, že když jsem viděl, co dovede, byl jsem zatraceně rád, že Turci bojují na naší straně."
Ostatní důstojníci kolem se otřásli a souhlasně přikyvovali; máloco znamenalo pro loď takovou zhoubu jako požár na palubě. "Byl jsem tehdy přímo na Goliášovi," pokračoval Laurence. "Nacházeli jsme se necelé půl míle od Orientu, když se loď vzňala, vzplála jako pochodeň; rozstříleli jsme jí palubní děla a vyřídili i většinu střelců na stožárech, takže drak ji mohl kosit plameny po libosti." Zmlkl a vzpomínal: z hořících plachet se valila mračna hustého černého dýmu; obrovitý oranžovočerný drak se vrhal střemhlav, chrlil další a další oheň a křídly přitom rozdmýchával plameny; strašlivé burácení utišil až následný výbuch a všechno se pak pohroužilo do ticha trvajícího skoro celý příští den. Jako chlapec kdysi navštívil Řím a viděl ve Vatikánu Michelangelovo vyobrazení pekla, kde draci pálili ohněm zatracené duše; tohle se tomu velmi podobalo.
Hovor ustal a představivost dotvářela líčení v myslích těch, kteří se boje tenkrát neúčastnili. Pan Pollitt si odkašlal a pravil: "Soudím, že schopnost stříkat jed či kyselinu bývá u draků naštěstí obvyklejší; tedy ne že by to nebyly samy o sobě hrozivé zbraně."
"Pane na nebi, to ano," přitakal Wells. "Viděl jsem, jak taková dračí sprška ani ne v minutě rozleptala celou hlavní plachtu. Jed ani kyselina vám ovšem nezapálí muniční sklad a nevyhodí loď pod vámi do povětří."
"Dokáže to Temeraire také?" zeptal se Battersea s očima maličko vytřeštěnýma z toho, co se u stolu vyprávělo, a Laurence se zarazil; seděl Rileymu po pravici, úplně jako kdyby ho k sobě na večeři pozvali důstojníci, a na okamžik pozapomněl, že ve skutečnosti je hostem ve vlastní bývalé kajutě, na své bývalé lodi.
Pan Pollitt se naštěstí ujal odpovědi, takže Laurence měl čas své rozpaky zakrýt. "Vzhledem k tomu, že jeho plemeno není nikde v mých knihách popsáno, musíme počkat, až dorazíme na pevninu a necháme ho řádně určit; i kdyby patřil k příslušnému druhu, zmíněná schopnost by se nejspíše projevila teprve v dospělosti, které dosáhne až za pár měsíců."
"Díky bohu," ozval se Riley a ostatní mu smíchem přitakali; Laurence ze sebe vynutil úsměv a spolu se všemi u stolu pozvedl sklenku na Temerairovu počest.
Když pak Laurence popřál společnosti v kajutě dobrou noc, zamířil poněkud vrávoravým krokem na záď, kde osaměle zářil ležící Temeraire, neboť co poporostl, posádka mu onu část paluby většinou zcela přenechávala. Zamžoural na přicházejícího Laurence lesknoucím se okem a zval ho zvednutým křídlem k sobě. Laurence to gesto maličko zaskočilo, přesto ale vzal rohož a zalezl si do příjemného tepla. Rozvinul rohož, sedl si na ni a opřel se drakovi o bok; Temeraire opět křídlo spustil, takže Laurencovi vytvořil vyhřátý zákryt.
"Myslíš, že budu umět chrlit oheň nebo stříkat jed?" zeptal se Temeraire. "Moc nevím, jak to mám poznat; zkoušel jsem to, ale šel ze mě jenom vzduch."
"Tys nás slyšel?" podivil se Laurence; záďová okna byla otevřená a rozhovor mohlo být slyšet na palubě, jeho ale jaksi nenapadlo, že by Temeraire mohl poslouchat.
"Ano," přisvědčil Temeraire. "To o té bitvě mě opravdu nadchlo. Zažil jsi jich hodně?"
"Docela ano," přitakal Laurence neurčitě. "Asi tolik jako každý druhý." To nebyla tak úplně pravda; mohl se chlubit účastí v nebývale vysokém počtu bitev, čímž si už v poměrně mladém věku vysloužil velitelskou hodnost, a řadil se mezi kapitány bojových lodí. "Právě tak jsme tě našli, když jsi byl ve vejci; vezl ses na palubě lodi, která nám padla do rukou," dodal a pokynul k Amitié, jejíž záďové lucerny bylo v tu chvíli vidět dvě čárky na levoboku.
Temeraire se na loď se zájmem zadíval. "Takže tys mě získal v boji? To jsem nevěděl." To zjištění ho zjevně potěšilo. "Budeme zase brzo někde bojovat? Chtěl bych to vidět. Určitě bych byl nějak užitečný, i když ještě nedovedu chrlit oheň."
Laurence se jeho nadšení usmíval; draci byli obecně proslulí značným bojovým duchem, což bylo jedním z důvodů, proč se ve válce tolik cenili. "Dřív než dorazíme do přístavu to asi nejspíš nebude, troufám si ale tvrdit, že pak si bitev užiješ až až; Anglie moc draků nemá, takže nás pravděpodobně budou hodně nasazovat, až vyrosteš."
Zadíval se vzhůru na Temerairovu hlavu, v tu chvíli zvednutou a zahleděnou na moře. Když nyní shodil z beder neodbytnou starost o jeho nasycení, mohl se obírat úvahami o tom, co všechno vlastně celá ta síla za jeho zády znamená. Temeraire už teď svou velikostí předčil některé dospělé jedince jiných plemen a, podle Laurencova nezkušeného soudu, dosahoval značné rychlosti. Nepochyboval, že bude pro letectvo i Anglii neocenitelným přínosem, ať už bude chrlit oheň nebo ne. S pýchou si pomyslel, že není třeba se bát, že by se Temeraire někdy boje zalekl; měl-li před sebou obtížnou službu, sotva si mohl přát vhodnějšího partnera.
"Povyprávíš mi o té bitvě na Nilu ještě něco?" zaprosil Temeraire a sklopil k němu oči. "To tam bojovala jen ta tvá loď, ta druhá a ten drak?"
"Rány boží, to ne, na naší straně bojovalo třináct lodí s podporou osmi draků ze třetí letecké divize a dalších čtyř draků z tureckých řad," rozpovídal se Laurence. "Francouzi měli na své straně sedmnáct lodí a čtrnáct draků, takže jsme čelili přesile, strategie admirála Nelsona je však zcela zaskočila," vyprávěl a Temeraire sklonil hlavu, těsněji se k němu přivinul a poslouchal s velikýma očima zářícíma do tmy a tak si spolu potichu povídali dlouho do noci.

Kapitola 3

Díky vichřici, která je po cestě popohnala, dorazili za dvacet dnů - Laurencův odhad tří týdnů vyšel tedy takřka na den - do Funchalu, přičemž od samé chvíle, co se ostrov objevil v dohledu, Temeraire seděl na zádi a dychtivě vyhlížel. Na souši okamžitě vyvolal bezmála senzaci, to se přece hned tak nevidělo, aby vjel do přístavu na malé fregatě drak, a na molu se shromáždil hlouček zvědavců, kteří sledovali, jak loď připlouvá, v žádném případě se k ní ale příliš nepřibližovali.

V přístavu kotvila vlajková loď admirála Crofta, nominálního velitele Reliantu, a Riley s Laurencem se dohodli, že před admirála předstoupí oba a společně ho seznámí s nezvyklou situací. Sotva stačili spustit kotvu, na Commendable zavlál praporek značící příkaz Kapitán se dostaví na palubu a Laurence měl jen chviličku na to, aby promluvil s Temerairem.

"Musíš vydržet na palubě, dokud se nevrátím," kladl mu na srdce s obavami, protože Temeraire sice nikdy úmyslně neodpíral poslušnost, snadno se ale nechával unést čímkoli novým a zajímavým a Laurence valně nevěřil, že si v novém prostředí lákajícím k prozkoumání dokáže poručit. "Slibuju ti, že až se vrátím, obletíme spolu celý ostrov; pan Wells ti zatím donese pěkné čerstvé telecí a taky jehněčí, které jsi ještě nikdy neochutnal."

Temeraire si maličko povzdechl, sklonil však hlavu. "No dobře, ale pospěš si," zaprosil. "Chtěl bych si zaletět k tamhletěm horám. A mohl bych sníst tady ty," dodal s pohledem upřeným na koňské spřežení stojící opodál; koně neklidně zadupali, jako by to slyšeli a dobře rozuměli.

"Ale ne, Temeraire, nemůžeš jen tak sníst něco, co vidíš na ulici," mírnil ho Laurence poplašeně. "Wells ti hned něco donese." Otočil se, pokynul podporučíkovi a upozornil ho na naléhavost situace; ještě jednou se na draka pochybovačně zadíval a zamířil po můstku za Rileym.

Admirál Croft je netrpělivě očekával; zjevně se mu už donesla zpráva o nastalém pozdvižení. Byl to neobyčejně urostlý muž, který zdaleka nepoutal pozornost jen jizvou přes celý obličej a umělou rukou nasazenou na pahýl levé paže, s železnými prsty ovládanými pérky a západkami. O paži přisel krátce před povýšením na admirála a od té doby notně přibral; když tedy vstoupili do jeho honosné kajuty, nepovstal, jen se maličko zamračil a mávl, aby si sedli. "No tak spusťte, Laurenci; soudím, že to souvisí s tím divokým tvorem, co tam máte?"

"Pane, to je Temeraire a není divoký," namítl Laurence. "Včera to byly tři týdny, co jsme zajali francouzskou loď, Amitié, a v jejím podpalubí jsme našli vejce. Náš ranhojič, který se v dracích trochu vyzná, nás upozornil, že se zakrátko vylíhne, a tak se nám podařilo zařídit… totiž já jsem ho zkrotil."

Croft se prudce napřímil, šlehl očima nejprve po Laurencovi a pak po Rileym a v tu chvíli si všiml proměny stejnokroje. "Cože, vy sám? A tak jste… pro rány boží, to jste to nemohl svěřit některému kadetovi?" vyjel na něj zostra. "Nezdá se vám, že jste jednal poněkud nad rámec svých služebních povinností? To je nějaký pořádek, aby si námořní důstojník jen tak přeběhl k letectvu?"

"Moji důstojníci a já jsme losovali, pane," ohradil se Laurence dusící v sobě prudký záchvěv rozhořčení; za svou oběť nežádal pochvalu, pokárání si ale rozhodně nezasloužil. "Doufám, že mou oddanost službě nikdo nikdy nezpochybní; považoval jsem pouze za spravedlivé, abych na sebe to riziko vzal spolu s nimi, a přestože na mě los ve skutečnosti nepadl, nebylo zbytí; vzbudil jsem v něm sympatie a my nemohli riskovat, že se nikým jiným nenechá zkrotit."

"K čertu," ulevil si Croft a s rozmrzelým výrazem se opět opřel, pravou rukou přitom nervózně bubnoval do kovové levé dlaně a seděl zcela bez hlesu, jen nehty ťukajících prstů do ticha zvonily o železo. Minuty se vlekly a Laurence si střídavě představoval tisíce pohrom, které by Temeraire mohl za jeho nepřítomnosti způsobit, a střídavě se děsil, co Croft s Reliantem a s Rileym tak asi provede.

Posléze se Croft probral, jako by se právě probudil, a mávl zdravou rukou. "Nu, něco to vynese; sotva přece zaplatí méně za zkroceného draka než za divokého," prohlásil. "Ta francouzská loď je bitevní předpokládám, žádná obchodní? Na pohled vypadá slušně, podle mě ji určitě zařadí do naší flotily," dodal už zase v dobré náladě a Laurence se směsicí ulehčení a roztrpčení pochopil, že admirál celou dobu pouze v hlavě počítal svůj velitelský podíl.

"To dozajista, pane, je ve výborném stavu a má šestatřicet děl," odpověděl zdvořile, přičemž spolkl několik dalších poznámek, které se mu draly na jazyk; on už se s admirálem jako s nadřízeným sice víckrát nemusel setkat, Rileyho budoucnost ale byla stále nejistá.

"Hm. Zachoval jste se, jak se patřilo, Laurenci, o tom v nejmenším nepochybuji; je ale škoda o vás přijít. Předpokládám, že se vám bude u letectva líbit," pronesl Croft tónem, ze kterého bylo vcelku jasně patrné, že nic takového nepředpokládá. "Zde v okolí však žádná letecká divize nesídlí a i kurýr se tu zastavuje pouze jednou týdně. Soudím, že s ním budete muset na Gibraltar."

"Ano, pane, to jistě, s cestou ale budeme muset počkat, až ještě trochu povyroste; ve vzduchu vydrží bez větších obtíží tak asi hodinu, zatím bych ho ale nerad zatěžoval delším letem," prohlásil Laurence rázně. "Do té doby ho musíme také něčím živit; zatím se nám ho dařilo krmit rybami, tady ovšem pochopitelně lovit nemůže."

"Nu, Laurenci, to už rozhodně není starost námořnictva," opáčil Croft, než se ta nepříjemná poznámka ale stačila Laurence doopravdy dotknout, admirál jako by si uvědomil, jak nepěkně to vyznělo, a svá slova doplnil. "Promluvím ale s guvernérem; určitě to půjde nějak zařídit. Teď se ovšem musíme zamyslet nad Reliantem a samozřejmě i nad Amitié."

"Rád bych podotkl, že na Reliantu velel od samého zkrocení pan Riley a vedl si neobyčejně dobře; loď pod jeho vedením přestála dvoudenní vichřici a šťastně doplula do přístavu," líčil Laurence. "Velmi se vyznamenal i v boji, kterým se nám podařilo dobýt kořist."

"To dozajista, to dozajista," řekl Croft a pro změnu zase točil prstem. "Koho máte na Amitié?"

"Nadporučíka Gibbse," odpověděl Laurence.

"No ano, samozřejmě," kývl Croft. "Děláte si ovšem příliš smělé naděje, když doufáte v dosazení svého nadporučíka i

poručíka do takových funkcí, to vám musí být samotnému jasné. Opravdu dobrých fregat zas tolik nemáme."
Laurence se s vypětím sil nutil ke klidu; admirál zjevně hledal záminku, aby to pěkné místo mohl přidělit někomu ze svých oblíbenců. "Pane," ohradil se ledově, "tak docela vám nerozumím; nechcete snad naznačit, že jsem se ujal krocení čistě jen proto, abych uvolnil místo jinému? Ujišťuji vás, že mi šlo výhradně o to zajistit Anglii nadmíru cenného draka, a chci věřit, že to jejich lordstva budou i tak chápat."
Víc už svou oběť zdůrazňovat nehodlal, už takhle na ni upozornil mnohem víc, než by se o ní byl šířil, kdyby na tom nezáviselo Rileyho štěstí. Setkalo se to však s účinkem; vznesená námitka i zmínka o admiralitě na Crofta zjevně zapůsobily; náhle jako by ztratil řeč, schlípl a propustil je bez dalšího slova o tom, že Riley velet nebude. "Jsem vám hluboce zavázán, pane," ozval se Riley, když společně kráčeli zpátky k lodi. "Jen doufám, že jste tím, jak jste tu záležitost prosazoval, sám sobě nepřivodil žádné obtíže; soudím, že musí mít značný vliv."
Laurence v tu chvíli nebyl s to vnímat nic než úlevu, neboť už mezitím došli k lodi a Temeraire pořád ještě seděl na palubě, byť ta teď spíše připomínala jatka a on měl tlamu víc červenou než černou. Zvědavci se už zcela rozešli. "Má-li ta celá věc nějakou výhodu, Tome, pak tu, že už se nemusím nijak zvlášť obírat něčím vlivem; u letce na něčem takovém po mém soudu nezáleží," odpověděl. "Ale o mě se prosím vás nebojte. Nebude vám vadit, když trochu přidáme do kroku? Myslím, že se už dokrmil."
* * *
Cesta vzduchem přispěla ke zklidnění jeho rozbouřeného nitra daleko více; bylo nemožné zlobit se, když se před ním prostírala celá Madeira, vlasy mu vlály ve větru a Temeraire ho nadšeně upozorňoval na nové zajímavosti, jako byla zvířata, domy, vozy, stromy, skály i všechno další, co kde upoutalo jeho pozornost; nedlouho předtím se naučil létat s hlavou zčásti otočenou tak, že mohl s Laurencem mluvit i za letu. Za vzájemného srozumění posléze přistál na prázdné silnici táhnoucí se po okraji hlubokého údolí; po zelených jižních svazích se valila hradba hustých mračen přiléhajících k zemi tak zvláštně, že od nich Temeraire nemohl odtrhnout užaslý pohled.
Laurence slezl z drakova hřbetu; sezení na něm teprve přivykal a byl rád, že si po hodině letu mohl protáhnout nohy. Chvíli se procházel, kochal se výhledem a uvažoval, že příští den se na cestu vybaví jídlem a pitím; s chutí by si dal sendvič a sklenku vína.
"Dal bych si jehně," ozval se Temeraire, jako by mu četl myšlenky. "Posledně jsem si na jehněčím moc pochutnal. Směl bych si dát tamhlety? Ty jsou ještě narostlejší, než jsem měl já."
Na vzdáleném úbočí se poklidně popásalo pěkné ovčí stádečko bíle zářící na zeleném pozadí. "Ale ne, Temeraire; to jsou ovce, skopové," vyvedl ho z omylu Laurence. "Na nich by sis zdaleka tolik nepochutnal a navíc podle mě určitě někomu patří, takže je nemůžeme jen tak pochytat. Třeba se mi ale povede vyjednat, aby ti ovčák jednu nachystal na zítra, kdyby ses sem chtěl ještě vrátit."
"Připadá mi velmi zvláštní, že oceán je plný zvířat, kterých si můžu nalovit po libosti, a na souši jako by už všechno někomu patřilo," poznamenal Temeraire zklamaně. "To se mi nezdá tak docela spravedlivé; sami ty ovce přece právě nejedí a já mám teď zrovna hlad."
"Jestli to takhle půjde dál, tak mě nejspíš zavřou za to, že tě ponoukám k buřičství," opáčil Laurence pobaveně. "Mluvíš jako ryzí revolucionář. Uvaž ale, že ty ovce třeba patří člověku, kterého budeme žádat, aby ti dal nějaké pěkné jehňátko na dnešek k večeři; sotva se mu asi bude chtít vyhovět, když ho teď okrademe."
"Radši bych si dal pěkné jehně hned," zamumlal Temeraire, ale po ovcích se nehnal; místo toho se opět vrátil k pozorování mraků. "Ale mohli bychom zaletět aspoň k těm mračnům? Chtěl bych se podívat, proč se tak valí."
Laurence se pochybovačně zadíval na zahalené úbočí, čím dál více se mu ale příčilo něco drakovi upírat, když nemusel; dost na tom, kolik mu toho musel zakazovat, když to bylo nutné. "Můžeme to zkusit, jestli chceš," svolil, "zdá se mi to ale trochu nebezpečné; snadno se může stát, že narazíme na svah a budeme se otáčet proti větru."
"Ale ne, já přistanu pod nimi a nahoru vyjdeme," uklidňoval ho Temeraire a už se shýbal a skláněl krk k zemi, aby mu mohl Laurence opět vyšplhat na hřbet. "Tak to bude i zajímavější."
Jít s drakem byl poněkud nezvyk, ještě nezvykleji ovšem působilo být přitom ustavičně před ním; jeden dračí krok by vydal za deset Laurencových, Temeraire ovšem málokdy krok udělal, protože se stále otáčel a očima poměřoval příkrov mraků na zemi. Laurence ho posléze o kus předešel, lehl si na stráň a čekal; i v silné mlze mu bylo dobře díky tomu, že ho zkušenost naučila, aby se na let vždy teple oblékal a bral si i nepromokavý plášť.
Temeraire dál pomaličku stoupal po svahu, tu a tam přerušil pozorování mraků a zadíval se na kvítek či oblázek; k Laurencově překvapení se v jednu chvíli zastavil a vydloubl ze země menší kámen, který mu pak se zjevným nadšením přikutálel, postrkoval ho přitom špičkou drápu, protože byl pro jeho paňáty příliš drobný.
Laurence kámen, velký asi jako jeho pěst, zvedl; byl rozhodně zajímavý, v hornině převažoval pyrit prorostlý krystaly křemene. "Jak jsi ho prosím tě objevil?" ptal se se zájmem, když kámen obracel v rukách a odmetal z něj hlínu.
"Kousek čněl ze země a leskl se," odpověděl Temeraire. "Je to zlato? Líbí se, mi jak vypadá."
"Ne, jen pyrit, ale moc hezký, co? Ty asi budeš z těch, co si potrpí na skvosty," poznamenal Laurence a láskyplně se na Temeraira podíval; řada draků měla vrozenou zálibu v klenotech či vzácných kovech. "Obávám se, že nejsem dost bohatý na to, abych téhle tvé náklonnosti řádně vyhověl; nebudu ti moct dát hromadu zlata, abys na ní spal."
"Radši bych tebe než hromadu zlata, i kdyby se na ní třeba moc dobře spalo," opáčil Temeraire. "Paluba mi nijak nevadí."
Pronesl to docela obyčejně, ani v nejmenším to nepůsobilo tak, že by mu chtěl skládat poklony, a hned se zase vrátil ke sledování mraků; Laurence na něj zůstal zírat s pocitem, ve kterém se mísil úžas s nesmírným potěšením. Sotva si dokázal představit podobné pohnutí; jedinou obdobou, kterou dokázal ve svém dřívějším životě najít, bylo to, kdyby Reliant promluvil a řekl, že mu byl dobrým kapitánem; to láskyplné uznání z nejvyššího myslitelného místa ho naplnilo novým odhodláním té chvále dostát.

* * *

"Obávám se, že vám nemohu pomoci, pane," pravil stařík škrábající se za uchem a zvedající hlavu od objemného svazku před sebou. "O dračích plemenech mám desítky knih, v žádné se mi ho ale nepodařilo najít. Nezmění třeba barvu, až povyroste?"

Laurence se zachmuřil; tohle byl už třetí přírodovědec, kterého za uplynulý týden od příjezdu na Madeiru vyhledal, a nikdo z nich mu zatím nebyl schopen při určování Temerairova druhu jakkoli poradit.

"Ale," pokračoval knihkupec, "nějakou naději vám přece jen dát mohu; na ostrově právě pobývá sir Edward Howe, léčí se tu minerálními vodami; minulý týden zašel ke mně do krámu. Co vím, ubytoval se v Porto Moniz na severozápadním konci ostrova, a podle mě vám toho draka dozajista určí; sepsal několik prací o vzácných druzích z Ameriky a Orientu."

"Mnohokrát vám děkuji; to rád slyším," řekl Laurence, kterému ta zpráva hned dodala lepší náladu; to jméno znal, s dotyčným se několikrát setkal v Londýně, a nemusel tedy ani složitě shánět nikoho, kdo by ho představil.

V dobrém rozmaru vyšel zpět na ulici; odnášel si pěknou mapu ostrova a knihu o mineralogii pro Temeraira. Panovalo obzvláště krásné počasí a drak si hověl na poli, které mu vymezili kus za městem, vyhříval se na slunci a odpočíval po vydatném jídle.

Guvernér projevil větší vstřícnost než admirál Croft, snad že se obyvatelstvo děsilo přítomnosti často vyhladovělého draka přímo v přístavu, a nechal Temerairovi z veřejné pokladny hradit stálý přísun ovcí a dobytka. Temeraire, kterému změna jídelníčku nebyla vůbec proti mysli, dál rostl; na záď Reliantu by se už nevešel a všechno nasvědčovalo tomu, že celou loď brzy na délku přeroste. Laurence se usídlil v domku vedle pole; bydlení ho nestálo moc, protože majitel náhle nejevil nejmenší přání zdržovat se kdekoli poblíž, a žili s Temerairem vcelku spokojeně.

Když měl čas se nad tím zamýšlet, litoval, že definitivně opustil život na lodi, Temerairův výcvik ho ovšem notně zatěžoval a mohl ostatně vždycky zajít do města na večeři. Často se scházel s Rileym i s dalšími svými někdejšími důstojníky; ve městě měl nadto ještě i jiné známé od námořnictva, a tak zřídka trávil večery sám. Příjemné byly i pozdní večery, byť se musel vzhledem ke vzdálenosti domku vracet brzy; našel si místního sluhu: jmenoval se Fern?o, a přestože neplýtval úsměvy ani slovy, drak mu nevadil a uměl přichystat slušnou snídani i druhou večeři.

Temeraire v Laurencově nepřítomnosti za denního vedra obvykle spal a probouzel se až po západu slunce; Laurence u něj po druhé večeři sedával venku a předčítal mu při svitu lucerny. Sám toho nikdy moc nenačetl, Temerairova nezměrná záliba v knížkách ale působila přímo nakažlivě a Laurence hřálo spokojené vědomí, jak draka těší nová kniha podrobně pojednávající o drahých kamenech a jejich dobývání, třebaže jeho samého toto téma zanechávalo zcela chladným. Nikdy sice nepočítal, že by vedl právě takový život, změna postavení mu ale aspoň zatím nepřivodila žádnou hmotnou újmu, a z Temeraira se stával neobyčejně příjemný společník.

Laurence se zastavil v kavárně a v rychlosti napsal siru Edwardovi dopis, ve kterém stručně vyložil svou situaci a tázal se, zda by ho směl navštívit. List opatřený zpáteční adresou pak svěřil místnímu poslíčkovi, kterému připlatil půlkorunu, aby se postaral o jeho urychlené doručení do Porto Moniz. Ostrov mohl samozřejmě mnohem rychleji přeletět, nedomníval se však, že by se mohl jen tak bez ohlášení k někomu přihnat s drakem v závěsu. Neměl kam spěchat; stále ještě mu zbýval nejméně týden svobody, než dorazí z Gibraltaru odpověď s pokyny, jak má nastoupit do služby.

Pomyšlení, že zítra dorazí kurýr, mu ovšem připomnělo zanedbanou povinnost: dosud totiž nenapsal otci. Nemohl přece připustit, aby se rodiče o proměně jeho situace dozvěděli jakkoli zprostředkovaně, třeba z oznámení v Gazette, které se najisto chystalo, a tak se se sebezapřením opět chopil pera a pustil se u další konvice kávy do psaní nezbytného dopisu.

Bylo obtížné vymyslet, co má napsat. Nesmlouvavě zásadový lord Allendale právě nepřekypoval rodičovskou láskou. Službu u armády či námořnictva namísto v církvi byl u nemajetného mladšího syna ještě ochoten strpět; poslat syna k letectvu u něj nepřicházelo v úvahu o nic víc než dát syna do učení a rozhodně se od něj nedalo čekat pochopení ani souhlas. Laurence si uvědomoval, že se s otcem rozchází v pojetí povinnosti; předem tušil, že mu otec vyčte, že ho jeho jméno zavazovalo k tomu nechat draka drakem a neplést do toho jakousi pomýlenou představu o služební povinnosti. Více se obával toho, jak to přijme jeho matka; matka ho totiž opravdu milovala, a bylo tedy jasné, že se bude rmoutit a litovat ho, až se to dozví. Nadto se přátelila s lady Galmanovou, a bylo tak nabíledni, že všechno, co Laurence napíše, se donese Edithiným uším. Zprávu ovšem nemohl podat tak, aby obě uklidnil a přitom krajně nepopudil otce; nezbývalo tedy než se spokojit se strojeným, neosobním listem, ve kterém bez příkras vyložil skutečnosti a bedlivě se vystříhal veškerých nářků. To muselo stačit, přesto ale dopis zalepoval s pocitem neklidu, než se s ním sám vydal na stanici kurýrní služby.

Když se toho nepříjemného úkolu zhostil, zamířil zpátky k hotelu, ve kterém předtím bydlel; pozval na večeři Rileyho, Gibbse a ještě několik dalších známých, aby opětoval jejich dřívější pohostinnost. Nebylo ještě tak pozdě a obchody měly stále otevřeno; za chůze nahlížel do výkladů, aby zapudil úvahy o tom, jak zprávu přijme jeho rodina a nejbližší přátelé, až se nakonec zastavil před malou zastavárnou.

Vystavený zlatý řetěz byl nemožně těžký, takový šperk nemohla nosit žena a pro muže se svou nápadností nehodil: tvořily ho silné hranaté články zdobené střídajícími se kulatými plíšky a perlovými přívěšky. Při pohledu na samotný kov a perly Laurence usuzoval, že náhrdelník musí být drahý, jistě mnohem dražší, než kolik si on mohl dovolit vydat teď, když musel se svými finančními prostředky uvážlivě hospodařit, protože už mu nekynula žádná naděje na výnos z kořisti. Vešel do obchodu a zeptal se na cenu: skutečné byla příliš vysoká.

"Tenhle by vám nestačil, pane?" nabídl mu majitel hned jiný: řetěz vypadal v podstatě stejně, jen byl bez plíšků a možná i články měl nepatrně tenčí. Stál takřka polovinu toho co ten první; i tak to bylo ještě hodně, Laurence ho ale přesto koupil, i když si to pak trochu vyčítal jako nerozum.

Večer ho ale Temerairovi stejně dal a maličko ho překvapilo, jak moc dárek draka potěšil. Temeraire šperk držel a odmítal

ho pustit; když mu Laurence předčítal, zamyšleně si skvost při svíčce prohlížel, různě ho natáčel ke světlu a zálibně se kochal odlesky zlata a perel. Nakonec usnul s řetězem zapleteným v drápech a na druhý den mu ho Laurence musel pevně připnout k postroji, než se drak uvolil vzlétnout.
Ta neobyčejná odezva ještě umocnila jeho radost z nadšeného pozvání od sira Edwarda, které ho čekalo po návratu z ranního letu. Fern?o mu psaní donesl ven na pole, kde přistáli, a Laurence ho nahlas přečetl Temerairovi: sir Edward psal, že je přijme, kdykoli se jim hodí ho navštívit; zastihnou ho u moře poblíž jezírek.
"Nejsem unavený," prohlásil Temeraire; hořel zvědavostí, co je vlastně za plemeno, stejně jako Laurence. "Můžeme vyrazit třeba hned, jestli chceš."
Temeraire skutečně získával čím dál větší vytrvalost; Laurence usoudil, že se v případě nutnosti snadno mohou zastavit a odpočinout si, a tak znovu nasedl, aniž se vůbec převlékl. Temeraire napínal všechny síly, ostrov dole rychle ubíhal s mohutnými záběry jeho křídel, Laurence se tiskl drakovi ke krku a mhouřil oči proti větru.
Ani ne za hodinu od vzlétnutí se krouživě snesli na skalnaté pobřeží, kde se před nimi plážoví prodavači a koupající se hosté rozprchli na všechny strany. Laurence se za nimi chvíli zděšeně díval, pak se ale zamračil; jestliže jsou tak pošetilí, aby se domnívali, že jim řádně osedlaný drak ublíží, sotva na tom on nese vinu; popleskal Temeraira po krku, odepjal si řemeny a spustil se na zem. "Půjdu se podívat po siru Edwardovi; zatím tu prosím tě počkej."
"Počkám," hlesl Temeraire nepřítomně; jeho zájem už totiž upoutala hluboká jezírka podél pobřeží, s podivuhodně utvářenými skalními výčnělky a neobyčejně průzračnou vodou.
Sira Edwarda nebylo těžké najít; všiml si prchajícího davu a vyrazil k nim; než Laurence stačil ujít čtvrt míle, nikdo jiný kromě něj široko daleko v dohledu nebyl. Potřásli si rukama a vyměnili si zdvořilosti, oba přitom ale hořeli netrpělivostí, aby už přikročili k vlastní věci, takže když si Laurence dovolil navrhnout, aby se vydali zpátky k Temerairovi, sir Edward dychtivě souhlasil.
"Nadmíru neobvyklé a roztomilé jméno," poznamenal sir Edward cestou, čímž mimoděk pokazil Laurencovi náladu. "Nejčastěji jim dávají výstřední římská jména; většina letců ovšem nastupuje ve výrazně nižším věku než vy a chce si dodat na důležitosti. Působí dosti nevěrohodně, když se třeba takový dvoutunový winchester jmenuje Imperatorius. Já žasnu, Laurenci, jak se vám probůh podařilo naučit ho plavat?"
Laurence překvapeně zvedl hlavu a strnul: Temeraire za jeho nepřítomnosti vlezl do moře a teď zvesela hrabal vodu. "Pane na nebi, to ne; tohle jsem u něj ještě nezažil," vyhrkl. "Jak to, že se nepotopí? Temeraire! Hned polez ven," křikl na něj s lehkou obavou v hlase. Sir Edward se zájmem sledoval, jak Temeraire připlouvá ke břehu a vylézá na břeh.
"Skutečně zvláštní. Vzdušné vaky, které mu dovolují létat, ho ve vodě zřejmě přirozeně nadnášejí, a vzhledem k tomu, že vyrostl na moři, soudím, že z vody od přírody nemá strach."
Zmínka o vzdušných vacích představovala pro Laurence novum, drak už k nim ale přicházel, a tak další otázky, které mu v tu chvíli vytanuly na mysli, odložil na později. "Temeraire, tohle je sir Edward Howe," představil je Laurence.
"Dobrý den," pozdravil Temeraire upírající na sira stejně zvědavý pohled jako on na něj. "Moc mě těší, že vás poznávám. To vy mi můžete říct, co jsem za druh?"
Sir Edward, kterého ta přímost zjevně vůbec nevyvedla z míry, odpověděl úklonou. "Vskutku doufám, že ti budu schopen v tomto směru něco sdělit; byl bys tak hodný a kousek popošel, třeba k tamhletomu stromu, a roztáhl křídla tak, abychom si lépe prohlédli celou tvou konstituci?"
Temeraire ochotně uposlechl a sir Edward sledoval jeho pohyb. "Hm, velmi zvláštní, naprosto netypické, to, jak drží ocas. Říkáte, Laurenci, že se jeho vejce našlo v Brazílii?"
"To vám bohužel spolehlivě neřeknu," odpověděl Laurence a prohlížel si Temerairův ocas; neviděl na něm nic zvláštního, neměl ale samozřejmě náležité srovnání. Temeraire nesl ocas nad zemí a za chůze jím zlehka pošvihával ve vzduchu. "Ukořistili jsme ho spolu s francouzskou lodí, která, soudě podle nápisů na některých soudcích s vodou, plula právě z Ria, víc ovšem říct nemohu. Když jsme se lodi zmocnili, posádka naházela palubní deníky do moře, a kapitán nám zcela přirozeně odmítl prozradit, kde bylo vejce nalezeno. Vzhledem k délce cesty ale předpokládám, že z o mnoho větší dálky pocházet nemohlo."
"Nu to rozhodně není tak jisté," namítl sir Edward. "Některé poddruhy se vyvíjejí ve vejci až deset let, přičemž běžný průměr je dvacet měsíců. Bože na nebi!"
Temeraire právě rozepjal křídla, ze kterých stále ještě kapala voda. "Ano?" vyhrkl Laurence s nadějí.
"Panebože, Laurenci, vidíte ta křídla?" vykřikl sir Edward a horempádem vyrazil po břehu k Temerairovi. Laurence zamžikal a rozběhl se za ním; dohonil ho až u drakova boku. Sir Edward něžně hladil jedno ze šesti žeber rozdělujících Temerairova křídla a s dychtivým zaujetím si ho prohlížel. Temeraire nachýlil hlavu, aby viděl, jinak se ale ani nepohnul a klidně si nechal na křídlo sahat.
"Poznáváte ho tedy?" zeptal se Laurence váhavě sira Edwarda, který vypadal, že vůbec nevnímá.
"Jestli ho poznávám? Nikoli, to vás ujišťuji, ve smyslu, že bych takový druh někdy předtím spatřil; v Evropě by se sotva našli tři žijící muži, kteří ho viděli, a tímto jediným pohledem jsem už načerpal sdostatek poznatků, abych mohl vystoupit s přednáškou v Královské společnosti," odpověděl sir Edward. "Ta křídla ale představují nezaměnitelný znak, stejně jako počet pařátů: je to čínský císařský obr, ačkoli rod vám přesně nepovím. Nu, Laurenci, tomu tedy říkám kořist!"
Laurence se zmateně zadíval na křídla; do té chvíle mu vůbec nepřišlo na mysl, že by vějířovité rozdělení křídel mohlo být nějak výjimečné, stejně tak jako to, že má Temeraire na každé noze pět pařátů. "Císařský obr?" přeptal se s nejistým úsměvem; na okamžik zauvažoval, jestli s ním sir Edward náhodou nežertuje. Číňané chovali draky tisíce let předtím, než Římané vůbec zdomácnili divoké evropské druhy; svou práci žárlivě střežili a zřídkakdy dovolili ze země vyvézt byť třeba jen dospělé jedince méně vzácných druhů. Bylo takřka nemyslitelné, že by Francouzi vezli vejce čínského císařského obra přes Atlantik na fregatě o šestatřiceti dělech.

"Je to dobrý druh?" zajímal se Temeraire. "Budu umět chrlit oheň?"
"Milý zlatý, ze všech možných druhů ten vůbec nejlepší; vzácnější či cennější jsou už jen nebešťané, a kdybys patřil k nim, Číňané by kvůli tomu, že jsme tě zkrotili, nejspíš vyhlásili válku, proto musíme být rádi, že se k nim neřadíš," vykládal sir Edward. "Zcela vyloučit to sice nemohu, ale nedomnívám se, že budeš umět chrlit oheň. Číňané v dracích pěstují především inteligenci a ladnost; ve vzduchu vykazují tak zdrcující převahu, že o takové vlastnosti ve svých chovech nemají zapotřebí usilovat. Co se orientálních plemen týče, zvláštní útočné schopnosti se s daleko větší pravděpodobností vyskytují u japonských draků."
"Aha," řekl Temeraire sklesle.
"Ale, Temeraire, měj přece rozum, vždyť je to nejskvělejší zpráva, jakou si kdo dovede představit," napomenul ho Laurence, který tomu konečně začínal věřit; takhle daleko už přece nebylo možné žádný žert dovést. "Víte to zcela jistě, pane?" neodpustil si přesto otázku.
"Ale ano," přisvědčil sir Edward a dal se opět do prohlížení křídel. "Jen se podívejte na jemnost blány, na pravidelnost zabarvení celého těla a na sladěnost barvy očí a skvrn. Měl jsem hned poznat, že pochází z čínského chovu; je zcela vyloučeno, aby se narodil v přírodě, a žádný evropský ani incký chovatel není něčeho takového schopen dosáhnout. A," dodal ještě, "zároveň to vysvětluje i to plavání: čínští draci často mívají kladný vztah k vodě, pokud si dobře vzpomínám."
"Císařský obr," zašeptal Laurence a užasle při tom hladil Temeraira po boku. "To je neuvěřitelné; to ho přece měli převážet s polovinou flotily, nebo za ním vyslat nějakého jezdce, a nikoli naopak."
"Třeba ani netušili, co mají," poznamenal sir Edward. "O čínských vejcích je bohužel všeobecně známo, že se podle vzhledu nesmírně obtížně určují; jediným poznávacím znakem bývá povrch podobný jemnému porcelánu. Vy jste si náhodou asi žádnou skořápku neschoval, viďte?" zeptal se s nadějí v hlase.
"Já sice ne, ale někdo z námořníků možná ano," odpověděl Laurence. "Milerád se pozeptám; jsem vám hluboce zavázán."
"Ale ne, to já jsem vaším dlužníkem. Když si jen pomyslím, že jsem viděl císařského obra - a navíc s ním i promluvil!" Uklonil se Temerairovi. "V tomto směru možná vynikám nad všemi Angličany, třebaže le Comte de la Pérouse ve svých denících zaznamenal, že s jedním hovořil v Koreji, v paláci jejich krále."
"To bych si rád přečetl," ozval se Temeraire, "Myslíš, Laurenci, že bys mi tu knihu mohl opatřit?"
"Rozhodně se o to pokusím," slíbil mu Laurence. "A vám, pane, bych byl neskonale vděčný, kdybyste mi doporučil nějakou literaturu; velice bych ocenil jakékoli poznatky o zvyklostech a chování dotyčného druhu."
"Obávám se, že pramenů je velmi poskrovnu; soudím, že vy sám budete zakrátko větší znalec než kterýkoli jiný Evropan," řekl sir Edward. "Samozřejmě vám ovšem dám seznam a s potěšením vám zapůjčím několik textů, které vlastním, mezi jinými i deníky již zmíněného la Pérouse. Kdyby tu Temeraire počkal, mohli bychom pro ně třeba hned zajít ke mně do hotelu; obávám se totiž, že by ve vesnici nezapůsobil právě nejvhodněji."
"Klidně tu počkám," ozval se Temeraire, "aspoň si zatím ještě jednou zaplavu."
* * *
Laurence převzal od sira Edwarda množství knih, poseděl s ním u čaje a pak našel ve vsi ovčáka svolného vzít od něj peníze, aby mohl před zpáteční cestou nakrmit Temeraira. Ovci ale musel dovláčet k moři sám; divoce bečela a snažila se uniknout dlouho předtím, než se Temeraire vůbec objevil v dohledu. Laurence byl nakonec nucen naložit si ji na záda, za což se mu těsně předtím, než ji předhodil vyhladovělému drakovi, odvděčila pěknou nadílkou trusu.
Zatímco Temeraire hodoval, Laurence se vysvlékl do naha, šaty co nejlépe vydrhl ve vodě a dal je sušit na slunnou skálu. Než uschly, skočil s Temerairem do vody. Sám v plavání nijak zvlášť nevynikal, přidržoval se ale Temeraira, a odvažoval se tak pustit do větší hloubky, kde drak mohl plavat. Temerairova radost z vody působila nakažlivě, a tak se i Laurence nakonec oddal dovádění, cákal na draka a podplouval ho.
Voda byla nádherně teplá a vystupovalo z ní mnoho skalních výčnělků, na kterých se dalo odpočívat, přičemž na některé se vešli oba; když pak Laurence konečně po několika hodinách vyvedl Temeraira na břeh, slunce už se kvapem sklánělo k západu. Provinile se radoval, že ostatní z pláže utekli; byl by se styděl skotačit před lidmi jako malý kluk.
Když svištěli vzduchem přes ostrov zpátky do Funchalu, s vzácnými knihami zabalenými v nepromokavém plátně a připoutanými k postroji, slunce je hřálo do zad a oba cítili nejvyšší spokojenost. "Večer ti budu číst z deníků," říkal Laurence, když vtom ho přerušilo pronikavé zatroubení ozývající se v dálce před nimi.
Temeraira to tak vylekalo, že se zarazil v letu a na okamžik se vznášel na místě; pak zařval také, byť zvláštně nejistým hlasem. Znovu vyrazil vpřed a Laurence ve chvíli spatřil, co to prve troubilo: světle šedý drak s bíle strakatým břichem a bílým pruhováním na křídlech; letěl vysoko nad nimi a takřka splývал s mračným příkrovem.
Prudce se spustil dolů a zařadil se vedle nich; Laurence viděl, že je menší než Temeraire, a to i při jeho současném vzrůstu, jediným máchnutím křídel se však udržel ve vzduchu mnohem déle. Jeho jezdec byl oblečený v šedé kůži ladící s barvou draka a na hlavě měl těžkou kapuci; rozepnul několik přezek a stáhl kapuci z hlavy. "Kapitán James, na Volatilovi, kurýrní služba," představil se a s nepokrytou zvědavostí si prohlížel Laurence.
Laurence zaváhal; zjevně se po něm žádala odpověď, on ale neměl úplně jasno v tom, jak se představit, námořnictvo ho totiž ještě formálně nepropustilo a letectvo ho zatím oficiálně nepřijalo. "Kapitán Laurence z námořnictva Jeho Veličenstva," prohlásil posléze, "na Temerairovi, momentálně bez přidělení. Míříte do Funchalu?"
"Od námořnictva? Ano, tam mám namířeno, a vám bych po tomhle představení radil totéž," opáčil James; měl přívětivou protáhlou tvář, která se však pod dojmem z Laurencovy odpovědi hluboce zachmuřila. "Jak starý je tenhle dráček a jak jste ho získal?"
"Jsem na světě tři týdny a pět dnů a Laurence mě získal v bitvě," oznámil Temeraire, než se Laurence zmohl na odpověď. "Jak jsi přišel k Jamesovi?" zeptal se druhého draka.

Volatilus zamžikal velikýma mléčně modrýma očima a zvesela prohlásil: "Já se vylíhl! Z vejce!"
"Tak?" hlesl Temeraire nejistě a udiveně se obrátil na Laurence. Laurence spěšně zavrtěl hlavou na znamení, aby mlčel.
"Máte-li otázky, pane, bude nejlépe zodpovědět je na zemi," řekl trochu chladně Jamesovi; pánovitý styl jeho řeči mu byl pramálo po chuti. "My s Temerairem přebýváme za městem; chcete nás doprovodit, nebo máme my zaletět za vámi?"
James, který celou dobu s úžasem zíral na Temeraira, odpověděl Laurencovi už o něco vlídnějším tónem: "Nu poleťme raději k vám; jakmile oficiálně přistanu, zaplaví mě dav lidí s balíčky k odeslání; to už bychom si moc nepopovídali."
"Dobrá tedy," souhlasil Laurence. "Naše pole leží jihozápadně od města; Temeraire, leť prosím tě první."
Šedivý drak bez obtíží držel tempo, přestože se Laurencovi zdálo, že se mu Temeraire potajmu snaží uletět; u Volatila se očividně - a úspěšně - pěstovala rychlost. Angličtí pěstitelé umně dosahovali u svých omezených chovů přesně cílených výsledků, ovšem splnění tohoto konkrétního cíle zjevně padla za oběť inteligence.
Přistáli společně; uvítalo je bučení dobytka dodaného k Temerairově večeři. "Chovej se k němu prosím tě slušně, Temeraire," nabádal Laurence draka potichu. "Některým drakům pokulhává rozum stejně jako některým lidem; jen si vzpomeň na Billa Swallowa na Reliantu."
"Aha," hlesl Temeraire stejně tiše, "teď už tomu rozumím; dám pozor. Myslíš, že by si dal ode mě krávu?"
"Nedal by si něco k jídlu?" zeptal se Laurence Jamese, když sesedli a sešli se na zemi. "Temeraire už odpoledne jedl; o jednu krávu mu neubude."
"Ale to je od vás velmi laskavé," řekl James a viditelně roztál. "Určitě by si dal moc rád, viď, ty jeden nenasyto," drmolil láskyplně a poplácával při tom Volatila po krku.
"Krávy!" vydechl Volatilus a třeštil na ně oči.
"Pojď, dej si se mnou, můžeme se najíst tamhle," vybídl Temeraire menšího šediváka; pak si sedl a vytáhl z výběhu dvojici krav. Položil je na čistou travnatou část pole a pokynul Volatilovi, který k němu dychtivě přiklusal.
"To je od vás i od něj nebývale štědré," poznamenal James, když ho Laurence vedl do domku. "Ještě jsem nezažil, že by se nějaký velký drak takhle dělil; co je za druh?"
"Sám se v tom nevyznám a získali jsme ho bez udání původu; sir Edward Howe se ale dnes vyjádřil, že je to čínský císařský obr," vyložil mu Laurence s mírnými rozpaky; vypadalo to jako chvástání, přitom to však byla holá skutečnost a on se přece nemohl vyhnout tomu, aby to sděloval druhým.
Když to James slyšel, klopýtl o práh a málem povalil Fern?a. "Vy snad… panebože, ne, nežertujete," vyrazil ze sebe, když se vzpamatoval a podal sluhovi kožený kabát. "Jak jste k němu ale přišel a jak se vám ho podařilo zkrotit?"
Laurence by nikdy ani ve snu nenapadlo takhle se hostitele vyptávat, mínění o Jamesových způsobech si však moudře ponechal pro sebe; okolnosti rozhodně vyžadovaly jistou shovívavost. "Milerád vám o tom povyprávím," řekl a uvedl hosta do obývacího pokoje. "Vlastně bych vás chtěl poprosit o radu, jak postupovat. Dáte si čaj?"
"Rád, ale možná spíš kávu, jestli máte," odpověděl James a přitáhl si křeslo blíže k ohni; rozvalil se v něm s nohou přehozenou přes boční opěrku. "No to jsem rád, že konečně taky chvíli sedím; letěli jsme sedm hodin."
"Sedm hodin? To musíte být úplně zničený," politoval ho Laurence užasle. "To jsem netušil, že vydrží ve vzduchu tak dlouho."
"No probůh, to už jsem taky letěl i čtrnáct, a ne jednou," řekl James. "S vaším bych to ale nezkoušel; Vollymu stačí při pěkném počasí mávnout křídly jednou za hodinu." Zívl na celé kolo. "Není to ovšem žádná legrace; se vzdušnými proudy nad oceánem nejsou žerty."
Fern?o jim donesl kávu i čaj, a když je oba obsloužil, Laurence Jamesovi ve stručnosti vylíčil, jak se Temeraira podařilo získat a zkrotit; James, naslouchající s nelíčeným úžasem, při tom vypil pět šálků kávy a snědl dva talíře chlebíčků.
"Jak tedy sám vidíte, poněkud tápu; admirál Croft napsal letecké jednotce na Gibraltaru list s dotazem ohledně mé situace; dopis, jak věřím, doručíte, přiznávám ale, že bych s povděkem uvítal, kdybych aspoň zhruba tušil, co mě čeká," domluvil a odmlčel se.
"Obávám se, že se neptáte toho pravého," opáčil James zvesela a dopil šestý šálek. "Nikdy jsem o ničem takovém neslyšel a nemůžu vás ani dopředu připravit na to, jak bude probíhat výcvik. Ve dvanácti mě přiřadili ke kurýrní službě a ve čtrnácti mi přidělili Vollyho; vás s vaším krasavcem nasadí do boje. Ale," dodal, "ušetřím vás dalšího čekání; zaletím hned na přistávací plochu, vezmu poštu a ještě večer admirálovo psaní doručím. Nepřekvapilo by mě, kdyby za vámi ještě zítra před večeří dorazil véká."
"Kdože? Véká?" skočil mu do řeči Laurence přinucený zoufalstvím k dotazu; s přibývajícím počtem vypitých šálků ztrácela Jamesova řeč na zřetelnosti.
"Velící kapitán," vysvětlil James. Vycenil zuby v úsměvu, sundal nohu z opěrky, vstal z křesla a vstoje propínal špičky. "Bude z vás letec; úplně jsem zapomněl, že jím ještě nejste."
"Díky; to mi velmi lichotíte," opáčil Laurence, ačkoli si v duchu říkal, že si James mohl dát tu práci a zapamatovat si to. "Přece ale nepoletíte na noc?"
"Ale jistě že poletím; za tohohle počasí není důvod se tady válet a s krávou v břiše Volly doletí klidně až do Číny a zpátky," prohlásil. "Na Gibraltaru dostaneme beztak lepší nocleh. Takže se poroučím." S těmito slovy vypochodoval z obývacího pokoje, sám si vzal ze šatníku kabát a s hvízdáním pokračoval ke dveřím; zkoprnělý Laurence otálel a vydal se za ním až s jistým zpožděním.
Volly se několika krátkými trhanými skoky přihnal k Jamesovi a rozradostněle drmolil o kravách a "Temrérovi": lépe Temerairovo jméno přes veškerou snahu vyslovit nedokázal; James ho poplácal a opět na něj nasedl. "Ještě jednou díky; jestli se budete cvičit na Gibraltaru, tak se budeme vídat při mých zastávkách," řekl a na rozloučenou ještě zamával; pak už máchla šedivá křídla a jezdec s drakem se rychle ztráceli pod soumračným nebem.
"Ta kráva ho moc potěšila," ozval se po chvíli Temeraire, stojící vedle Laurence a upírající oči za odlétajícími hosty.

Laurence se té nesmělé chvále zasmál a něžně poškrábal Temeraira na krku. "Mrzí mě, že tvoje první setkání s jiným drakem nezapůsobilo moc slibně," poznamenal. "On a James ale doručí admirálovo psaní na Gibraltar a já doufám, že se už za pár dnů setkáš s nějakými spřízněnými dušemi."
* * *
James ve své předpovědi ovšem zjevně nepřeháněl; sotva totiž Laurence vyrazil na druhý den odpoledne do města, přístav přeťal veliký stín, a když Laurence zvedl hlavu, uviděl ve výšce letět obrovitého rudozlatého draka mířícího na přistávací plochu za městem. Ihned spěchal na Commendable, protože očekával, že tam se bude jednat, a to neprodleně; na půli cesty ho dostihl mladičký kadet a udýchaně mu oznámil, že se má bez meškání dostavit k admirálu Croftovi.
V admirálově soukromé kajutě na něj čekali dva letci: kapitán Portland, hubený dlouhán s přísnou tváří a orlím nosem, celkově nápadně připomínající draka, a nadporučík Dayes, mladík sotva dvacetiletý, s dlouhým copánkem světle rezatých vlasů a obočím stejného odstínu, tvářící se značně nepřívětivě. Odměřeností svého chování nezůstávali nic dlužni pověsti všech letců a na rozdíl od Jamese se nijak neměli k tomu projevit vůči Laurencovi trochu srdečnosti.
"Nu, Laurenci, máte neobyčejné štěstí," ujal se slova Croft, jen co Laurence přetrpěl strojené představování, "přece jen se nám vrátíte na Reliant."
Laurence, který si stále ještě měřil přítomné letce, se zarazil. "Pardon, asi jsem nerozuměl," ozval se.
Portland po Croftovi opovržlivě loupl očima; poznámka o štěstí ovšem vyzněla netaktně, ne-li přímo urážlivě. "Prokázal jste letectvu vskutku mimořádnou službu," pokračoval škrobeně admirál obrácený k Laurencovi, "doufám ale, že vás nebudeme muset žádat, abyste tuto službu konal dál. Tady pan nadporučík Dayes vás vystřídá."
Laurence se nechápavě zadíval na Dayese, který na něj upíral lehce bojovný pohled. "Pane," soukal ze sebe pomalu; v tu chvíli nedokázal pořádně uvažovat, "žil jsem v dojmu, že jezdce nelze střídat, že jezdec musí být přítomen drakovu vylíhnutí. Mýlím se snad?"
"Nemýlíte, za normálních okolností to skutečně platí a je to rozhodně i žádoucí," ujal se odpovědi Portland. "Stane-li se ovšem, že jezdec podlehne zranění či nemoci, je třeba draka přesvědčit, aby přijal nového letce, což se nám ve více než polovině takových případů i podařilo. Předpokládám, že vzhledem ke svému mládí bude Temeraire," lehce znechuceným tónem to jméno protáhl, "výměně výrazně přístupnější."
"Rozumím," hlesl Laurence; na víc se nezmohl. Ještě před třemi týdny by nad tou zprávou zajásal; teď mu bylo divně u srdce.
"Jsme vám samozřejmě vděčni," pokračoval Portland, snad že vycítil, že by se patřil trochu lidštější tón. "V rukách školeného letce si však povede lépe a nadto si jsem jist, že s tak svědomitým důstojníkem by se námořnictvo jen nerado loučilo."
"Jste velice laskav, pane," odpověděl Laurence upjatě a uklonil se. Pochvala byla jen zdvořilostní, jinak ale Portlandova slova působila upřímně i zcela logicky. Temerairovi rozhodně bude lépe v rukách vycvičeného letce, který ho řádně povede, stejně jako je pro loď lepší, chopí-li se jí skutečný námořník. Temeraire mu připadl zcela náhodou, a když teď věděl, o jak navýsost výjimečného tvora jde, bylo o to jasnější, že k sobě zasluhuje někoho, kdo se mu schopnostmi vyrovná. "Je zcela pochopitelné, že upřednostňujete školeného člověka, pokud se takový pro tu práci najde, a byl-li jsem nějak k užitku, pak mě to těší. Mám nyní zavést pana Dayese k Temerairovi?"
"Ne!" ozval se Dayes ostře, Portland ho však ihned zpražil pohledem a nasadil uhlazenější tón: "Díky, kapitáne, není třeba; naopak bychom raději postupovali přesně tak, jako kdyby drakův jezdec skutečně zahynul, a co nejvíce se přidržovali zavedených metod, které jsme pro přivykání zvířete novému pánovi vypracovali. Bylo by nejlépe, kdybyste se se svým dračím svěřencem už znovu nesetkal."
To byla rána. Laurence se už už chystal přít, nakonec ale jen sevřel rty a znovu se uklonil. Mělo-li to výměnu usnadnit, pak bylo jeho povinností ustoupit.
Pomyšlení, že Temeraira víckrát nespatří, bylo velmi nemilé; nerozloučil se s ním, neřekl mu na závěr nic vlídného, a jen tak zmizet působilo jako útěk. Cestou z Commendable na něj dolehl smutek, který ho tížil ještě i večer; měl domluveno, že povečeří s Rileym a Wellsem, a když vešel do salonku hotelu, kde na něj čekali, stálo ho značné přemáhání, aby se usmál a vypravil ze sebe: "Nu, pánové, jak se zdá, tak se mě přece jen nezbavíte."
Zatvářili se překvapeně; vzápětí už mu ale oba nadšeně blahopřáli a připíjeli na jeho svobodu. "To je nejlepší zpráva za posledních čtrnáct dnů," pochvaloval si Riley a pozdvihl sklenici. "Na vaše zdraví, pane." Vzdor tomu, že přišel o chystané povýšení, mínil svá slova zjevně upřímně, což Laurence hluboce dojalo; vědomí opravdového přátelství mu v jeho žalu maličko ulevilo a on byl s to opětovat přípitek alespoň zčásti tak, jak by se choval normálně.
"Jejich počínání skutečně působí poněkud podivně," pravil Wells zamračeně o něco později, když Laurence vylíčil průběh jednání. "Málem jako urážka, a to nejen vás, pane, ale i námořnictva; jako by jim námořní důstojník nebyl dost dobrý."
"Ale ne, to vůbec ne," hájil je Laurence, ačkoli v skrytu duše si svým výkladem už tak docela jist nebyl. "Jde jim o Temeraira, což zcela právem, a také o letectvo; sotva se dalo čekat, že zajásají při představě, že na hřbet tak vzácného tvora usedne někdo neškolený, stejně jako nám by stěží bylo po chuti, kdyby se velení lodi první třídy měl ujmout armádní důstojník."
To řekl a tomu i věřil, velkou útěchu mu to ale neskýtalo. Vzdor příjemné společnosti a dobrému jídlu na něj s postupem večera čím dál více padal smutek z odloučení. Už si zvykl, že po večerech Temerairovi předčítal, povídal si s ním, spal po jeho boku, a ta náhlá odluka bolela. Uvědomoval si, že své pocity nedostatečně skrývá; Riley s Wellsem po něm při hovoru, kterým se snažili přehlušit jeho mlčení, vrhali úzkostné pohledy, on se však nedokázal přimět k předstírání radosti, které by je uklidnilo.
Na stůl přišel moučník a on se nutil do jídla, když vtom mu poslíček přinesl vzkaz: kapitán Portland ho naléhavě žádal,

aby se neprodleně dostavil do domku. Laurence ihned vyskočil od stolu, vykoktal sotva pár slov na vysvětlenou, ani na kabát nepočkal a už pádil ulicí. Madeirská noc byla teplá, takže mu nevadilo, že vyběhl bez svrchníku, zvláště pak po několika minutách ostrého klusu; než dorazil k domku, byl by s radostí uvítal nějakou záminku, aby mohl odložit nákrčník.
Uvnitř se svítilo; Laurence nabídl kapitánu Portlandovi domek k užívání vzhledem k jeho příhodné poloze na kraji pole. Když mu Fern?o otevřel a Laurence vstoupil, u stolu prostřeného k večeři sedel s hlavou v dlaních Dayes obklopený několika dalšími mladíky v leteckých uniformách; Portland stál u krbu a upíral urputný, strnuly pohled do plamenů.
"Stalo se něco?" zjišťoval hned Laurence. "Onemocněl snad Temeraire?"
"Ne," odpověděl Portland úsečně, "odmítl přijmout výměnu." Dayes se zprudka zvedl od stolu a nakročil k Laurencovi. "To nelze dopustit! Císařský obr v rukách nějakého neškoleného tupce od maríny…," křičel. Než ze sebe stačil vychrlit ještě něco, kamarádi ho umlčeli, i tak už to ale byla neslýchaná urážka a Laurence ihned sevřel jílec meče.
"Pane, to mi zodpovíte," vyhrkl rozlíceně, "to překračuje všechny meze."
"Přestaňte; souboje se u letectva netrpí," zasáhl Portland. "Andrewsi, uložte ho proboha do postele a dejte mu laudanum." Mladík držící Dayesovu levou paži přikývl a s pomocí trojice kamarádů odvlekl vzpouzejícího se nadporučíka z místnosti; Laurence a Portland osaměli, jen v koutě dál stál Fern?o s kamennou tváří a karafou portského na tácu.
Laurence se osopil na Portlanda: "taková slova si čestný muž nemůže nechat líbit."
"Život letce nenáleží jen jemu samému; nelze mu dovolit, aby ho tak nesmyslně vydával všanc," odbyl ho Portland rázně. "Souboje se u letectva netrpí."
Opakované prohlášení mělo váhu zákona a Laurence nemohl než chápat jeho oprávněnost; nepatrně povolil stisk ruky, tváře mu ale dál barvila krev rozbouřená hněvem. "Pak se musí omluvit, pane, mne i námořnictvu; to byla nehorázná urážka."
Portland na to namítl: "Vy jste snad sám nikdy neslyšel nebo nevyslovil obdobně nehorázné urážky na adresu letců či letectva?"
Neskrývaná trpkost v Portlandově hlasu vzala Laurencovi řeč. Nikdy předtím mu nepřišlo na mysl, že letci obdobná slova dozajista slýchají a nesou s nelibostí; tím spíš teď chápal, jak prudký odpor se v nich musí vzdouvat, když jim nadto služební řád znemožňuje se bránit. "Pane kapitáne," vypravil ze sebe nakonec už tišším hlasem, "pokud kdy taková slova v mé přítomnosti padla, já je na svědomí neměl a ostře jsem proti nim vystupoval, kde se dalo. Nikdy jsem o své vůli nenaslouchal ničemu, co znevažovalo kteroukoli složku ozbrojených sil Jeho Veličenstva, a nikdy ničemu takovému sluch ani nepropůjčím."
Nyní zase ztratil řeč Portland, nakonec ale přece, byť s nechutí, promluvil: "Nařkl jsem vás neprávem; omlouvám se. Doufám, že i Dayes se řádně omluví, až opět trochu nabude příčetnosti; nevyjádřil by se tak, kdyby právě neutrpěl tak hořké zklamání."
"Z vašich slov jsem vyrozuměl, že s rizikem se dalo předem počítat," namítl Laurence. "Neměl si dělat tak velké naděje; u nějakého čerstvě vylíhlého dráčka dozajista uspěje."
"S rizikem se smířil," opáčil Portland. "Přišel tím o právo na povýšení. Další možnost už nedostane, pokud si ji nevydobude v boji, což je ovšem nepravděpodobné."
Dayes se tedy nacházel ve stejné situaci jako Riley před jejich poslední plavbou, snad jen s tím rozdílem, že vzhledem k řídkému výskytu draků v Anglii mu kynula ještě menší naděje. Laurence sice tu urážku stále nedokázal odpustit, už ale lépe chápal její citové důvody; chtě nechtě provinilce litoval, byl to ostatně ještě chlapec. "Rozumím; rád přijmu omluvu," prohlásil; víc už ustoupit nehodlal.
Na Portlandovi bylo znát ulehčení. "To rád slyším," řekl. "Teď by podle mého bylo nejlepší, kdybyste zašel za Temerairem; určitě se mu po vás stýská a jistě mu bylo nemilé, když se po něm žádalo, aby přistoupil na výměnu. Jinak doufám, že si spolu zítra opět promluvíme; vaší ložnice jsme se netkli, takže nemusíte nikde nic shánět." Laurence nepotřeboval nijak zvlášť pobízet; za chvilku už rázoval na pole. Když přicházel blíž, rozeznal ve svitu půlměsíce Temerairovo mohutné tělo: drak se choulil do klubíčka a skoro se nehýbal, jen paňáty předních nohou hladil zlatý řetěz.
"Temeraire," zavolal Laurence, když procházel brankou, a ušlechtilá hlava se v mžiku zvedla.
"Laurenci?" hlesl; z nejistoty v jeho hlase zabolelo Laurence u srdce.
"Ano, jsem tady," ozval se Laurence, chvatně k němu zamířil a dal se skoro do běhu. Temeraire ho s tichounkým vrněním objal předními tlapami a křídly a láskyplně se o něj třel; Laurence ho polaskal po hladkém nose.
"Povídal, že nemáš draky rád a žes chtěl zpátky na loď," říkal Temeraire velmi tichým hlasem. "Že prý jsi se mnou létal jen z povinnosti."
Laurence se hněvem div nezadusil; stát před ním v tu chvíli Dayes, vrhl se na něj holýma rukama a zbil ho. "To ti lhal, Temeraire," vypravil ze sebe s námahou; slova mu vázla v hrdle staženém zlostí.
"Ano; myslel jsem si to," vydechl Temeraire. "Nebylo ale příjemné to poslouchat a navíc mi chtěl vzít i můj řetěz. To mě rozzlobilo. A nechtěl se hnout, dokud jsem ho neodehnal, a ani pak jsi ty nepřišel; říkal jsem si, že ti možná bude bránit, abys ke mně šel, a nevěděl jsem, kde tě hledat."
Laurence se naklonil a položil tvář na drakovu hebkou, teplou kůži. "Strašně moc mě to mrzí," šeptl. "Přesvědčili mě, že je v tvém nejlepším zájmu, abych k tobě nechodil a nechal ho to zkusit; měl jsem ale vytušit, co je zač."
Několik minut stáli vedle sebe v tichém srozumění, až nakonec Temeraire promluvil: "Laurenci, já už se asi na loď nevejdu, viď?"
"Na normální už asi ne, leda na speciální pro přepravu draků," vysvětlil mu Laurence a zvedl při tom hlavu; otázka ho zmátla.
"Kdyby ses chtěl vrátit na loď," pokračoval Temeraire, "dovolím, aby na mně létal někdo jiný. On ale ne, protože říká

věci, které nejsou pravda; nebudu tě nutit, abys zůstal."
Laurence na okamžik znehybněl s rukama na Temerairově hlavě; kolem něj se vznášel drakův teplý dech. "Ne, můj milý," promluvil nakonec tiše s vědomím, že říká čistočistou pravdu. "Ty jsi nad všechny lodě námořnictva."

II

Kapitola 4

"Ne, víc vypni prsa, takhle." Laetificat se vztyčila na zadní a názorně to předvedla; veliké rudozlaté břicho se jí při nádechu mohutně nadmulo.
Temeraire pohyb napodobil; jeho vyduté břicho nebylo na pohled tak působivé, protože mu scházelo nápadné zbarvení královské ryzky a velikostí se jí samozřejmě nevyrovnal ani z pětiny, tentokrát se mu už ale podařilo zařvat mnohem hlasitěji. "Aha, takhle," vydechl radostně a znovu se spustil na všechny čtyři. Krávy pobíhaly v šíleném běsu po ohradě.
"To už bylo o hodně lepší," prohlásila Laetificat a pochvalně dloubla Temeraira do hřbetu. "Cvič to při každém jídle, přidá ti to na objemu plic."
"To, jak nutně ho potřebujeme, pro vás jistě není nic nového, vzhledem k situaci, v níž se nacházíme," pronesl Portland k Laurencovi; stáli při kraji pole, z dosahu spouště, kterou se draci chystali natropit. "Většina Bonapartových draků je rozmístěna podél Rýna a on měl teď samozřejmě hodně co dělat v Itálii; jedině to a naše námořní blokády mu brání v invazi. Jestli se mu ovšem podaří vyřešit situaci na kontinentě tak, jak by si představoval, a uvolní se mu několik leteckých divizí, můžeme se s blokádou u Toulonu loučit; tady ve Středomoří prostě nemáme tolik vlastních draků, abychom ochránili Nelsonovu flotilu. Bude se muset stáhnout a Villeneuve okamžitě vyrazí do Kanálu."
Laurence chmurně kývl; zprávy o Bonapartově počínání sledoval se značným znepokojením od samé chvíle, co Reliant dorazil do přístavu. "Vím, že se Nelson snaží vyprovokovat francouzské loďstvo k boji, ale Villeneuve není žádný hlupák, i když třeba není námořník. Letecké bombardování skýtá jedinou naději, jak ho vylákat z jeho bezpečného kotviště."
"Což znamená, že není naděje, přitom, jaké síly můžeme v tuto chvíli nasadit," opáčil Portland. "Domobrana má sice pár dlouhokřídlatců, kteří by to možná i zvládli, ale za této situace se bez nich nelze obejít. Bonaparte by se ihned vrhl na lamanšskou flotilu."
"Obyčejné bombardování by nestačilo?"
"Na dlouhou vzdálenost není dost přesné a u Toulonu mají děla na otrávené šrapnely. Žádný letec, který za něco stojí, by se k opevnění s drakem nepřiblížil." Portland zavrtěl hlavou. "Ne, ale právě se cvičí jeden mladý dlouhokřídlatec, a když bude Temeraire tak hodný a vyroste nám rychle, pak třeba zakrátko budou moci nahradit Excidia či Mortifera v Kanálu; u Toulonu by postačil i třeba jeden z nich."
"Určitě napne všechny síly, aby vám vyhověl," poznamenal Laurence a stočil pohled ke drakovi, který si právě pochutnával na druhé krávě. "A za sebe mohu říct, že se budu snažit stejně. Vím, že nejsem člověk, kterého jste si na tomto místě přál, ani nemohu nic namítat proti logice tvrzení, že tak zásadní úkol patří zkušenému letci. Doufám ale, že námořní zkušenosti nezůstanou na tomto poli zcela bez užitku."
Portland s povzdechem sklopil oči k zemi. "K čertu," ucedil. Byla to podivná odpověď, v jeho tváři se však zračil neklid, nikoli hněv, a po chvíli dodal: "Jakáž pomoc, letec prostě nejste. Kdyby šlo čistě jen o dovednosti či znalosti, už tak by to znamenalo dost obtíží, ale…" Odmlčel se.
Laurence se podle tónu hlasu nedomníval, že Portland zpochybňuje jeho odvahu. Ten den se choval přívětivěji; Laurence z toho zatím usuzoval, že letci prostě jen berou svou semknutost do důsledku a že jakmile mezi sebe někoho pustí, přestanou se chovat chladně. Necítil se proto dotčeně a prohodil: "Těžko si dovedu představit, pane, v čem jiném by tedy podle vás mohla být potíž."
"To ani nemůžete," utrousil Portland stroze. "A já si nemíním zbytečně přidělávat starosti; třeba se rozhodnou poslat vás úplně jinam, ne na Loch Laggan. To ale předbíhám: teď jde o to, že se musíte s Temerairem co nejdřív vypravit na výcvik do Anglie; jakmile tam dorazíte, letecké velitelství už nejlépe rozhodne co s vámi."
"Doletí ale odsud do Anglie, když po cestě nemá kde přistát?' zeptal se Laurence, který hned pocítil starost o Temeraira. "Musí to být dobře přes tisíc mil; nikdy neletěl dál než z jednoho konce ostrova na druhý."
"Jsou to bezmála dva tisíce a ne, nedoletí; takovému nebezpečí bychom ho rozhodně nikdy nevystavili," prohlásil Portland. "Právě tudy projíždí přepravní loď z Nového Skotska; před třemi dny z ní k naší divizi přiletělo několik draků, vcelku přesně tedy známe její polohu a podle mě je od nás necelých sto mil. Doletíme k ní s vámi; pokud se Temeraire cestou unaví, Laetificat ho unese dost dlouho na to, aby si odpočal."
Laurence vyslechl navrhovaný plán s ulehčením, rozhovor mu ale připomněl, v jak velmi nemilé situaci se bude nacházet, dokud nenapraví svou nevědomost. Kdyby Portland nezaplašil jeho obavy, Laurence by tu věc sám nedokázal posoudit. I sto mil byla pěkná dálka; uletět ji mohli za tři hodiny či ještě déle. Alespoň však cítil jistotu, že to dokážou; onehdy přece třikrát přeletěli ostrov, když byli navštívit sira Edwarda, a Temeraire nepůsobil vůbec unaveně.
"Kdy navrhujete vyrazit?" chtěl vědět.
"Čím dříve, tím lépe; loď pluje směrem od nás," odpověděl Portland. "Jste schopen se vypravit do půl hodiny?"
Laurence strnul. "Snad ano, pokud si většinu věcí nechám poslat na Reliant a přepravit na něm," řekl pochybovačně.
"Proč byste to dělal?" namítl Portland. "Laet unese všechno, co máte; Temeraira zatěžovat nebudeme."
"Ne, chci jen říct, že nemám sbaleno," vysvětloval Laurence. "Jsem zvyklý čekat na odliv; vidím, že od nynějška budu

muset víc myslet dopředu."
Portland se stále tvářil nechápavě, a když dvacet minut nato vkročil do Laurencova pokoje, zůstal nepokrytě civět na námořní kufr, který se Laurence rozhodl pro tento nový účel využít. Nebyl čas naplnit ho ani z poloviny; Laurence, který právě vyplňoval zbylý prostor dvěma přikrývkami, se zarazil. "Něco se vám nezdá?" zeptal se a sklopil oči ke kufru; nepřipadal mu tak velký, aby si myslel, že Laetificat nějak zvlášť zatíží.
"Není divu, že jste potřeboval čas; to vždycky balíte tak pečlivě?" poznamenal Portland. "To byste nemohl zbytek věcí prostě naházet do několika vaků? Snadno je připoutáme řemeny."
Laurence první odpověď, která mu přišla na jazyk, spolkl; teď už se nedivil, proč letci do jednoho vypadali tak pomačkaně; do té chvíle to přičítal nějaké technicky náročné metodě létání. "Ne, děkuji; Fern?o mi ostatní věci odnosí na Reliant, pohodlně vystačím s tím, co tu mám," prohlásil, uložil přikrývky do kufru, důkladně je převázal, aby celý obsah pevně držel, a kufr zamkl. "Tak, nyní jsem vám k službám."
Portland povolal dvojici křídlařů, aby kufr odnesli; Laurence za nimi vyšel ven a poprvé zažil celou leteckou posádku při práci. Spolu s Temerairem zpovzdálí se zájmem sledovali trpělivě stojící Laetificat, po jejíž bocích rejdili nahoru a dolů lezci se stejnou lehkostí, s jakou jí viseli pod břichem či šplhali po hřbetě. Chlapci zdvíhali dvě plachty - jednu navrch, druhou naspod - připomínající malé, šikmo zkosené stany lemované množstvím tenkých pružných kovových pásků. Přední strany pláště stanu byly dlouhé a sešikmené, zjevně aby kladly co nejmenší odpor proti větru, boční a zadní stěny byly tvořeny sítí.
Z lezců očividně nebylo nikomu víc než dvanáct; u křídlařů se věk různil, stejně jako na lodi, a čtyři starší, vrávorající námahou, nyní přivlekli před Laetificat těžký řetěz obalený kůží. Dračice ho zvedla a sama si ho položila na kohoutek, těsně před stan, a lezci ho hned upevňovali bezpočtem řemenů a menších řetězů k postroji.
Na tento závěs pak připnuli dračici pod břicho síť tvořenou řetězovými články. Laurence zahlédl, jak do sítě ve změti vaků a balíků padá i jeho kufr; při pohledu na tak nedbalé ukládání zavazadel mu zatrnulo a o to víc si blahořečil, že balení věnoval patřičnou péči: hřála ho jistota, že i kdyby se kufr při přepravě převrátil třeba desetkrát, věci uvnitř se nerozházejí.
Celý náklad se přikryl velkou koženou rohoží vycpanou vrstvou vlny o síle mužské paže, okraje sítě se stáhly k sobě a poupínaly se k postroji v co největší šířce tak, aby se váha rozložila a síť se přitiskla dračici k břichu. Laurencovi se takový postup nezamlouval; v skrytu duše si umiňoval, že až nadejde čas, vymyslí pro Temeraira lepší řešení.
Oproti námořním přípravám to však mělo jednu nespornou výhodu: od začátku do konce to celé trvalo patnáct minut a před nimi stál drak v plné výstroji. Laetificat se postavila na zadní, rozepjala křídla a pětkrát či šestkrát jimi zamávala; Laurence se v tom povětří sotva držel na nohou, ale zavazadla nasypaná v síti se skoro nepohnula.
"Všechno drží," hlásila Laetificat a spustila se opět na všechny čtyři, až se nárazem zatřásla země.
"Hlídky nástup," zavelel Portland; čtyři lezci vyšplhali dračici na plece a boky a připoutali se k postroji. "Vrchaři a spodaři." Nyní vyrazily dvě skupiny po osmi křídlařích; jedna se usadila v horním stanu, druhá v dolním: Laurence si s překvapením uvědomil, jak velké plachty ve skutečnosti jsou; malé se zdály jen v porovnání s obřími rozměry Laetificatina těla.
Následovalo dvanáct střelců, kteří si po dobu, co se ostatní věnovali výstroji, kontrolovali a připravovali zbraně. Laurence si všiml nadporučíka Dayese v jejich čele a zamračil se; ve spěchu na něj pozapomněl. Dayes se s omluvou dosud nepřihlásil; nyní to vypadalo, že se dlouho neuvidí. Snad to tak bylo nejlepší; Laurence si nebyl jist, zda by po tom, co si vyslechl od Temeraira, dokázal omluvu přijmout, a vzhledem k tomu, že bylo nemožné vyzvat ho na souboj, situace by to byla přinejmenším nepříjemná.
Když střelci nasedli, Portland obešel i podešel dračici kolem dokola. "Výborně; pozemní posádka nástup." Hrstka zbývajících mužů vyšplhala na řemení na břiše a připoutala se; teprve pak vykročil i sám Portland a Laetificat ho ihned vyzvedla. Nahoře zopakoval obhlídku, přičemž se po postroji pohyboval se stejnou lehkostí jako malí lezci, a nakonec zaujal místo za drakovým krkem. "Soudím, že jsme připraveni; kapitáne Laurenci?"
Laurence si teprve v tu chvíli uvědomil, že stále ještě stojí na zemi; dění ho tak zaujalo, že úplně zapomněl nasednout. Otočil se, ale než mohl vylézt na postroj, Temeraire se opatrně natáhl a vysadil si ho na hřbet stejně jako předtím Laetificat svého pána. Laurence se potutelně usmál a poplácal draka po krku. "Díky, Temeraire," řekl uznale, když se připoutával; Portland, byť s náznakem nesouhlasu, prohlásil jeho nouzově spíchnutý postroj za vyhovující. "Jsme připraveni, pane," zavolal Laurence na Portlanda.
"Tedy vyrazíme; nejmenší vzlétne první," zavelel Portland. "Nahoře pak poletíme první my."
Laurence přikývl; Temeraire napjal síly, vznesl se a svět kolem se rázem začal vzdalovat.
* * *
Letecké velitelství sídlilo na venkově jihovýchodně od Chathamu, v dostatečné blízkosti od Londýna tak, aby se mohlo denně radit s admiralitou a ministerstvem války; z Doveru to byla příjemná hodinka letu; pod nimi se jako šachovnice prostírala zvlněná zelená pole, která Laurence tak dobře znal, a v dáli se matně rýsovaly narudlé stíny londýnských věží.
Ačkoli poštovní zprávy dorazily do Anglie dávno před ním a on musel být očekáván, povolali ho až na druhý den dopoledne. I pak ovšem ještě dvě hodiny proseděl před kanceláří admirála Powyse. Nakonec se dveře přece otevřely; když vstupoval, neodolal a přelétl zvědavým pohledem z admirále Powyse na admirála Bowdena sedícího vpravo od psacího stolu. Slovům doléhajícím do chodby sice přesně nerozuměl, nemohl však neslyšet zvýšené hlasy a Bowden měl tvář stále ještě brunátnou a zamračenou.
"Ano, kapitáne Laurenci, jen pojďte dál," zval ho Powys kynoucí rukou s tučnými prsty. "Temeraire vypadá skvěle; ráno jsem ho viděl při krmení: hádám, že už má bezmála devět tun. Zasloužíte nejvyšší pochvalu. A to jste ho první dva týdny a pak i při přepravě živili výhradně rybami? Zajímavé, vskutku zajímavé; musíme zauvažovat o obecné úpravě

stravy."
"Jistě, jistě; to sem teď nepatří," ozval se netrpělivě Bowden.
Powys šlehl po Bowdenovi zachmuřeným pohledem a pokračoval snad až zbytečně bodře: "Tak či onak je rozhodně zralý na výcvik a my se samozřejmě musíme vynasnažit, abychom řádně zacvičili i vás. Vaši hodnost jsme pochopitelně potvrdili; jako jezdec byste byl na kapitána stejně povýšen. Budete se mít ale co ohánět; desetiletý výcvik nelze dohnat za den."
Laurence se uklonil. "Temeraire i já jsme vám k službám, pane," řekl, ovšem značně zdrženlivě; u obou mužů vycítil totéž podivné váhání, jaké v souvislosti s jeho výcvikem projevoval i Portland. V průběhu dvou týdnů na přepravní lodi se Laurence dobral řady možných vysvětlení, většinou nepříjemných. Sedmiletý hoch vyslaný z domova ještě předtím, než se utvoří jeho povaha, se snadno podvolí zacházení, jaké by dospělý muž nikdy nestrpěl, a přitom letci jistě budou považovat něco takového za nezbytné, protože tím sami prošli; žádný jiný důvod, proč se všichni tomu tématu tak urputně vyhýbali, Laurence nenapadal.
Když Powys oznámil: "Tak tedy; musíme vás poslat na Loch Laggan," Laurence znejistěl ještě víc, neboť právě o tomto místě se Portland se zjevným neklidem zmiňoval. "To je pro vás rozhodně nejlepší umístění," pokračoval Powys. "S výcvikem vás i draka nesmíme v nejmenším otálet a vůbec bych se nedivil, kdyby Temeraire do konce léta dosáhl bojové váhy."
"Promiňte prosím, pane, nikdy jsem o tom místě neslyšel; tuším správně, že se nachází ve Skotsku?" odvážil se Laurence ozvat v naději, že přiměje Powyse k větší sdílnosti.
"Ano, v Iverness-shiru; je to jedna z našich největších základen a je rozhodně nejlepší pro intenzivní výcvik," odpověděl Powys. "Nadporučík Greene vám ukáže cestu a vyznačí vám na trase základnu, kde můžete přenocovat; určitě tam bez obtíží doletíte."
Byl to jasný signál k odchodu a Laurence věděl, že se nemůže dál vyptávat. Tak či onak se chystal vznést naléhavější žádost. "Promluvím s ním, pane," řekl. "Nebudete-li ovšem mít námitek, rád bych se na noc zastavil v domě své rodiny v Nottinghamshiru; pro Temeraira se tam najde dost místa i srnčí zvěře." Rodiče v tomto ročním období sice zpravidla pobývali ve městě, Galmanovi ale často zůstávali na venkově, a kynula tedy jistá naděje, že by, třeba jen kratičce, spatřil Edith.
"Ale jistě, beze všeho," souhlasil Powys. "Mrzí mě, že vám nemohu udělit delší dovolenou; rozhodně si ji zasloužíte, není ovšem čas, i jediný týden může mít zcela zásadní význam."
"Děkuji vám, pane, naprosto chápu," odpověděl Laurence, uklonil se a odešel.
Nadporučík Greene ho vybavil vynikající mapou a Laurence se ihned vrhl do příprav. V Doveru nelitoval času a obstaral si sadu lehkých krabic na klobouky; usuzoval, že díky svému kulatému tvaru lépe přilnou Temerairovi k tělu, a přeskládal tedy všechen svůj majetek do nich. Když všech deset krabic, zjevně určených pro ukládání dámských klobouků, nesl k Temerairovi, uvědomovoval si, že budí pozornost, jakmile je ale připevnil drakovi k břichu a viděl, že mu takřka nepřidaly na objemu, pocítil málem až samolibé uspokojení.
"Vůbec mě netíží; skoro o nich ani nevím," ujistil ho Temeraire, který se vztyčil na zadní a zamával křídly, aby se přesvědčil, že náklad dobře drží, přesně jako to viděl prve u Laetificat na Madeiře. "Nemohli bychom si pořídit taky takový stan? V závětří by se ti letělo mnohem příjemněji."
"Milý zlatý, já ani netuším, jak ho postavit," usmál se Laurence nad tou starostí. "Ale neboj, zle mi nebude; ten kožený kabát, co mi dali, mě vcelku zahřeje."
"To musí stejně počkat, až budete mít pořádný postroj; stany se upevňují karabinami. Už jste tedy připraven k odletu, Laurenci?" To se k nim přiblížil Bowden a bez okolků vstoupil do jejich hovoru. Došel k Laurencovi stojícímu před Temerairovou hrudí, nepatrně se sehnul a prohlížel si krabice. "Hm, vidím, že jste si usmyslel převracet všechny naše zvyklosti tak, jak to vyhovuje vám."
"Ne, pane, to doufám že ne," bránil se Laurence a krotil v sobě hněv; znepřátelit si toho člověka by se mu nevyplatilo, protože patřil k vrchním velitelům letectva, a na jeho rozhodnutí tedy dost možná bylo i to, kde Temeraira nasadí. "Můj námořní kufr by se mu ale špatně nesl a toto se zdálo jako nejlepší náhradní řešení, které se vzhledem k časové tísni dalo uskutečnit."
"To půjde," pokývl Bowden hlavou a napřímil se. "Doufám, že se vám podaří odložit námořnické myšlení stejně snadno jako námořní kufr, Laurenci; teď musíte být letec."
"Já jsem letec, pane, a jsem jím rád," ohradil se Laurence. "Nemohu však předstírat, že hodlám odvrhnout způsob uvažování i zvyky, které jsem si utvářel celý život; i bez ohledu na své úmysly ovšem pochybuji, že by to kdy vůbec bylo možné."
Bowden se naštěstí nenechal jeho slovy rozezlit, zavrtěl ale hlavou. "Ne, to jistě ne. A taky jsem to říkal… to teď ale nechme. Přišel jsem vám povědět jedno. Byl bych rád, kdybyste nic, co se vašeho výcviku týče, neprobíral s nikým mimo letectvo. Jeho Veličenstvo laskavě ponechává na našem uvážení, jak docílíme nejlepších výsledků; o názory zvenčí nestojíme. Vyjádřil jsem se jasně?"
"Naprosto," hlesl Laurence chmurně; ten prazvláštní rozkaz potvrdil veškerá jeho nejhorší podezření. Běsnil ovšem při pomyšlení, že pokud žádné z nich nevyjde jednoznačně najevo, sotva může něco namítat. "Pane," osmělil se opět ve snaze vyzvědět pravdu stůj co stůj, "mohl bych prosím vědět, proč se ono místo ve Skotsku hodí pro můj výcvik víc než zdejší základna? Rád bych měl aspoň nějakou představu o tom, co mě čeká."
"Dostal jste příkaz tam jet; tím je řečeno, že je to jediné vhodné místo," odbyl ho Bowden příkře. Pak ale jako by se nechal obměkčit, protože dodal už méně ostře: "Velitel výcviku na Lagganu umí zvláště dobře a rychle zacvičit nezkušené jezdce."
"Nezkušené?" opakoval Laurence tupě. "Já měl za to, že letec musí nastoupit v sedmi letech; nechcete přece tvrdit, že v

tom věku už chlapci létají."
"To samozřejmě ne," odtušil Bowden. "Nejste ovšem první letec přišlý zvenčí nebo nevycvičený tak, jak bychom si přáli. Tu a tam popadne některého čerstvě vylíhlého dráčka vrtoch a pak nezbývá než přijmout toho, koho snese."
Zničehonic se chrochtavě rozesmál. "Draci mají podivné rozmary, čert aby se v nich vyznal; někteří si dokonce potrpí na námořní důstojníky." Plácl Temeraira po boku a odporoučel se stejně nenadále, jako se objevil; beze slova rozloučení, zjevně už ale v lepší náladě, Laurencovi ale od zmatku v hlavě neulevil ani trochu.
* * *
Let do Nottinghamshiru trval několik hodin a Laurence měl cestou nemile mnoho času na úvahy o tom, co ho čeká ve Skotsku. Nechtěl se obírat představami toho, co mu tam podle Bowdena, Powyse a Portlanda bude tak silně proti mysli, a už vůbec se nechtěl zabývat tím, co si počne, shledá-li situaci neúnosnou.
Za celé roky u námořnictva zažil pouze jednu jedinou skutečnou nepříjemnost: jako čerstvý poručík byl v sedmnácti letech přidělen na Shorewise, které velel kapitán Barstowe, postarší muž a pozůstatek starého námořnictva, kde se ještě u důstojníků nevyžadoval urozený původ. Barstowe byl nemanželský syn ne právě majetného obchodníka a ne právě mravné ženy; už jako chlapec se plavil na otcových lodích a k námořnictvu nastoupil jako řadový lodník. Prokázal velkou odvahu v boji i značné matematické nadání, což mu vyneslo nejprve důstojnickou hodnost, později povýšení na nadporučíka a nakonec šťastnou náhodou i funkci kapitána, stále si však s sebou nesl neotesanost prostředí, z něhož vzešel.
Co hůř, Barstowe si svou neuhlazenost uvědomoval a choval odpor vůči těm, kdo mu tento nedostatek podle něj připomínali. Jeho zášť byla zasloužená: řada důstojníků se na něj totiž skutečně dívala skrz prsty a po straně ho pomlouvala; v Laurencově nenuceném, milém chování však spatřoval záměrnou urážku a nemilosrdně ho za ni trestal. To, že Barstowe po třech měsících plavby podlehl zápalu plic, Laurencovi zřejmě zachránilo život, rozhodně ho to však vysvobodilo od nekonečného bdění při dvou i třech hlídkách po sobě, stravy omezené na suchary a vodu i nebezpečí, která mu hrozila v čele osádky děla složené z nejhorších a nejnešikovnějších mužů na palubě.
Ještě i teď, když si na to vzpomněl, ho jímala podvědomá hrůza; ani v nejmenším nebyl připraven na to nechat si poroučet od dalšího takového člověka a v Bowdenových zlověstných slovech o tom, že letectvo přijme každého, koho čerstvě vylíhlé dráče strpí, tušil varování, že velitel výcviku či ti, kdo se budou cvičit s ním, budou obdobného ražení.
Nebylo mu sice už sedmnáct, ani nebyl tak docela bezmocný, musel však myslet na Temeraira a jejich společnou povinnost.
Bezděky sevřel v rukou otěže a Temeraire se ohlédl. "Není ti nic, Laurenci?" staral se. "Jsi nějak zamlklý."
"Odpusť, jen jsem se tak zasnil," uklidňoval ho Laurence a popleskal ho po krku. "To nic. Už jsi unavený? Chceš zastavit a chvilku si odpočinout?"
"Ne, nejsem unavený, ty ale nemluvíš pravdu: slyším ti na hlase, že se trápíš," namítl Temeraire starostlivě. "Není dobře, že začneme s výcvikem? Nebo se ti stýská po lodi?"
"Vidím, že už mě máš skrz naskrz přečteného," poznamenal Laurence posmutněle. "Po lodi se mi vůbec nestýská, to ne, ale přiznávám, že mám trochu těžkou hlavu z našeho výcviku. Powys i Bowden se o celé té záležitosti vyjadřovali dosti podivně a já netuším, s jakým přijetím se ve Skotsku setkáme ani jak se nám bude zamlouvat."
"Když se nám tam nebude líbit, tak přece můžeme zase odletět, ne?" namítl Temeraire.
"Tak snadné to zase není; víš, že nemáme úplně svobodnou vůli," vysvětloval Laurence. "Oba sloužíme králi; nemůžeme si dělat, co se nám zachce."
"Krále jsem nikdy neviděl; nejsem jeho majetek jako nějaká ovce," ohradil se Temeraire. "Jestli někomu doopravdy patřím, tak tobě, a ty patříš mně. Nemíním zůstat ve Skotsku, pokud bys tam měl trpět."
"To máš těžké," povzdechl si Laurence; nebylo to poprvé, co Temeraire projevil znepokojivý sklon k samostatnému uvažování, a jak dospíval a trávil více času v bdělém stavu, tíhl tímto směrem čím dál víc. Laurence sám se o politickou filosofii nijak zvlášť nezajímal a působilo mu nepříjemné rozpaky, když musel hledat vysvětlení pro něco, co mu připadalo přirozené a jasné. "Nejde o vlastnictví v pravém smyslu slova; králi jsme ale povinováni věrností. Mimoto," dodal, "bychom tě těžko živili, kdyby ti stravu nehradila státní pokladna."
"Krávy jsou výtečné, ale klidně bych jedl i ryby," prohlásil Temeraire. "Třeba bychom si mohli opatřit velkou loď, jako je ta přepravní, a vrátit se znovu na moře."
Laurence ta představa rozesmála. "Že bych se stal králem pirátů, přepadal španělské obchodní lodi v Západní Indii a naloupené zlato ti ukládal někam do skrýše?" Pohladil Temeraira po krku.
"To by bylo dobrodružství," vydechl Temeraire, kterého ta myšlenka zjevně nadchla. "To bychom nemohli?"
"To ne, zmeškali jsme dobu; dnes už žádní opravdoví piráti nejsou," mírnil ho Laurence. "Poslední pirátskou bandu rozprášili Španělé na ostrově Tortuga v minulém století; teď přežívá nanejvýš pár nezávislých lodí či dračích letek, kterým ustavičně hrozí nebezpečí likvidace. Ani by se ti to nelíbilo, bojovat jen ze zištnosti; to není jako sloužit králi a vlasti s vědomím, že chráníš Anglii."
"Anglie potřebuje chránit?" podivil se Temeraire a zadíval se k zemi. "Co vidím, tak všude vládne klid."
"Ano, protože je úkolem nás a námořnictva klid zajišťovat," vysvětloval Laurence. "Kdybychom nekonali svou práci, přes Kanál by se přihnali Francouzi; jsou nedaleko od nás na východě a Bonapartovo stotisícové vojsko číhá na vhodnou příležitost, aby sem k nám vtrhlo. Proto musíme plnit svou povinnost; to máš jako s námořníky na Reliantu, kteří si také vždycky nemohou dělat, co by se jim líbilo, protože jinak by loď neplula."
Temeraire si nato začal v zamyšlení broukat tak hluboce, že zvuk rozechvívající jeho tělo v sobě cítil i Laurence. Maličko zpomalil; chvíli se vznášel, pak opět zamával křídly, zakroužil vzhůru a zase letěl rovně, úplně jako člověk přecházející sem tam. Znovu se rozhlédl. "Přemýšlel jsem o tom, Laurenci: jestli musíme na Loch Laggan, tak momentálně není co rozhodovat, a protože netušíme, co zlého nás tam potká, nemůžeme teď ani uvažovat, jak se

zachovat. Takže by sis tím měl lámat hlavu, teprve až tam dorazíme a zjistíme, jaká je situace."
"To je výborná rada, můj milý, a já se pokusím jí řídit," pochválil ho Laurence a dodal ještě; "Nejsem si ovšem jistý, jestli se mi to povede; těžko se na to dá nemyslet."
"Mohl bys mi třeba znovu vyprávět o španělské armádě a o tom, jak sir Francis Drake a Conflagratia rozdrtili španělskou flotilu," navrhl Temeraire.
"Znovu?" podivil se Laurence. "No dobrá; brzy ale asi začnu pochybovat o tom, jak ti slouží paměť."
"Pamatuju si to bezvadně," ohradil se Temeraire důstojně. "Rád ale poslouchám tvoje vyprávění."
Temeraire chtěl opakovat oblíbené části a vyptával se na draky a lodi tak, že by na to podle Laurencova mínění nedokázal odpovědět ani učený znalec, a nedopřál už Laurencovi po zbytek cesty čas na další tíživé úvahy. Než se konečně snesli nad dům Laurencovy rodiny ve Wollaton Hallu, večer už notně pokročil a do šera zářila početná okna. Temeraire s rozšířenými zornicemi nad domem několikrát ze zvědavosti zakroužil; Laurence, shlížející také dolů, spočítal osvětlená okna a usoudil, že dům nemůže být prázdný; vzhledem k tomu, že londýnská společenská sezona byla ještě v plném proudu, předpokládal, že v domě nikdo nebude, už bylo ale pozdě hledat Temerairovi nocleh jinde. "Za stodolami by měl být v jihovýchodním směru prázdný výběh; vidíš ho?"
"Ano, je ohrazený," přisvědčil Temeraire pátrající očima kolem. "Mám tam přistát?"
"Ano, díky; bohužel tě musím poprosit, abys v něm zůstal, protože koně by určitě jančili, kdyby ses přiblížil ke stájím."
Když Temeraire dosedl na zem, Laurence slezl a pohladil ho po teplém nose. "Postarám se ti o něco k snědku, jen co promluvím s rodiči, jsou-li skutečně doma, možná to ale chvíli potrvá," vysvětloval mu omluvným tónem.
"Dneska už mi k jídlu nic shánět nemusíš; před letem jsem se pořádně najedl a jde na mě spaní. Ráno si dám tamhlety srnce," prohlásil Temeraire, lehl si a ovinul si ocas kolem nohou. "Ty zůstaň raději uvnitř; je tu chladněji, než bylo na Madeiře, a já nechci, aby ses mi nastudil."
"To se skutečně jen tak nevidí, aby se šestitýdenní mládě staralo jako chůva," poznamenal Laurence pobaveně; přitom se mu ale ani nechtělo věřit, že je Temerairovi teprve tolik. Temeraire působil ve většině ohledů dospěle už od narození a od chvíle, co se vylíhl, vstřebával poznatky o světě s takovým nadšením, že mezery v jeho vědomostech mizely neuvěřitelnou rychlostí. Laurence už ho nevnímal jako tvora, za kterého nese odpovědnost, ale spíše jako důvěrného přítele, nejdražšího v životě, na něhož se může bezvýhradně spolehnout. Když se teď díval na dřímajícího Temeraira, výcviku se tolik neděsil a Barstowa odsunul do vzpomínek jen jako strašáka, kterého už se nemusí bát. Ať už budoucnost skrývala cokoli, byli na to dva.
Před rodinu ale musel předstoupit sám. Když přicházel od stájí k domu, dojem, který získal ve vzduchu, se potvrdil: v salonu se naplno svítilo a v řadě soukromých pokojů plály svíce. V domě se vzdor roční době najisto sešla společnost. Poslal komorníka, aby otci ohlásil jeho příchod, a šel se po zadním schodišti převléknout do svého pokoje. Byl by se rád i vykoupal, pokládal však za zdvořilé jít hned dolů; jakékoli zdržení by se mohlo vykládat tak, že setkání oddaluje. Spokojil se tedy s tím, že si v umyvadle opláchl ruce a obličej; naštěstí si přivezl i večerní úbor. Když se podíval do zrcadla na nový lahvově zelený letecký plášť se zlatými prýmky namísto epolet na ramenou, připadal si divně; kabát si koupil v Doveru: původně se šil pro jiného, ale na počkání mu ho narychlo upravili tak, že mu docela padl.
Společnost shromážděná v salonu čítala krom jeho rodičů asi deset osob; když vstoupil, naplano hučící hovor utichl, vzápětí se ale hlasy opět rozšuměly a šepotavě ho provázely pokojem. Matka mu vykročila v ústrety; dívala se klidně, byť trochu strnule, a když se Laurence sklonil, aby ji políbil na tvář, vycítil z ní napětí. "Omlouvám se, že k vám vpadám takto bez ohlášení," začal. "Nepředpokládal jsem, že někoho zastihnu doma; zdržím se pouze do rána, pak musím vyrazit do Skotska."
"To mě mrzí, můj drahý, jsme ale velmi rádi, že s námi pobudeš alespoň chviličku," řekla. "Znáš se se slečnou Montaguovou?"
Společnost tvořili většinou dávní přátelé jeho rodičů, které moc neznal, a jak správně tušil, mezi přítomnými byli také jejich sousedé Galmanovi i s dcerou Edith. Nevěděl, jestli se má radovat nebo rmoutit; říkal si, že by ho setkání s ní mělo těšit, protože ta příležitost by se mu jinak nebyla hned tak naskytla; pohledy, které k němu odevšad zalétaly a v nichž cítil cosi tajeného, ho ale silně zneklidňovaly a on se vůbec necítil na to pohlédnout jí přede všemi do očí.
Když se sklonil k její ruce, její výraz mu ani v náznaku neprozradil, co cítí: měla v sobě od přírody daný klid, který hned tak něco nenarušilo, a pokud ji zpráva o jeho příjezdu překvapila, stačila už opět nabýt duševní rovnováhy. "Ráda vás vidím, Wille," pronesla tiše, a přestože v jejím hlase nezaslechl žádnou zvláštní vřelost, nepřipadala mu rozhněvaná ani rozčilená.
Bohužel mu nebylo přáno, aby s ní ihned soukromě pohovořil; rozmlouvala totiž právě s Bertramem Woolveym, a protože vždycky dbala na dobré způsoby, jakmile odbyli uvítání, zase se k němu otočila. Woolvey na něj zdvořile pokývl, nijak se ale neměl k tomu, aby mu uvolnil své místo. Jejich rodiče se sice pohybovali v týchž kruzích, po Woolveym, otcově dědici, však nikdo nechtěl, aby se věnoval nějakému zaměstnání, a jelikož ho ani v nejmenším nezajímala politika, trávil čas lovem na venkově nebo hraním o vysoké částky ve městě. Laurencovi připadaly hovory s ním jednotvárné, a tak se nikdy nespřátelili.
Tak či onak se nemohl nepozdravit i se zbytkem společnosti; těžko snášel zvědavě upřené pohledy a víc než káravý tón zaznívající z mnoha stran ho dráždila snad jen lítost ozývající se v některých jiných hlasech. Daleko nejhorší chvílí pro něj ale bylo to, když přicházel ke stolku, kde jeho otec hrál whist; lord Allendale přelétl Laurencův plášť silně nesouhlasným pohledem a neztratil se synem jediné slovo.
V rohu místnosti, kde se nacházeli, zavládlo krajně napjaté ticho; z nepříjemné situace Laurence vysvobodila matka, která ho požádala, aby doplnil čtveřici u jiného stolku; s povděkem se usadil a pohroužil se do složité hry. Hráli s ním postarší pánové, lord Galman a ještě dva další, přátelé a političtí spojenci jeho otce; se zaujetím se věnovali hraní a krom nezbytných zdvořilostí ho neobtěžovali zbytečným hovorem.

Laurence čas od času zabloudil očima k Edith, třebaže zvuk jejího hlasu se mu nedařilo zachytit. Woolvey si i nadále přisvojoval její společnost a Laurence se neubránil nechuti při pohledu na to, jak těsně se k ní naklání a jak důvěrně s ní rozpráví. Když už spoluhráče zdržoval příliš, lord Galman ho musel jemně upozornit, aby se soustředil na hru; Laurence se všem u stolu s jistými rozpaky omluvil a opět sklonil hlavu nad své karty.
"Máte namířeno na Loch Laggan?" zahlaholil admirál McKinnon, aby se Laurence zatím mohl znovu zorientovat ve hře. "Jako kluk jsem tam nedaleko bydlel a kousek od vesnice Laggan jsem měl kamaráda; koukali jsme, jak nám létají nad hlavami."
"Ano, pane; čeká nás tam výcvik," přitakal Laurence a vynesl kartu; vikomt Hale po jeho levici pokračoval ve hře a lord Galman vzal zdvih.
"Je to tam prapodivný spolek; půlka vsi jim slouží, ale místní chodí k nim, letci do vesnice skoro nepáchnou, jen sem tam si vyrazí do hospody za nějakým tím děvčetem. Aspoň to že je lehčí než na moři, ha ha!" McKinnon si teprve až potom, co tu obhroublost vypustil z úst, uvědomil, v jaké se nachází společnosti; rozpačitě se ohlédl přes rameno, jestli ho nezaslechla některá z přítomných dam, a dál už to téma nerozváděl.
Woolvey odvedl Edith k večeři; Laurence svým příchodem narušil zasedací pořádek a musel usednout na vzdáleném konci stolu, kde se mohl jen trápit pohledem na jejich rozmluvu, jíž neměl to potěšení se sám účastnit. Slečna Montaguová sedící po jeho levici byla sice hezká, ale tvářila se zachmuřeně a přehlížela ho tak, že to téměř až hraničilo s nezdvořilostí; raději se bavila s pánem na druhé straně, náruživým hazardním hráčem, kterého Laurence znal spíše podle jména a pověsti než osobně.
Takovéto přezírání pro něj představovalo novou, nepříjemnou zkušenost; věděl, že už není vhodnou partií, neočekával však, že se to tak výrazně projeví v chování okolí, a to, že společensky klesl pod úroveň hýřila s rozevlátými vlasy a zarudlými tvářemi, ho obzvláště pobuřovalo. Vikomt Hale po jeho pravici si hleděl jen jídla, a tak byl Laurence odsouzen k takřka úplnému mlčení.
Ještě nemilejší ovšem bylo to, že když Laurence nemohl zaměřit pozornost na hovor, který by sám vedl, neodbytně se mu vtíralo do uší Woolveyho obšírné, velmi nepřesné líčení válečné situace a připravenosti Anglie na invazi. Woolvey se směšným nadšením vykládal, jak domobrana Bonapartovi ukáže, jestli se odváží přitáhnout se svým vojskem. Laurence úporně klopil oči do talíře, aby nebylo vidět, jak se tváří. Myslet si, že Napoleona, pána kontinentu disponujícího stotisícovou armádou, odrazí domobrana, byla čirá bláhovost. Přesně takové hlouposti samozřejmě podněcovalo ministerstvo války, aby udrželo morálku, ale dívat se na to, jak těm řečem Edith souhlasně naslouchá, bylo k nevydržení.
Laurence usuzoval, že Edith možná odvrací tvář úmyslně; rozhodně se nijak nesnažila zachytit jeho pohled. Většinu času se tedy plně soustřeďoval na svůj talíř, bezmyšlenkovitě do sebe házel jídlo a setrvával v nezvyklém mlčení. Večeře mu připadala nekonečná; naštěstí se otec zvedl krátce poté, co od stolu odešly ženy; Laurence se vrátil do salonu a ihned využil příležitosti, aby se matce omluvil a unikl, za záminku mu přitom posloužila cesta, která ho na druhý den čekala.
Jeden ze sloužících ho však celý bez dechu dohonil těsně přede dveřmi jeho pokoje: otec si přál, aby se za ním dostavil do knihovny. Laurence zaváhal; mohl nechat vyřídit omluvu a rozhovor odložit, nemělo však smysl oddalovat nevyhnutelné. Odloudal se dolů po schodech a dlouze tiskl kliku, až se vynořila služka a on už nemohl dál propadat zbabělosti, zmáčkl tedy kliku a vstoupil.
"Není mi jasné, proč jsi přijel," prohlásil lord Allendale, sotva za ním zaklaply dveře: nesnažil se ani o sebenepatrnější náznak vlídnosti. "Skutečně je mi to záhadou. Co jsi tím sledoval?"
Laurence se napjal, ale odpověděl tichým hlasem: "Chtěl jsem si jen odpočinout po cestě; přesouvám se na nové působiště. Neměl jsem tušení, že zde budete pobývat, ani že budete mít hosty, a velmi mě mrzí, že jsem k vám tak vtrhl."
"Rozumím; takže sis představoval, že po té zprávě zůstaneme v Londýně, aby si tam na nás všichni ukazovali? Nové působiště, to tedy ano." Opovržlivě sjel pohledem jeho nový plášť a Laurence si rázem připadal stejně ušmudlaný a špatně ustrojený, jako když v dětství zažíval obdobné prohlídky potom, co ho přivedli rovnou z hraní v zahradách.
"Nebudu se namáhat káráním. Moc dobře jsi věděl, jak se na celou tu věc budu dívat, a přece ses na to nijak neohlížel: dobrá. Prokaž mi tedy tu laskavost a napříště se obloukem vyhni tomuto domu i našemu sídlu v Londýně, pokud se ovšem jako ošetřovatel zvěře budeš moci uvolnit na tak dlouho, aby ses vůbec dostal do města."
Laurence pocítil silný chlad; náhle na něj padla zemdlenost a on neměl sílu se přít. Jeho vlastní hlas k němu doléhal jakoby z veliké dálky a neozývalo se v něm žádné citové hnutí, když říkal: "Dobrá tedy; hned odejdu." Nezbývalo než odvést Temeraira na noc na obecní pole, najisto tam vyplašit obecní stádo a ráno mu z vlastní kapsy koupit pár ovcí, bude-li to možné, a pokud ne, požádat ho, aby letěl hladový; ale poradí si.
"Nedělej hlouposti," napomenul ho lord Allendale. "Já se tě nezříkám; ne že by sis to nezasloužil, ale nestojím o to předvádět celému světu divadlo. Přenocuješ tu a ráno odejdeš, jak jsi oznámil; to úplně postačí. Dál netřeba plýtvat slovy; můžeš jít."
Laurence vyběhl po schodech, co jen mu nohy stačily; když za sebou zavřel dveře pokoje, měl pocit, jako by shodil z ramen břemeno. Původně zamýšlel, že si nechá připravit koupel, neměl ale chuť s nikým mluvit, a to ani se služkou nebo s komorníkem: samota a klid pro něj byly nade vše. Pro útěchu si připomínal, že mohou vyrazit časně zrána, a že tedy nemusí trpět u dalšího společného jídla, ani znovu mluvit s otcem, který i na venkově zřídka vstával před jedenáctou.
Ještě chvíli se díval na postel, pak znenadání vytáhl ze skříně starý kabát a obnošené kalhoty, převlékl se z večerního úboru a vyběhl ven. Temeraire, úhledně stočený do klubíčka, už spal, než se ale Laurence stačil zase odplížit, pootevřel jedno oko a s automatickou vstřícností nadzvedl křídlo. Laurence si ze stájí donesl přikrývku, a když se pohodlně natáhl na drakovu širokou přední nohu, bylo mu tak příjemně teplo, jak jen si mohl přát.

"Neděje se nic?" zeptal se ho Temeraire tiše a položil kolem něj druhou přední nohu, aby byl Laurence u jeho hrudi lépe chráněn; zároveň okolo nich prostřel zpola zdvižená křídla. "Něco tě rozladilo. Neměli bychom hned odletět?"
To pomyšlení bylo vábné, jeho uskutečnění by ale nemělo valný smysl; věděl, že jemu i Temerairovi víc prospěje, když v klidu přenocují a ráno posnídají, a rozhodně nemínil potajmu utíkat, jako by se hanbil. "Ne, ne," konejšil ho Laurence a laskal ho, až drak opět složil křídla. "To rozhodně není třeba; jen jsem mluvil s otcem." Zmlkl; nedokázal zaplašit vzpomínku na přestálý rozhovor, na otcovo chladné pohrdání; shrbil ramena.
"Zlobí se, že jsme přiletěli?" otázal se Temeraire.
Temerairova bystrá vnímavost a účastný tón jeho hlasu působily jako balzám na Laurencovu zemdlenou, ztrápenou duši a on popustil svým slovům uzdu víc, než zamýšlel. "Jde o dávný spor," řekl. "Otec si přál, abych nastoupil duchovní dráhu jako můj bratr; službu u námořnictva nikdy nepovažoval za řádné zaměstnání."
"Být letcem je tedy ještě horší?" zeptal se Temeraire až moc chápavě. "Proto jsi nechtěl odejít od námořnictva?"
"V jeho očích se letectvo možná jeví jako něco horšího, v mých ale ne; dalo mi velkou radost." Natáhl se a pohladil Temeraira po nose; Temeraire se mu oplátkou láskyplně otřel o ruku. "S mou volbou životního povolání se ale nikdy nesmířil; jako kluk jsem musel utéct z domova, jinak by mě otec na moře nepustil. Nemůžu se řídit jeho vůlí, protože svou povinnost chápu jinak než on."
Temeraire zasupěl a jeho teplý dech vylétl do chladného nočního vzduchu jako zdvojený proud páry. "Abys spal uvnitř, ti ale nedovolí?"
"Ale to ne," vyhrkl hned Laurence, odhodlávající se s mírnými rozpaky přiznat ke slabosti, která ho vedla hledat útěchu u Temeraira. "Jen jsem měl chuť být spíš s tebou než spát sám."
Temeraire v tom ale nic neobvyklého nespatřoval. "No hlavně aby ti tu u mě bylo teplo," poznamenal, znovu se opatrně uvelebil a maličko předsunul křídla, aby je zaclonil před větrem.
"Je mi velmi příjemně; nemusíš mít vůbec starost," ujistil ho Laurence, natáhl se na širokou, pevnou tlapu a zabalil se do přikrývky. "Dobrou noc, hezky spi." Náhle ho zachvátila silná únava, byla to ale přirozená tělesná vyčerpanost, nikoli už trýznivá zemdlenost pronikající do hloubi duše.
* * *
Probudil se velmi časně, ještě před svítáním, protože Temerairův žaludek se ozýval tak hlasitě, že jim oběma nedal už déle spát. "Mám hlad," oznámil Temeraire, jen co otevřel oči, a jasným pohledem se dychtivě ohlížel po srnčím stádu tísnícím se neklidně u vzdálené zdi obory.
Laurence slezl. "Nechám tě v klidu nasnídat a zajdu se také najíst," prohlásil, a než vykročil k domu, ještě naposledy popleskal Temeraira po boku. Ve stavu, v jakém byl, nebylo vhodné se ukazovat; v tak časnou ranní hodinu ale hosté ještě naštěstí spali a jemu se podařilo dojít do svého pokoje bez toho, aby někoho potkal a ještě více tak uškodil své pověsti.
Chvatně se umyl, oblékl si letecký oděv, zatímco mu sloužící znovu sbalil jeho jedno jediné zavazadlo, a jakmile to považoval za přijatelné, sešel dolů. Služky teprve začínaly vyndávat snídaňový servis z příborníku a na stůl právě přišla konvice s kávou. Doufal, že se vyhne celé společností, k jeho překvapení ale už za stolem seděla Edith, přestože nikdy neměla ve zvyku vstávat brzo.
Její tvář navenek vyzařovala klid, oblečení měla dokonale upravené, vlasy hladce stažené do zlatého uzlu, prozradily ji však ruce, které křečovitě svírala v klíně. O jídlo zatím nepožádala, stál před ní jen netknutý šálek čaje. "Dobré ráno," pozdravila ho s předstíranou veselostí; při řeči zalétla očima ke služebnictvu. "Smím vám nalít?"
"Děkuji," vypravil ze sebe jedinou možnou odpověď a posadil se vedle ní; nalila mu kávu a přidala po půl lžičce cukru a smetany, přesně jak to měl rád. Strnule seděli, nejedli, ani nemluvili, dokud sloužící neskončili přípravy a neodešli z místnosti.
"Doufala jsem, že se mi s vámi podaří promluvit, než odejdete," začala tiše a konečně se na něj podívala. "Strašně moc mě to mrzí, Wille; jiná možnost asi nebyla, viďte?"
Chvíli mu trvalo, než pochopil, že naráží na jeho vstup k letectvu; vzdor neklidu, který v něm vyvolával chystaný výcvik, už své nové postavení dávno přestal vnímat jako něco zlého. "Ne, moje povinnost byla jednoznačná," odtušil stroze; otcovu kritiku v tomto směru sice musel snést, od jiných ji ale trpět nehodlal.
Edith však jen kývla. "Hned, jak jsem se to doslechla, jsem tušila, že to tak bude," řekla a opět sklonila hlavu; prsty, které nepokojně proplétala v klíně, ztuhly.
"Moje nové postavení na mých citech nic nemění," osmělil se posléze Laurence, když bylo jasné, že Edith nic víc neřekne. Cítil, že už mu svým nedostatkem vřelosti odpověděla, později ale nesměla říct, že nedostál svému slovu; umiňoval si, že nechá ji, aby učinila jejich dohodě konec. "Pokud na vašich ano, stačí jediné slovo, a budu mlčet." Už když to pronášel, cítil nelibost a slyšel, jak se mu do hlasu vkrádá nezvyklý chlad, tón, který s tím návrhem neladí.
Zprudka se nadechla a skoro rozhořčeně vyhrkla: "Jak můžete takhle mluvit?" Na okamžik opět zadoufal, ona však hned vzápětí pokračovala: "Chovala jsem se snad někdy vypočítavě; vytýkala jsem vám někdy to, jakou cestu jste si vybral, všechna ta nebezpečí a úskalí, která ji provázela? Kdybyste se byl stal duchovním, už byste byl jistě obklopený společností řádných lidí; dávno bychom si pohodlně žili ve vlastním domě, měli děti a já bych se dlouhé hodiny nestrachovala, co zlého vás na moři potká."
Slova se jí řinula z úst neobyčejnou rychlostí a kypěla vzrušením, na jaké u ní nebyl zvyklý; tváře jí plály. Její tvrzení byla velkou měrou oprávněná; chápal to a styděl se za svou nelibost. Napůl k ní natáhl ruku, ona už ale ze sebe sypala dál: "Přece jsem si nestěžovala, ne? Čekala jsem, trpělivě jsem čekala, ale na něco lepšího než na to, abych jednou žila o samotě, daleko od přátel a rodiny, a spokojovala se s drobty vaší pozornosti. Na mých citech se nic nezměnilo, nejsem ale tak lehkomyslná, abych propadala romantickým představám o tom, že samotný cit překoná veškerá protivenství a povede ke štěstí."

Nato se konečně odmlčela. "Odpusťte mi," hlesl Laurence sklíčený hlubokým zahanbením: z každého slova tryskala spravedlivá výtka, zatímco on si celou dobu liboval v pocitu křivdy. "Měl jsem mlčet, Edith; měl jsem vás prosit o odpuštění za to, do jak svízelné situace jsem vás přivedl." Vstal od stolu a uklonil se; dál už v její společnosti pochopitelně nemohl setrvat. "Teď se musím omluvit; jen mi ještě prosím dovolte, abych vám z celého srdce popřál štěstí."
I ona se však zvedala a vrtěla hlavou. "Ne, musíte zůstat a nasnídat se," prohlásila. "Čeká vás dlouhá cesta; já nemám ani trochu hlad. Ne, věřte mi, já půjdu." Podala mu ruku a usmála se nepatrně rozechvělými rty. Domníval se, že se chce zdvořile rozloučit, pokud to ale skutečně zamýšlela, tak se její záměr nezdařil. "Nevzpomínejte na mě prosím vás ve zlém," šeptla skoro neslyšně a kvapně se vytratila.
Nemusela se bát; nedokázal by na ni myslet ve zlém. Naopak se trápil výčitkami, že k ní byť na okamžik pocítil chlad a že se zpronevěřil svému závazku vůči ní. Jejich dohoda vznikla mezi urozenou dívkou s pěkným věnem a námořním důstojníkem bez velké naděje na dědictví, zato ale s velmi slušnými finančními vyhlídkami. O společenské postavení se připravil vlastním přičiněním a nemohl popřít, že s jeho vnímáním povinnosti v tomto ohledu by nesouhlasil takřka celý svět.
A nebyl to od ní nerozum, když žádala víc, než může letec dát. Laurence jen pomyslel na to, kolik péče a lásky Temeraire potřebuje, a uvědomil si, že i ve vzácných chvílích volna by se mohl ženě věnovat jen málo. Bylo od něj sobecké jí něco takového nabízet a chtít po ní, aby obětovala vlastní štěstí jeho pohodlí.
Na snídani měl pramalou chuť i náladu, nechtěl už se však po cestě nikde zastavovat; naložil si tedy talíř a nutil se do jídla. Nezůstal o samotě dlouho; sotva chvilku nato, co odešla Edith, se na schodech objevila slečna Montaguová, oblečená v snad až příliš elegantním jezdeckém kostýmku, který se hodil víc na poklidnou projížďku Londýnem než na výlet v koňském sedle po venkově, dával ovšem velice lichotivě vyniknout její postavě. Do místnosti vcházela s úsměvem, jakmile ale uviděla, že tam sedí jen Laurence, ihned se zamračila a usadila se na vzdáleném konci stolu.
Zakrátko si k ní přisedl Woolvey, též ustrojený na vyjížďku; Laurence jim oběma zdvořile pokývl a jejich povrchního hovoru si nevšímal.
Právě když dojídal, přišla dolů matka; její oblečení neslo známky spěchu a vrásky kolem očí prozrazovaly únavu; úzkostně se mu zahleděla do tváře. Usmál se na ni v naději, že ji uklidní, viděl na ní ale, že mnoho neuspěl: přes veškerou snahu se mu v obličeji zračila utrápenost a odměřenost, kterou se obrnil proti otcovu nesouhlasu a zvědavosti celé společnosti.
"Musím zakrátko vyrazit; nechcete se jít se mnou podívat na Temeraira?" zeptal se jí a doufal, že cestou budou aspoň pár minut o samotě.
"Temeraira?" opakovala lady Allendaleová strnule. "Nechceš mi snad tvrdit, Williame, že máš toho draka tady s sebou? Můj ty bože, kde je?"
"Je samozřejmě tady; jak jinak bych se sem dostal? Nechal jsem ho venku za stájemi, v tom starém výběhu pro ročky," vysvětlil Laurence. "Touhle dobou bude už po jídle; dovolil jsem mu, aby si posloužil srnci."
"Och!" ozvala se slečna Montaguová, která zaslechla jejich rozmluvu; zvědavost v ní zjevně zvítězila nad námitkami vůči společnosti letce. "Ještě nikdy jsem žádného draka neviděla; směla bych jít také? To je velkolepé!"
Odmítnout nebylo možné, byť by ji Laurence s chutí odbyl; když si tedy zazvonil pro zavazadlo, všichni čtyři vyrazili společně na pole. Temeraire seděl na zadních a sledoval, jak se nad krajinou zvolna rozpouští ranní mlha; i ze značné dálky působil na pozadí studené šedivé oblohy jako učiněný obr.
Laurence se na okamžik zastavil ve stájích pro vědro a hadr a pak vedl náhle se zdráhající společnost dál; s jistým potěšením přitom vnímal, jak se Woolvey se slečnou Montaguovou loudají. Neklidu se neubránila ani jeho matka, nedávala však na sobě nic znát, jen Laurencovi pevněji tiskla paži a ustoupila o pár kroků dozadu, když zamířil k Temerairově boku.
Temeraire si neznámé příchozí se zájmem prohlížel a nastavoval hlavu k mytí; pysky měl mohutně potřísněné zbytky srnčích hodů a rozevíral čelisti, aby mu Laurence mohl vymýt krev z koutků tlamy. Na zemi leželo troje či čtvero paroží.
"Chtěl jsem se ošplouchat v rybníčku, ale je tam moc mělko a nabral jsem si bahno do nosu," sděloval Laurencovi omluvně.
"Och, on mluví!" vyjekla slečna Montaguová a přitiskla se Woolveymu k paži; při pohledu na řady lesknoucích se bílých zubů oba ucouvli: Temeraire už měl řezáky větší než mužská pěst a navíc s vroubkovaným okrajem.
Temeraire se zprvu zarazil; pak se mu ale roztáhly zornice a velmi mírně pravil: "Ano, já mluvím," načež se obrátil k Laurencovi: "Nechtěla by mi třeba slečna vlézt na hřbet a rozhlédnout se po kraji?"
V Laurencovi se vzedmula nepěkná škodolibost. "Podle mě určitě; pojďte prosím, slečno Montaguová, vidím na vás, že nepatříte k bázlivcům, kteří se draků lekají."
"Ne, ne," vypravila ze sebe celá pobledlá a rychle couvala. "Už jsem zdržela pana Woolveyho příliš, musíme na projížďku." Woolvey vykoktal několik obdobně průhledných výmluv a oba prchali pryč tak, že v chvatu cestou zakopávali.
Temeraire za nimi lehce udiveně zamrkal. "Aha, tak oni se jen báli," poznamenal. "Já si o ní nejdřív myslel, že je jako Volly. To nechápu; nejsou přece krávy a já už stejně jedl."
Laurence v sobě zdusil vítězný pocit a přivedl matku blíž. "Nemějte strach, není naprosto důvod," chlácholil ji jemně. "Temeraire, tohle je moje matka, lady Allendaleová."
"Matka, aha, to je něco zvláštního, že?" řekl Temeraire a sklonil hlavu, aby si ji lépe prohlédl. "Je mi ctí, že vás poznávám."
Laurence jí přiblížil ruku k Temerairovu nosu, lady se váhavě dotkla hřejivé kůže a pak už draka laskala směleji.
"Potěšení je na mé straně," odpověděla. "Taková měkkoučká kůže! To bych si nikdy nemyslela."

Temeraire pochvalu i hlazení přijal s potěšeným vrněním a Laurencovi se při pohledu na ty dva do duše vrátila radost; myslel na to, jak málo by se měl ohlížet na svět, když si je jist dobrým míněním těch, kterých si váží nejvíc, i vědomím, že koná svou povinnost. "Temeraire je čínský císařský obr," vykládal matce s neskrývanou pýchou. "Jeden z nejvzácnějších draků vůbec; jediný v celé Evropě."
"Skutečně? To je skvělé, můj milý; vzpomínám si, že jsem už i dřív slyšela, že čínští draci jsou zcela výjimeční," rozpovídala se. Stále však na Laurence upírala úzkostný pohled a v očích se jí zračila nevyslovená otázka.
"Ano," přisvědčil ve snaze její otázku zodpovědět. "Považuji to za nesmírné štěstí, to mi věřte. Jednou se s námi třeba i proletíte, až bude víc času," dodal ještě. "Je to mimořádný zážitek; nedá se to s ničím srovnat."
"Ještě létat, to tak," ozvala se pobouřeně, zdálo se však, že v hloubi duše našla klid. "Jako bys nevěděl, že se pořádně neudržím ani na koni. Co bych dělala na dračím hřbetě, to vážně netuším."
"Byla byste bezpečně připoutaná jako já," konejšil ji Laurence. "Temeraire není kůň, nesnažil by se vás shodit."
Temeraire vážně pravil: "Jistě, a kdybyste náhodou přece jen spadla, troufám si tvrdit, že bych vás ve vzduchu chytil," což sice nebyla právě uklidňující představa, ale jeho snaha zavděčit se byla tak očividná, že se na něj lady Allendaleová přesto usmála.
"Jsi moc hodný; netušila jsem, že draci mají takové vychování," poznamenala. "Postaráš se mi o Williama, viď? S ním jsem měla vždycky dvakrát tolik starostí než s ostatními dětmi a dodnes je pořád samý malér."
Laurence mírně roztrpčovalo, když poslouchal, jak je líčen a jak Temeraire odpovídá: "Slibuji vám, že nikdy nedopustím, aby se mu něco stalo."
"Už tu otálím příliš dlouho; za chvíli mě vy dva zabalíte do povijanu a nakrmíte kaší," prohlásil a sklonil se, aby matku políbil na tvář. "Psát mi, maminko, můžete na leteckou základnu na Loch Lagganu ve Skotsku; tam se budeme cvičit. Sedneš si prosím tě, Temeraire? Pověsím zase tu krabici."
"Nemohl bys při tom prosím tě vyndat tu Duncanovu knížku?" zaprosil Temeraire a sedl si. "Mořský trojzubec? Nedočetli jsme to o bitvě u Ushantu; mohl bys mi předčítat cestou."
"On ti čte?" zeptala se lady Allendaleová pobaveně Temeraira.
"Ano; víte, já knížky sám neudržím, jsou na mě moc malé, a dost dobře nedovedu ani obracet stránky," vysvětlil Temeraire.
"Tos nepochopil; maminka jen žasne, že jsem se vůbec dal přesvědčit, abych otevřel knížku; když jsem byl kluk, ustavičně se mě snažila přinutit, abych si sedl ke čtení," vykládal Laurence a přitom se přehraboval v jedné krabici. "To byste se, maminko, divila, jaký je ze mě teď knihomol; Temeraire je k neukojení. Tak hotovo, Temeraire."
Zasmála se a ukročila ke kraji pole; Temeraire si vysadil Laurence na hřbet a ona s očima zacloněnýma rukou sledovala, jak stoupají vzduchem; s každým máchnutím obrovských křídel se ztrácela víc a víc, a pak i zahrady a vížky domu zmizely za ohbím kopce.

Kapitola 5

Oblohu nad Loch Lagganem zakrývala hustá nízká mračna, jejichž perleťová šeď se zrcadlila v černé vodě jezera. Jaro ještě nepřišlo; pod příkrovem ledu a sněhu na břehu stále přetrvávaly vlnky žlutého písku, které tam zanechal podzimní odliv. Z lesa ostře vanula svěží vůně borovic a čerstvě nařezaného dřeva. Od severních břehů jezera se k základně vinula štěrková cesta a Temeraire zamířil podél ní vzhůru na nízkou hůrku.
Na rovném prostranství pod vrcholem stálo několik velkých dřevěných baráků, vpředu otevřených a na pohled připomínajících přepůlené stáje; před nimi pracovali muži s kovem a kůží: zjevně tvořili pozemní personál pečující o údržbu letecké výstroje. Nikdo z nich ani hlavu nezvedl, když se přes čtvercový dvůr mezi baráky mihl stín Temeraira letícího na základnu.
Hlavní budova měla charakter středověkého opevnění: v zadní části rozlehlého nádvoří, které rámovaly čtyři holé věže spojené silnými hradebními zdmi, stál nízký palác zasazený přímo do temene hůrky, jako by z něj vyrůstal. Na nádvoří nebylo skoro kam šlápnout. Na dlažebních kamenech klimbal mladý královský ryzák, dvakrát větší než Temeraire, a na hřbetě mu spali dva hnědofialoví winchesterové ještě menší než Volatilus. Na protější straně nádvoří si pospolu hověla trojice středně velkých žlutých sekáčů; bíle pruhované boky se jim rytmicky zdvíhaly a klesaly.
Když Laurence sesedl, pochopil, proč si draci vybrali k odpočinku právě nádvoří: kamenné dlaždice hřály, jako by se pod nimi topilo, a jakmile Temerairovi složil jeho náklad, drak se se spokojeným mručením uvelebil vedle žlutých sekáčů.
Několik sloužících mu vyběhlo vstříc a převzalo jeho zavazadla. Ukázali mu, aby šel úzkou temnou chodbou. Zatuchle páchnoucí chodba protínající zadní část paláce ústila na další volné prostranství posazené na úbočí hůrky a končící neohrazeným strmým srázem, pod kterým se rozkládalo údolí poseté kusy ledu. Ve vzduchu se pohybovalo patero draků srovnaných ve spořádaném útvaru jako hejno ptáků; vedoucí dlouhokřídlatec se okamžitě poznal podle černobílých vlnek, které mu lemovaly neobyčejně dlouhá křídla ukončená oranžovými cípy a splývající do tmavomodra. Místa po stranách patřila dvěma žlutým sekáčům a celou formaci uzavíral zleva zelenkavý sivý ryzák a zprava stříbrošedý drak s modrými a černými skvrnami; Laurence si nedokázal hned vzpomenout, k jakému druhu patří.
Každý sice máchal křídly ve zcela jiném rytmu, jejich vzájemné rozmístění se však neměnilo až do chvíle, kdy dlouhokřídlatcův signalista mávl praporkem; nato provedli ladný obrat jako při tanci a otočili se tak, že se dlouhokřídlatec ocitl na chvostu. Na nějaké další znamení, které Laurence nepostřehl, provedli bezvadný přemet a seřadili se do původního útvaru. Laurence si všiml, že dlohokřídlatec při předvedeném manévru opsal nad zemí největší oblouk, přičemž současně chránil zbytek letky kolem sebe; přirozeně představoval největší útočnou sílu skupiny.
"Nitide, pořád klesáš při manévru moc nízko; zkus ten přemet udělat na šestero máchnutí." Hluboký zvučný hlas

přicházel odkudsi shora. Laurence se otočil a uviděl zlatě zbarveného draka s bledě zelenými sekáčskými skvrnami a sytě oranžovými okraji křídel; seděl na výstupku na pravé straně prostranství: neměl jezdce ani postroj, jen na krku mu zářil široký zlatý obojek zdobený kroužky ze světle zeleného nefritu.
Laurence na něj zíral. Letka nad údolím zopakovala přemet. "To už bylo lepší," zavolal pochvalně drak. Pak otočil hlavu a podíval se dolů. "Kapitán Laurence?" řekl. "Admirál Powys mi sdělil, že dorazíte; zvládli jste to ve slušném čase. Já jsem Celeritas, zdejší velitel výcviku." Rozepjal křídla a s lehkostí se snesl na nádvoří.
Laurence se automaticky uklonil. Celeritas byl drak střední váhy; dosahoval asi čtvrtinové velikosti královského ryzáka a vzrůstem se nevyrovnal ani teprve dospívajícímu Temerairovi. "Hm," zabručel a sklonil hlavu, aby si Laurence lépe prohlédl; temně zelené duhovky jako by se stočily a stáhly kolem zúžených zornic. "Hm, jste o hodně starší než většina jezdců; často to ale bývá zcela ku prospěchu, když musíme urychleně vycvičit mladého draka, jak je tomu, tuším, v Temerairově případě."
Zvedl hlavu a křikl opět do údolí: "Lily, drž při přemetu rovně krk." Obrátil se zpátky k Laurencovi. "Nuže. Žádné zvláštní schopnosti, jak jsem vyrozuměl, tedy nevykazuje?"
"Ne, pane." Odpověď i s titulem přišla Laurencovi na jazyk sama; tón i chování jasně vyjadřovaly drakovo postavení a užaslý Laurence se nechal vést zvykem. "A sir Edward Howe, který určil jeho druh, vyslovil názor, že se u něj takové vlastnosti zřejmě neprojeví, i když vyloučit to nelze…"
"Jistě, jistě," přerušil ho Celeritas. "Práce sira Edwarda mám prostudované; skvěle se vyzná v orientálních plemenech a jeho úsudku bych v tomto ohledu věřil víc než svému. Je to škoda, velmi by se nám hodil nějaký ten japonský plivač jedu nebo chrlič vody, posloužil by nám proti francouzskému flamme-de-gloire. Řadí se do těžké váhy, je to tak?"
"Momentálně váží nějakých devět tun a vylíhl se před šesti týdny," upřesnil Laurence.
"Výborně, to doroste na dvojnásobek," poznamenal Celeritas a hřbetem tlapy si rozšafně promnul čelo. "Nu, všechno je tedy tak, jak mi bylo sděleno. Dobrá. Přiřadíme Temeraira do dvojice s Maximem, královským ryzákem, který se tu právě cvičí. Budou společně uzavírat Lilyinu formaci - to je ta dlouhokřídlatka tady." Pokynul hlavou k útvaru kroužícímu nad údolím a Laurence, nevycházející stále z úžasu, se otočil a chvíli letku sledoval.
Drak pokračoval: "Nejdřív se samozřejmě musím podívat, jak Temeraire létá, než mohu stanovit konkrétní zaměření vašeho výcviku, teď tady ale musím dokončit trénink a po dlouhé cestě by se beztak ani valně nepředvedl. Požádejte nadporučíka Granbyho, aby vám ukázal, jak to tu chodí, a řekl vám, kde se nachází krmiště; najdete ho v důstojnickém klubu. S Temerairem se tu hlaste zítra hodinu po svítání."
Byl to rozkaz; patřilo se řádně odpovědět. "Provedu, pane," vychrlil ze sebe Laurence zakrývající předpisovou odpovědí strnulost. Celeritas to naštěstí zjevně nevnímal; plavným skokem už se opět nesl na svou vyvýšenou pozorovatelnu.
Laurencovi přišlo velmi vhod, že netušil, kde sídlí důstojnický klub; cítil, že by potřeboval týden klidu, aby přivykl jinému uvažování, a ne jen pouhou čtvrthodinku, po kterou hledal sluhu, který by mu ukázal směr. Všechno, co kdy o dracích slyšel, se převracelo naruby: že jsou draci bez jezdců k ničemu, že neosedlaní draci se hodí jedině na chov. Už se nedivil, proč letci projevovali takovou úzkost; co by si svět pomyslel, kdyby vyšlo najevo, že je cvičí - řídí - jeden z tvorů, které z pohledu okolí ovládali?
Vzalo-li se to ovšem s rozumem, pak už přece v Temerairovi dávno nalezl důkazy dračí inteligence a samostatnosti; vyvíjely se však postupně v průběhu času a on Temeraira podvědomě vnímal jako plnohodnotného jedince, aniž přitom totéž vztahoval na ostatní draky. Když pominulo první překvapení, dokázal se bez větších nesnází smířit s představou draka v úloze cvičitele, v řadách těch, kdo sami neprošli takovou zkušeností jako on, by však něco takového vyvolalo nebetyčný skandál.
Nebylo to zas až tak dávno - jen krátce předtím, než revoluce ve Francii uvrhla Evropu opět do války -, co vláda podala návrh, aby se neosedlaní draci zabíjeli a už se ze státních prostředků neživili a nedrželi na chov jako dřív; zdůvodňovalo se to tím, že momentálně nejsou zapotřebí a že jejich vzpurnost může nepříznivě ovlivnit plemenné chovy. Předpokládané úspory parlament vyčíslil na více než deset milionů liber ročně; o návrhu se vážně uvažovalo, zničehonic se od něj ale bez jakéhokoli oficiálního vysvětlení upustilo. Proslýchalo se, že všichni letečtí admirálové sídlící v dosahu Londýna se společně vypravili za ministerským předsedou a sdělili mu, že bude-li zákon schválen, celé letectvo se vzbouří.
Když to tenkrát slyšel, nevěřícně kroutil hlavou; nikoli nad návrhem samotným, ale nad pomyšlením, že by se vrchní velitelé - či velitelé vůbec - mohli takto zachovat. Návrh mu připadal od začátku pochybený, ovšem pouze ve smyslu bláhové krátkozrakosti, tak časté u úředníků, kteří raději riskovali celou loď v ceně šesti tisíc liber, než by vydali o deset šilinků víc za plachtovinu. Nyní v něm jeho tehdejší lhostejnost vyvolávala zahanbení. Samozřejmě že by se byli vzepřeli.
Přemítal o tom, ještě když vstupoval klenutým průchodem do důstojnického klubu; nedával pozor a míč letící na jeho hlavu zachytil čistě bezděčně. Rozlehl se jásot mísící se s nesouhlasným křikem.
"To byl jasný bod, nehraje přece s vámi!" namítal hlasitě mladíček sotva odrostlý chlapeckému věku, s hřívou zářivě žlutých vlasů.
"Nesmysl, Martine. Jistě že hraje; viďte, že hrajete?" Druhý hráč, hubený dlouhán s tmavými vlasy a lícemi sežehnutými sluncem, šel se širokým úsměvem k Laurencovi pro míč.
"Zjevně ano," odpověděl Laurence pobaveně a podal mu míč. Pohled na houf neupravených důstojníků hrajících v klubu dětské hry ho poněkud udivil. Měl kabát i nákrčník a jeho oblečení odpovídalo předpisům víc než oděv většiny přítomných, z nichž mnozí odložili dokonce i košile. Nábytek byl bez ladu a skladu sestrkán ke krajům místnosti, koberec ležel svinutý v koutě.
"Nadporučík John Granby, bez přidělení," představil se tmavovlasý mladík. "Právě jste dorazil?"

"Ano; kapitán Will Laurence, na Temerairovi," řekl Laurence a s údivem i nemalým úlekem sledoval, jak Granbymu rázem mizí úsměv ze rtů a nelíčeně přátelský výraz se vytrácí.
"Císařský obr!" vykřikli snad všichni a dobrá polovina se okamžitě drala kolem nich a hnala se na nádvoří. Zaskočený Laurence za nimi jen zamrkal.
"Nemějte strach!" chlácholil vyděšeně se tvářícího Laurence žlutovlasý mladíček, který se mu šel představit. "Všichni už máme rozum a nedovolíme si dráždit draka; jdou se jenom podívat. I když s kadety budete mít možná těžší pořízení; máme jich tu rovné dva tucty a zjevně si vytkli za cíl znepříjemňovat všem život. Křídlař Ezekiah Martin, křestní rovnou zapomeňte."
Nenucené chování zbavené vší formálnosti působilo u letců jako taková samozřejmost, že se Laurence ani nemohl urazit, ačkoli na obdobné způsoby nebyl v nejmenším zvyklý. "Díky za upozornění; postarám se, aby se od nich Temeraire nedal zlobit," řekl. V Martinově uvítání ke své velké úlevě neshledal ani náznak Granbyho nelibosti a přál si, aby mohl o zasvěcení do místních poměrů poprosit toho přátelštějšího z nich. Nehodlal se ale příčit rozkazům, byť je vydal drak, a obrátil se tedy formálními slovy na Granbyho: "Celeritas mi řekl, že vás mám požádat, abyste mi to tu ukázal; budete prosím tak laskav?"
"Zajisté," přitakal Granby snažící se o obdobnou zdvořilost, chyběla mu ale potřebná přirozenost, takže jeho odpověď působila uměle a prkenně. "Tudy prosím."
Laurence potěšilo, když po schodišti, kam Granby zamířil, vykročil i Martin; křídlařův nenucený hovor, který se ani na okamžik nezadrhl, notně přispíval k uvolnění napětí. "Takže vy jste ten mariňák, co vyrval císařského obra ze spárů Francie. Všude se o té slávě vypráví; žabožrouti teď nad tím určitě skřípou zuby a rvou si vlasy," drmolil rozjařeně. "Slyšel jsem, že jste to vejce sebral z lodi o sto dělech; byl to hodně dlouhý boj?"
"Obávám se, že se o mých zásluhách vypráví víc, než je pravda," mírnil jeho jásot Laurence. "Amitié nebyla vůbec loď první třídy, ale jen fregata o šestatřiceti dělech a její muži málem padali žízní. Její kapitán se bránil velmi srdnatě, ale žádný velký zápas to nebyl; posloužila nám nepřízeň osudu a počasí. Mohu tvrdit jedině to, že nám přálo štěstí."
"No ne! Ale štěstí si člověk musí vážit; moc daleko bychom se nedostali, kdyby při nás nestálo," opáčil Martin. "No tohle, oni vás strčili do rohu? To vám tu bude ustavičně hučet vítr."
Laurence vešel do kulaté věžní místnosti a potěšeně se rozhlédl po svém novém příbytku; člověku uvyklému na stísněnost lodní kajuty připadala místnost prostorná a velká, oblá okna vnímal jako učiněný přepych. Byl z nich výhled na jezero, nad kterým právě začalo řídce šedě mžít; když je otevřel, vevanul dovnitř vlhký chlad podobně jako na moři, jen sůl chyběla.
Jeho krabice se poněkud nedbale kupily vedle šatníku; s obavami nahlédl dovnitř, věci byly ale řádně srovnané. Zařízení doplňoval psací stůl se židlí a vedle prostá, ale prostorná postel. "Připadá mi, že je tady naprostý klid; určitě mi to tu bude vyhovovat," prohlásil, odepjal si meč a položil ho na postel; kabát si nesvlékl, bez něj by se necítil příjemně, touto drobností ale aspoň trochu odlehčil upjatou předpisovost svého ustrojení.
"Mám vás teď zavést na krmiště?" otázal se Granby škrobeně; od odchodu z důstojnického klubu přispěl do hovoru poprvé.
"No, snad abychom ho nejdřív odvedli do lázní a pak do jídelny," odporoval mu Martin. "To něco uvidíte," obrátil se k Laurencovi. "Lázně postavili Římani a všichni tady jsme jedině kvůli nim."
"Díky; rád si je prohlédnu," odpověděl Laurence; s radostí by zjevně neochotného nadporučíka nechal zmizet, teď už ovšem nemohl nic říct, aniž by se dopustil nezdvořilosti; Granby se sice možná choval nespolečensky, Laurence se ale nemínil snížit k témuž jednání.
Cestou procházeli jídelnou; ustavičně brebentící Martin Laurencovi vykládal, že kapitáni a nadporučíci jedí u menšího kulatého stolu a křídlaři a lezci sedají u dlouhé tabule. "Kadeti naštěstí chodí jíst dřív, jinak bychom se my ostatní asi vůbec nenajedli, kdybychom museli poslouchat to jejich ustavičné pištění, a po nás přichází na jídlo pozemní personál," uzavřel výklad.
"To nikdy nejíte odděleně?" zajímal se Laurence; společné stolování mu v případě důstojníků připadalo dosti zvláštní a s lítostí si pomyslel, jak mu bude chybět to, že už nebude moci zvát přátele k vlastnímu stolu; to patřilo k jeho nejmilejším potěšením už od chvíle, kdy z podílů na kořisti nastřádal dost na to, aby si to mohl dovolit.
"Ale jistě, když někdo onemocní, pošle se mu tác do pokoje," prohlásil Martin. "Nemáte hlad? Nejspíš jste ani neobědval, co? Hej, Tolly," zavolal a sluha nesoucí přes sál náruč ručníků se se zdviženým obočím otočil. "Tohle je kapitán Laurence; právě přiletěl. Najdeš pro něj něco, nebo musí vydržet do večeře?"
"Ne, díky; nemám hlad. Ptal jsem se čistě jen ze zvědavosti," bránil se Laurence.
"Bez starosti, hned to zařídím," obrátil se Tolly přímo k němu. "V kuchyni vám určitě ukrojí pár pěkných kousků a naloží k tomu brambory; poprosím Nan. Druhé patro, věž, je to tak?" Kývl a šel dál, aniž počkal na odpověď.
"Tak, Tolly se o vás postará," řekl Martin, který se nijak netvářil, že by se dělo něco neobvyklého. "Je jeden z nejlepších; Jenkins se věčně vzpírá a Marvell sice vyhoví, ale nadělá kolem toho tolik řečí, že člověk lituje, že ho vůbec o něco prosil."
"Sloužící, kterým by nevadili draci, se patrně hledají obtížně," poznamenal Laurence; na uvolněnost hovoru mezi letci už si začínal zvykat, ovšem zjištění, že táž neformálnost se dovoluje i služebnictvu, ho nanovo znejistilo.
"Všichni se narodili a vyrostli ve vších tady kolem, takže jsou zvyklí," vysvětloval Martin, když procházeli dlouhou chodbou. "Tolly sem tuším přišel už jako klouček; nehnul by brvou ani před rozběsněným královským ryzákem."
Schodiště vedoucí dolů do lázní uzavíraly kovové dveře; když je Granby otevřel, zavanulo z nich vlhké horko a v chladnějším vzduchu chodby se zapářilo. Laurence své dva průvodce následoval po úzkých točitých schodech, které po čtyřech zákrutech ústily do velké holé místnosti s kamennými lavicemi, které byly vytesány do stěn pokrytých vybledlými, zčásti sloupanými malbami: zjevnými pozůstatky z římských dob. Na jedné straně ležely vyrovnané kupky

poskládaných ručníků, na druhé se válelo několik hromádek odložených šatů.
"Věci si nechte tady na lavici," vybídl ho Martin. "Lázně tvoří kruh, takže se sem zase vrátíme." On i Granby se už svlékali.
"Máme teď čas se koupat?" zeptal se Laurence s mírnými pochybami v hlase.
Martin ustal v zouvání. "Nu, já myslel, že se tady jen tak projdeme; co, Granby? Nemáme přece naspěch; do večeře zbývá ještě pár hodin."
"Pokud ovšem nemáte na práci něco naléhavějšího," ucedil Granby k Laurencovi tak nevlídně, že se po nich Martin podíval, jako by teď teprve postřehl panující napětí.
Laurence sevřel rty a polkl ostré slovo; nemohl se přece pouštět do každého letce, který se stavěl nepřátelsky vůči námořníkovi, a do jisté míry jeho odpor i chápal. Musel si jeho sympatie získat stejně jako každý nově nastoupivší křídlař. "Ani v nejmenším," řekl tedy jen. Moc sice nevěděl, proč se má na procházku lázněmi celý svlékat, poslušně ale následoval jejich příkladu až na to, že si oblečení pečlivěji vyrovnal do dvou úhledných hraniček, na které položil kabát, aby ho skládáním nepomačkal.
Nato z místnosti vyšli chodbou nalevo, která je dovedla k dalším kovovým dveřím. Když jimi prošli, ihned pochopil, proč se vlastně svlékali: v místnosti za dveřmi se pářilo tak, že bylo vidět sotva na délku paže, a Laurence byl ve chvíli celý mokrý. Kdyby byl zůstal oblečený, zničil by si kabát i boty a všechno ostatní by měl promočené; pára, přesně tak horká, aby se to ještě dalo snést, působila na holé kůži pravou rozkoš a svaly ztuhlé dlouhým letem se mu příjemně uvolňovaly.
Místnost byla vykachlíčkovaná a ve stěnách byly v pravidelných rozestupech vytesány lavice; v páře polehávalo několik dalších mužů. Granby s Martinem na pár z nich kývli a vedli ho dál do sousedního klenutého prostoru; panovalo tam ještě větší teplo, ale suché a takřka po celé délce místnosti se táhl dlouhý, mělký bazén. "Teď se nacházíme přímo pod nádvořím a tahle místnost je důvod, proč letectvo sídlí právě tady," prohlásil Martin a ukázal před sebe.
Do dlouhé stěny byly v pravidelných rozestupech vtesány hluboké výklenky oddělené od okolního prostoru tepaným železným hrazením, přes které bylo ovšem vidět dovnitř. Asi polovina výklenků byla prázdná; druhá polovina byla vystlána tkaninou a v každém leželo jedno obří vejce. "Musejí se uchovávat v teple, chápete; nemáme dost draků na to, aby na nich seděli, ani jim nemůžeme dovolit, aby je zahrabávali poblíž sopek nebo podobně, jak to dělají v přírodě."
"A to by se tu pro ně nikde nenašla samostatná místnost?" podivil se Laurence.
"Samozřejmě, že našla," utrhl se Granby; Martin ho sjel pohledem a rychle přispěchal s odpovědí, než se Laurence zmohl na slovo.
"Víte, všichni sem často chodí, takže když některé začne tvrdnout, spíš si toho všimneme," vysvětloval kvapně.
Laurence, který v sobě stále ještě krotil hněv, ponechal Granbyho hrubost bez odezvy a přikývl na Martinovo vysvětlení; v knihách sira Edwarda četl, že se okamžik vylíhnutí dračího vejce nedá nijak přesně určit; i když byl znám druh, dala se doba klubání odhadnout pouze v rozmezí měsíců, u větších plemen i let.
"Myslíme si, že tamhleten kosokřídlatec se už brzo prodere na svět; to bude nádhera," vykládal Martin a ukazoval na zlatohnědé, žlutě kropenaté vejce s perleťovým nádechem po stranách. "To snesla Obversaria, vlajková dračice Kanálu. Já na ní sloužil jako signalista, hned po výcviku; v manévrování se jí žádný drak v její třídě nevyrovná."
Oba letci se na vejce toužebně zadívali; každé samozřejmě představovalo vzácnou naději na povýšení, ještě nejistější než přízeň velitelství, kterou bylo možné si naklonit či získat statečností na bojišti. "Sloužil jste na mnoha dracích?" zeptal se Laurence Martina.
"Jen na Obversarii a pak na Inlacrimovi; před měsícem utržil zranění při srážce nad Kanálem, takže teď trčím na zemi," vyprávěl Martin. "Za měsíc už ale zase nastoupí a mně to vyneslo povýšení, takže bych si neměl naříkat; právě jsem povýšil na křídlaře," dodal hrdě. "Granby jich ale vystřídal víc; čtyři, ne? Na kom jsi sloužil před Laetificat?"
"Na Excursiovi, Fluitareovi a Actionovi," vyjmenoval Granby stroze.
První jméno ale stačilo; Laurence konečně pochopil a zamračil se. Granby se zřejmě přátelil s nadporučíkem Dayesem; tak či onak bylo jisté, že donedávna sloužili v jedné posádce, a Granbyho urážlivé chování proto nebylo čistě jen projevem obecného odporu letce vůči námořnímu důstojníkovi přiděleného k jeho útvaru, nýbrž pramenilo z osobních pohnutek, a tedy v jistém smyslu představovalo pokračováni pohany, jíž se dopustil Dayes.
Urážky vedené takovým důvodem Laurence už tak shovívavě snášet nehodlal, a proto rázně zavelel: "Pokračujme, pánové." Po zbytek prohlídky už nedopustil žádné další zdržování a nechal Martina vykládat po libosti, aniž přitom odpovídal tak, aby hovor dále rozvíjel. Obešli lázně kolem dokola a vrátili se do oblékárny; jakmile se Laurence znovu ustrojil, prohlásil tiše, ale důrazně: "Pane Granby, teď mě dovedete na krmiště a pak si můžete jít zase po svém." Musel mu dát jasně najevo, že neúctu nebude trpět; dovolí-li si Granby ještě něco, bude ho muset odkázat do patřičných mezí a rozhodně bude lépe, když se to odehraje beze svědků. "Pane Martine, jsem vám velice zavázán za váš doprovod a výklad; obojího si velmi cením."
"Rádo se stalo," odpověděl Martin a nejistě mezi Laurencem a Granbym těkal očima, jako by se bál, co se strhne, až je nechá o samotě. Laurence se ale vyslovil dosti jasně a Martin vzdor uvolněnosti vyjadřování zjevně pochopil, že vyřčené věty mají takřka váhu rozkazu. "Uvidíme se tedy asi u večeře; zatím na shledanou."
Laurence mlčky kráčel s Granbym ke krmišti, či spíše k plošině nad ním. Na vzdáleném konci výcvikového údolí, kde krmení probíhalo, se otvíralo ústí slepého ramene, ve kterém se, jak Laurence viděl, právě činilo několik honáků; Granby mu bezvýrazně vyložil, že honci na povel z plošiny vyberou drakovi příslušný počet dobytčat a vyženou je do údolí, kde si je drak, v době, kdy se neodbývá žádný letecký výcvik, sám pochytá a spořádá.
"Jednoduché a prosté, ne?" uzavřel to Granby; mluvil velmi protivným tónem a, jak se Laurence obával, přitom opět překročil únosnou mez.

"Pane," řekl Laurence potichu. Granby nechápavě zamrkal a Laurence opakoval: "Jednoduché a prosté, pane."
Doufal, že to bude dostatečným varováním, aby se Granby napříště vystříhal neuctivosti, ten se však odvážil takřka neuvěřitelné drzosti: "My si tady na formality nepotrpíme; na to jste byl možná zvyklý u námořnictva."
"Byl jsem zvyklý na zdvořilost; tam, kde ji neshledávám, budu vyžadovat přinejmenším úctu úměrnou hodnosti," osopil se na něj Laurence, ve kterém naplno vzkypěl hněv; vrhl na Granbyho rozzuřený pohled a cítil, jak se mu krev hrne do tváří. "Ihned způsob oslovování napravíte, nadporučíku Granby, nebo vás přísambůh nechám degradovat za neposlušnost; nemám dojem, že by se toto u letectva bralo tak na lehkou váhu, jak by se mohlo zdát z vašeho chování."
Granby silně pobledl a sluncem spálené líce mu rudě zasvítily. "Ano, pane," vyštěkl a postavil se do pozoru.
"Odchod, nadporučíku," opáčil obratem Laurence, otočil se a s rukama za zády vyhlížel na pole, dokud Granby neodešel; nechtěl ho už ani vidět. Když se dlouhotrvající bouře spravedlivého hněvu utišila, padla na něj zemdlenost a tíseň z toho, že se setkal s takovým jednáním; nadto musel v hrůze počítat s následky, které ho za to, že se do Granbyho dal, dozajista čekaly. Granby působil při prvním setkání přátelsky a mile; i kdyby ale takový ve skutečnosti nebyl, pořád ještě patřil k letcům, zatímco Laurence byl za vetřelce. Bylo jasné, že Granbyho kolegové se přirozeně postaví za něj a jejich nepřátelství může Laurencovi notně znepříjemnit život.
Jiná možnost ale nebyla; nebylo možné trpět zjevnou neúctu a Granby si moc dobře uvědomoval, že jeho počínání přesahuje přípustné meze. Laurence, stále ještě skleslý, se obrátil a zamířil zpátky dovnitř; pookřál teprve ve chvíli, kdy vkročil na nádvoří, kde na něj čekal bdící Temeraire. "Omlouvám se, že jsem tě tak dlouho zanedbával," chlácholil ho Laurence, opřel se mu o bok a hladil ho, spíš aby utěšil sebe než jeho. "Nudil ses hodně?"
"Ne, vůbec ne," odpověděl Temeraire. "Přišla si se mnou popovídat spousta lidí; někteří mi brali míru na nový postroj. Taky jsem mluvil tady s Maximem; říkal mi, že se budeme cvičit společně."
Laurence kývl na pozdrav královskému ryzákovi, který při zaslechnutí svého jména ospale pootevřel oko; zvedl mohutnou hlavu tak, aby mohl pozdrav opětovat, a zase ji položil. "Nemáš hlad?" zjišťoval Laurence, když se opět obrátil k Temerairovi. "Musíme brzo vstát, abychom se předvedli Celeritovi - to je zdejší velitel výcviku," vysvětlil, "takže ráno nejspíš nebude čas."
"Ano, s chutí bych něco snědl," ožil Temeraire; na pohled ho vůbec nepřekvapilo, že mu bude při výcviku velet drak, a jeho věcná odpověď vyvolala v Laurencovi lehké rozpaky z toho, že on sám na to reagoval s takovým zděšením; bylo pochopitelné, že to Temerairovi nepřipadalo nijak zvláštní.
Na krátký let na plošinu se Laurence ani nenamáhal pořádně přivazovat řemeny; když přistáli, slezl, aby si Temeraire mohl v klidu lovit bez jezdce na hřbetě. Prostá radost, kterou mu skýtal pohled na draka ladně se snášejícího do údolí, Laurencovi notně ulevila na duši. Věděl, že ať už se u letců setká s jakoukoli odezvou, postavení má jisté tak, jak se o tom námořním kapitánům může jen zdát; měl zkušenosti s ukázňováním vzpurných mužů, kdyby na to v jeho posádce došlo, a Martinův příklad přinejmenším svědčil o tom, že ne všichni důstojníci budou vůči němu od počátku zaujatí.
Našla se i další útěcha: když se Temeraire střemhlav vrhl na pomalu se kolébající huňatou krávu, obratně ji zvedl ze země a uvelebil se, aby si na ní pochutnal, Laurence zaslechl šum nadšených hlasů, zvedl oči a uviděl řadu hlav vykukujících z oken nahoře. "To je císařský obr, že, pane?" zavolal na něj jeden z chlapců, hošík s kulatým obličejem a vlasy barvy písku.
"Ano, to je Temeraire," odpověděl Laurence. Vždycky se snažil mladé pány na palubě vzdělávat a jeho loď platila za místo pro hochy nanejvýš vhodné; v okolí rodiny i v řadách námořnictva měl hodně přátel, jimž se patřilo prokázat laskavost, a získal tedy s hochy vcelku rozsáhlé zkušenosti, převážně příznivé. Jejich společnost ho, na rozdíl od mnoha dospělých mužů nevyváděla z klidu, přestože tihle byli mladší než většina kadetů, kterým kdy velel.
"Koukejte, koukejte, to je senzace," křičel další, menší a tmavší, a ukazoval; Temeraire klouzající těsně nad zemí sesbíral všechny tři ovce, které mu přihnali, přistál a pustil se opět do jídla.
"Vy všichni se asi v dračím létání vyznáte lépe než já; vede si dobře?" zeptal se chlapců Laurence.
"To se ví," ozývalo se s nadšením ze všech oken. "Zatáčky zvládá slušně," nasadil hoch s pískovými vlasy znalecký tón, "záběr má skvělý, ani jednou nemáchne naprázdno. Jú, senzace," vyhrkl náhle už zase jako klučík, když Temeraire nalétl na poslední krávu.
"Běžce jste si ještě nevybral, že, pane?" zeptal se další tmavovlasý klouček s nadějí v hlase a ostatní hned strhli povyk; jeden křičel přes druhého, že právě on se hodí na funkci, která, jak Laurence vyrozuměl, se v dračí posádce obsazovala zvláště vybranými kadety.
"Ještě ne; budu je patrně vybírat po poradě s vašimi školiteli," prohlásil s předstíranou přísností. "Příštích pár týdnů byste je tedy měli pořádně poslouchat. Tak co ty, už máš dost?" zeptal se, když k němu Temeraire dolétl na plošinu a bez zakolísání přistál přesně na hraně.
"No jéje, moc pěkně jsem si pochutnal; teď jsem ale celý od krve, můžu se letět vykoupat?" opáčil Temeraire.
Laurence si se zpožděním uvědomil, že tohle při obhlídce nového působiště opomněl; zvedl hlavu k hošíkům. "Musím vás požádat o radu, pánové; mám ho dovést vykoupat do jezera?"
Všichni na něj údivem poulili oči. "To jsem ještě neslyšel, aby se drak koupal," řekl jeden.
Klučina s vlasy jako písek dodal: "Tedy umíte si představit, jak by se myl královský ryzák? To by trvalo věčnost. Obvykle si jen olížou tlamu a paňáty jako kočka."
"To se mi nezdá právě příjemné; já se rád myju, i když to třeba dá velkou práci," ohradil se Temeraire a nejistě se podíval po Laurencovi.
Laurence spolkl ostrou námitku a pronesl klidně: "Jistě že to dá velkou práci, ale to dá i mnoho jiných věcí, které jsou zapotřebí; hned vyrazíme k jezeru. Jen ještě chvíli vydrž, Temeraire; doběhnu pro nějaké ručníky."
"Jé, já vám je donesu!" Hošík s pískovou hřívou zmizel z okna; ostatní se okamžitě rozběhli za ním a ani ne za pět minut

se už celá šestice přiřítila na plošinu a podávala mu kupku nedbale poskládaných ručníků, o nichž Laurence tušil, kde se vzaly.
Přesto je však přijal a vážně hochům poděkoval, pak vyšplhal drakovi na hřbet a přitom si umiňoval, že si hocha s vlasy barvy písku bude pamatovat; takovou aktivnost rád viděl a považoval ji za základní předpoklad důstojníka.
"Zítra bychom si mohli přinést pásy s karabinami a pak bychom mohli letět s vámi a pomoct vám," ozval se klučina ještě s nápadně nevinným výrazem ve tváři.
Laurence si ho přeměřil a zauvažoval, není-li to troufalost, které by měl zamezit, klučíkovo nadšení ho ale v skrytu hřálo, a spokojil se proto s tím, že rázně odpověděl: "Uvidíme."
Stáli a dívali se z plošiny a Laurence sledoval jejich dychtivé obličeje, dokud Temeraire nezaletěl za hrad a chlapci nezmizeli z dohledu. Když dolétli k jezeru, Laurence nechal draka, aby si zaplaval, a smyl tak ze sebe nejhorší nečistotu; potom ho obzvláště pečlivě vytřel. Jako člověk navyklý na denní drhnutí paluby považoval za děsivé, že letci ponechávají očistu na samotných dracích, a když třel Temerairovi hladké černé boky, náhle se zamyslel nad postrojem.
"Nedře tě to, Temeraire?" ptal se a osahával popruhy.
"Teď už tolik ne," odpověděl Temeraire a obrátil hlavu, aby viděl. "Čím dál víc mi tvrdne kůže, a když mě to přece jen někde dře, tak si to popotáhnu a hned je to lepší."
"Hanbou bych se propadl," roztrpčil se Laurence. "Neměl jsem ti ten postroj vůbec nechávat; od nynějška ho budeš nosit jen tehdy, když spolu poletíme."
"Copak to ale není nutné, stejně jako vaše oblečení?" podivil se Temeraire. "Nerad bych, aby si někdo myslel, že nemám způsoby."
"Pořídím ti na krk větší řetěz a to postačí," slíbil mu Laurence při vzpomínce na zlatý obojek na Celeritově krku.
"Nepřipustím, abys trpěl kvůli zvyku, který se mi zatím jeví jen jako čirá lenost; prvnímu admirálovi, kterého potkám, si budu důrazně stěžovat."
Svému slovu dostál a sundal Temerairovi postroj hned, jak přistáli na nádvoří. Temeraire se trochu neklidně díval po ostatních dracích, kteří je se zájmem sledovali od samé chvíle, co se Laurence s Temerairem, stále ještě umáčeným od koupání v jezeře, vrátili. Žádný se ale netvářil pohoršeně, pohledy prozrazovaly čirou zvědavost, a jakmile Laurence odepjal zlatý řetěz s perlami a ovinul ho Temerairovi kolem pařátu jako prsten, Temeraire se zcela uklidnil a opět se uvelebil na vyhřáté kamenné dlaždice. "Bez postroje je to příjemnější; netušil jsem, jaké to bude," svěřil se tiše Laurencovi a poškrábal si ztmavlé místo na kůži, kde mu pod tlakem přezky několik šupin ztvrdlo v mozol.
Laurence ustal v čištění postroje a omluvně ho pohladil. "Odpusť mi prosím tě," šeptl a s výčitkou si prohlížel otlačené místo. "Seženu ti na ty otlačeniny obklady."
"Já chci taky sundat postroj," ozval se zničehonic jeden winchester a snesl se z Maximova hřbetu před Laurence. "Stáhnete mi ho prosím?"
Laurence zaváhal; nepřipadalo mu správné ošetřovat zvíře jiného jezdce. "Podle mě by ti ho asi spíš měl sejmout tvůj pán," prohlásil. "Nechtěl bych se ho nějak dotknout."
"Už tři dny se neukázal," postěžoval si winchester smutně se svěšenou hlavou; byl velký asi jen jako pár tažných koní a v plecích sahal sotva Laurencovi po hlavu. Laurence si při bližším zkoumání všiml, že má kůži potřísněnou potůčky zaschlé krve a že ani jeho postroj ve srovnání s postroji jiných draků nevyhlíží nijak zvlášť čistě a udržovaně, řemeny byly na mnoha místech drsné a poseté skvrnami.
"Tak sem pojď, já se na tebe podívám," vybídl ho potichu Laurence, chopil se ručníků, stále ještě mokrých od mytí v jezeře, a začal dráčka drhnout.
"Jéje, děkuju," zajásal winchester a radostně nastavoval tělo ručníku. "Jmenuju se Levitas," dodal nesměle.
"Já jsem Laurence a tohle je Temeraire," představil oba Laurence.
"Laurence je můj kapitán," ozval se Temeraire s nepatrným náznakem bojovnosti v hlase a se silným důrazem na přivlastňovacím zájmenu; Laurence k němu překvapeně vzhlédl, přerušil mytí a poplácal Temeraira po boku. Temeraire se upokojil, dál se ale bedlivě díval zúženými zorničkami, dokud Laurence neskončil.
"Mám se poohlédnout po tvém pánovi?" zeptal se Levita, když ho na závěr popleskával. "Možná se necítí dobře, ale pokud to tak skutečně je, určitě se brzy vyzdraví."
"Já si nemyslím, že by onemocněl," namítl Levitas s touž posmutnělostí v hlase. "Hned je mi líp," pochvaloval si a třel se Laurencovi vděčně o rameno.
Temeraire popuzeně zavrčel a roztáhl na dlažbě pařáty; Levitas s poplašeným kviknutím vyletěl Maximovi na hřbet a opět se schoulil k druhému winchesterovi. Laurence se obrátil k Temerairovi. "No tak, no tak, to se dělá, takhle žárlit?" mluvil k němu konejšivě. "Přece mu nebudeš závidět trochu mytí, když ho jeho pán zanedbává."
"Ty jsi můj," vedl si Temeraire zarputile svou. Po chvíli ale zahanbeně sklopil hlavu a tiše dodal: "Myl by se ti snadněji."
"Nedal bych ani centimetr tvojí kůže, i kdybys byl dvakrát tak velký jako Laetificat," prohlásil Laurence. "Zkusím se ale poptat, jestli by ho třeba zítra neumyl někdo z těch chlapců."
"No to by bylo prima," rozzářil se Temeraire. "Moc nechápu, proč se jeho jezdec neukázal; ty mě nikdy takhle dlouho samotného nenecháš, viď?"
"Nikdy v životě, leda by mě násilím drželi," zapřísáhl se Laurence. Ani on sám tomu nerozuměl; dovedl pochopit, že muž připoutaný k tupému zvířeti nemusí právě nacházet v jeho společnosti intelektuální uspokojení, přinejmenším by ale u něj očekával nenucenou náklonnost, jaká vázala Jamese k Volatilovi. Levitas byl sice menší, rozhodně ale projevoval vetší inteligenci než Volly. Možná nebylo až tak s podivem, že se mezi letci vyskytují méně svědomití jedinci stejně jako v kterémkoli jiném oboru, vzhledem k nedostatečnému počtu draků se ale zdálo jako veliká škoda ponechávat draka strádání, které se nezbytně odráželo na jeho výkonnosti.

Laurence vynesl Temerairův postroj z hradního nádvoří a zamířil s ním k velkým boudám, ve kterých pracoval pozemní personál; den už sice značně pokročil, vpředu ale stále ještě posedávalo několik mužů a v poklidu pokuřovalo. Uvítali ho zvědavými pohledy, k pozdravu se sice neměli, ale netvářili se nepřátelsky. "Aha, vy budete ten od Temeraira," prohodil jeden a vzal od něj postroj. "Potrhal se? Pořádný vám doděláme do pár dnů, tenhle ale můžeme zatím pospravovat."
"Není třeba, stačí jen vyčistit," odpověděl Laurence.
"Ještě nemáte postrojníka; pozemní posádku vám nemůžeme přidělit, dokud nebudeme vědět, jak se bude váš drak cvičit," vysvětlil muž. "Ale postaráme se vám o to; Holline, vydrhneš to?" zavolal na mladšího muže obrábějícího jakousi kůži uvnitř.
Hollin vyšel ven, otřel si mastnotu o zástěru a vzal postroj do velkých, schopně vypadajících rukou. "Dobře dobře; bude se cukat, až mu to budu navlíkat?" zjišťoval.
"To nebude zapotřebí, děkuji; je mu příjemněji bez postroje, takže ho prosím jen položte vedle něj," řekl Laurence rázně a pohledů, které jeho slova vyvolala, si nevšímal. "A Levitův postroj by také potřeboval údržbu."
"Levitův? Nu, to by měl řešit jeho kapitán se svou posádkou," namítl první a rozšafně zabafal z dýmky.
To byla čistočistá pravda, odpověď ale svědčila o nedostatku velkorysosti. Laurence na dotyčného chladně upřel oči a významně mlčel. Muži se při pohledu na to, jak se dívá, neklidně ošívali. Pak Laurence velmi mírně řekl: "Je-li je nutné napomenout, aby konali svou povinnost, pak je to třeba zařídit; nemyslel bych si, že kterýkoli příslušník letectva potřebuje slyšet něco jiného, než že je drakova pohoda ohrožena, aby ihned zjednal nápravu."
"Udělám to, až ponesu postroj Temerairovi," zachraňoval to Hollin chvatně. "Nevadí mi to; je tak malý, že stačí párkrát přejet."
"Děkuji vám, pane Holline; jsem rád, že jsem se nemýlil," řekl Laurence a vykročil zpět k hradu, přičemž za zády ještě zaslechl brblání: "To je ale pes; k němu do posádky bych se nechtěl dostat." Nebylo mu nijak milé, že něco takového slyšel; jako kapitán nikdy neplatil za nelidu a vždycky si s pýchou zakládal na tom, že ho jeho muži poslouchají z přirozené úcty, a nikoli ze strachu před jeho tvrdou rukou; řada z nich se k němu do posádky přihlásila dobrovolně. Uvědomoval si však i své provinění: svým ostrým vyjádřením skutečně zasáhl do věcí Levitova kapitána, který se mohl zcela oprávněně bránit. Laurence toho ale zároveň nedokázal litovat; Levitas zcela zřetelně trpěl zanedbaností a jeho smyslu pro povinnost se rozhodně příčilo nechat ho dál strádat. Volnost pořádků panujících v letectvu mu pro jednou mohla posloužit; při troše štěstí to pobídnutí nemuselo být vůbec vnímáno jako přímé vměšování ani nemuselo vyvolat jednoznačné pobouření jako u námořnictva.
První den mu příliš optimismu nedodal; cítil zemdlenost a beznaděj. Neshledal tu nic zcela nepřijatelného, jak se obával, nic tak zlého, aby se s tím nedokázal smířit, ale také nic snadného ani známého. Nedovedl se ubránit touze po útěšném řádu námořnictva, který ho provázel po celý život, a neuskutečnitelnému přání, aby se s Temerairem opět ocitli na palubě Reliantu a kolem nich se prostíral jen širošírý oceán.

Kapitola 6

Probudilo ho slunce svítící do východních oken. Zapomenuté vystydlé jídlo čekalo od večera, kdy konečně dorazil do pokoje; Tolly zjevně plnil sliby. Na jídle se usadilo několik much, co to ale bylo pro námořníka; Laurence je mávnutím ruky odehnal a vymetl talíř do posledního drobečku. Původně si chtěl jen trošku pohovět před večeří a koupelí; teď skoro minutu ztupěle mžoural na strop, než si uvědomil, kde je.
Pak se rozpomněl na výcvik; ihned se vyškrábal na nohy. Spal v košili a kalhotách, naštěstí měl ale obojí záložní a kabát měl vcelku čistý. Uměl si, že se v okolí poohlédne po krejčím, který by mu ušil ještě jeden. Obléknout si plášť bez pomoci vyžadovalo trochu úsilí, ale nakonec se mu to přece jen podařilo, a když scházel dolů, byl se svým zevnějškem spokojen.
Důstojnický stůl byl téměř prázdný. Granby v jídelně nebyl, ale Laurence cítil tíži jeho přítomnosti v kosých pohledech, které po něm vrhali dva mladíci usazení na konci stolu. Blíže čelu místnosti seděl zavalitý růžolící pořez a soustředěně ujídal z hromady vajec, krvavého prejtu a slaniny vršící se na talíři před ním; Laurence se nejistě rozhlížel, kde se může obsloužit.
"Dobré ráno, kapitáne; kávu nebo čaj?" U lokte se mu zjevil Tolly s dvěma konvicemi.
"Kávu, děkuji," odpověděl Laurence s povděkem; obrátil hrnek do sebe a nastavil ho na dolití dřív, než se sluha stačil otočit. "Mám se obsloužit sám?" zjišťoval.
"Ne ne, Lacey už vám nese vejce a slaninu; kdybyste chtěl ještě něco, stačí říct," dodal Tolly už na odchodu.
Služebná v šatech z hrubého, ručně tkaného plátna zvesela zašvitořila: "Dobré jitro," místo aby mlčela, pohled na přátelskou tvář ale potěšil tak, že Laurence pozdrav bezděky opětoval. Z talíře v jejích rukách se kouřilo, a jakmile Laurence okusil skvělou slaninu, pranic už se nestaral, co se patří. Slanina, prouzená jakýmsi nepovědomým kouřem, chutnala znamenitě a žloutky vajec byly skoro oranžové. Laurence kvapně polykal a neustále přitom sledoval obdélníky světla putující po podlaze v místě, kam dopadaly sluneční paprsky pronikající vysokými okny.
"Jen se neuduste," zahlaholil pořez, který ho pozoroval. "Tolly, ještě čaj," zaburácel hlasem, který by přehlušil i bouři.
"Vy jste Laurence?" vyzvídal, zatímco mu sluha doléval.
Laurence spolkl sousto a odpověděl: "Ano, pane; s vámi jsem ale ještě neměl tu čest."
"Berkley," zahučel muž. "Heleďte se, co jste to naváděl mýho draka? Maximus celý ráno mele o tom, že se chce koupat a abych mu prý sundal postroj; takový nesmysly."
"Já si nemyslím, pane, že je nesmysl, když člověk pečuje o pohodlí svého draka," namítl tiše Laurence a sevřel příbor.
Berkley ho probodával očima. "Troufáte si snad tvrdit, že Maxima zanedbávám? Draky nikdo nikdy nemyl; trocha

špíny jim nevadí, mají přece kůži."
Laurence držel na uzdě vztek i hlas; chuť k jídlu ho ale přešla, a tak odložil nůž a vidličku. "Váš drak zjevně nesouhlasí; domníváte se snad, že dokážete posoudit lépe než on, co je mu nepříjemné?"
Berkley po něm šlehl hrozivě zamračeným pohledem a zachraptěl: "Umíte kolem sebe pěkně sekat, jen co je pravda, a já si přitom myslel, že vy námořníci jste všichni upjatí a opatrní." Dopil čaj a vstal od stolu. "Tak brzy na viděnou; Celeritas chce Maxima a Temeraira spárovat." Pokývl, zjevně zcela přátelsky, a odešel.
Laurencovi šla z toho prudkého zvratu hlava kolem, vtom si ale uvědomil, že má skoro zpoždění, a už mu nezbyl čas se tou příhodou obírat. Temeraire netrpělivě čekal a Laurencovi se jeho dobrota málem nevyplatila, protože drakovi bylo třeba opět navléci postroj a přes pomoc dvou mužů pozemního personálu, které přivolal, málem nedolétli na nádvoří včas.
Celeritas ještě na nádvoří nebyl, když přistáli, už zakrátko po jejich příletu ale Laurence uviděl, jak se velitel výcviku vynořuje z jednoho výklenku vytesaného ve skalní stěně: průchody patrně vedly do soukromých příbytků určených nejspíš pro starší či váženější draky. Celeritas rozepjal křídla a přelétl na nádvoří, kde ladně přistál na zadních nohách a důkladně si Temeraira přeměřil pohledem. "Hm, ano, skvěle klenutý hrudník. Nadechni se prosím. Ano ano." Postavil se na všechny čtyři. "Tak se tedy na to podíváme. Dvakrát kolem údolí, při prvním obletu vodorovné obraty, při druhém přemety. Nespěchej, zajímá mě tvá konstituce, ne rychlost." Pokynem hlavy ho vybídl, aby vyrazil.
Temeraire se vší silou vznesl do vzduchu. "Jemně," brzdil ho Laurence a přitahoval mu otěže a Temeraire zdráhavě zmírnil tempo. S lehkostí předvedl obraty i přemety, a když se vraceli, Celeritas zavelel: "A teď totéž rychle." Laurence se přitiskl Temerairovi ke krku, vzduchem kolem něj máchala zběsile zabírající křídla a do uší mu ostře hvízdal vítr. Letěli rychleji než kdy předtím a v něm to probouzelo stejné rozjaření; neodolal a při obratu zavýskl Temerairovi do ucha.
Když oblétli údolí podruhé, zamířili zpátky k nádvoří; Temeraire se skoro ani nezadýchal. Než ale dospěli do půlky údolí, náhle se nad nimi ozvalo hromové burácení a dopadl na ně obrovitý stín: Laurence poplašeně zvedl hlavu a uviděl, jak se směrem k jejich dráze řítí Maximus, jako by do nich chtěl narazit. Temeraire se prudce zarazil v letu a vznášel se na místě, Maximus se přehnal kolem a těsně nad zemí se obrátil.
"Co tím k čertu sledujete, Berkley?" řval z plna hrdla Laurence stojící v postroji; soptil vzteky a ruce svírající otěže se mu třásly. "To mi okamžitě zodpovíte, pane…"
"Panebože! Jak to dokáže?" halekal na něj Berkley konverzačním tónem, jako by neprovedli zhola nic neobvyklého; Maximus poklidně letěl zpět k nádvoří. "Celerite, vidíš to?"
"Vidím; Temeraire, poleť prosím sem a přistaň," volal Celeritas z nádvoří. "Letěli podle rozkazu, kapitáne; nerozčilujte se," uklidňoval Laurence, když s Temerairem ladně dosedli na hranu srázu. "Je nanejvýš důležité prověřit, jak drak reaguje na nenadálé vyrušení shora, kam nevidí; je to přirozený instinkt, který často nelze výcvikem překonat."
Laurence byl stále ještě silně roztrpčený stejně jako Temeraire, který vyčítavě prohodil k Maximovi: "To bylo velmi nepříjemné."
"Ano, já vím, taky jsem to zažil, když jsme začínali s výcvikem," opáčil Maximus zvesela bez výčitky. "Jak se prosím tě takhle udržíš ve vzduchu?"
"Nikdy jsem o tom pořádně nepřemýšlel," odpověděl Temeraire, už trochu upokojený, a natáhl krk, aby se prohlédl. "Nejspíš asi zabírám jinak křídly."
Laurence chlácholivě hladil Temeraira po krku, zatímco mu Celeritas bedlivě prohlížel klouby křídel. "Já měl za to, že je to běžná dovednost, pane; je to tedy neobvyklé?" vyptával se ho Laurence.
"Pouze v tom smyslu, že je to za dvě stě let mé služby naprostý unikát," odpověděl Celeritas suše a posadil se. "Kosokřídlatci dokáží opisovat malé kruhy, ale takhle se ve vzduchu neudrží." Poškrábal se na čele. "Budeme muset ještě popřemýšlet, jak tuto schopnost uplatnit; rozhodně budeš nepřekonatelný při metání bomb."
* * *
Laurence a Berkley to probírali ještě cestou na večeři a řešili i to, jak nejlépe Temeraira a Maxima spárovat. Celeritas je prohánět celý den, zkoumal, jak Temeraire umí manévrovat, a poměřoval rychlost obou draků. Laurence už samozřejmě měl pocit, že Temeraire létá neobyčejně rychle a obratně; slyšet to ale od Celerita hřálo stejně jako vědomí, že Temeraire ve vzduchu snadno předstihne staršího a většího Maxima.
Celeritas dokonce navrhl, že by mohli vyzkoušet, jestli Temeraire vydrží dvojnásobné tempo, pokud si svou obratnost při tom, jak poroste, nadále uchová: mohl by létat po celé délce formace, ostřelovat, pak se vrátit na své místo a letět s ostatními draky dál.
Berkley a Maximus v dobrém přijímali to, že kolem nich Temeraire kroužil. Královští ryzáci samozřejmě představovali u letectva první třídu a Temeraire se s Maximem rozhodně nikdy nemohl měřit co do váhy ani síly, takže nebyl žádný opravdový důvod k řevnivosti; po napětí, které Laurence zažil první den, pokládal za vítězství, že se k němu nikdo nechová nepřátelsky. Berkley byl divný pavouk, na nového kapitána byl lehce přestárlý a vedl si značně svérázně: s neochvějnou netečností, kterou tu a tam narušovaly prudké výbuchy.
Zdálo se však, že je přes své zvláštní založení spolehlivý, svědomitý letec, a působil vcelku přátelsky. Když s Laurencem zasedli k prázdnému stolu a čekali na ostatní, bez obalu spustil: "Budete se muset smířit se sakra velkou nevraživostí, že toho svýho máte rovnou bez čekání. Já si na Maxima počkal šest let; rozhodně to stálo za to, ale nevím nevím, jestli bych překousnul, kdybyste se mi tu producíroval s císařským obrem, když mně se ten můj ještě nevyklubal."
"Čekal?" podivil se Laurence. "Vám ho přidělili, ještě než se vůbec vylíhl?"
"Hned jak vejce vystydlo natolik, aby se na něj dalo sáhnout," odpověděl Berkley. "Královských ryzáků se rodí čtyři až pět za generaci; letecké velitelství nenechává náhodě, kdo se jich ujme. Od chvíle, kdy jsem na to s díky kývnul, jsem už nelítal, dřepěl jsem u něj, školil mladý a přitom jsem doufal, že si nedá moc načas, což on si teda zatraceně dal."

Berkley se zasupěním dopil zbytek vína ve sklenici.
Laurence si už ráno při výcviku vytvořil o Berkleyho leteckém umu vysoké mínění a skutečně mu připadal jako člověk, kterému je možno svěřit vzácného a cenného draka; rozhodně měl Maxima velmi rád a dával to otevřeně najevo. Když se na nádvoří loučili s Maximem a Temerairem, Laurence zaslechl, jak Berkley drakovi říká: "Nebudu mít klid, dokud taky nebudeš bez postroje," a vzápětí nařizuje své pozemní posádce, aby se o to postarala; Maximus se o něj otřel tak láskyplně, že ho div neporazil.
Do jídelny se začínali trousit další důstojníci; většina byla mnohem mladší než on sám či Berkley a místnost se rychle rozezvučela jejich veselými a nezřídka pištivými hlasy. Laurence zpočátku rozechvíval lehký neklid, jeho obavy se však nenaplnily; pár nadporučíků po něm vrhlo nedůvěřivý pohled a Granby si sedl co nejdál, ale jinak mu nikdo zjevně nevěnoval větší pozornost.
Vysoký blondýn se špičatým nosem tiše hlesl: "Promiňte prosím, pane," a usadil se na židli vedle něj. Všichni důstojníci se sice k večeři dostavili v kabátech a nákrčnících, onen nově příchozí se však výrazně lišil tím, že měl nákrčník dokonale upravený a kabát vyžehlený. "Kapitán Jeremy Rankin, k vašim službám," představil se zdvořile a napřáhl ruku. "My se neznáme, nemýlím se?"
"Ano, dorazil jsem teprve včera; kapitán Will Laurence, k vašim službám," opáčil Laurence. Rankin měl pevný stisk a milé, nenucené chování; Laurencovi se s ním rozmlouvalo velice příjemně a zjištění, že má před sebou syna hraběte z Kensingtonu, ho vůbec nepřekvapilo.
"V mém rodě se třetí synové vždy posílali k letectvu a v dávných dobách, než se ustavilo letectvo a draci připadli koruně, si jich můj nevím už kolikátý praděd pár držel," vykládal Rankin. "Bez obtíží tedy mohu jezdit domů; stále ještě uchováváme malou základnu pro mezipřistání a já tam často zalétal i v období výcviku. Škoda, že taková výhoda není přána více letcům," šeptl s lítostí a rozhlédl se kolem stolu.
Laurence se chránil vypustit z úst něco, co by mohlo být vnímáno jako odsudek; Rankin jakožto jeden z nich si mohl dovolit narážky, ale od něj samého by něco takového mohlo vyznít urážlivě. "Musí to být pro ty hochy těžké, když musejí tak brzy z domova," pronesl taktněji. "U námořnictva přijímáme… totiž námořnictvo přijímá chlapce až od dvanácti let a i pak mohou mezi plavbami pobýt nějaký čas doma. Cítil jste to také tak, pane?" otočil se k Berkleymu.
"Hm," zahučel Berkley a polkl sousto; než Laurencovi odpověděl, zlehka loupl očima po Rankinovi. "To nemůžu tvrdit; asi jsem trochu fňukal, ale člověk si zvykne a my tu hochy pořádně proháníme, aby se jim nestejskalo." Opět se zaměřil na jídlo a dál se hovor nesnažil rozvíjet, Laurencovi tedy nezbylo než se obrátit a pokračovat v rozmluvě s Rankinem.
"Jdu pozdě…" Ke stolu se o překot hnal poněkud neupravený štíhlý mladík s dlouhými rusými vlasy vlajícími z copánku; ještě nemutoval, ale na svůj věk byl značně vysoký. U kraje stolu se zprudka zarazil a pak se pomalu, se zjevnou nevolí, posadil vedle Rankina, kde zbývalo poslední volné místo. Vzdor svému mládí už měl kapitánskou hodnost: nárameníky kabátu mu zdobil dvojitý zlatý proužek.
"Ale ne, Catherine, vůbec ne; smím ti nalít víno?" řekl Rankin. Laurence, užasle civící na hocha, měl dojem, že ho klame sluch; pak pochopil, že mu uši slouží dobře: dotyčný hoch byl skutečně mladá dáma. Laurence se tupě rozhlédl kolem stolu; nikoho jiného to zjevně neudivovalo a očividně to nebylo žádné tajemství: Rankin s příchozí mluvil se zdvořilou obřadností a úslužně jí nakládal na talíř.
"Dovolte, abych vás představil," obrátil se Rankin. "Kapitán Laurence na Temerairovi, slečna… ne, promiňte, zapomněl jsem, kapitánka Catherine Harcourtová na Lily."
"Dobrý den," špitla dívka, aniž zvedla hlavu.
Laurence cítil, jak rudne; dívka tam seděla v kalhotách, které jí do posledního centimetru odhalovaly nohy, a košili jí u krku spínal jen nákrčník; zadíval se jí na nezneklidňující temeno hlavy a vypravil ze sebe: "Váš uctivý služebník, slečno Harcourtová."
To ji alespoň přimělo zvednout oči. "Ne, jsem kapitánka Harcourtová," ohradila se; v bledé tváři jí ostře vystupovala záplava pih, byla ale nezvratně odhodlána hájit svá práva; když mluvila, šlehla po Rankinovi podivně vzdorným pohledem.
Laurencovi to oslovení přišlo na jazyk automaticky; nemínil to urážlivě, zjevně to tak ale zapůsobilo. "Prosím za odpuštění, kapitánko," omlouval se hned s úklonou. Bylo ale vskutku obtížné jí tak říkat a ten podivný, nepřirozený titul mu nešel z úst; bál se, že to vyzní nepatřičně upjatě. "Nechtěl jsem se vás dotknout." V tu chvíli si uvědomil, že zná jméno její dračice; už včera se nad ním pozastavil, měl toho ale na přemýšlení tolik, že mu tato drobnost vypadla.
"Ta dlouhokřídlatka je tedy vaše?" zeptal se zdvořile.
"Ano, to je má Lily," odpověděla a v jejím hlase bezděky zazněl vřelý tón, když vyslovovala jméno své dračí svěřenkyně.
"Patrně jste netušil, kapitáne Laurenci, že dlouhokřídlatci odmítají jako jezdce muže; je to taková jejich zvláštnost, za kterou ovšem musíme být vděční, jinak bychom byli připraveni o navýsost milou společnost," vysvětlil Rankin a pokývl k jejich spolustolovnici. V jeho slovech probleskla ironie, při které se Laurence zamračil; dívce to zjevně nebylo příjemné a Rankin se nijak nesnažil jí situaci ulehčit. Kapitánka opět sklonila hlavu a s bezkrevnými, nešťastně sevřenými rty zírala do talíře.
"To je od vás velká statečnost, že konáte takovou službu, sl… kapitánko Harcourtová; na vaše zdraví, do d…," Laurence se včas zarazil, nepokládal za vhodné nutit útlou dívku, aby naráz vypila celou sklenku vína.
"Nedělám víc než ostatní," zamumlala; s jistým zpožděním se chopila sklenky a přípitek opětovala. "Na vaše zdraví."
Laurence si v duchu opakoval její titul i jméno; bylo by od něj velmi neomalené, kdyby se chyby dopustil opět poté, co na ni byl už jednou upozorněn, bylo to ale natolik zvláštní, že si zcela nevěřil. Úporně se soustřeďoval na to, aby jí hleděl pouze na obličej. Pevně stažené vlasy jí skutečně dodávaly chlapecký vzhled, což trochu pomáhalo, stejně jako šaty, které ho zprvu zmýlily; soudil, že to bylo důvodem, proč volila mužské ustrojení i přes jeho pohoršlivost a

nepřípustnost.
Byl by si s ní rád pohovořil, byť by bylo obtížné zdržet se otázek, nemohl ale dlouho mluvit přes Rankinovu hlavu. Nezbylo mu než nad tím dumat v soukromí vlastních myšlenek; představa, že každý dlouhokřídlatec u letectva má za jezdce ženu, ho naprosto vyváděla z míry. Při pohledu na dívčinu útlou postavu přemítal, jak tu dřinu může zvládnout; sám si po celodenním létání připadal jako zbitý, a i když tušil, že pořádný postroj mu trochu uleví od námahy, stále se zdráhal věřit, že by takovou každodenní lopotu mohla vydržet žena. Bylo kruté to po ní žádat, bez dlouhokřídlatců však nebylo možné se obejít. Mezi anglickými draky vynikali největší bojovou silou, které se vyrovnali snad jedině královští ryzáci, a letecká obrana Anglie by bez nich byla děsivě slabá.
Laurence měl tedy k čemu upnout zvědavost a zaměstnávala ho i zdvořilá konverzace s Rankinem, takže první večeře proběhla příjemněji, než do jisté míry očekával, a on se zvedal od stolu v optimističtější náladě, přestože kapitánka Harcourtová i Berkley celou dobu mlčeli a hovoru se neúčastnili. Když vstali, Rankin se k němu otočil s nabídkou: "Nejste-li jinak vázán, směl bych vás pozvat do důstojnického klubu na partii šachu? Zřídka se mi naskytne možnost si zahrát a přiznám se, že od okamžiku, kdy jste se zmínil o tom, že hrajete, jsem dychtil po příležitosti."
"Děkuji vám za pozvání; i mně by bylo velkým potěšením," odvětil Laurence. "Pro tuto chvíli mne však prosím omluvte; musím za Temerairem, slíbil jsem, že mu budu číst."
"Číst?" opakoval Rankin s pobaveným výrazem, který neskryl překvapení. "Váš zápal je obdivuhodný, u nového jezdce je to jen přirozené. Ujišťuji vás ovšem, dovolíte-li laskavě, že draci si po většinu času pohodlně vystačí sami. Vím, že několik našich kolegů kapitánů má ve zvyku trávit veškeré volno se svými draky, a byl bych nerad, kdybyste si je bral za vzor a pokládal to za nezbytnost či přímo povinnost, jíž musíte obětovat potěšení z lidské společnosti."
"Velice vám děkuji za vaše vlídné upozornění, ujišťuji vás však, že zcela není na místě," odtušil Laurence. "Sám bych si nemohl přát lepší společnost, než je Temeraire, a věnuji se mu stejně tak kvůli sobě jako kvůli němu. Milerád za vámi přijdu později, pokud nechodíte brzy spát."
"To vám oběma mohu jen přát," opáčil Rankin. "Spát brzy nechodím; výcvik už mám pochopitelně za sebou, sloužím zde jako kurýr, a tak se nemusím řídit výcvikovým režimem. Přiznám se, že se ke své hanbě po většinu dnů v jídelně ukazuji až k polednímu, díky tomu se ale mohu těšit, že vás dnes večer uvidím."
S těmito slovy se rozloučili a Laurence vyrazil za Temerairem. Ke svému pobavení potkal trojici kadetů číhajících za dveřmi jídelny: hoch s pískovou hřívou a dva další měli plné ruce čistých bílých hadrů. "Jé, pane," vykřikl hoch a vyskočil, jen co zahlédl Laurence vycházet. "Nepotřebujete pro Temeraira ještě nějaké ručníky?" ptal se dychtivě.
"Říkali jsme si, že třeba ano, a nějaké jsme vám donesli, když jsme ho viděli jíst."
"No prosím tě, co to zase tropíš?" Tolly, nesoucí z jídelny hromadu nádobí, se při pohledu na kadety stojící kolem Laurence zastavil. "To nevíš, že se na kapitána nedotírá?"
"Copak já na někoho dotírám?" ohradil se hoch s pohledem prosebně upřeným na Laurence. "Já jen, že bychom třeba mohli trochu pomoct. Je to přece jen obr a Morgan, Dyer i já jsme si přinesli karabiny; bez potíží se můžeme připoutat," vykládal vážně a ukazoval podivný úvazek, kterého si Laurence do té chvíle vůbec nepovšiml: kolem těla měl utažený silný opasek se dvěma řemeny ukončenými čímsi, co na první pohled připomínalo velký řetězový článek z oceli. Když se Laurence zadíval pozorněji, zjistil, že část lze rozevřít, a oko tak lze k něčemu připnout.
Laurence se napřímil a prohlásil: "Temeraire ještě nemá řádný postroj, obávám se tedy, že se vám k řemenům nepodaří takhle připoutat. Ale," dodal a potlačil úsměv nad jejich zkroušenými pohledy, "můžete jít se mnou; uvidíme, co se dá dělat. Díky, Tolly," zavolal a kývl na sluhu. "Já už si s nimi poradím."
Tolly se ani nenamáhal krotit koutky, které mu při jejich rozhovoru cukaly. "Jak libo," utrousil a šel si dál po svých povinnostech.
"Jak se jmenuješ?" zeptal se Laurence hocha, když rázoval na nádvoří, sotva mu trojice klusajících mladíčků stačila.
"Kadetka Emily Rolandová, pane, k vašim službám." Tázaná se otočila ke svým společníkům, takže jí zcela unikl Laurencův užaslý výraz, a dodala: "A tohle jsou Andrew Morgan a Peter Dyer; všichni jsme tu třetím rokem."
"Ano, a všichni bychom rádi pomohli," připojil se Morgan a Dyer, menší než zbylí dva, s vykulenýma očima jen přikyvoval.
"Dobře, dobře," vypravil ze sebe Laurence a pokradmu hleděl na dívku. Vlasy měla zastřižené podle rendlíku stejně jako hoši, postavu zdravě podsaditou a hlásek o nic pištivější než oni: jeho omyl byl tedy zcela přirozený. Když nad celou tou věcí na okamžik zapřemítal, dávala dokonalý smysl; letectvo si samozřejmě cvičilo několik děvčat, aby je nasadilo, až se vylíhnou dlouhokřídlatci, a takovým výcvikem zřejmě prošla i kapitánka Harcourtová. Stále mu však nešlo do hlavy, který rodič by dal dívenku v tak útlém věku na tak tvrdou dřinu.
Vyšli na nádvoří, kde to vřelo horečnou činností: vzduch se chvěl mácháním křídel a zvukem dračích hlasů. Snad všichni draci se právě vrátili z krmiště a podrobovali se péči pozemních posádek, jejichž členové jim pilně čistili postroje. Vzdor Rankinovým slovům Laurence takřka nezaznamenal draka, kterému by u hlavy nestál kapitán, nehladil ho a nepovídal si s ním; zjevně to byla běžná chvíle oddechu během dne, kdy měli draci i jezdci volno.
Temeraira hned neviděl; když prohledal očima rušné nádvoří, dovtípil se, že se drak usadil před hradbami, zřejmě aby unikl hluku a shonu. Než se za ním vypravil, zavedl kadety k Levitovi: dráček se choulil o samotě u zdi nádvoří a pozoroval ostatní draky s jejich pány. Měl pořád ještě postroj, který ovšem vyhlížel mnohem lépe než předchozí den: zdálo se, že kůže je napuštěná olejem, který ji změkčil, a kovové kroužky spojující řemeny se blyštěly.
Laurence si domyslel, že kroužky slouží k připínání karabin; Levitas byl sice v porovnání s Temerairem menší, pořád byl ale ještě dost velký na to, aby podle Laurencova odhadu na krátkou vzdálenost snadno unesl váhu tří kadetů. Laurencův návrh přijal s dychtivě rozzářenýma očima.
"To se ví, unesu vás všechny jako nic," zaradoval se a zadíval se na trojici kadetů, v jejichž očích svítila stejná dychtivost. Vyšplhali na něj mrštně jako veverky a každý se zjevně zkušeným hmatem připnul ke dvěma různým

kroužkům.
Laurence za každý řemen zatahal; působily bezpečně. "Dobrá, Levite, zanes je ke břehu jezera, my s Temerairem tam za vámi hned přiletíme," řekl a popleskal dráčka po boku.
Když je Laurence vyprovodil, propletl se mezi ostatními draky a zamířil k bráně. Při pohledu na Temeraira se zarazil: drakova nezvyklá sklíčenost se ostře odlišovala od veselosti, jíž sršel po skončení denního výcviku; Laurence se k němu kvapně rozběhl. "Není ti dobře?" staral se hned a prohlížel mu čelisti, Temeraire byl ale celý zakrvácený a ušpiněný od jídla a vypadal, že se pěkně najedl. "Je ti těžko po něčem, co jsi snědl?"
"Ne ne, vůbec nic mi není," uklidnil ho Temeraire. "Jen… Laurenci, prosím tě, jsem pořádný drak, viď že ano?"
Laurence úplně ztratil řeč; nejistota ozývající se v Temerairově hlase byla něčím zcela novým. "Samozřejmě že jsi pořádný drak; jak tě prosím tebe taková otázka vůbec napadla? Řekl ti snad někdo něco nehezkého?" Samo to pomyšlení v něm vyvolalo prudký záchvěv hněvu; na něj ať se letci koukají skrz prsty a říkají si, co chtějí, nehodlal ale strpět, aby si někdo dovoloval na Temeraira.
"Ale to ne," odpověděl Temeraire tak, že Laurence o jeho slovech ihned zapochyboval. "Nikdo se ke mně ošklivě nechoval, ale při krmení si nemohli nevšimnout, že nevypadám tak docela jako ostatní. Všichni jsou mnohem pestřeji vybarvení než já a nemají na křídlech tolik kloubů. Taky mají hřebeny na hřbetech a já ne a na nohou mám víc pařátů." Otočil se a při tom, jak jednotlivé rozdíly vyjmenovával, se prohlížel. "Dívali se proto na mě trochu divně, ale nikdo se ke mně zle nechoval. To asi že jsem čínský drak, viď?"
"No to ano a měj na paměti, že Číňané platí za nejschopnější chovatele na světě," prohlásil Laurence rozhodně. "Ostatní by k tobě měli vzhlížet jako k ideálu, a nikoli naopak; ani na okamžik o sobě prosím tě nepochybuj. Mysli na to, jak uznale se dnes Celeritas vyjádřil o tvém létání."
"Neumím ale chrlit oheň ani plivat kyselinu," namítl Temeraire stále ještě sklesle a znovu si sedl. "A nejsem tak velký jako Maximus." Chviličku mlčel a pak dodal: "On a Lily se najedli první; my ostatní jsme museli počkat, až budou po jídle, a teprve pak jsme směli všichni společně lovit."
Laurence se zamračil; vůbec mu nepřišlo na mysl, že by draci také mohli mít svůj hierarchický žebříček. "Můj milý, drak tvého plemene se v Anglii zatím ještě nevyskytl, proto ti ještě nebylo přiznáno přednostní postavení," chlácholil Temeraira ve snaze najít uspokojivé vysvětlení. "Možná to souvisí i se služebním postavením kapitánů; musíš si uvědomit, že tu jsem služebně nejmladší."
"To by bylo opravdu hloupé; jsi tu přece skoro nejstarší a máš velké zkušenosti," namítl Temeraire a jeho utrápený tón zčásti zanikl v rozhořčení nad tím, že by se Laurencovi mohlo křivdit. "Máš za sebou řadu vyhraných bitev, zatímco oni se většinou teprve školí."
"Ano, ale na moři; ve vzduchu to všechno chodí docela jinak," mírnil ho Laurence. "Máš ovšem úplnou pravdu, že postavení není zárukou rozumu či dobrého vychování; neber si to prosím tě tolik. Až si odsloužíme nějaký ten rok, jistě se dočkáš uznání, jaké zasluhuješ. Teď mi ale pověz, najedl ses dost? Jestli ne, vrátíme se hned na krmiště."
"Ne ne, nouzi jsem neměl," upokojil ho Temeraire. "Nalovil jsem si, kolik jsem chtěl, a ostatní mi skoro vůbec nepřekáželi."
Odmlčel se, očividně ho stále ještě přemáhala trudnomyslnost; Laurence ho vybídl: "Pojď, musíme tě vykoupat."
Temeraire při té představě okamžitě ožil, a když si téměř hodinu zadováděl s Levitem v jezeře a následně se nechal od kadetů vydrhnout, nálada se mu velkou měrou vrátila. Když pak s Laurencem usedli na vyhřátém nádvoří ke čtení, blaženě se kolem něj ovinul a bylo na něm znát, že už zase přišel na lepší myšlenky. Laurence si ale přesto všímal, že se Temeraire častěji dívá na svůj zlatý řetěz s perlami a dotýká se ho špičkou jazyka; pochopil, že hledá ujištění. Vkládal do hlasu při předčítání co nejvíce něhy a hladil draka po přední tlapě, na které si pohodlně hověl.
Chmury ho provázely ještě i později, když mířil do důstojnického klubu; mělo to i svou výhodu, protože ticho, které se rozhostilo hned, jak vstoupil, na něj dolehlo méně než jindy. Granby, stojící u klavíru poblíž dveří, se s okázalým důrazem dotkl na pozdrav čela a sykl na vcházejícího Laurence: "Pane."
Ten zvláštní projev drzosti bylo těžko možné kárat; Laurence se rozhodl pozdrav opětovat, jako by byl míněn upřímně, a zdvořile odpověděl: "Pane Granby," přičemž pokývl zároveň všem přítomným a pokračoval krokem tak rychlým, jak jen se ještě slušelo. Rankin seděl v nejzadnějším rohu místnosti u stolku a četl si noviny; Laurence si přisedl a za chvilku už si rozestavili figury na šachovnici, kterou Rankin sundal z police.
Hovor se opět rozšuměl; Laurence se mezi tahy nenápadně rozhlížel po místnosti. Teď, když už se mu otevřely oči, zahlédl v davu tu a tam i ženu. Jejich přítomnost zjevně nikterak nebránila všeobecné zábavě; dobrosrdečný, byť ne zcela vybraný hovor halasil tím silněji, čím více ho rušilo ustavičné překřikování.
Přesto v celé místnosti jasně vládl družný duch a Laurence se neubránil pocitu lítosti, že se ze společnosti přirozeně vyděluje; cítil, že vzhledem k svému i jejich založení do ní nepatří, a neodbytně na něj doléhala osamělost. Pocit osamění ale ihned zaplašil; námořní kapitán musel být na osamělý život zvyklý a často i bez takového společníka, jakého nacházel v Temerairovi. Nadto se teď mohl těšit i na Rankinovu společnost; zaměřil se opět na šachovnici a dál se po ostatních nedíval.
Na Rankinově hraní bylo patrné, že poněkud vyšel ze cviku, hrát ale uměl a vzhledem k tomu, že se Laurence šachům zas tolik nevěnoval, byla jejich partie vcelku vyrovnaná. Při hře se Laurence účastně naslouchajícímu Rankinovi svěřil se svou starostí o Temeraira. "Je vskutku hanebné, že mu nepřiznávají přednost, radím vám ovšem, abyste zjednání nápravy ponechal na něm," odpověděl Rankin. "Chovají se tak, i když žijí volně; zástupci silnějších plemen si při lovu nárokují kořist jako první a slabší jim ustupují. Temeraire si musí mezi ostatními sám vydobýt větší úctu."
"Myslíte tak, že vyprovokuje střet? To ale určitě není moudrá taktika," ozval se Laurence, kterého už sama ta představa zneklidnila; slýchal bájné příběhy o divokých dracích bojujících mezi sebou a hynoucích při soubojích. "Dovolovat boje mezi tak neobyčejně vzácnými tvory kvůli takové nicotnosti?"

"Na skutečný zápas dojde zřídkakdy; navzájem znají své schopnosti a zaručuji vám, že jakmile si váš drak bude jist vlastní silou, nenechá si to líbit a nenarazí ani na velký odpor," prohlásil Rankin.
Laurence v toto ujištění mnoho důvěry nevkládal; s určitostí věděl, že si Temeraire neprosadil přednost nikoli z nedostatku odvahy, nýbrž proto, že vlivem své jemnější vnímavosti nešťastně vycítil nesouhlas ostatních draků. "I tak bych ovšem rád našel nějaký způsob, jak ho uklidnit," poznamenal Laurence smutně; předem tušil, že krmení bude od té chvíle Temeraira znovu a znovu skličovat, a přece nebylo vyhnutí, krom možnosti krmit ho v jinou dobu, což by ovšem pocit odtrženosti od ostatních pouze posílilo.
"Podarujte ho tedy nějakou blýskavou drobností a on se upokojí," poradil mu Rankin. "Je s podivem, jak jim to zvedne náladu; kdykoli na mého draka padnou chmury, donesu mu nějakou třpytivou maličkost a hned je zase celý blažený, docela jako rozmarná milenka."
Nesmyslnost toho žertovného přirovnání vyvolala na Laurencově tváři bezděčný úsměv. "Náhodou jsem se mu právě chystal pořídit obojek," řekl už zase vážněji, "takový, jako nosí Celeritas, a opravdu si myslím, že mu to udělá velkou radost. Soudím ale, že tady v okolí není kde takový šperk objednat."
"V tomto směru vám mohu nabídnout pomoc. Mé kurýrské povinnosti mne pravidelně zavádějí do Edinburghu, kde sídlí několik vynikajících zlatníků; někteří dokonce prodávají i hotové šperky určené přímo pro draky, protože zde na severu se v dostupné vzdálenosti nachází řada základen. Měl-li byste chuť letět se mnou, milerád vás tam dopravím," nabízel se Rankin. "Můj příští let připadá na tuto sobotu, a vyrazíme-li po ránu, stihneme se snadno vrátit do večeře."
"Děkuji vám; jsem vám nesmírně zavázán," odpověděl Laurence překvapeně a potěšeně. "Požádám Celerita o dovolení."
Celeritas se nad žádostí, vznesenou druhý den ráno, zamračil a upřel na Laurence přimhouřené oči. "Chcete letět s kapitánem Rankinem? Bude to ovšem na dlouho váš poslední volný den, protože se musíte a taky budete účastnit Temerairova leteckého výcviku od první do poslední chvíle."
Říkal to málem rozlíceně a Laurence jeho prudkost zaskočila. "Ujišťuji vás, že naprosto nic nenamítám," opáčil a zaraženě přemítal, zda si velitel výcviku žádost vyložil jako pokus vyhnout se povinnostem. "Jinak jsem si to ani nepředstavoval a jsem si velmi dobře vědom naléhavé potřeby Temerairova výcviku. Pokud by má nepřítomnost měla způsobit jakoukoli obtíž, bez váhání mou žádost prosím zamítněte."
Ať už Celeritova počáteční nevole pramenila z čehokoli, Laurencova slova ho uchlácholila. "Pozemní posádka bude shodou okolností potřebovat den na to, aby Temerairovi upravila nový postroj, který bude právě tou dobou hotov," pronesl už méně přísně. "Nejspíš se tedy bez vás obejdeme, pokud si ovšem Temeraire nebude stavět hlavu, že si bez vás nenechá postroj nasadit, a vy si tak můžete dopřát poslední výlet."
Temeraire ujistil Laurence, že mu to ani v nejmenším nebude vadit, a Laurence valnou část následujících několika večerů poměřoval Temerairovi i Maximovi krk; předpokládal totiž, že Temeraire v budoucnu doroste zhruba Maximovy velikosti. Před Temerairem se tvářil, že mu bere míru kvůli postroji; těšil se, že ho dárkem překvapí a zažene tiché trápení, které kazilo drakovu obvyklou veselost.
Rankin si jeho nákresy šperků, které by připadaly v úvahu, prohlížel s pobavením. Už se mezi nimi ustálilo, že společně hrávali po večerech šachy a sedávali u večeře. S ostatními letci toho Laurence zatím mnoho nenamluvil; mrzelo ho to, ale neviděl pražádný důvod, proč se vnucovat, když ho nikdo nezval a on sám nestrádal. Jasně vnímal, že Rankin stojí stranou společného života letců stejně jako on, zřejmě vlivem vybranosti svého chování, a vydělovala-li je oba táž příčina, mohli si to alespoň vynahrazovat potěšením ze společnosti toho druhého.
S Berkleym se denně potkával u snídaně i při výcviku a nadále ho pokládal za zdatného letce a leteckého taktika; u jídla i ve společnosti však Berkley mlčel. Laurence si nebyl jist, zda o sblížení s tím člověkem vůbec stojí, ani zda by je on vítal, spokojoval se tedy se zdvořilostí a hovory o technických záležitostech; znali se zatím jen pár dnů a měli ještě dost času na to, aby prohlédli, co v kterém z nich opravdu dřímá.
Dostatečně se obrnil, aby si při příštím setkání s kapitánkou Harcourtovou vedl řádně, ona ale jako by se ho stranila; vídal ji takřka výhradně zpovzdálí, přestože Temeraire měl brzy létat spolu s její dračicí Lily. Jednou ji však po ránu zastihl u snídaně a ve snaze o nenucený hovor se jí zeptal, jak její Lily přišla ke svému jménu; domníval se totiž, že Lily může být přezdívka podobně jako Volly. Dívka zrudla až ke kořínkům vlasů a strojeně odpověděla: "To jméno se mi líbilo; jak prosím přišel ke svému jménu váš Temeraire?"
"Po pravdě řečeno jsem naprosto neměl potuchy jak draka správně pojmenovat, ani možnost, jak to zjistit," odpověděl Laurence s pocitem, že šlápl vedle; nad neobvyklostí Temerairova jména se do té chvíle nikdo nahlas nepozastavil a on si teprve teď, když se kapitánka zeptala na vysvětlení, uvědomil, že se možná dotkl citlivého místa. "Pojmenoval jsem ho podle korábu: první Téméraire byl dobyt na Francouzích a ten, který se plaví nyní, s osmadevadesáti děly a třemi palubami, patří k našim nejlepším bitevním lodím."
Když to na sebe prozradil, kapitánka zjevně roztála a promluvila už otevřeněji: "Aha; nu, když jste se mi takhle přiznal, i já se vám přiznám, že u mě to bylo skoro totéž. Očekávalo se, že se Lily vylíhne nejdříve za pět let, a já neměla nejmenší představu o jméně. Když vejce ztvrdlo, probudili mě uprostřed noci na edinburské základně a posadili mě na winchestera; sotva jsem dorazila do lázní, Lily už se klubala. Když mě vyzvala, abych jí dala jméno, jen jsem třeštila oči a nic jiného mě nenapadlo."
"Je to roztomilé jméno a dokonale se k ní hodí, Catherine," vložil se do hovoru Rankin a přisedl si k nim. "Dobré ráno, Laurenci; četl jste noviny? Lordu Pughovi se konečně podařilo vyvdat dceru; Ferrold na tom musí být hodně bídně."
Klípek týkající se osob kapitánce zcela neznámých ji vyloučil z konverzace. Než ovšem Laurence stačil změnit téma, omluvila se a vytratila se od stolu, takže Laurence přišel o příležitost k bližšímu seznámení.
Pár dnů zbývajících do sobotního výletu uteklo rychle. Výcvik stále ještě spočíval ponejvíc v ověřování Temerairových leteckých dovedností a zjišťování, jak ho spolu s Maximem nejlépe uplatnit ve formaci, jejíž jádro

tvořila Lily. Na Celeritův rozkaz donekonečna oblétávali výcvikové údolí, přičemž se někdy snažili co nejvíce omezit máchání křídly a jindy zase vyvinout co nejvyšší rychlost, současně ale museli stále držet stejné tempo jako ten druhý. V paměti jim utkvěl zvláště den, kdy bezmála celé dopoledne strávili hlavou dolů; po skončení výcviku se zrudlému Laurencovi motala hlava. Hřmotnější Berkley supěl, když po posledním manévru kymácivě slézal z Maximova hřbetu, a Laurence chvatně přiskočil a pomohl mu na zem, protože se mu podlomily nohy.
Maximus nad Berkleym ustaraně přešlapoval a naříkavě bručel. "Přestaň kňourat, Maxime; není nic směšnějšího, než když se takový obr chová jako kvočna," napomenul ho Berkley, když se skácel na židli, kterou mu sloužící kvapně přinesli. "Á, děkuji," hlesl, vzal od Laurence nabídnutou sklenku brandy a upíjel, zatímco si Laurence povoloval nákrčník.
"Je mi líto, že vás musím vystavovat takovému vypětí," ozval se Celeritas, když Berkleymu ustoupila z tváří brunátná barva a dech se mu zklidnil. "Tohle by se za normálních okolností zkoušelo čtrnáct dnů. Možná vás příliš honím."
"Nesmysl, za chvíli už stojím zas na nohou," opáčil ihned Berkley. "Já moc dobře vím, Celerite, že nesmíme promarnit ani minutu, takže kvůli mně nás rozhodně nešetři."
"Laurenci, proč se musí tolik spěchat?" zeptal se Temeraire ten den po večeři, když se spolu opět uvelebili před hradební zdí ke čtení. "Chystá se snad velká bitva, ve které budeme potřeba?"
Laurence sklapl knihu, držel v ní ale založený prst. "Ne; musím tě bohužel zklamat, ale nejsme ještě dost zkušení na to, aby nás cíleně nasadili do velké bojové akce. Je ovšem velmi pravděpodobné, že se lordu Nelsonovi nepodaří zničit francouzské loďstvo bez pomoci jedné z formací dlouhokřídlatců rozmístěných momentálně v Anglii; naší povinností bude převzít jejich místo, aby mohli nastoupit do boje. To bude skutečně velká bitva, a i když se jí my přímo nebudeme účastnit, ujišťuji tě, že přispějeme nezanedbatelným dílem."
"To asi ano, i když na velké dobrodružství to nevypadá," posmutněl Temeraire. "Třeba nás ale Francie napadne a budeme muset bojovat?" V hlase mu víc než co jiného zněla naděje.
"Musíme doufat, že na to nedojde," brzdil ho Laurence. "Pokud Nelson rozdrtí jejich loďstvo, v podstatě znemožní Bonapartovi dopravit vojsko přes Kanál. Slyšel jsem sice, že má nějakou tisícovku lodí k přepravě vojáků, ale to jsou jen dopravní lodě, a kdyby se pokusily přeplout bez ochrany flotily, naše námořnictvo je bude potápět po desítkách."
Temeraire složil hlavu na přední tlapy. "Ach jo," vzdychl.
Laurence se zasmál a pohladil ho po nose. "Ty jsi ale krvelačný, jen co je pravda," prohodil pobaveně. "Neboj, slibuju ti, že až skončíme s výcvikem, užiješ si bojů dost. Kolem Kanálu se to pořád mele a třeba nás nasadí jako posilu při nějaké námořní operaci nebo nás pošlou, abychom samostatně útočili na francouzskou lodní dopravu." To Temeraira velmi povzbudilo a už opět v dobrém rozmaru se věnoval knize.
Celý pátek se účastnili vytrvalostní zkoušky, při které se zjišťovalo, jak dlouho oba draci vydrží ve vzduchu. Nejpomalejší z celé formace byla dvojice žlutých sekáčů; Temeraire s Maximem tedy v rámci zkoušky museli patřičně snížit rychlost a donekonečna oblétávat výcvikové údolí, zatímco se nad nimi za Celeritova dohledu cvičil zbytek formace.
Krajina pod nimi splývala v neustávajícím dešti do jednotvárné šedi a jejich úkol byl o to nezáživnější. Temeraire často otáčel hlavu a skoro úpěnlivě se ptal, jak dlouho už letí, na což mu Laurence pravidelně odpovídal, že od posledního dotazu uplynula slabá čtvrthodinka. Laurence alespoň mohl sledovat kroužící a nalétávající formaci zářící jasnými barvami na pozadí vybledle šedé oblohy; nešťastný Temeraire musel mít hlavu bez přestání nataženou kupředu, a zachovávat tak nejvýhodnější letovou polohu.
Zhruba po třech hodinách začal Maximus ztrácet tempo, veliká křídla máchala pomaleji, hlava klesala; Berkley s ním zamířil zpět na nádvoří a Temeraire dál létal sám. Zbylá formace zakroužila a snesla se na nádvoří a Laurence pozoroval, jak draci na Maxima uctivě kývají. Slovům na tu dálku nerozuměl, bylo však zřejmé, že mezi sebou nenuceně rozprávějí, kapitáni popocházejí kolem a Celeritas je svolává do houfu, aby zhodnotil jejich výkon. I Temeraire je viděl a maličko si povzdechl, třebaže nahlas nic neřekl; Laurence se předklonil, pohladil ho po krku a v duchu si přísahal, že mu doveze nejelegantnější šperky, jaké v celém Edinburghu najde, i kdyby na to měla padnout třeba polovička jeho jmění.
* * *
Druhý den časně zrána vyšel Laurence na nádvoří, aby dal před cestou s Rankinem Temerairovi řádně sbohem. Vykročil z paláce a zarazil se: nevelká pozemní posádka navlékala postroj Levitovi, u jehož hlavy stál Rankin pohroužený do četby novin a pramálo se starající, co se s drakem děje. "Dobrý den, Laurenci," zdravil ho dráček zvesela. "Podívejte, to je můj kapitán, přece přišel! A letíme dnes do Edinburghu."
"Vy jste s ním hovořil?" podivil se Rankin a zvedl oči k Laurencovi. "Vidím, že jste věru nepřeháněl a že si skutečně libujete v dračí společnosti; doufám jen, že se vám nezprotiví. Dnes kromě mě poneseš i Laurence, tak se snaž, ať předvedeš, že umíš letět i pěkně zčerstva," poznamenal k Levitovi.
"To se ví; slibuju, že se budu snažit," drmolil dráček a kýval snaživě hlavou.
Laurence cosi zdvořile utrousil a rychle odkráčel k Temerairovi, aby skryl rozpaky; nevěděl, co počít. Teď už nebylo, jak by se cestě vyhnul, aniž by to zapůsobilo vpravdě urážlivě; přitom ho ale jímala málem nevolnost. Za posledních několik dnů si všímal víc, než by mu bylo milé, jak Levitas trpí zanedbaností: dráček úzkostně vyhlížel jezdce, který nepřicházel, a pokud se on či jeho postroj dočkali něčeho víc než jen zběžné očisty, přičinil se o to Laurence, který vybídl kadety, aby se o něj postarali, a požádal Hollina, aby dál pečoval o údržbu postroje. Trpce ho zklamalo, když zjistil, že onu nedbalost má na svědomí Rankin, a drásalo mu srdce, s jak pokorným vděkem Levitas přijímal každý nepatrný projev chladné pozornosti.
Když se uvážilo, jak draka zanedbával, Rankinova předchozí slova se jevila jako pohrdání působící u letce nanejvýš podivně a nepěkně a i jeho odstup od ostatních důstojníků se zdál spíše známkou opovržení než dobrého vkusu. Všichni ostatní letci při představování jedním dechem vyslovili i jméno svého draka; pouze Rankin přikládal jménu

svého rodu větší váhu a ponechal na Laurencovi, aby až teprve náhodou zjistil, že je jeho svěřencem Levitas. To vše ale Laurence zavčasu neprohlédl a nyní se hrozil, že zcela nic netuše navázal známost s člověkem, kterého si nebude nikdy moci vážit.
Polaskal Temeraira a prohodil cosi konejšivého, čím mínil upokojit především sám sebe. "Děje se něco, Laurenci?" staral se hned Temeraire a něžně se o něj třel nosem. "Nevypadáš dobře."
"Ne ne, vůbec nic mi není, můžeš být naprosto klidný," nutil ze sebe Laurence normální tón. "Určitě ti nebude vadit, když poletím?" zkoušel to s jiskřičkou naděje v hlase.
"Ani trochu, do večera se přece vrátíš, ne?" ujišťoval se Temeraire. "Říkal jsem si, že teď, když jsme dočetli Duncana, bys mi třeba mohl přečíst ještě něco o matematice; velmi mě zaujalo to, jak jsi mi vykládal, že jsi při dlouhé plavbě dokázal určit polohu jen podle času a nějakých výpočtů."
Laurence kdysi s radostí zanechal matematiky, jen co se mu podařilo natlouct do hlavy základy trigonometrie. "To se rozumí, jestli chceš," zaháněl zděšení, které se mu vkrádalo i do hlasu. "Myslel jsem ale, že by se ti třeba líbilo něco o čínských dracích?"
"To ano, to by bylo taky skvělé; tím pak můžeme pokračovat," rozhodl Temeraire. "Je moc pěkné, kolik knížek je a o čem všem pojednávají."
Mělo-li to zaměstnat Temerairovy myšlenky a uchránit ho to tak trápení, Laurence byl ochoten oprášit školní znalosti latiny a přečíst mu Principia mathematica v originále; spolkl tedy povzdech a řekl: "Dobrá tedy, přenechám tě péči pozemní posádky; vidím, že už jdou."
V čele kráčel Hollin; mladík se postaral o Temerairův postroj tak dobře a v péči o Levita projevil takovou ochotu, že Laurence požádal Celerita, aby mu svěřil vedení Temerairovy pozemní posádky. S potěšením nyní shledal, že jeho žádosti bylo vyhověno; vzhledem k tomu, že povýšení zjevně mělo jistou váhu, nebyla věc předem zaručena. Pokývl mladíkovi. "Byl byste tak laskav, pane Holline, a představil mi ostatní?" řekl.
Když zazněla všechna jména a on si je v duchu zopakoval, aby se mu vryla do paměti, podíval se nastoupeným mládencům po řadě do očí a rázně prohlásil: "Temeraire vám jistojistě nebude působit žádné obtíže, věřím však, že při upravování postroje budete náležitě přihlížet k jeho pocitům. Temeraire, bez váhání prosím pány upozorni, kdybys zaznamenal sebemenší nepohodlí či omezení v pohybu."
Levitův případ ho přesvědčil o tom, že není-li kapitán dostatečně bdělý, pozemní posádka leckdy nevěnuje výstroji svěřeného draka patřičnou péči, jak se ostatně dalo očekávat. Neměl sice obavy, že by Hollin práci zanedbával, chtěl však dát ostatním najevo, že co se Temeraira týče, nebude žádnou podobnou ledabylost trpět; pokud mu taková přísnost měla vynést pověst tvrdého kapitána, nu což; nemínil opomíjet to, co pokládal za svou povinnost, jen proto, aby byl oblíben.
Odpovědí mu bylo mumlání "Dobře." a "To se rozumí." Dokázal se přitom povznést nad povytažená obočí a významné pohledy, které si muži mezi sebou vyměňovali. "Tedy do práce," vybídl je, ještě jednou jim pokynul hlavou a se značnou nechutí vykročil za Rankinem.
Veškerá radost z výletu ho opustila; na nejvyšší míru se mu protivilo, když musel přihlížet, jak Rankin Levitovi příkře poroučí a nakazuje mu nepohodlně si dřepnout, aby mohli nasednout. Laurence mu vyšplhal na hřbet co nejrychleji a usadil se tak, aby draka tížil co možná nejméně.
Let netrval dlouho, což bylo aspoň malou úlevou; Levitas letěl neobyčejně rychle a zem pod nimi ubíhala závratným tempem. Rychlost letu k Laurencově potěše takřka znemožňovala jakýkoli hovor a Laurence jen stručně odpověděl na několik málo poznámek, které se Rankin odhodlal zakřičet. Za necelé dvě hodiny od chvíle, kdy vzlétli, přistáli na veliké opevněné základně prostírající se na dohled od vysoko se tyčícího edinburského hradu.
"Buď tu potichu; až se vrátím, nechci slyšet, žes dotíral na posádku," nakazoval Rankin ostře Levitovi, když sesedli; otěže postroje omotal kolem sloupu, jako by Levitas byl kůň, kterého je třeba uvázat. "Jíst dostaneš, až se vrátíme na Loch Laggan."
"Nechci posádku obtěžovat a s jídlem počkám, mám ale trošku žízeň," řekl Levitas tenkým hláskem. "Snažil jsem se letět co nejrychleji," dodal.
"Skutečně jsi letěl nesmírně rychle, Levite, a já ti jsem za to vděčný. Jistě že musíš dostat napít," vložil se do toho Laurence, protože to už déle nemohl snášet. "Vy tam," křikl na pozemní personál zevlující při krajích prostranství; když Levitas přistál, nikdo z nich se ani nehnul. "Přineste hned vědro čisté vody a postarejte se mu přitom i o postroj." Muži se zatvářili maličko překvapeně, ale pustili se do práce; Laurencovu přísnému pohledu si nedovolili odporovat. Rankin nic nenamítal, ačkoli když stoupali po schodech základny a vcházeli do ulic města, říkal: "Vidím, že jste na ně trochu měkký. Nijak mne to neudivuje, protože se s tím u letců setkávám běžně, musím však říci, že přísná kázeň drakům svědčí daleko více než nějaké rozmazlování. Levitas musí být například vždy připraven k dlouhému a nebezpečnému letu; prospívá mu tedy, je-li zvyklý ledasco přetrpět."
Laurence si uvědomoval ošemetnost situace, ve které se ocitl; byl zde jako Rankinův host a večer s ním musel zase odletět. Přesto se nezdržel a prohlásil: "Nepopírám, že k drakům obecně chovám nejvřelejší city; zatím jsem je poznal jako nanejvýš příjemné tvory, kteří nezaslouží nic než úctu. Zcela zásadně s vámi však nesouhlasím, že běžná péče poskytovaná v rozumné míře představuje rozmazlování; zatím jsem se vždy přesvědčil, že strádání a útrapy, není-li vyhnutí, lépe snášejí muži, kteří jim předtím nebyli podrobováni zbytečně."
"Draci ovšem nejsou lidé; nebudu se s vámi ale přít," odtušil Rankin s nenuceným klidem. To Laurence paradoxně popudilo ještě víc; kdyby byl Rankin ochoten svou filosofii hájit, bylo by to upřímné, byť pochybené stanovisko. Zjevně to ale nebyl výraz jeho vnitřního přesvědčení; Rankin se prostě jen řídil vlastním pohodlím a svým tvrzením pouze omlouval nedbalost, které se dopouštěl.
Naštěstí už dospěli ke křižovatce, kde se jejich cesty rozdělovaly. Laurence nemusel již déle trpět Rankinovu

společnost, protože Rankin musel vyřizovat pochůzky po vojenských úřadech ve městě; dohodli se, že se před odletem sejdou na základně, a Laurence s ulehčením odspěchal.
Přísti hodinu bezcílně bloumal městem, aby si vyčistil hlavu a zchladil hněv. Nenabízel se žádný jasný způsob, jak zlepšit Levitovu situaci, a Rankin námitek zjevně nedbal; Laurence si nyní vybavoval Berkleyho mlčení, očividné rozpaky kapitánky Harcourtové, odtažitost ostatních letců i Celeritův nesouhlasný postoj. S nelibostí si uvědomoval, že když se zřejmým potěšením vyhledával Rankinovu společnost, dával tak zároveň v očích okolí najevo, že schvaluje jeho počínání.
Tím si tedy také vysloužil chladné pohledy ostatních důstojníků. Nemělo smysl namítat, že to nevěděl: měl to vědět. Místo aby se namáhal poučit o chování svých nových druhů ve zbrani, s klidem vyhledával společnost člověka, kterého se oni stranili a hleděli na něj úkosem. Sotva se mohl vymlouvat na to, že nepátral po jejich obecném mínění či že mu nedůvěřoval.
Uklidňoval se jen velmi obtížně. Nemohl sice snadno odčinit škody, které napáchal v několika dnech, kdy jednal bez patřičného rozmyslu, umiňoval si však, že ihned změní chování. Tím, že bude projevovat svědomitost a píli, která tak či onak stejně patřila jen Temerairovi, mohl prokázat, že jakoukoli nedbalost nejenže neschvaluje, ale sám se jí ani nehodlá dopouštět. Bude-li se chovat zdvořile a pozorně k letcům, se kterými se účastní výcviku, jako Berkley a další kapitáni z formace, dokáže jim, že se nad ně nevyvyšuje. Bude sice trvat značně dlouho, než těmito drobnými kroky svou pověst napraví, nic jiného mu ale nezbývalo. Mohl udělat jedině to, že se k nim okamžitě odhodlá a obrní se trpělivostí.
Když se tedy konečně zbavil výčitek, zjistil, kde je, a chvatně zamířil k sídlu Královské banky. Obvykle využíval služeb londýnského bankovního domu Drummondových, jakmile se však dozvěděl, že poputuje na Loch Laggan, napsal správci svých výnosů z kořisti, aby výtěžek, který získal z ukořistěné Amitié, poslal sem. Jakmile se představil, ihned viděl, že pokyny byly předány a splněny; neprodleně byl uveden do soukromé kanceláře a mimořádně vřele uvítán. Bankéř, pan Donnellson, mu na dotaz s radostí sdělil, že výnos z dobyté Amitié zahrnoval částku za Temeraira ve výši ceny nevylíhnutého vejce téhož plemene. "Sumu nebylo snadné stanovit, co vím, protože nemáme nejmenší ponětí, kolik za něj zaplatili Francouzi, nakonec však byla určena částka rovná hodnotě vejce královského ryzáka a s potěšením vám mohu oznámit, že vaše dvě osminy z celkového zisku činí bezmála čtrnáct tisíc liber," dopověděl a Laurence úžasem oněměl.
Jen co se Laurence vzpamatoval nad sklenkou vynikající brandy, dovtípil se, že se o neobyčejné ocenění přičinila zištnost admirála Crofta. Nic ovšem nenamítal; po krátké debatě zmocnil banku, aby zhruba polovinu jeho peněz investovala, a energicky potřásl rukou panu Donnellsonovi, který mu k hrsti bankovek a zlata velkoryse přidal ještě dopis, jímž mohl u obchodníků prokázat svou solventnost. Zpráva mu zčásti zvedla náladu, kterou si následně ještě zlepšil nákupem velkého množství knih a obhlídkou několika různých cenných klenotů; těšil se při tom představou, jak obojí Temeraira rozradostní.
Nakonec se rozhodl pro rozměrný platinový přívěšek velký skoro jako náprsní štít; šperk posázený safíry soustředěnými kolem obrovité perly byl určen k zavěšení na řetěz, který se mohl prodlužovat podle toho, jak Temerairovi poroste krk. Nad cenou jen polkl, přesto ale šek s klidem podepsal a vyčkal, až poslíček doběhne částku do banky ověřit, aby si mohl dobře zabalený skvost, s jistou námahou vzhledem k jeho váze, ihned odnést.
Odtamtud pak už zamířil rovnou na základnu, i když do smluvené schůzky zbývala ještě dobrá hodina času. Levitas ležel bez povšimnutí v prachu na témže místě, kde přistál; ocas měl obtočený kolem těla a vypadal unaveně a opuštěně. Součástí základny byla ohrada se stádečkem ovcí; Laurence mu nechal jednu porazit a donést, pak si k němu přisedl a povídal si s ním, dokud se nevrátil Rankin.
Zpátky letěli pomaleji než cestou tam a Rankin Levita po příletu káral. Laurence, nedbající už, působí-li to nezdvořile, mu vpadl do řeči, pochválil Levita a popleskal ho. Byla to chabá útěcha a jemu srdce usedalo, když viděl, jak se dráček po Rankinově odchodu tiše choulí v koutě nádvoří. Letecké velitelství ale přidělilo Levita Rankinovi; Laurence neměl právo napomínat služebně staršího kolegu.
Temerairův nový postroj ležel úhledně srovnaný na několika lavicích při kraji nádvoří; na širokém řemeni upínaném kolem krku se skvělo jeho jméno vyvedené stříbrnými nýty. Sám Temeraire seděl opět venku za hradbami a s posmutněle zamyšleným výrazem v očích hleděl na ztichlé jezerní údolí nořící se zvolna do stínu, jak se slunce v pozdním odpoledni sklánělo k západu. Laurence, obtěžkaný balíčky, k němu ihned zamířil.
Temeraire měl z přívěšku takovou radost, že spolu s ním opět pookřál na duchu i Laurence. Stříbřitý kov se mu na černé kůži skvostně vyjímal, a když šperk přední tlapou naklonil vzhůru, aby si s nesmírným zalíbením prohlédl velkou perlu, zorničky se mu ohromně rozšířily. "Perly se mi moc líbí, Laurenci," prohlásil a vděčně se o něj třel. "Je to neobyčejná krása; nebylo to ale příšerně drahé?"
"To, jak moc ti to sluší, je za všechny peníze," odpověděl Laurence a myslel přitom to, že za všechny peníze stojí Temerairova radost. "Dorazil výnos z ukořistěné Amitié, takže jsem slušně při penězích, můj milý. Máš ostatně nárok na svůj díl, protože valná část se stržila za to, že jsme Francouzům sebrali tvé vejce."
"O to jsem se já nijak nezasloužil, i když jsem moc rád, že se to stalo," namítl Temeraire. "Žádný francouzský kapitán by mi určitě k srdci nepřirostl ani z poloviny tak jako ty. Laurenci, já mám takovou radost a nikdo z ostatních nemá nic ani zdaleka tak pěkného." S blaženým povzdechem se kolem Laurence ovinul.
Laurence se vyšplhal do ohbí jedné jeho přední nohy, uvelebil se, laskal draka a těšil se z toho, jak nad přívěškem slastně vrní. Kdyby se francouzská loď tolik nezpozdila a následně nepadla do zajetí, teď by měl Temeraira samozřejmě nějaký francouzský letec; Laurence se tím, co se bývalo mohlo stát, do té chvíle pramálo obíral. Onen muž teď kdesi jistě proklínal osud; Francouzi se už určitě dozvěděli, že bylo vejce ukořistěno, i když třeba netušili, že se z něj vylíhl císařský obr, ani že se Temeraira podařilo úspěšně osedlat.
Podíval se na svého zálibně se prohlížejícího draka a cítil, jak z něj padá i zbytek trápení a obav; ať už ho čekalo cokoli,

sotva mohl naříkat nad tím, co mu osud uchystal, v porovnání s oním neznámým nešťastníkem. "Dovezl jsem ti i nějaké knihy," ozval se. "Mám začít Newtonem? Sehnal jsem překlad jeho pojednání o základech matematiky, i když tě musím předem varovat, že naprosto nebudu schopen ti to, co ti budu číst, vyložit; v matematice se příliš nevyznám, mé znalosti končí tím, co mi do hlavy vtloukli mí učitelé pro účely mořeplavby."
"Jen prosím čti," vybízel ho Temeraire, který na okamžik odtrhl oči od svého nového pokladu. "Spolu tomu určitě přijdeme na kloub, ať už to bude cokoli."

Kapitola 7

Druhý den ráno si Laurence přivstal a snídani odbyl o samotě, aby vyšetřil trochu času před začátkem výcviku. Večer bedlivě prohlédl nový postroj, prozkoumal každý pečlivě provedený steh a prověřil všechny kroužky; Temeraire ho také ujistil, že nová výstroj je velmi pohodlná a že mu pozemní posádka ve všem vyhověla. Cítil, že by se patřilo to nějak ocenit, a po chvíli početních úvah zamířil k dílnám.
Hollin už byl na nohou a činil se u svého stolu; jakmile zahlédl Laurence, vyšel ven. "Dobré ráno, pane; doufám, že s postrojem nic není?" ptal se hned.
"Ne ne, naopak, velice vás i vaše muže chválím," upokojil ho Laurence. "Postroj vypadá nádherně a Temeraire říká, že se v něm cítí výtečně; děkuji vám. Vyřiďte prosím ostatním, že každému nechám ke mzdě vyplatit ještě půlkorunu."
"Nu to je od vás nesmírně laskavé, pane," řekl Hollin s radostným, ale ne moc překvapeným výrazem; Laurence jeho reakce velmi potěšila. Zvláštní příděl rumu či grogu by pochopitelně nepředstavoval vhodnou odměnu pro muže, kteří mohli pálenku snadno pořídit dole ve vsi, a vojáci a letci nadto pobírali lepší plat než námořníci, lámal si tedy hlavu nad odpovídající částkou: chtěl odměnit jejich píli, zároveň však nechtěl vypadat, že se je snaží koupit.
"Chtěl bych pochválit i vás osobně," pokračoval Laurence už s výrazně větším klidem v duši. "Levitův postroj vyhlíží mnohem lépe a i on sám se očividně cítí příjemněji. Máte mé díky: nebyla to přece vůbec vaše povinnost."
"Ale, to ani nestojí za řeč," odpověděl Hollin se širokým úsměvem ve tváři. "Ten mrňous z toho měl ohromnou radost, bylo vážně dobře, že jsem to udělal. Sem tam na něj mrknu, aby byla jistota, že mu nic nechybí. Zdá se mi, že trochu trpí samotou," dodal ještě.
Laurence by si nikdy nedovolil kritizovat důstojníka před pozemním personálem; spokojil se tedy s pouhou poznámkou: "Rozhodně vám byl za vaši péči vděčný, a kdybyste opět našel čas, byl bych velmi rád."
To bylo naposledy, kdy měl sílu obírat se Levitem nebo čímkoli, co se netýkalo úkolů ležících bezprostředně před ním. Celeritas se přesvědčil o Temerairových leteckých schopnostech, a když měl nyní Temeraire skvělou novou výstroj, začalo se s výcvikem doopravdy. Laurence se od samého začátku hned po večeři vždy sotva odpotácel do postele a ráno už ho sloužící budili s prvním rozbřeskem; u večeře se stěží zmohl na slovo, a jakmile se naskytla volná chvilka, podřimoval s Temerairem na sluníčku nebo se nahříval v lázních.
Celeritas neznal slitování ani únavu. Donekonečna kroužili kolem údolí nebo se vrhali střemhlav; pak zrychlovali na maximum a podnikali nálety, při kterých spodaři metali cvičné bomby na cíle na dně údolí. Dlouhé hodiny se cvičila střelba, až si Temeraire zvykl tak, že ani nemrkl, když mu v uších zahřmělo osm pušek naráz. Zkoušely se nástupy a úkony posádky, až Temeraire nehnul brvou, když po něm její členové lezli nebo mu upravovali postroj; každý den se končilo cvičením vytrvalosti, kdy Temeraire létal stále dokola, až takřka zdvojnásobil dobu, po kterou vydržel létat nejvyšší rychlostí.
I ve chvílích, kdy se Temeraire vleže vydýchával na cvičišti, musel Laurence na příkaz velitele nacvičovat pohyb po postroji na Temerairově hřbetě i na kroužcích zavěšených na skalní stěně, aby získal obratnost, kterou si ostatní letci pěstovali už od prvních let služby. Dosti se to podobalo lezení po stěžních za bouře, představil-li si člověk loď řítící se rychlostí třiceti mil v hodině a naklánějící se porůznu do stran či se zcela převracející vzhůru nohama; ruce mu první týden ustavičně klouzaly a nebýt toho, že ho jistily dvě karabiny, byl by se desetkrát zabil pádem.
Po skončení denních letových cvičení putovali ihned k Joulsonovi, starému kapitánovi, který je školil v letecké signalizaci. Signály, prováděné pomocí praporků a světlic, vyjadřující obecné povely, se namnoze shodovaly se signalizačním systémem námořnictva a ty úplně nejzákladnější nečinily Laurencovi žádné potíže; vzhledem k potřebě rychlého sladění draků ve vzduchu se však běžný způsob signalizace pro předávání méně obvyklých pokynů nehodil. V důsledku toho se seznam signálů výrazně rozrostl, přičemž některé vyžadovaly i šest praporků, a letec si je musel všechny natlouct do hlavy, protože nemohl spoléhat pouze na svého signalistu. Podařilo-li se povel daný signálem zpozorovat a vykonat třeba jen o chviličku dříve, mohlo to mít zcela zásadní význam, proto je kapitán i drak museli všechny znát; signalista působil toliko jako pojistka a jeho povinností bylo spíše vysílat signály vydávané Laurencem a upozorňovat ho v boji na nové signály, než je pouze tlumočit.
Temeraire se k Laurencově zahanbení učil rychleji než kapitán; nad drakovou bystrostí nemálo žasl i sám Joulson. "Vlastně je na učení už starý," sdělil Laurencovi. "S praporky u nich začínáme obvykle ještě ten den, kdy se vyklubou. Nechtěl jsem to předtím říkat, abych vám zbytečně nebral elán, čekal jsem ale, že s tím bude hodně zápolit. Pokud je dráček trochu pomalejší a nenaučí se všechny signály před dosažením pátého či šestého týdne věku, těžko se s tím pak pere; Temeraire je už ale starší a přitom mu to jde, jako by se právě vylíhl."
Přestože se Temeraire nepotýkal s žádnými zvláštními obtížemi, učení a opakování signálů vyčerpávalo obdobně jako tělesná námaha. Pět týdnů se usilovně věnovali náročnému výcviku, aniž si přitom třeba jen v neděli odpočali; společně s Maximem a Berkleym trénovali stále složitější manévry, které museli zvládnout, než se mohli zapojit do formace, a po celou dobu draci ohromně rostli. Maximus na konci tohoto období takřka dosáhl velikosti dospělého jedince a Temeraire byl v plecích sotva jen o výšku muže menší, byť byl mnohem štíhlejší, a nadále přibýval spíše na objemu těla a křídel než na výšku.

Vyznačoval se nádhernou souměrností: měl dlouhý, ladný ocas, složená křídla mu půvabně přiléhala k trupu a roztažená pak dokonale ladila s velikostí těla. Jeho zbarvení nabíralo na sytosti, černá kůže získávala lesk a tvrdla, jen nos zůstával měkký, modré a světle šedé skvrny po okrajích křídel se zvětšovaly a dostávaly duhový nádech. Laurencovu láskyplnému oku se jevil jako nejpěknější drak na celé základně, i bez veliké blyštivé perly skvoucí se na jeho prsou.
Ustavičné vytížení a rychlý růst Temeraira alespoň dočasně zbavily trudnomyslnosti. Kromě Maxima přerostl všechny draky; velikostí se mu nevyrovnala už ani Lily, i když ho stále ještě předčila plochou křídel. Temeraire se sice nijak neprosazoval a při krmení neměl přednost, Laurence si však tu a tam všímal, že mu ostatní draci na krmišti bezděčně ustupují, a jestliže se Temeraire s žádným nespřátelil, zjevně mu nezbývaly síly to vnímat, obdobně jako samotnému Laurencovi ve vztahu k druhým letcům.
Většinu času trávili společně; krom spánku a jídla se zřídkakdy odloučili a Laurence po pravdě nepociťoval potřebu žádné jiné společnosti. Ze srdce vítal, že se mu naskýtá záminka stranit se Rankina. Když se mu přece jen někdy nemohl vyhnout a odměřeně mu odpověděl, cítil, že přinejmenším pozdržel rozvoj jejich vztahu, nezarazil-li ho úplně. On a Temeraire se ovšem dále sbližovali s Maximem a Berkleym, takže nebyli od ostatních zcela odloučeni, byť Temeraire stále spával raději venku před hradbami než společně s ostatními draky na nádvoří.
Dočkali se i přidělení pozemní posádky: její jádro pod Hollinovým vedením tvořili pancířník Pratt, řemenář Bell a zbrojíř Calloway. Mnozí draci s takovým personálem vystačili, ale Temeraire stále rostl, a tak mistři po jistém váhání dostali k ruce pomocníky: nejprve každý jednoho, pak ještě druhého, až měl Temeraire v posádce jen o pár mužů méně než Maximus. Mistr postrojář se jmenoval Fellowes; moc toho nenamluvil, ale bylo na něj spolehnutí, řemeslo vykonával už nějakých deset let, a co bylo vůbec nejpřínosnější, dokázal získat další muže z letectva; Laurencovi sehnal osm postrojníků. Bylo jich velmi zapotřebí, protože Laurence nedal jinak, než že se Temeraire musí odstrojovat, kdykoli to jen jde; celý postroj se mu tedy snímal a navlékal daleko častěji, než tomu bylo u většiny ostatních draků.
S výjimkou těchto řemeslníků sestával zbytek Temerairovy posádky výhradně z důstojníků, urozených mužů; i řemeslníci se přitom ale postavením řadili na roveň poddůstojníků. Pro Laurence, zvyklého velet posádce, ve které na každého zdatného námořníka připadalo deset vyjevených nováčků, to bylo zvláštní. Žádný loďmistr tu nevládl tvrdou rukou, muži nebyli biti ani zastrašováni a nejhorším možným trestem bylo propuštění. Laurence nemohl popřít, že mu to je takto více po chuti, přestože trpěl nepříjemným pocitem, že se zpronevěřuje námořnictvu, když, byť třeba jen sám sobě, přiznává, že má nějakou chybu.
Namítat nemohl nic ani proti úrovni svých důstojníků, jak očekával; rozhodně nebyla horší, než na jakou byl zvyklý z minula. Polovina jeho střelců byli naprosto nezkušení křídlaři, kteří teprve zjišťovali, za který konec se puška drží; působili však velmi snaživě a rychle se zlepšovali: Collins byl sice zbrklý, ale měl dobré oko, a jestliže Donnellovi a Dunnovi pořád ještě činilo jisté obtíže najít cíl, uměli zase aspoň bleskově nabíjet. Jejich poručík Riggs měl poněkud nešťastnou povahu, byl prchlivý a vznětlivý, kvůli sebemenší chybičce hned hřímal; střílel výborně a své práci rozuměl, Laurence by ale přece jen raději viděl v čele svých mužů někoho vyrovnanějšího. Nemohl si ale vybírat podle vlastní vůle; Riggs byl služebně starší a ve službě se vyznamenal, místo si tedy alespoň zasloužil, čímž vynikal nad několika důstojníky, se kterými byl Laurence nucen sloužit u námořnictva.
Stálá letecká posádka, složená z vrchařů a spodařů majících za letu na starost Temerairovu výstroj, služebně starších důstojníků a hlídkařů, zatím ještě nebyla určena. Většina momentálně nepřidělených, služebně mladších důstojníků na základně měla nejprve dostat příležitost a sloužit v průběhu výcviku na Temerairovi v různých funkcích do chvíle, než bude stanoveno konečné obsazení; Celeritas vysvětlil, že to je běžný postup, který má zajistit, aby si letci vyzkoušeli létání na co největším počtu různých plemen, protože způsoby letu se výrazně liší podle druhu draka. Martin se za krátké zkušební doby velmi osvědčil a Laurence doufal, že se mu podaří dosáhnout toho, aby mladý křídlař získal v posádce trvalé místo; obdobně v jeho očích obstálo i několik dalších nadějných mladíků.
Jedinou skutečnou starost mu působila volba nadporučíka. První tři přidělení kandidáti ho zklamali: všichni sice splňovali dané předpoklady, žádný ale neoslňoval nadáním a Laurence si kvůli Temerairovi dával na výběru obzvláště záležet, třebaže kvůli sobě by tolik nevybíral. Co bylo ještě nepříjemnější, právě mu přidělili Granbyho, na kterého došla při střídání řada, a ačkoli nadporučík plnil své povinnosti bezchybně, ustavičně oslovoval Laurence "pane" a co chvíli dával provokativně najevo svou podřízenost; jeho jednání se ostře odlišovalo od chování ostatních důstojníků a vyvolávalo ve všech napětí. Laurence nemohl než s lítostí vzpomínat na Toma Rileyho.
Jinak byl ovšem spokojený, ačkoli se čím dál víc těšil, až už s nácvikem manévrování skončí; Celeritas naštěstí usoudil, že Temeraire a Maximus jsou téměř zralí na létání ve formaci. Zbývalo nacvičit jen několik posledních složitých manévrů, při kterých se létalo zcela hlavou dolů; oba draci je za jasného rána právě trénovali ve vzduchu, když Temeraire prohodil k Laurencovi: "Tamhle je Volly, letí k nám." Laurence zvedl hlavu a uviděl šedivou tečičku rychle se blížící k základně.
Volly slétl přímo do údolí a přistál na cvičišti, čímž se prohřešil proti řádu, který právě tohle v době výcviku zakazoval; kapitán James mu seskočil z hřbetu a spěchal za Celeritem. Temeraire puzený zvědavostí se obrátil břichem dolů a zastavil se ve vzduchu, aby se mohl dívat, tak, že celá posádka až na Laurence, který už byl na to zvyklý, ztratila rovnováhu; Maximus ještě chvíli letěl, až postřehl, že je sám, načež se obrátil a vzdor Berkleyho důrazně nesouhlasnému křiku zamířil zpět.
"Co myslíš, že se asi děje?" zabručel Maximus svým hlubokým hlasem; na jednom místě se neudržel, a tak mu nezbývalo než kroužit kolem dokola.
"Heleďse, ty trumpeto přerostlá, jestli se tě to týká, tak se to včas dozvíš," odbyl ho Berkley. "Budete pokračovat v manévrech?"
"Já nevím; možná bychom se mohli zeptat Vollyho," ozval se Temeraire. "Nemá smysl dál cvičit manévry, už to

všechno stejně umíme," dodal. Řekl to tak umíněně, že to Laurence zaskočilo; zamračeně se předklonil, než se ale zmohl na slovo, Celeritas je naléhavě volal k sobě.
"Nad Severním mořem u Aberdeenu se strhla letecká bitva," vychrlil na ně bez úvodu, sotva stačili přistát. "Několik draků ze základny u Edinburghu zareagovalo na nouzové signály vysílané z města; francouzský útok se jim sice podařilo odrazit, Victoriatus ale utrpěl zranění. Velice zeslábl a sotva se drží ve vzduchu: vy dva jste dost statní na to, abyste mu posloužili jako opora a dopravili ho rychleji do bezpečí. Volatilus a kapitán James vás povedou; hned vyrazte."
Volly vystřelil jako šíp a řítil se závratnou rychlostí: nechal je daleko za sebou a letěl tak, že se jim skoro ztrácel z dohledu. Maximus ovšem nestačil ani Temerairovi, a tak se pomocí praporků a kvapného pokřikování hlásnými trubkami Berkley s Laurencem dohodli, že Temeraire poletí napřed a jeho posádka bude pravidelnými světelnými signály ukazovat Maximovi směr.
Když se domluvili, Temeraire přidal a pustil se sám vpřed; Laurencovi se zdálo, že se žene až příliš rychle. Neměli před sebou velkou dálku; do Aberdeenu to bylo nějakých sto dvacet mil a druzí draci jim letěli vstříc, takže vzdálenost zkracovali. Přesto ale museli uletět totéž ještě jednou s Victoriatem, a i když měli letět nad pevninou, a nikoli nad mořem, nemohli s raněným drakem přistát a odpočinout si: už by pak znovu nevzlétl. Bylo tedy nutné trochu zmírnit tempo.
Laurence se zadíval na chronometr připnutý k Temerairově postroji, čekal, až se minutová ručička posune, a počítal mávnutí křídel. Naměřil pětadvacet uzlů: letěli moc rychle. "Uber prosím tě, Temeraire," zavolal. "Ještě nás toho čeká hodně."
"Nejsem vůbec unavený," odpověděl Temeraire, přesto ale zvolnil; Laurence teď naměřil patnáct uzlů: to bylo slušné tempo, které Temeraire navíc dokázal držet takřka donekonečna.
"Ať se ke mně dostaví pan Granby," nařídil Laurence; zakrátko už k Laurencovu místu za Temerairovým krkem šplhal nadporučík a při lezení rychle přepínal karabiny. "Jak rychle podle vašeho odhadu ten zraněný drak letí?"
Granby ho tentokrát neodbyl chladně strojenou odpovědí, ale zamyslel se; všichni letci ihned velmi zvážněli, jakmile se doslechli o raněném drakovi. "Victoriatus je parnasan," prohlásil uvážlivě. "Velká střední váha, těžší než sekáč. V Edinburghu nemají draky těžké váhy, takže ti, co ho doprovázejí, musejí být střední váhy; rychleji než dvanáct mil za hodinu určitě neletí."
Laurence v duchu přepočítal uzly a míle a kývl; Temeraire letěl téměř dvakrát tak rychle. Uvážila-li se rychlost, se kterou Volly přinesl zprávu, zbývaly jim zhruba tři hodiny do chvíle, než bude zapotřebí rozhlížet se po dracích letících jim vstříc. "Dobrá. Zatím tedy můžeme využít času; ať si vrchaři a spodaři cvičně vymění místa a pak můžeme vyzkoušet i nějakou střelbu."
Sám měl v duši vcelku klid, cítil ale Temerairovo rozčilení projevující se nepatrným cukáním v drakově šíji; byl to koneckonců jeho vůbec první skutečný úkol. Laurence ho po cukajícím krku chlácholivě hladil. Přepnul si karabiny a otočil se, aby mohl sledovat manévry, které nařídil. Zatímco jeden vrchař sešplhával do řemení na drakově břiše, spodař vylézal po druhé straně na hřbet tak, že se vzájemně vyvažovali. Když se ten, který právě vyšplhal nahoru, zajistil karabinou, chopil se černobíle pruhované signální šňůry a o jeden díl ji povytáhl; šňůra vzápětí sjela do původní polohy, což značilo, že i muž dole se připnul. Všechno probíhalo hladce: Temeraire momentálně nesl po třech vrchařích a spodařích a výměna trvala všehovšudy necelých pět minut.
"Pane Allene," napomenul Laurence ostře jednoho hlídkaře: starší kadet, očekávající vbrzku povýšení na lezce, nedbal svých povinností a zevloval po ostatních. "Můžete mi říct, jak to právě vypadá nahoře na severozápadě? Ne, neotáčejte se a nedívejte se; musíte být schopen odpovědět hned, jak otázka zazní. Promluvím si s vaším školitelem; teď si hleďte práce."
Střelci zaujali svá místa a Laurence kývl na Granbyho, aby vydal rozkaz; vrchaři začali shazovat ploché keramické kotouče sloužící jako cíle a střelci se je po řadě snažili za letu zasáhnout ve vzduchu. Laurence je zamračeně sledoval.
"Pane Granby, pane Riggsi, napočítal jsem dvanáct zásahů z dvaceti; shodneme se? Nemusím doufám říkat, pánové, že takhle bychom proti francouzským střelcům neobstáli. Zkusíme to znovu a pomaleji, hlavní je přesnost, rychlost je až na druhém místě, pane Collinsi, tak prosím žádnou zbrklost."
Nechal je trénovat celou hodinu, pak řemeslníkům přikázal provést složité úpravy postroje pro let v bouři; nato sám slezl dolů a sledoval, jak tam muži vracejí postroj do původního stavu určeného pro let za klidného počasí. Stany s sebou neměli, takže jim nemohl nařídit, aby nastoupili na místa a veškerou výbavu strhli, při upravování řemenů si však vedli vcelku obstojně a Laurence soudil, že by se stejně dobře vypořádali i s dalším vybavením.
Temeraire se tu a tam ohlédl a rozzářenýma očima sledoval probíhající manévry; po většinu času se ale soustřeďoval na let, stoupal a klesal, aby zachytil vždy ten nejlepší vzdušný proud, hnal se vpřed mohutnými pevnými záběry křídel a každé mávnutí pečlivě dotáhl. Laurence položil dlaň na dlouhé provazce svalů Temerairova krku, pohybující se pod kůží hladce, jako by byly naolejované, a nebyl ani v pokušení rozptylovat ho hovorem; nebylo to potřeba. I beze slov věděl, že Temeraire zažívá stejné uspokojení jako on, že konečně mohou uplatnit společný výcvik. Laurence si do té chvíle ani plně neuvědomoval, jak v skrytu duše strádá tím, že z postavení činného důstojníka v jistém smyslu klesl na úroveň školáka; pocítil to až teď, kdy se opět dočkal aktivního nasazení.
Tři hodiny podle chronometru bezmála uplynuly a bylo na čase začít s přípravami na pomoc zraněnému drakovi; Maximus za nimi zhruba o půlhodiny zaostával, a Temeraire tedy měl Victoriata podpírat ve vzduchu sám, dokud je královský ryzák nedožene. "Pane Granby," promluvil Laurence, když se opět připoutal na svém obvyklém místě za drakovým krkem, "dejte vyklidit hřbet; kromě signalistů a předních hlídkařů ať se všichni přesunou dolů."
"Provedu, pane," kývl Granby a ihned se jal vydávat rozkazy. Laurence ho sledoval se smíšenými pocity zadostiučinění a roztrpčení. Poprvé za celý týden vykonával Granby své povinnosti, aniž přitom urputně dával najevo odpor, a Laurence lehko cítil výsledek: rychlost takřka každého úkonu se zvýšila, nespočetné množství drobných chyb

v upnutí postroje a rozmístění posádky, jeho nezkušenému oku dříve neviditelných, bylo napraveno, mezi muži zavládla uvolněnější nálada. Byla to celá řada drobností, kterými vynikající nadporučík dovede zpříjemnit posádce život, a Granby nyní prokázal, že jich je všech schopen, o to politováníhodněji však jeho dřívější chování působilo.
Volatilus se obrátil a doletěl k nim takřka vzápětí nato, co vyklidili hřbet; James s ním zamířil k Temerairovu boku a s dlaněmi stočenými do kornoutku kolem úst zavolal na Laurence: "Zahlédl jsem je dvě čárky severně a dvanáct stupňů dole; budete muset klesnout a nalétnout k nim zespodu, protože Victoriatus podle mě výš už nevylétne." Číslice ukazoval při řeči posunky.
"Dobře," odpověděl Laurence hlásnou trubkou a signalista současně na jeho příkaz mávl tutéž souhlasnou odpověď praporky; vzhledem k Temerairově vzrůstu se už k němu Volly nemohl přiblížit natolik, aby se kapitáni mohli s jistotou ústně dorozumět.
Temeraire na bleskový povel slétl střemhlav a Laurence velmi záhy spatřil na obzoru tečku rychle se zvětšující do podoby skupinky draků. Okamžitě poznal Victoriata, který byl o polovinu větší než dva žlutí sekáči držící ho s vypětím ve vzduchu. Posádka mu už sice rány obvázala, krev prosakující silnými vrstvami fáčů však odhalovala šrámy, které utržil v boji od nepřátelských draků. Parnasan sám měl neobyčejně velké paňáty zbrocené krví stejně jako tlamu. Menší dráčci pod ním byli očividně přetížení, na zraněném drakovi přitom neletěl nikdo s výjimkou kapitána a asi pětice či šestice mužů.
"Signalizujte záchranářům: připravit k odletu stranou," rozkázal Laurence; mladičký signalista zamával v rychlém sledu barevnými praporky a vzápětí obdržel souhlasnou odpověď. Temeraire zatím skupinku obletěl a zaujal řádné postavení: nacházel se za druhým dráčkem, těsně pod úrovní jeho těla.
"Připraven, Temeraire?" zavolal Laurence. Manévr trénovali při výcviku, zde ho bylo ale nesmírně obtížné provést: zraněný drak sotva máchal křídly a víčka se mu klížila bolestí a vysílením; vyčerpání zjevně zmáhalo i draky, kteří ho podpírali. Bylo třeba, aby se plynule vzdálili a Temeraire bleskově nalétl místo nich, aniž přitom Victoriatus začal padat, protože by ho už nebylo možné ve vzduchu zastavit.
"Ano; musíme rychle, už melou z posledního," řekl Temeraire otáčející se dozadu. Svaly se mu úporně napínaly, podařilo se mu vyrovnat s dráčky tempo a dál čekat nemělo smysl.
"Signalizujte: výměna pozice vedoucího draka," rozkázal Laurence. Zamávaly praporky; dostavil se souhlas. Na obou stranách pak vpředu na dráčcích vylétly červené praporky, které záhy nahradily zelené.
Zadní dráček klesl a kvapem odlétl stranou souběžně s tím, jak Temeraire vyrazil. Přední dráček se ale rozlétl příliš pomalu, křídla mu trhaně vázla, a jak slétal níž, aby uvolnil místo, Victoriatus se začal nachylovat dopředu. "Dolů, sakra, dolů!" řval Laurence z plných plic; dráčkův ocas švihal nebezpečně blízko Temerairovy hlavy a oni nemohli nalétnout k Victoriatovi.
Sekáč manévr vzdal, složil křídla a odpadl jako kámen. "Temeraire, musíš ho trochu nadnést, aby ses posunul dopředu," křičel Laurence naléhající na drakův krk; Victoriatus dosedl Temerairovi zadkem na plece, a nikoli na hřbet, tak, že jeho mohutné břicho, držené z posledních sil, čnělo necelý metr nad Temerairovou hlavou. Temeraire zakýval hlavou na znamení, že slyšel a rozumí; rychle šikmo vzlétl, trhem si posunul sklouzávajícího Victoriata z plecí na hřbet a prudce sklapl křídla. Propadl se vzduchem, až Laurencovi vlétl žaludek do krku, a znovu rozepjal křídla. Jediným mocným máchnutím zaujal správnou polohu a Victoriatus mu opět ztěžka dolehl na hřbet.
Laurence na okamžik zaplavila úleva; vtom Temeraire zařval bolestí. Laurence se obrátil a s hrůzou uviděl, že se Victoriatus ve zmatku a mukách drápe po Temerairovi a že mu obrovskými paňáty podrásal plece a bok. Shora k němu dolehl zdušený křik druhého kapitána; Victoriatus přestal, ale Temeraire už krvácel a potrhané řemeny postroje vlály ve větru.
Rychle ztráceli výšku; Temeraire, tížený Victoriatovou vahou, se ze všech sil snažil letět dál. Laurence zápolil s karabinami a křičel na signalistu, aby upozornil muže dole. Hoch slezl kus po nákrčním řemeni a divoce přitom mával bíločerveným praporkem; Laurence ve chvíli s ulehčením zahlédl Granbyho šplhajícího spolu se dvěma dalšími muži k poraněným místům; sám by se k nim tak rychle nedostal. Zatímco mu ovazovali rány, zadrhávajícím hlasem křičel na Temeraira konejšivá slova; Temeraire se neotočil a neodpověděl, aby se zbytečně nevysiloval, jen dál statečně máchal křídly, přestože mu hlava klesala námahou.
"Nemá to hluboké," volal Granby ošetřující rány, Laurence si vydechl a mohl zase jasně uvažovat. Postroj klouzal Temerairovi po hřbetě; zpřetrhaná byla nejen značná část drobnějšího řemení, ale i hlavní plecní popruh držící pouze díky drátům, kterými byl protažen. Kůže ale kvapem povolovala a bylo jasné, že jakmile se přetrhne úplně, dráty nevydrží tíhu veškeré výstroje a mužů nesených dole.
"Vy všichni, sundejte si úvazky a podejte mi je sem," rozkázal Laurence signalistovi a hlídkařům; krom této trojice už s ním nahoře nikdo nebyl. "Pořádně se chyťte hlavního postroje a podvlékněte pod něj ruce nebo nohy." Úvazky byly důkladně šité ze silné kůže a dobře naolejované; ocelové karabiny na nich sice nebyly tak silné jako na drakově postroji, ale téměř se jim vyrovnaly.
Laurence si přehodil tři úvazky přes rameno a šplhal po hřbetním popruhu k širší části plecí. Granby se dvěma křídlaři stále ještě obvazovali Temerairův zraněný bok; udiveně po něm loupli očima a Laurence si uvědomil, že skoro přeťatý plecní popruh nevidí: zakrývala jim ho Temerairova přední noha. Tak či onak nebyl čas volat je na pomoc; popruh se rychle trhal.
Nemohl se k řemeni přiblížit normálně; kdyby svou vahou zatížil kterýkoli kroužek na plecním popruhu, řemen by najisto nevydržel. Přes odpor burácejícího větru se snažil postupovat co nejrychleji; karabinami sepnul dva úvazky k sobě a provlékl je kolem hřbetního popruhu. "Temeraire, snaž se letět co nejvíc rovně," křikl; chytil se konců sepnutých úvazků, odepnul si vlastní karabiny a opatrně slezl drakovi na plec, jištěný pouze vlastní rukou svírající kůži úvazku.

Granby na něj cosi volal; vítr mu bral slova z úst a Laurence mu nerozuměl. Upíral oči na řemeny; zem pod nimi zářila svěží zelení časného jara a zvláštním venkovským poklidem: letěli tak nízko, že rozeznával bílé tečky ovcí. Už byl na dosah; lehce se chvějící rukou připnul první karabinu třetího, volného, úvazku ke kroužku těsně nad roztrženým místem a druhou zacvakl do kroužku hned pod ním. Táhl za řemeny tak silně, jak jen se odvážil; paže ho bolely a třásly se jako v horečce. Kousek po kousku úvazek stahoval, až rozpětí mezi karabinami konečně dosáhlo délky natržené části popruhu a tah se velkou měrou přenesl na něj: kůže se přestala trhat.
Zvedl hlavu; Granby pomalu slézal k němu a přepínal si přitom karabiny. Když se teď podařilo postroj upevnit, zátěž nepředstavovala bezprostřední nebezpečí, a Laurence na něj proto nemával, aby dál nelezl, jen křikl: "Zavolejte pana Fellowese," mistra postrojáře, a ukázal na porušené místo. Když Granby přelezl přední nohu, vytřeštil na roztržený řemen oči.
Jak se Granby otočil, aby mávl dolů pro pomoc, do obličeje mu zprudka zasvítilo slunce; Victoriatus nad nimi se třásl, křídla mu křečovitě škubala a hruď se mu ztěžka svezla na Temerairův hřbet. Temeraire ve vzduchu zakolísal, plec mu pod náporem klesla a Laurence sjížděl po spojených řemenech výstroje, zvlhlými dlaněmi se mu nedařilo popruh pořádně uchopit. Zelený svět dole se s ním točil, zpocené klouzající ruce mu umdlévaly, stisk povoloval.
"Laurenci, vydrž!" vykřikl Temeraire s hlavou obrácenou k němu; pohyb svalů a kloubů křídel prozrazoval, že se chystá Laurence v pádu zachytit.
"Nesmíš ho nechat spadnout," křičel zděšeně Laurence; Temeraire by ho mohl chytit v letu jedině tak, že by shodil Victoriata, který by se pádem najisto zabil. "To nesmíš, Temeraire!"
"Laurenci!" vykřikl znovu Temeraire roztahující paňáty; zmučeně třeštil oči a prudce vrtěl hlavou na znamení nesouhlasu. Laurence na něm viděl, že nehodlá poslechnout. S vypětím se chápal kožených popruhů a pokoušel se po nich vysoukat; kdyby se zřítil, přišel by o život nejen on sám, ale i zraněný drak a celá posádka na jeho hřbetě.
Náhle se u něj zjevil Granby a oběma rukama sevřel Laurencův úvazek. "Připněte se ke mně," křikl. Laurence ihned pochopil, co zamýšlí. Jednou rukou se dál přidržoval spojených úvazků, druhou připnul volné karabiny ke kroužkům Granbyho úvazku a pak se chytil za Granbyho náprsní popruhy. To už se obou chopili křídlaři a silné ruce táhly Laurence s Granbym zpět na drakův postroj a držely Laurence, dokud si znovu nepřepnul karabiny na pořádné kroužky.
Sotva dechu popadal, přesto ale sáhl po hlásné trubce a neprodleně oznámil: "Všechno v pořádku." Skoro ho nebylo slyšet, zhluboka se tedy nadechl a zavolal ještě jednou, už jasnějším hlasem: "Jsem tady, Temeraire, leť dál." Napjaté svaly pod ním zvolna povolovaly, Temeraire opět vylétl vzhůru a zčásti nabral ztracenou výšku. Celé to trvalo možná čtvrt hodiny, Laurence se ale třásl, jako by na palubě přestál třídenní bouři, a srdce mu prudce bušilo.
Granby a křídlaři nevypadali o nic klidněji. "Skvělý výkon, pánové," vyslovil jim Laurence uznání, jakmile nabyl jistoty, že se mu nezadrhne hlas. "Udělejme teď panu Fellowesovi místo na práci. Pane Granby, buďte tak laskav a pošlete někoho ke kapitánovi Victoriata, aby se zeptal, jak můžeme pomoci; musíme podniknout veškerá opatření, aby už nic dalšího neztropil."
Chvíli na něj zírali; první se vzpamatoval Granby a jal se vydávat rozkazy. Než Laurence velice opatrně doputoval zpět na své místo za Temerairovým krkem, křídlaři už Victoriatovi ovinovali paňáty obvazy, aby napříště nemohl Temeraira podrápat, a v dáli se vynořil Maximus chvátající jim na pomoc.
* * *
Dál už let probíhal vcelku normálně, pokud lze za normální považovat vypětí spojené s nadnášením draka ztrácejícího takřka vědomí. Jakmile s Victoriatem bezpečně přistáli na nádvoří, přispěchali ranhojiči, aby jeho i Temeraira ošetřili; k Laurencově nesmírné úlevě se skutečně potvrdilo, že jde o čistě povrchová zranění. Rány jim vyčistili, prohlédli, prohlásili za lehké a volně překryli plátnem, aby porušenou kůži uchránili před podrážděním; nato Temeraira propustili a Laurencovi řekli, že ho má týden nechat spát a jíst po libosti.
Nebyl to sice právě nejpříjemnější způsob, jak si pomoci k volnu, ale oddych byl rozhodně nadmíru vítaný. Laurence okamžitě odvedl Temeraira na palouk poblíž základny; nechtěl, aby se vysiloval dalším letem. Palouk ležel sice na kopci, byl však poměrně rovný a porostlý hebkou zelenou trávou; obrácený byl k jihu, takže na něj skoro celý den svítilo slunce. Laurence se natáhl Temerairovi na hřejivý hřbet a oba tam od odpoledne spali až do druhého dne, kdy je po poledni probudil hlad.
"Už je mi mnohem lépe; určitě už bych mohl normálně lovit," prohlásil Temeraire; Laurence o tom nechtěl ani slyšet. Došel raději do dílen a svolal pozemní posádku. Muži zakrátko vyhnali z ohrad stádečko dobytčat a porazili je; Temeraire slupl všechno do posledního sousta a znovu usnul.
Laurence trochu ostýchavě požádal Hollina, aby mu po sloužících nechal poslat jídlo; příčilo se mu dělat si z něj takto sluhu, zdráhal se ale opustit Temeraira. Hollin se v nejmenším neurazil, vrátil se však v doprovodu nadporučíka Granbyho, Riggse a ještě několika poručíků.
"Měl byste si dojít sníst něco teplého, vykoupat se a vyspat se ve své posteli," řekl Granby tiše, když předtím ostatním naznačil, aby poodešli stranou. "Jste celý od krve a ještě není takové teplo, abyste mohl spát venku a neriskovat přitom zdraví. Já a ostatní se budeme u Temeraira střídat; kdyby se náhodou probudil nebo nastala jiná změna, ihned vás dáme zavolat."
Laurence zamžikal a podíval se na sebe; vůbec si nevšiml, že má šaty zacákané zčernalou dračí krví. Přejel si rukou po neoholené tváři; musel na něj být hrozný pohled. Zvedl hlavu k Temerairovi; drak nevěděl o světě, bručel ze spaní, boky se mu zvedaly a klesaly. "Máte pravdu," řekl. "Dobrá tedy; a děkuji vám," dodal ještě.
Granby kývl; Laurence se ještě naposledy podíval na spícího Temeraira a vydal se na hrad. Teď, když to vnímal, mu špína a pot na kůži vadily; přepych denního koupání ho zhýčkal. V pokoji se zastavil, jen aby vyměnil zamazané šaty za čisté, a zamířil rovnou do lázní.

Bylo krátce po večeři a řada důstojníků se v tuto dobu chodila pravidelně koupat; když se Laurence rychle smočil v bazénu, zjistil, že v parní lázni je hlava na hlavě. Jakmile ale vstoupil, několik kolegů mu udělalo místo, které s povděkem přijal, a než se uložil, odpověděl na pozdrav všem, kdo na něj v místnosti kývali. Zmáhala ho taková únava, že si teprve poté, co v horké páře blaženě zavřel oči, uvědomil, jak neobvyklá a významná jejich pozornost je; překvapením si málem zase sedl.
"Pěkný výkon, moc pěkný, kapitáne," chválil ho pak večer Celeritas, když se přišel opožděně hlásit. "Ne, nemusíte se omlouvat za zpoždění. Nadporučík Granby už mi podal předběžnou zprávu a z hlášení kapitána Berkleyho vím o tom, co se stalo, dost. Má pro nás větší význam, když kapitán dbá víc o draka než o úřední formality. Temerairovi se doufám daří dobře?"
"Daří, pane, díky," odpověděl Laurence s úlevou. "Podle ranhojičů není důvod se znepokojovat a on sám říká, že mu vcelku nic nechybí. Máte pro mě nějaké úkoly po dobu jeho zotavování?"
"Nic než to ho zabavit, což vás nejspíš vytíží dostatečně," poznamenal Celeritas s chrochtavým zafuněním, které u něj platilo za smích. "Nu ale jeden úkol bych pro vás přece jen měl. Jakmile Temeraire nabere síly, hned se vy a Maximus zařadíte do Lilyiny formace. Z války zatím docházejí samé špatné zprávy a ta poslední je vůbec nejhorší: Villeneuvovi a jeho loďstvu se podařilo odplout od Toulonu, odpoutali pozornost leteckým útokem na Nelsonovu flotilu; nemáme tušení, kde teď jsou. Za těchto okolností a vzhledem k tomuto promeškanému týdnu nemůžeme již déle čekat. Je proto na čase určit vaši leteckou posádku a já bych rád znal vaše přání. Popřemýšlejte o mužích, kteří u vás v uplynulých týdnech sloužili, a zítra to spolu probereme."
Laurence se nato v hlubokém zamyšlení pomalu vracel k palouku. Na pozemní posádce si vyprosil stan a nesl si i deku; říkal si, že když si ho vedle Temeraira postaví, bude mu v něm docela dobře, a bylo mu milejší nocovat takto než trávit celou noc někde jinde. Když dorazil na místo, Temeraire stále ještě pokojně oddychoval a kůži kolem obvazů měl na dotek normálně teplou.
Když se o tom Laurence s úlevou přesvědčil, řekl: "Můžete prosím na okamžik, pane Granby?" a odvedl nadporučíka kousek stranou. "Celeritas mne požádal, abych navrhl členy posádky," sdělil mu s pohledem upřeným do jeho očí; mladík zrudl a sklopil zraky. Laurence pokračoval: "Nemíním vás uvést do situace, kdy byste musel místo odmítnout; nevím, co to značí u letectva, ale u námořnictva byste si tím výrazně uškodil. Máte-li sebemenší námitku, řekněte ji; tím bude celá záležitost skončena."
"Pane," začal Granby a vzápětí se zahanbeným výrazem zmlkl: tím slovem už přece tolikrát zastíral drzost. Zvolil tedy jinou cestu: "Kapitáne, jsem si dobře vědom, že jsem si svým jednáním takový zájem pramálo zasloužil; mohu říct jen to, že jste-li ochoten mé dřívější chování přehlédnout, byl bych za tu příležitost velmi vděčen." To vyjádření působilo z jeho úst poněkud šroubovaně, jako by si řeč předem nacvičoval.
Laurence spokojeně přikývl; Granby zvítězil v jeho rozhodování jen velmi těsně; kdyby nešlo o Temeraira, asi by se takto nevydával všanc muži, který mu projevoval takovou neúctu, byť se nedávno vyznamenal hrdinstvím. Granby ale mezi ostatními vynikal tak jednoznačně, že se Laurence rozhodl to nebezpečí podstoupit. Odpověď ho velmi potěšila; zaznívala z ní upřímnost i úcta, třeba neobratně podaná. "Dobrá," řekl prostě.
Vykročili nazpět, když Granby znenadání vyhrkl: "Vem to ďas, možná to nedokážu pořádně vyjádřit, ale nemůžu to nechat jen tak: musím vám říct, jak moc mě to mrzí. Vím, že jsem se choval jako křupan."
Jeho přímost Laurence překvapila, nikoli však nemile; nikdy by neodmítl omluvu vyřčenou s tak procítěnou opravdovostí, jaká tryskala z Granbyho hlasu. "Vaši omluvu milerád přijímám," řekl tiše, ale s nelíčenou vřelostí. "Z mé strany je vše zapomenuto, to vás ujišťuji, a doufám, že nadále nás budou pojit lepší vztahy než doposud."
Zastavili se a podali si ruce; v Granbyho tváři byla znát šťastná úleva, a když se ho Laurence nezávazně zeptal, jaké další členy by doporučoval, velmi nadšeně se rozpovídal, zatímco kráčeli zpět k Temerairovi.

Kapitola 8

Ještě než Temerairovi sundali obvazy, žadonil, jestli by se nemohl vykoupat; koncem týdne se rány pokryly strupy a začaly se zacelovat a ranhojiči koupel zdráhavě odsouhlasili. Laurence svolal kadety, které už považoval za vlastní, a vyšel na nádvoří, aby se vydal s Temerairem k jezeru; čekající drak rozprávěl s dlouhokřídlatkou, do jejíž formace se měl začlenit.
"Bolí to, když stříkáš kyselinu?" vyptával se Temeraire zvědavě. Laurence si všiml, že si Temeraire prohlíží dlouhokřídlatčiny čelisti, ze kterých po obou stranách vyrůstal kostní výčnělek s otvorem, z něhož tryskala kyselina.
"Ne, necítím to ani trochu," odpověděla Lily. "Kyselina vytryskne, jen když skláním hlavu, abych sama sebe nepostříkala; když letíme ve formaci, tak ale samozřejmě musíte všichni dávat pozor, aby vás proud nezasáhl."
Ohromná křídla měla složená na hřbetě a překrývající se průsvitně modré a oranžové záhyby splývaly v hněď, jen na bocích se jí jasně rýsovaly černobílé okraje. Duhovky očí s čárkovitými zornicemi, stejnými jako u Temeraira, oranžovožlutě svítily a kostní výrůstky čnící po obou stranách čelistí jí dodávaly vskutku divoký vzhled. Trpělivě ale držela, když po ní členové pozemní posádky lezli a s nesmírnou péčí drhli a cídili každičkou část postroje; kolem obcházela kapitánka Harcourtová a dohlížela na práci.
Když Laurence přicházel k Temerairovi, Lily se na něj zadívala; pohled jejích zneklidňujících očí působil zlověstně, přestože projevovala čistě jen zvědavost. "Vy jste Temerairův kapitán? Catherine, nezaletíme si k jezeru s nimi? Sice nevím, jestli půjdu do vody, ale ráda bych se dívala."
"K jezeru?" Návrh vytrhl kapitánku Harcourtovou z obhlížení postroje a ona s neskrývaným úžasem upřela na Laurence oči.
"Ano; Temeraire se letí vykoupat," řekl Laurence pevně. "Pane Holline, dejte nám prosím lehčí výstroj a upravte ji tak,

aby řemeny nezasahovaly do ran."
Hollin čistil Levitovi postroj; dráček se právě vrátil z krmení. "Poletíš taky?" zeptal se Levita. "Pokud ano, pane, pak možná nebude třeba Temeraira vůbec strojit?" otočil se k Laurencovi.
"To bych rád," vyhrkl Levitas s pohledem nadějně upřeným k Laurencovi, jako by prosil o dovolení.
"Děkuji, Levite," řekl Laurence na místo odpovědi. "Tím se to skvěle vyřeší; pánové, Levitas vás opět zanese k jezeru," oznámil kadetům; už dávno se vzdal snah změnit oslovení kvůli kadetce Rolandové; s naprostou přirozeností ho vztahovala i na sebe, a bylo tak snazší jednat s ní jako s ostatními. "Mám letět s nimi, Temeraire, nebo mě vezmeš na hřbet?"
"Samozřejmě tě vezmu," ujistil ho Temeraire.
Laurence přikývl. "Pane Holline, váží vás zde ještě nějaké povinnosti? Vaše pomoc by přišla velmi vhod a Levitas vás rozhodně unese, pokud já poletím na Temerairovi."
"Milerád, pane, nemám ale úvazek," přitakal hned Hollin a se zájmem si prohlížel Levita. "Ještě nikdy jsem na drakovi neseděl, tedy když nepočítám sezení při údržbě. Dám něco dohromady z náhradních dílů, když chvilenku počkáte."
Zatímco si Hollin sháněl výstroj, na nádvoří přistál Maximus, až se kolem roztřásla zem. "Tak hotovo?" zeptal se Temeraira s radostí v hlase; na hřbetě mu seděl Berkley s dvojicí křídlařů.
"Škemrá už tak dlouho, že jsem povolil," vysvětlil Berkley při pohledu na Laurencův pobavený, tázavý výraz. "Pěkná bláznivina, to vám řeknu, kdo to kdy slyšel, aby draci plavali; nesmysl nad nesmysly." Láskyplně plácl Maxima po pleci, čímž zvrátil význam svých slov.
"My letíme taky," hlásila Lily; zatímco se ostatní chystali společně vyrazit, tiše se domlouvala s kapitánkou Harcourtovou, kterou si nyní vysadila na hřbet. I Temeraire opatrně vyzvedl Laurence; vzdor jeho mohutným pařátům neměl Laurence sebemenší obavy. V objetí zahnutých dračích pařátů se cítil zcela bezpečně, jako by ho chránila kovová klec.
Když dolétli k jezeru, pouze Temeraire zamířil rovnou na hloubku a začal plavat. Maximus se váhavě brouzdal na mělčině a nepouštěl se dál, než stačil. Lily se dívala ze břehu, zkoušela čenichem vodu, namočit se ale neodvážila. Levitas po svém zvyku nejprve přešlapoval na souši, pak prudce vlétl do vody, s očima pevně zavřenýma divoce cákal a mrskal sebou, až se doplácal na hloubku, kde začal radostně hrabat vodu.
"Musíme tam skočit za nima?" zjišťoval jeden z Berkleyho křídlařů poplašeně.
"Ne, to nepadá v úvahu," upokojil ho Laurence. "Do jezera tečou tající sněhy z hor, ve chvíli bychom byli promodralí zimou. Při plavání se z nich ale smyje nejhorší špína a krev z krmení, a když se trochu vymáčí, zbytek se už vyčistí mnohem snáz."
"Aha," broukla Lily, když to vyslechla, a velice pomalu se sunula do vody.
"Určitě to na tebe není moc studené, zlatíčko?" volala na ni kapitánka. "Ještě jsem neslyšela, že by si nějaký drak uhnal nastuzení; to je asi vyloučeno, viďte?" obrátila se k Laurencovi a Berkleymu.
"Ale ne, studená voda je jenom probudí, pokud venku zrovna nemrzne, to jim nedělá dobře," vysvětlil Berkley a zahalekal na svého draka: "Maxime, ty bábovko jedna, tak už lez do vody, jestli ses rozhod, nebudu tu stát do soudnýho dne."
"Já se nebojím," ohradil se Maximus popuzeně a vrhl se do vody tak prudce, že se vzedmula mohutná vlna, která smetla Levita pod hladinu a přelila se přes Temeraira. Levitas se s prskáním vynořil, Temeraire zafrkal a zajel hlavou pod vodu, aby Maxima pocákal; v mžiku se mezi nimi rozpoutal mohutný boj, který jezero málem proměnil v Atlantik zmítaný mocnou vichřicí.
Levitas se vyškobrtal z jezera a pokropil při tom studenou sprchou všechny čekající letce. Hollin s kadety ho začali utírat a dráček si pochvaloval: "Plavání mě náramně baví; děkuju, že jste mě zase přibrali."
"Nevidím důvod, proč bys s námi nemohl létat, kdykoli budeš mít chuť," prohlásil Laurence a při tom sledoval, jak se Berkley a Harcourtová budou tvářit; ani jeden nevypadal, že by se nad tím sebeméně zamýšlel nebo to považoval za nemístné vměšování.
Lily se konečně osmělila a ponořila se natolik, nakolik jí to voda, která ji přirozeně nadnášela, dovolila. Udržovala si přitom patřičný odstup od šplouchající dvojice mladších draků a stranou hlavy si drhla kůži. Záhy po Levitovi vylezla také, stála víc o to se umýt než si zaplavat, a se slastným mručením ukazovala kapitánce a kadetům místa, kde ji mají důkladně vydrbat.
Maximus a Temeraire se posléze také vody nabažili a šli se utřít. Maximus si vyžádal veškeré úsilí Berkleyho i jeho dvou dospělých křídlařů. Laurence, sušící jemnou kůži na Temerairově obličeji, zatímco kadeti lezli drakovi po hřbetě, se neubránil úsměvu nad tím, jak Berkley bručí, že Maximus tolik narostl.
Na okamžik poodstoupil od práce, aby se pokochal pohledem: Temeraire nenuceně rozprávěl s druhými draky, oči mu zářily, hlava se hrdě vypínala, po nějakých pochybách o sobě samém nebylo ani stopy; ta podivně namíchaná společnost byla na hony vzdálená čemukoli, co kdy Laurence hledal, a přece ho ta přirozená družnost hřála. Uvědomoval si, že v novém prostředí obstál a že k témuž dopomohl i Temerairovi, a pociťoval hluboké zadostiučinění, že jim oběma vydobyl náležité místo.
* * *
Radost mu vydržela jen do návratu na hrad. Při kraji nádvoří stál Rankin ve večerním úboru a s velmi nápadným roztrpčením si klepal řemením úvazku ze strany o nohu; Levitas při přistávání poplašeně poskočil. "Jak to že si jen tak beze všeho odletíš?" obořil se na něj Rankin, než vůbec stačili Hollin a kadeti slézt. "Když nejsi na krmišti, máš být tady a čekat, rozuměl jsi? A vy tam, kdo vám dovolil na něm letět?"
"Levitas se laskavě uvolil je nést na mou žádost, kapitáne Rankine," vložil se do toho Laurence slézající z Temerairovy přední nohy; úmyslně volil ostrý tón, aby upoutal Rankinovu pozornost. "Letěli jsme pouze k jezeru; stačilo vyslat

signál a byli bychom se v mžiku vrátili."
"Nemám chuť běhat za signalistou, abych sehnal vlastního draka, kapitáne Laurenci; byl bych velmi vděčen, kdybyste si hleděl svého draka a starost o mého přenechal mně," odbyl ho Rankin s ledovým chladem. "Jsi asi mokrý, co?" osopil se na Levita.
"Ne ne; určitě jsem už skoro suchý, dlouho jsem se nekoupal, přísahám," říkal Levitas a ustrašeně se krčil.
"No doufejme," ucedil Rankin. "Dřepni si, hni sebou. A vy se k němu už neopovažujte přiblížit," utrhl se na kadety, když lezl na jejich místo, přičemž ramenem málem shodil Hollina.
Laurence sledoval, jak Levitas odlétá s Rankinem na hřbetě; Berkley i kapitánka Harcourtová mlčeli stejně jako draci. Lily zprudka otočila hlavu a rozzuřeně prskla; vystříklo jen pár kapek, které však se syčením vypálily v kameni hluboké černé jamky, z nichž stoupal dým.
"Lily!" okřikla ji kapitánka, v jejím hlase však zároveň zazněla úleva, že se ticho prolomilo. "Přines prosím tě olej na postroj, Pecku." přikázala muži z pozemní posádky, když slézala; hojně jím pak pokropila rozstříknutou kyselinu, až přestala dýmit. "Tak, zasypte to pískem, zítra už se to bude moct umýt."
Laurence byl za to drobné vytržení vděčný; neodvažoval se hned promluvit. Temeraire se o něj něžně třel a kadeti na něj upírali vylekané pohledy. "Vůbec jsem to neměl navrhovat, pane," ozval se Hollin. "Rozhodně se vám i panu kapitánovi Rankinovi omlouvám."
"Ani v nejmenším nemáte za co, pane Holline," odpověděl Laurence; slyšel svůj hlas, chladný a strohý, a aby vyznění svých slov zmírnil, hned dodal: "Naprosto ničím jste se neprovinil."
"Nevidím žádný důvod, proč bychom se neměli k Levitovi přibližovat," ozvala se tiše kadetka Rolandová.
Laurence s odpovědí ani chvilku nezaváhal; vlétla mu na jazyk zcela automaticky, se stejnou silou, s jakou v něm bouřil bezmocný hněv proti Rankinovi. "Protože vám to nařídil nadřazený důstojník, slečno Rolandová; není-li to pro vás dostatečný důvod, pak jste si vybrala špatné povolání," spustil na ni. "Ať už od vás víckrát nic podobného neslyším. Ihned odneste ty ručníky do prádelny. Omluvte mne prosím, pánové," obrátil se k ostatním. "Půjdu se před večeří projít."
Temeraire byl příliš velký na to, aby se za ním mohl šinout tak pomalu, letěl tedy napřed a počkal na něj na prvním palouku u cesty. Laurence původně toužil po samotě, s povděkem se však přivinul mezi drakovy přední tlapy, opřel se o jeho hřející tělo, naslouchal takřka melodickému tlukotu jeho srdce a pravidelně se vracející ozvěně dechu. Hněv pominul, zůstala trýzeň. Pálila ho zoufalá chuť vyzvat Rankina na souboj.
"Nevím, proč to Levitas trpí; i když je třeba malý, pořád je mnohem větší než Rankin," promluvil posléze Temeraire.
"A proč to snášíš ty, když po tobě chci, abys oblékl postroj nebo provedl nějaký nebezpečný manévr?" opáčil Laurence. "Je to jeho povinnost a je na to zvyklý. Od narození je veden k poslušnosti a podrobován takovému zacházení. Nejspíš ani nepomyslí na to, že by to mohlo být jinak."
"Vidí ale přece tebe a ostatní kapitány; s nikým jiným se takhle nezachází," namítl Temeraire. Zaťal drápy do země tak, že v ní vyryl brázdy. "Neposlouchám tě proto, že by to byl zvyk a já sám neuměl myslet; poslouchám tě proto, že si to zasloužíš. Nikdy by ses ke mně nechoval nepěkně, ani bys po mně bezdůvodně nežádal, abych udělal něco nebezpečného nebo nepříjemného."
"Ne, bezdůvodně ne," přisvědčil Laurence. "Máme ale těžkou službu, milý zlatý, a musíme ledasco vydržet." Zaváhal a pak jemně dodal: "Chtěl jsem si s tebou o tom promluvit, Temeraire: musíš mi slíbit, že v budoucnu nebudeš stavět můj život nad životy tolika druhých. Musíš přece chápat, že Victoriatus je pro letectvo mnohem potřebnější, než budu kdy já, i kdyby nebylo nutné brát ohled také na jeho posádku; neměl jsi vůbec uvažovat, že bys riskoval jejich životy, abys zachránil mě."
Temeraire se k němu těsněji přitulil. "Ne, Laurenci, něco takového ti nemůžu slíbit," prohlásil rázně. "Promiň, ale nebudu ti lhát: nemohl jsem tě nechat spadnout. Možná si ceníš jejich životů víc než svého; to já nemůžu, protože pro mě máš daleko větší cenu než ti všichni dohromady. V takovém případě tě neposlechnu, a co se povinnosti týče, čím více jí přicházím na kloub, tím méně se mi zamlouvá."
Laurence tak docela nevěděl, jak na to odpovědět; nemohl popřít, že ho dojalo, nakolik si ho Temeraire váží, zároveň ho však znepokojilo, jak jednoznačně se drak vyslovil, že se bude nebo nebude řídit rozkazy podle vlastního uvážení. Laurence jeho úsudku velmi důvěřoval, opět ale cítil, že se mu nepodařilo Temeraira poučit o významu kázně a povinnosti. "Mrzí mě, že ti to nedovedu pořádně vysvětlit," řekl s lehkou beznadějí v hlase. "Třeba se mi na to téma povede najít nějaké knihy."
"Třeba," odpověděl Temeraire, výjimečně nejevící chuť si něco přečíst. "Nemyslím si, že by mě něco přimělo, abych se choval jinak. Vůbec nejradši bych ale byl, kdybych se tomu napříště mohl vyhnout. Byla to strašlivá hrůza a já se děsil, že se mi tě nepodaří zachytit."
Tomu už se Laurence mohl usmát. "Aspoň že v tom se shodujeme; slibuju ti, že udělám všechno pro to, aby se to víckrát neopakovalo."
* * *
Na druhý den ráno pro něj přiběhla kadetka Rolandová; Laurence opět nocoval ve stanu vedle Temeraira. "Volá vás Celeritas, pane," oznámila mu, a když si Laurence uvázal nákrčník a upravil kabát, vykročila po jeho boku zpátky ke hradu. Temeraire sotva nadzdvihl víčko, ospale zamručel na rozloučenou a hned zase usnul. Kadetka se cestou osmělila: "Ještě se na mě zlobíte, kapitáne?"
"Cože?" vyhrkl bezmyšlenkovitě; pak se upamatoval a odpověděl: "Ne, Rolandová; nezlobím se na tebe. Přece, jak doufám, chápeš, proč byla tvá slova nepatřičná."
"Ano," hlesla a on shovívavě přeslechl lehce pochybovačný tón. "S Levitem jsem nemluvila, nemohla jsem si ale nevšimnout, že dnes moc dobře nevypadá."

Když procházeli nádvořím, Laurence k němu zalétl pohledem; winchester se choulil v nejzazším rohu, daleko od ostatních draků, a navzdory časné ranní hodině místo spaní tupě zíral do země. Laurence odvrátil oči; nedalo se nic dělat.
"Můžeš jít, Rolandová," propustil ji Celeritas, když mu přivedla Laurence. "Omlouvám se, kapitáne, že jsem vás povolal tak brzy po ránu; zotavil už se Temeraire natolik, aby mohl pokračovat ve výcviku, co myslíte?"
"Věřím že ano, pane; velmi rychle nabírá síly a včera bez obtíží dolétl k jezeru i zpět," sdělil mu Laurence.
"Dobrá, dobrá." Celeritas se odmlčel a pak si povzdechl. "Jsem nucen vám přikázat, kapitáne, abyste nadále nezasahoval do péče o Levita."
Laurence cítil, jak mu horce rudnou tváře. Rankin si tedy na něj stěžoval. Přitom ale nic jiného nezasloužil; nikdy by přece nestrpěl, aby se někdo vměšoval do toho, jak řídí loď, nebo jak se stará o Temeraira. Pochybil, ať už si to ospravedlňoval jakkoli, a vztek rychle zadusilo zahanbení. "Omlouvám se, pane, že jste mi to byl přinucen vytknout; ujišťuji vás, že taková nutnost už víckrát nenastane."
Celeritas zafuněl; přednesl výtku a dál už se zjevně nesnažil v napomínání pokračovat. "Žádné ujištění nechci; v mých očích byste klesl, kdybyste je mínil skutečně vážně," pravil. "Je to nadmíru k politování a já nesu vinu stejně jako kdokoli jiný. Když jsem to s ním já sám nevydržel, letecké velitelství usoudilo, že by mohl posloužit jak kurýr, a přidělilo mu winchestera; z úcty k jeho dědovi jsem proti němu nedokázal nic namítnout, i když jsem věděl svoje."
Laurencovi se sice ulevilo, že Celeritas pokárání zmírnil, přesto ho ale zajímalo, co mínil poznámkou, že to s ním nevydržel; letecké velitelství by přece dozajista nepřidělilo muže Rankinova druhu drakovi tak výjimečného významu, jako byl velitel výcviku. "Znal jste jeho děda dobře?" popustil zvědavosti uzdu váhavým dotazem.
"To byl můj první jezdec; po něm nastoupil jeho syn," odpověděl Celeritas stroze a odvrátil pohled stranou; hlavu mu klesla. Po chvilce se vzpamatoval a dodal: "Vkládal jsem do toho hocha naději, jeho matka si však prosadila, že se nebude vychovávat zde, a jeho rodina mu vštípila podivné představy; nikdy se neměl stát letcem, a už vůbec ne kapitánem. Teď jím ale je, a dokud ho Levitas bude poslouchat, tak jím i zůstane. Nemohu dopustit, abyste se mezi ně vměšoval. Dovedete si představit, co by to znamenalo, kdybychom trpěli, aby důstojníci zasahovali do péče o draky druhých: nadporučíci bažící po tom stát se kapitány by sotva odolali pokušení získat si přízeň kteréhokoli draka, který se právě nevznáší na vrcholu blaha, a zavládl by chaos."
Laurence sklonil hlavu. "Chápu to velmi dobře, pane."
"Tak či onak vás zaměstnám naléhavějšími úkoly, protože dnes začnete se začleňováním do Lilyiny formace," oznámil Celeritas. "Dojděte prosím pro Temeraira; ostatní se dostaví co nevidět."
Cestou zpátky Laurence přemýšlel. Samozřejmě věděl, že draci větších plemen své jezdce přežívají, pokud společně nezahynou v boji; už ale nepomyslel na to, že se draci takto ocitají bez jezdce, ani na to, jak letecké velitelství situaci řeší. Bylo pochopitelně v nejlepším zájmu Británie, aby drak sloužil dál pod vedením nového jezdce, zároveň se však neubránil dojmu, že i drakovi samotnému prospívalo víc, když měl čím zaměstnat myšlenky a neobíral se smutkem, jaký zjevně stále ještě trápil Celerita.
Když Laurence dorazil opět na palouk, starostlivě se zadíval na spícího Temeraira. Přirozeně je čekalo ještě mnoho společných let a vrtkavé válečné štěstí mohlo veškeré takové otázky snadno zvrátit v plané úvahy, za Temerairovo budoucí blaho však nesl odpovědnost on, jemu připadal závazek větší, než by byl býval jakýkoli majetek, a uvědomoval si, že zakrátko bude muset zvážit kroky, jimiž mu dostojí. Jeho místo by třeba mohl převzít vhodně vybraný nadporučík; tak či onak hodlal Temeraira se zvoleným řešením v průběhu nejbližších několika let seznámit.
"Temeraire," zavolal a pohladil draka po nose; Temeraire otevřel oči a tiše zabručel.
"Já nespím; dneska už zase létáme?" zeptal se, přičemž zazíval na celou oblohu a zlehka zaškubal křídly.
"Už je to tak, můj milý," přisvědčil Laurence. "Pojď, musíme tě zase ustrojit; pan Hollin ti už jistě nachystal postroj."
* * *
Formace zpravidla létala ve tvaru klínu tak, že nejvíc ze všeho připomínala hejno táhnoucích husí. Místo na špici patřilo Lily, klíčové boční pozice zaujímali žlutí sekáči Messoria a Immortalis, chránící ji svými těly před útoky zblízka, a vzadu útvar uzavírali menší, ale mrštnější Dulcia, sivá ryzačka, a Pascalův modrák jménem Nitidus. Všichni byli plně vyvinutí a s výjimkou Lily měli bojové zkušenosti; do této důležité formace byli speciálně vybráni jako opora mladé a nezkušené dlouhokřídlatky a jejich kapitáni i posádky byli právem hrdi na jejich schopnosti.
Laurence nyní děkoval za nekonečnou dřinu a cvičení uplynulého půldruhého měsíce; kdyby manévry, které takovou dobu trénovali, nepřešly Temerairovi a Maximovi do krve, nebyli by se nikdy vyrovnali akrobatické obratnosti a lehkosti zkušenějších kolegů. Dvěma větším drakům byla přidělena místa v řadě za Lily tak, že doplnili formaci do trojúhelníku. V boji bylo jejich úkolem odrážet veškeré snahy o rozbití formace, bránit ji proti útokům jiných bojových draků těžké váhy a nést velké náklady bomb, které měly jejich posádky svrhávat na cíle už oslabené Lilyinou kyselinou.
Laurence velmi těšilo, že draci z formace plně přijali Temeraira mezi sebe, přestože nikomu z těch starších po cvičení nezbývaly síly na nějaké velké dovádění. Ve vzácných hodinách volna si povětšinou jen tak hověli a se shovívavým pobavením sledovali, jak Temeraire, Lily a Maximus rozprávějí a sem tam si i zalétnou zahrát ve vzduchu na honěnou. I sám Laurence se nyní cítil mezi letci daleko vítanější a shledal, že se bezděky přizpůsobil uvolněnosti jejich vztahů: když v rozmluvě po výcviku poprvé oslovil kapitánku Harcourtovou pouze příjmením, uvědomil si to až poté, co to vyřkl.
Kapitáni a nadporučíci obvykle probírali strategii a taktiku při večeři či v pozdních hodinách, kdy draci už spali. Laurence se v těchto rozpravách zřídkakdy ptali na názor, on si z toho ale nic moc nedělal: rychle sice pronikal do základů leteckého boje, i nadále se však v tomto oboru považoval za nováčka a sotva mohl letcům zazlívat, že ho vnímají právě tak. S výjimkou chvil, kdy mohl přispět sdělením o konkrétních Temerairových schopnostech, setrvával

v mlčení a nijak se nesnažil do hovoru vměšovat, spíše poslouchal, aby něco pochytil.
Reč se ovšem tu a tam stočila i na obecnější téma války; vzhledem k zapadlosti končin, ve kterých se nacházeli, dostávali informace s několikatýdenním zpožděním a těžko se bránili spekulacím. Laurence jednou přišel právě v okamžiku, kdy Sutton říkal: "Hrom aby do toho, ta zatracená francouzská flotila může číhat kdekoli." Sutton, Messoriin kapitán, z nich byl služebně nejstarší, bojoval ve čtyřech válkách a poněkud tíhl k pesimismu a jadrnému vyjadřování. "Foukli od Toulonu a teď už si to třeba valej přes Kanál, co my sakra víme; vůbec bych se nedivil, kdyby se ti darebáci ráno zjevili za humny."
Laurence to sotva mohl nechat bez komentáře. "Ujišťuji vás, že se mýlíte," řekl, když si sedal. "Villeneuve se se svou flotilou ztratil od Toulonu, to ano, ale žádnou zásadní akci nepodniká, prostě utíká: Nelson ho celou dobu vytrvale pronásleduje."
"Copak, donesly se vám nějaké zprávy, Laurenci?" zajímal se Chenery, Dulciin kapitán, který vzhlédl od karet; spolu s Littlem, kapitánem Immortala, hráli nesoustředěně jedenadvacet.
"Ano, došly mi nějaké dopisy; jeden i od kapitána Rileyho z Reliantu," odpověděl Laurence. "Plaví se v Nelsonově flotile: ženou se za Villeneuvem přes Atlantik, a jak píše, lord Nelson doufá, že se jim podaří Francouze dostihnout v Západní Indii."
"A my tu zatím nemáme nejmenší tušení, co se děje!" řekl Chenery. "Probůh, přineste to sem a přečtěte nám to; to od vás není zrovna hezké, že si to všechno necháváte pro sebe, když my vůbec nic nevíme."
Promlouvala z něj příliš velká dychtivost na to, aby se Laurence urazil; obdobné přání projevili i ostatní kapitáni, a tak vyslal sluhu, aby z jeho pokoje donesl skrovnou kupičku dopisů, jež obdržel od svých bývalých kolegů, kteří znali jeho novou adresu. Byl nucen vynechat několik částí, ve kterých pisatelé vyjadřovali politování nad změnou jeho působiště, podařilo se mu je však vypustit vcelku elegantně a přítomní dychtivě vyslechli každou novinku.
"Villeneuve teda má sedmnáct lodí oproti Nelsonovým dvanácti?" ozval se Sutton. "Co má pak za smysl se za tím holomkem honit? Co když se otočí? Když si to takhle Nelson frčí přes Atlantik, nemůže počítat s letectvem; žádná transportní loď mu nestačí a v Západní Indii draky rozmístěné nemáme."
"Troufám si tvrdit, že by ho flotila přemohla i s menším počtem lodí," namítl Laurence s vervou. "Jen si vzpomeňte na Nil, pane, a předtím na bitvu u mysu svatého Vincenta: často jsme byli v početní nevýhodě, a přesto jsme zvítězili; lord Nelson nikdy neprohrál jedinou námořní operaci." S jistým úsilím se ovládl a zarazil se; nechtěl projevovat přílišné nadšení.
Ostatní se usmívali, nikoli však povýšeně, a Little po svém zvyku tiše řekl: "Musíme tedy doufat, že se mu je podaří usměrnit. Smutné na tom všem je, že i když francouzská flotila neutrpí žádnou újmu, nám hrozí smrtelné nebezpečí. Námořnictvo je nemůže stíhat donekonečna a Napoleonovi stačí obsadit Kanál na dva, možná tři dny, aby přepravil armádu na druhou stranu."
To bylo skličující pomyšlení a všichni pocítili jeho tíži. Nastalé ticho posléze prolomil Berkley, který zabručel a chopil se sklenice. "Klidně si tu věšte hlavy, já jdu na kutě," prohlásil. "Co si přidělávat starosti, máme toho i tak dost."
"A já musím brzo vstávat," řekla Harcourtová a zvedala se od stolu. "Celeritas chce, aby si Lily ráno před manévry cvičila stříkání kyseliny na cíl."
"Jo, všichni bysme měli sypat do postele," zahučel Sutton. "Víc dělat stejně nemůžeme, než že se jako formace pořádně secvičíme; jestli se naskytne příležitost dát Bonapartově flotile na frak, pište si, že povolají formaci s dlouhokřídlatcem, buď naši, nebo jednu z těch dvou v Doveru." Společnost se rozešla a Laurence zamyšleně stoupal ke svému pokoji ve věži. Dlouhokřídlatci dokázali plivat kyselinu s hrozivou přesností; první den výcviku Laurence viděl, jak Lily ničí cíle jediným prudkým výstřikem z výšky téměř sto dvaceti metrů, kam žádný kanón ze země nemohl nikdy dostřelit. Mohli ji sice zbrzdit pepřovými střelami, jediné skutečné nebezpečí jí však hrozilo ze vzduchu: směřovaly na ni útoky všech nepřátelských draků a formace měla jako celek za úkol ji chránit. Laurencovi bylo i bez velkých úvah jasné, že skupina zapůsobí na jakémkoli bojišti mocnou silou; nepřál by si nacházet se na lodi pod ní a pomyšlení, že Anglii tolik prospěje, mu dodalo novou chuť do práce.
S uplývajícími týdny si však bohužel zřetelně všímal, že Temeraire stále více překonává nechuť. Let ve formaci vyžadoval v první řadě přesnost a schopnost zachovávat polohu vůči ostatním. Když nyní Temeraire létal ve skupině, musel se přizpůsobovat ostatním a vzhledem k výrazně sníženým rychlostním i manévrovacím možnostem na něj toto omezení brzy začalo nepříjemně doléhat. Jednou odpoledne Laurence zaslechl, jak se ptá Messorie: "Létá se někdy i nějak zajímavěji?" Messoria byla ostřílená starší dračice, měla na krku přesně tři křížky a její početné válečné jizvy sklízely všeobecný obdiv.
S blahosklonným výrazem na něj zafuněla. "O zajímavost tady nejde; v boji stěží myslíš na to, jestli je to zajímavé," poučila ho. "Zvykneš si, neměj strach."
Temeraire si povzdychl a bez dalších nářků se opět pustil do výcviku; přestože nikdy neodmítl splnit, co se po něm žádalo, ani nepolevoval v úsilí, neprojevoval žádný zápal a Laurence propadal obavám. Ze všech sil se snažil Temeraira uchlácholit a zajistit mu dost jiné zábavy; dál si společně četli a Temeraire s velkým zaujetím naslouchal veškerým matematickým či vědeckým pojednáním, která se Laurencovi podařilo sehnat. Všemu rozuměl bez obtíží a Laurence si připadal zvláštně, když mu Temeraire vysvětloval látku, kterou mu předčítal.
Ještě větší užitek ovšem vzešel z balíčku, který obdrželi zhruba týden potom, co opět zahájili výcvik. Sir Edward Howe ho poněkud rozverně adresoval Temerairovi, který se zaradoval, že dostal vlastní poštu; Laurence mu zásilku rozbalil a uvnitř objevil krásnou knihu dračích příběhů z Orientu, o jejichž překlad a vydání se zasloužil sám sir Edward. Temeraire nadiktoval stylisticky velmi vytříbené poděkování, k němuž Laurence připojil svá vlastní slova díků, a orientální příběhy se staly pravidelným zakončením jejich dnů: ať už četli cokoli, pokaždé četbu uzavřeli jedním příběhem. Když je přečetli všechny, Temeraire si je s velkou radostí nechal předčítat znovu od začátku a sem tam si i

vyžádal některé své zvláště oblíbené vyprávění, jako třeba o žlutém císařském obru z Číny, prvním drakovi z rodu nebešťanů, na jehož radu byla založena dynastie Chan, nebo o japonském draku Raidenovi, který odehnal Kublajchánovo vojsko - útočící na ostrovní národ. Posledně jmenovaný příběh se mu zvláště líbil kvůli podobnosti s Británií, kterou přes Kanál ohrožovala Napoleonova velká armáda.
Toužebně naslouchal i vyprávění o Siao Šengovi, císařově ministru, který spolkl perlu z drakovy pokladnice a stal se sám drakem; Laurence toto zaujetí nechápal do chvíle, než Temeraire poznamenal: "To asi není pravda, co? Lidé se nejspíš nemohou měnit v draky a naopak?"
"Ne, to bohužel nejde," odpověděl Laurence pomalu; pomyšlení, že by Temeraire o takovou proměnu stál, ho skličovalo, protože znamenalo, že Temeraire je hluboce nešťastný.
Temeraire si ale jen povzdechl a prohodil: "No jo; já si to myslel. Stejně by ale bylo hezké, kdybych si mohl sám číst a psát, jak by se mi zachtělo, a taky kdybys ty mohl lítat vedle mě."
Laurence se upokojeně zasmál. "Vážně mě mrzí, že si takové potěšení nemůžeme dopřát; ale i kdyby to možné bylo, podle toho, co se líčí v tom příběhu, se nezdá, že by takové proměňování bylo nějak zvlášť příjemné nebo že by se dalo vrátit."
"Ne, a já bych lítání nevyměnil ani za čtení," prohlásil Temeraire. "Mimoto mě moc baví, když mi čteš; nepřečteme si ještě jeden příběh? Třeba ten o drakovi, který za sucha zařídil déšť tak, že nanosil vodu z oceánu?"
Příběhy byly zcela jednoznačně mýty, sir Edward však opatřil překlad rozsáhlými poznámkami, ve kterých podle nejmodernějších poznatků objasňoval pravdivý základ bájí. Laurence podezíral, že i tyto výklady mohou být lehce nadsazené; sir Edward měl pro orientální draky zjevně velkou slabost. Smyšlené příběhy přesto skvěle plnily svůj účel: posilovaly Temerairovo odhodlání obdobně se vyznamenat a dodávaly mu větší chuť do cvičení.
Kniha posloužila i jinak, protože krátce po jejím doručení nastala v Temerairově zevnějšku další změna, která ho ještě více odlišovala od ostatních draků; po stranách tlamy mu začaly rašit bičíkovité výrůstky a mezi ohebnými růžky kolem obličeje mu prorůstala jemná blána připomínající límec. Propůjčovalo mu to zneklidňující, vážný výraz, který se k jeho vzhledu velmi hodil, nebylo však sporu o tom, že vypadá výrazně jinak než ostatní, a nebýt nádherného frontispisu v knize sira Edwarda tvořeného rytinou žlutého císařského obra vyobrazeného s obdobným límcem, Temeraire by se dozajista trápil tím, že se zas něčím dalším liší od druhých draků.
Nastalá vnější proměna mu přesto brala klid a krátce potom, co mu límec narostl, ho Laurence přistihl, jak zkoumá svůj odraz na hladině jezera, porůznu natáčí hlavu a vyvrací oči, aby si límec prohlédl ze všech stran.
"Prosím tebe, vždyť tě všichni budou mít za marnivce," prohodil k němu Laurence a natáhl ruku, aby ho polaskal po kroutících se vouscích. "Vážně ti moc sluší; nemysli na ně."
Temeraire tichounce, překvapeně vydechl a přivinul se k Laurencově laskající ruce. "To je zvláštní pocit," hlesl.
"Copak? Bolí to, když tě hladím? Jsou citlivé?" Laurence ihned vylekaně přestal. Temerairovi o tom sice neříkal, při čtení příběhů si ale povšiml, že čínští draci, přinejmenším tedy císařští obři a nebešťané, zjevně příliš nebojovali, s výjimkou okamžiků, kdy jejich národům hrozilo největší nebezpečí. Vynikali spíše krásou a moudrostí, a pokud v nich Číňané pěstovali předně takové vlastnosti, nebylo vyloučeno, že se u nich projevuje citlivost, která z jejich vousků činí v boji zranitelné místo.
Temeraire ho zlehka rýpl a odpověděl: "Ale ne, vůbec to nebolí. Můžeš mě prosím tě ještě pohladit?" Když ho Laurence začal opět velice opatrně laskat, Temeraire se zvláštně rozvrněl a znenadání se prudce otřásl. "Dělá mi to moc dobře," šeptl s nepřítomným pohledem a těžknoucími víčky.
Laurence ihned odtáhl ruku. "Probůh," sykl a v hlubokých rozpacích se rozhlédl kolem; naštěstí se kolem nich v tu chvíli nevyskytoval nikdo z letců ani draků. "Měl bych okamžitě promluvit s Celeritem; nejspíš na tebe přišla říje. Mělo mi to dojít, už když ti ty vousky vyrašily; najisto to znamená, že jsi dospěl."
Temeraire zamrkal. "No dobře, ale musíš kvůli tomu přestávat?" zažadonil.
* * *
"To je skvělá zpráva," zajásal Celeritas, když mu Laurence tu novinu sdělil. "Zatím ho nemůžeme dát na chov, protože tak dlouho ho postrádat nemůžeme, přesto mě to ale velmi těší: nedospělé draky posílám do boje vždy s obavami. Dám vědět pěstitelům; vymyslí, jak ho nejlépe spářit. Krev císařského obra může být našim plemenným chovům jen ku prospěchu."
"Lze nějak… je nějaká pomoc…" Laurence se odmlčel v rozpacích, jak se zeptat, aby to nevyznělo pohoršlivě.
"To teprve uvidíme, myslím ale, že si nemusíte dělat starost," uklidnil ho Celeritas suše. "My nejsme jako koně nebo psi; dokážeme se ovládat přinejmenším tak jako vy lidé."
Laurencovi se ulevilo; obával se, že by Temerairovi nyní mohlo být zatěžko vydržet v těsné blízkosti Lily, Messorie či jiných dračic, i když třeba Dulcia mu připadala příliš malá, než aby Temeraira jako samice zajímala. Temeraire o ně však žádný takový zájem neprojevoval; Laurence se ho párkrát troufl nenápadnou oklikou zeptat, Temeraire se ale na jeho narážky většinou tvářil zmateně.
Postupně se však dostavovaly jisté změny. Nejprve Laurence zaznamenal, že Temeraire bývá častěji po ránu vzhůru, aniž je ho třeba budit; také jeho chuť k jídlu se změnila, jídal teď méně často, zato toho spořádal naráz víc a pak se třeba i dva dny o jídlo vůbec nehlásil.
Laurence se trochu bál, že Temeraire úmyslně hladoví, aby se vyhnul nepříjemným pocitům z toho, že nedostává přednost, či kradmým pohledům ostatních draků pokukujících po jeho novém zevnějšku. Jeho obavy se však vyřešily dosti napínavým způsobem ani ne měsíc potom, co Temerairovi narostl límec. Právě vypustil Temeraira na krmiště a zpovzdálí pozoroval shluk dračích těl, když byli ke krmení povoláni Lily a Maximus. Tentokrát byl ale spolu s nimi přizván ještě další drak: nováček plemene, jaké Laurence nikdy neviděl, křídla barvy slonoviny měl téměř průsvitná, mramorovaná oranžovými, žlutými a hnědými žilkami a byl značně mohutný, ne ale větší než Temeraire.

Ostatní draci ze základny ustoupili a sledovali, jak trojice nalétává, když vtom Temeraire nečekaně zabručel - to, co se mu vydralo z hloubi hrdla, nebylo ani tak zavrčení jako spíš zarachtání připomínající zvuk skokana volského, lze-li si představit dvanáctitunovou žábu - a vrhl se bez vyzvání za nimi.
Laurence neviděl do tváří honáků hluboko dole, přešlapovali však kolem ohrady, jako by je to zaskočilo; nikdo z nich se přitom zcela očividně neměl k tomu Temeraira odhánět, nebylo ani divu, protože Temeraire už s vervou hodoval na první krávě. Lily a Maximus nic nenamítali, cizí drak změnu přirozeně ani nepostřehl a honci po chvíli vyhnali na krmiště ještě půl tuctu dobytčat, aby se řádně nasytili všichni čtyři draci.
"Je nádherně stavěný; je váš, viďte?" Laurence se otočil, aby se podíval, kdo k němu mluví; neznámý měl na sobě silné vlněné kalhoty a prostý civilní kabát, obojí přitom neslo otisky dračích šupin: byl to rozhodně letec a nadto důstojník, jeho vystupování i vyjadřování svědčilo o urozeném původu, v jeho řeči však byl patrný silný francouzský přízvuk a Laurence při pohledu na něj na okamžik propadl zmatku.
Francouz ovšem nebyl sám; doprovázel ho Sutton, který nyní předstoupil, aby je představil: Francouz se jmenoval Choiseul.
"Dorazili jsme s Praecursorem z Rakouska teprve včera navečer," vysvětloval Choiseul a ukazoval dolů na mramorovaného draka, který se právě způsobně chápal další ovce a elegantně se přitom vyhýbal krvi stříkající z Maximovy třetí oběti.
"Má pro nás dobré zprávy, i když se na ně netváří vesele," ozval se Sutton. "Rakousko mobilizuje, chystá se na další válku s Bonapartem; nechci být špatným prorokem, ale podle mě bude brzo muset přesunout pozornost z Kanálu na Rýn."
Choiseul na to odpověděl: "Nerad bych vám jakkoli ubíral naděje; rmoutilo by mě, kdybych ve vás probouzel zbytečné obavy. Nemohu však říci, že bych valně věřil v jejich šance. Nechci působit nevděčně; rakouské letectvo nám s Praecursorem za revoluce velkoryse poskytlo azyl, za což jsem jim nesmírně zavázán. Arcivévodové jsou ale bláhovci a odmítají naslouchat těm několika schopným generálům, které mají. Arcivévoda Ferdinand a jít do boje s géniem od Marenga a Egypta! Holý nesmysl."
"Netvrdil bych, že se to u Marenga vedlo tak geniálně," namítl Sutton. "Kdyby Rakušákům včas dorazila druhá letecká divize z Verony, dopadlo by to úplně jinak; bylo v tom víc štěstí než čeho jiného."
Laurence se necítil jako takový znalec pozemní taktiky, aby vyslovil vlastní názor, nebezpečně se to však blížilo siláckému holedbání; tak či onak věřil ve šťastnou náhodu a Bonapartovi zjevně přála víc než většině generálů.
Choiseul se kratičce usmál a neodporoval, řekl jen: "Mé obavy jsou možná přehnané; přesto nás sem přivedly, protože v poraženém Rakousku by naše pozice byla neudržitelná, tam, kde jsem dříve sloužil, je mnoho mužů, kteří na mě mají zlost za to, že jsem odvedl tak vzácného draka, jako je Praecursoris," vykládal při pohledu na Laurencův tázavý výraz. "Přátelé mě varovali, že si Bonaparte hodlá vymínit naše vydání za všech okolností a chystá se nás obžalovat z vlastizrady. Nezbylo nám tedy než znovu uprchnout a nyní se vydáváme na milost vaší šlechetnosti."
Mluvil s milou nenuceností, kolem očí se mu však rýsovaly hluboké utrápené vrásky; Laurence se na něj díval s porozuměním. Takové francouzské důstojníky poznal už dříve, námořníky, kteří po revoluci utekli z Francie a sžírali se bezmocí na anglických březích; jejich postavení bylo smutné a kruté: horší, soudil Laurence, než situace šlechticů, kteří jen ztratili majetek a prchli, aby uchránili holý život, protože na ně doléhala veškerá tíha vlastní nečinnosti v době, kdy jejich národ válčí, a každé vítězství oslavované v Anglii pro ně znamenalo bolestnou porážku jejich vlastních řad.
"To se ví, to je od nás neobyčejná šlechetnost, když se ujmeme takovýho chanson-de-guerre," opáčil Sutton s neotesaným, byť dobráckým humorem. "Máme přece tolik draků těžký váhy, že se u nás sotva najde místo pro dalšího, zvlášť když je to tak ostřílený kanón s výborným výcvikem."
Choiseul se maličko uklonil na souhlas a vrhl po drakovi láskyplný pohled. "Těší mě, že Praecursora chválíte, máte tu ale řadu skvělých draků; tamhleten královský ryzák vypadá na vynikajícího borce a to podle růžků vidím, že ještě ani zcela nedospěl. A váš drak, kapitáne Laurenci, to je jistě nějaké nové plemeno, že? Takového jako on jsem ještě neviděl."
"A taky ani neuvidíte," vpadl do toho Sutton, "ledaže byste jel půl světa."
"Je to císařský obr, pane, čínský druh," vysvětlil Laurence, ve kterém se snaha nechlubit se svářela s jednoznačnou radostí z toho, že se chlubit může. Choiseulův úžas, byť náležitě mírněný, mu byl velkým zadostiučiněním, musel však vzápětí vyložit, jak k Temerairovi přišel, a neubránil se jistým rozpakům, když Francouzovi líčil vítězoslavné zajetí francouzské lodi a ukořistění francouzského vejce.
Choiseul byl ale na obdobné situace zjevně zvyklý a vyslechl vyprávění alespoň na pohled smírně, třebaže se k němu nikterak nevyjádřil. Sutton měl sice očividně chuť francouzskou prohru dál trochu samolibě rozebírat, Laurence ho však chvatně předešel otázkou, co bude Choiseul na základně dělat.
"Co je mi známo, tak se zde cvičí formace a my s Praecursorem se máme připojit k manévrům: zřejmě se s námi počítá jako se zálohou, pokud okolnosti dovolí," odpověděl Choiseul. "Celeritas také doufá, že Praecursoris pomůže při výcviku vašich nejtěžších draků v létání ve formaci: vždycky jsme létali ve formaci, už bezmála čtrnáct let."
Z hovoru je vyrušil burácivý tlukot křídel draků ženoucích se podle povelu na loviště, když první čtveřice dohodovala; Temeraire i Praecursoris zamířili na týž příhodný výčnělek poblíž: Laurence se zděsil, když viděl, jak Temeraire cení na staršího draka zuby a výhrůžně proti němu obrací límec. "Omluvte mne prosím vás," vyhrkl a spěchal najít jiné místo, kam Temeraira zavolal, a s úlevou sledoval, že se k němu drak skutečně rozlétl.
"Já bych za tebou přiletěl," ohradil se Temeraire trochu vyčítavě a šlehl přimhouřeným okem po Praecursorovi, který obsadil sporný skalní výběžek a tiše hovořil s Choiseulem.
"Jsou tu hosty; je jen zdvořilé dát jim přednost," domlouval mu Laurence. "Já netušil, můj milý, že se tolik dereš o prvenství."

Temeraire rozrýval paťáty zem před sebou. "Není o nic větší než já," namítl. "A není to ani dlouhokřídlatec, takže neplive jed, a žádní draci, co chrlí oheň, v Británii nejsou; nechápu tedy, v čem je lepší než já."
"Není ani o čárku lepší než ty, to vůbec ne," konejšil ho Laurence a hladil ho po napjaté přední tlapě. "Přednost pramení pouze ze zavedeného řádu a ty máš plné právo jíst spolu s ostatními. Nebuď ale prosím nedůtklivý; utekli z kontinentu, před Bonapartem."
"Vážně?" Temerairův límec opět zvolna přilehl ke krku a Temeraire se s větším zájmem zadíval na cizího draka. "Mluví ale přece francouzsky; když jsou Francouzi, proč se bojí Bonaparta?"
"Jsou roajalisté, věrní bourbonským králům," poučil ho Laurence. "Hádám, že odešli poté, co jakobíni popravili krále; ve Francii chvíli vládly strašlivé poměry, a i když Bonaparte už aspoň neseká hlavy, situace se z jejich pohledu o mnoho nezlepšila; ujišťuji tě, že jim leží v žaludku ještě víc než nám."
"No to mě mrzí, že jsem se choval hrubě," zamumlal Temeraire a napřímil se, aby zavolal na Praecursora. "Veuillez m'excuser, si je vous ai dérangé," pronesl k Laurencově úžasu.
Praecursoris se obrátil. "Mais non, pas du tont," odpověděl mírně a naklonil hlavu. "Permettez que je vous présente Choiseul, mon capitaine," dodal.
"Et voici Laurence, le mien," opáčil Temeraire. "Laurenci, prosím tě ukloň se," sykl, když Laurence jen zíral.
Laurence okamžitě vysekl poklonu; nechtěl pochopitelně rušit zdvořilý hovor, překypoval ale zvědavostí, a jakmile vylétli k jezeru, aby se Temeraire vykoupal, hned se ptal: "Jak to že prosím tě mluvíš francouzsky?"
Temeraire se otočil. "Proč se ptáš? To je tak neobvyklé mluvit francouzsky? Nebylo to vůbec těžké."
"Je to vážně div divoucí; co se známe, tak jsi nezaslechl jediné francouzské slovo: ode mě rozhodně ne, já jsem rád, když se zmůžu na to, abych slušně pozdravil," podivoval se Laurence.
"Mě nepřekvapuje, že umí francouzsky," prohlásil Celeritas, když se ho Laurence později to odpoledne na cvičišti ptal, "divím se ale, že jste ho do té chvíle neslyšel; říkáte, že Temeraire nemluvil francouzsky, když se vylíhl? Začal hned anglicky?"
"Nu ano," přitakal Laurence. "Přiznávám, že jsme byli zaskočeni, ale pouze tím, že vůbec tak brzo mluví. Je to neobvyklé?"
"To, že mluvil, ne; učíme se jazyky skrz skořápku," vysvětlil Celeritas. "Na francouzské lodi přebýval celé měsíce před vylíhnutím, vůbec mě tedy neudivuje, že si tu řeč osvojil. Daleko více žasnu, že byl schopen mluvit anglicky po pouhém týdnu na palubě. Plynně?"
"Od první chvíle," přisvědčil Laurence potěšený novým důkazem Temerairových mimořádných schopností. "Ty mě nepřestáváš překvapovat, můj milý," šeptl Temerairovi a popleskal ho po krku, až se drak nadmul uspokojením.
Temeraire však i nadále projevoval jistou nedůtklivost, zvláště ve vztahu k Praecursorovi: nebylo to přímo nepřátelství, ani žádná nevraživost, jen zjevná snaha vyrovnat se mu, zejména, když Celeritas staršího draka začal zapojovat do manévrů.
Praecursoris, jak si Laurence s tajným uspokojením všímal, ve vzduchu nedosahoval Temerairovy plavnosti a ladnosti; on i jeho kapitán to však bohatě vyvažovali zkušeností a znalostí řady manévrů, které si osvojili při dřívějším létání ve formaci. Temeraire se pustil do cvičení s neobyčejnou vervou; Laurence nezřídka přišel z večeře a zastihl ho, jak o samotě létá nad jezerem a trénuje manévry, které ho předtím zoufale nudily; nejednou dokonce požádal, aby část doby vyhrazené čtení věnovali výcviku. Denně by cvičil do úpadu, kdyby ho Laurence nekrotil.
Laurence se posléze zašel zeptat na radu Celerita; doufal, že mu poradí, jak zmírnit Temerairův zápal, nebo se třeba nechá přesvědčit, aby ty dva, Temeraira a Praecursora, dal od sebe. Velitel výcviku si však jeho námitky vyslechl a klidně řekl: "Vy, kapitáne Laurenci, myslíte na blaho svého draka. Tak to má být, já ale musím myslet předně na jeho výcvik a na potřeby letectva. Chcete tvrdit, že se rychle nezdokonaluje a nezískává výrazně na obratnosti, co k nám přibyl Praecursoris?"
Laurence jen užasle zíral; pomyšlení, že Celeritas záměrně zasel soupeřivost, aby podnítil Temeraira k vyšším výkonům, ho zprvu zaskočilo a poté málem urazilo. "Pane, Temeraire vždycky projevoval snahu, vždycky ze sebe vydával to nejlepší," spustil rozkaceně a zarazil se, teprve když ho Celeritas přerušil prudkým zafuněním.
"Nerozčilujte se, kapitáne," klidnil ho s drsným pobavením. "Já ho přece nijak neurážím. Pravda je, že na to, aby byl ideálním bojovníkem do formace, je příliš inteligentní. Za jiné situace bychom ho postavili do vedení formace nebo ho nechali létat samostatně, jistě by se skvěle osvědčil. Za daných okolností a vzhledem k jeho váze ho ale musíme začlenit do formace, což obnáší mechanický nácvik manévrování. To samozřejmě nemůže dostatečně zaměstnat jeho pozornost. Není to moc obvyklá potíž, už jsem se s ní ale v minulosti setkal a příznaky hovoří jednoznačně."
Laurence na to ke své lítosti neměl co namítnout; to, co Celeritas říkal, byla čistočistá pravda. Velitel výcviku při pohledu na mlčícího kapitána pokračoval: "Takové soupeření výcvik zpestřuje a přirozeně zahání nudu, která by zakrátko přerostla v nespokojenost. Povzbuzujte ho, chvalte ho, ujišťujte ho o své náklonnosti a trocha předhánění s jiným samcem mu pranic neuškodí; v jeho věku je to zcela přirozené a je lépe, že soutěží s Praecursorem, a ne s Maximem; Praecursoris je už dost starý na to, aby to nebral vážně."
Laurence takto optimisticky uvažovat nedokázal; Celeritas neviděl, s jakou zběsilostí se Temeraire vrhal do cvičení. Přitom však Laurence nemohl popřít, že jeho nářky vycházejí ze sobeckého pohledu: drásalo ho, že se Temeraire tak štve. Samozřejmě ale potřeboval, aby ho něco silně pohánělo; všichni to potřebovali.
Zde na poklidném zeleném severu se až příliš snadno zapomínalo, že Británii hrozí veliké nebezpečí. Villeneuve a francouzské loďstvo stále unikali; Nelson je podle došlých zpráv pronásledoval až k Západní Indii, kde mu opět upláchli, a nyní po nich zoufale pátral v Atlantiku. Villeneuve najisto zamýšlel setkat se s flotilou u Brestu a pak se pokusit o ovládnutí Doverské úžiny; ve všech přístavech podél francouzského pobřeží se tísnilo obrovské množství Bonapartových transportních lodí čekajících, až se podaří prolomit obranu Kanálu a bude možné přepravit mocnou

invazní armádu.
Laurence sloužil po řadu dlouhých měsíců v námořní blokádě a dobře věděl, jak velmi obtížně se udržuje kázeň za nekonečných, neměnných dnů, kdy po nepříteli není ani vidu. Letecký výcvik se vlivem širší společnosti, rozlehlejší krajiny, knih a her jevil nepoměrně příjemnější, nyní však zjišťoval, že všechna ta rozptýlení mohou svým způsobem škodit stejně zákeřně jako jednotvárnost.
Jen se tedy uklonil a řekl: "Chápu váš záměr, pane; děkuji za vysvětlení." K Temerairovi se přesto vracel s neutuchajícím odhodláním usměrňovat jeho takřka nepříčetné cvičební nasazení a pokud možno v něm probudit zájem o manévry i jinou cestou.
Vlivem těchto okolností přišel na nápad vykládat Temerairovi taktiku letu ve formaci. Začal s tím spíše kvůli Temerairovi než kvůli sobě; doufal totiž, že manévry draka zaujmou i po stránce myšlenkové. Temeraire však výklad snadno chápal a výuka se zakrátko proměnila v pravou diskusi přinášející užitek oběma a nadmíru Laurencovi vynahrazující neúčast na rozpravách, které vedli kapitáni mezi sebou.
Společně se pustili do vymýšlení řady vlastních manévrů, které využívaly Temerairových neobyčejných leteckých schopností a mohly se včlenit do pomalejšího a metodičtějšího tempa formace. O vypracování takových manévrů již dříve hovořil i sám Celeritas, naléhavá potřeba formace ho však přinutila plán odložit na nejbližší budoucnost.
Laurence na půdě vydoloval starý letecký stůl, požádal Hollina, aby mu opravil polámanou nohu, a postavil ho na Temerairův palouk před drakovy zvědavé zraky. Bylo to jakési rozměrné dioráma upevněné na stole a nahoře ukončené mřížkou; závěsné figurky draků odpovídajícího měřítka už sice Laurence nenašel, nahradil je však pořízntými a nabarvenými dřívky navázanými na nitích na mřížku tak, že se na nich dalo znázorňovat uvažované prostorové postavení.
Temeraire od počátku prokazoval, že letecký pohyb intuitivně dobře chápe. Dokázal okamžitě určit, zdali je ten který manévr proveditelný, a případně i vylíčit kroky nutné k jeho uskutečnění; podněty k novým manévrům vycházely nejčastěji od něj. Laurence dovedl zase lépe zhodnotit vojenskou využitelnost rozličných pozic a navrhnout taková zlepšení, která by ji zvýšila.
Jejich debaty, živé a hlasité, přilákaly pozornost ostatních členů posádky; Granby se nesměle zeptal, zda by se mohl dívat, a když Laurence svolil, záhy se k němu přidružili poručík Evans i řada křídlařů.
Za léta výcviku a praxe získali základní znalosti, které Laurence i Temeraire postrádali, a jejich připomínky přispívaly k dalšímu zdokonalení návrhů.
"Pane, ostatní mě požádali, abych se vás zeptal, jestli bychom třeba nemohli některé nové manévry vyzkoušet," oslovil ho Granby po několika týdnech vymýšlení manévrů. "S největší radostí bychom obětovali nácviku večery; bylo by ostudné zahodit příležitost ukázat, co dovedeme."
Na Laurence hluboce zapůsobilo nejen jejich nadšení, ale i vědomí, že stejně jako on touží po tom, aby Temeraire došel uznání a ocenění. Velmi ho blažilo zjištění, že i ostatní si Temeraira považují se stejnou pýchou jako on. "Sejdeme-li se zítra večer v dostatečném počtu, můžeme to zkusit," prohlásil Laurence.
Všichni členové jeho posádky od trojice běžců až po ty nejvyšší se dostavili s desetiminutovým předstihem. Laurence, přilétající s Temerairem z každodenní výpravy k jezeru, se na čekající nastoupené muže díval trochu jako ve snách; teprve teď si uvědomil, že všichni chodí do služby v kompletní uniformě a že se plně ustrojili i na toto mimořádné cvičení. Příslušníky jiných posádek bylo často možné vidět bez kabátů či nákrčníků, zvláště v nedávném horku; ač se tomu pocitu bránil, vnímal to jako hold svému vlastnímu zvyku.
V pozoru čekali i pan Hollin s pozemním personálem; s Temerairem sice poněkud cloumalo rozčilení, přesto se jim ale bleskově podařilo navléci mu bitevní postroj, a letecká posádka hbitě nastoupila.
"Všichni připoutaní na svých místech," hlásil Granby usazující se na svém stanovišti na Temerairově pravé pleci.
"Výborně. Temeraire, na začátek si dvakrát zopakujeme postup normálního hlídkového letu za jasného počasí, na můj povel pak přejdeš k upravené verzi," přikázal Laurence.
Temeraire s rozzářenýma očima přikývl a vzlétl. Byl to nejjednodušší z jejich nových manévrů a Temeraire ho zvládal bez velkých nesnází; větší obtíž, jak Laurence viděl hned, když Temeraire dokončil vývrtku a vrátil se do normální pozice, působil posádce, která se mu musela teprve přizpůsobit. Střelci minuli nejméně polovičku cílů a Temeraire měl zamazané boky od toho, jak ho zasáhly pytle popela, které jako cvičné bomby měly dopadnout dolů.
"Nu, pane Granby, musíme ještě trochu zapracovat, než se budeme moci se ctí předvést," poznamenal Laurence a Granby truchlivě pokýval hlavou.
"To jistě, pane; co kdyby zprvu letěl trochu pomaleji?" nadhodil Granby.
"Řekl bych, že musíme pozměnit i naše uvažování," prohlásil Laurence prohlížející tvar stop zanechaných popelem. "Nemůžeme metat bomby při rychlých obrátkách, kdy nelze zaručit, že ho netrefíme. Nemůžeme tedy bombardovat průběžně: musíme vyčkat a svrhnout bomby naráz vždy ve chvíli, kdy letí rovně. Zvýší se tak riziko, že cíl zcela mineme, takové nebezpečí ovšem lze snést; to druhé připustit nelze."
Temeraire létal volně dokola a vrchaři a spodaři zatím kvapně upravovali bombardovací výzbroj; když pak manévr zkusili znovu, Laurence viděl, že pytle odlétají, a žádné nové šmouhy už se na Temerairových bocích neobjevily. Počet zásahů zlepšili i střelci, kteří též vyčkávali na rovné úseky letu, a Laurence byl po půl tuctu opakování s výsledky navýsost spokojen.
"Až se nám při tomto i dalších čtyřech nových manévrech podaří řádně shodit všechny bomby a dosáhnout tak asi osmdesátiprocentní úspěšnosti střelby, pak bude podle mého stát za to předvést naše cvičení Celeritovi," řekl Laurence, když všichni sesedli a pozemní posádka Temeraira odstrojovala a stírala mu prach a špínu z kůže. "A po mém soudu toho lze docílit, pánové: všichni zasloužíte pochvalu za nadmíru úctyhodný výkon."
Laurence předtím chválou šetřil, aby to nevypadalo, že se chce posádce vlichocovat, nyní ovšem cítil, že to s nadšením

sotva může přehnat, a s potěšením vnímal, s jakou srdečností jeho muži uznání přijímají. Svorně jevili chuť trénovat dál a Laurence po dalších čtyřech týdnech cvičení začal skutečně nabývat dojmu, že jsou zralí na to předvést se před obecenstvem, nebylo mu však přáno rozhodnout.
"To byla zajímavá variace, co jste létali včera večer, kapitáne," řekl mu Celeritas na konci denního cvičení, když dračí formace přistála a posádky sestupovaly. "Zítra to předvedete ve formaci." Nato kývl a propustil je; Laurencovi tak nezbylo než svolat posádku i Temeraira k poslednímu spěšnému nácviku.
Na Temeraira padala úzkost, když pak v pozdním večeru toho dne všichni zašli do hradu a oni dva s Laurencem zůstali tiše sedět ve tmě zmožení tak, že vedle sebe jen oddychovali.
"Nesmíš se tomu tak poddávat," chlácholil ho Laurence. "Zítra to krásně zvládneš; dokonale umíš všechny manévry od začátku do konce. Nepouštěl ses do toho naplno jen proto, aby se posádka lépe vycvičila."
"O létání velký strach nemám, co když ale Celeritas ty manévry neschválí?" namítl Temeraire. "To by pak znamenalo, že jsme zbytečně marnili čas."
"Kdyby naše manévry považoval za úplnou hloupost, tak by nás o ně přece nežádal," opáčil Laurence. "A čas jsme tak či tak nemařili ani v nejmenším; posádce výrazně prospělo, když musela víc přemýšlet nad tím, co a jak dělá, a i kdyby se Celeritas vyjádřil naprosto odmítavě, stále bych všechny ty večery vnímal jako užitečný přínos."
Nakonec se mu přece jen podařilo Temeraira ukonejšit a i on sám posléze usnul u drakova boku; třebaže už se hlásilo září, pořád ještě přetrvávalo letní teplo, a tak ani neprochladl. Přes veškeré utěšování Temeraira se Laurence probudil s prvním rozbřeskem a nedokázal zcela potlačit jistou úzkost v prsou. Většina posádky zasedla k snídani stejně časně jako on, dal si tedy záležet, aby s několika členy pohovořil a vydatně pojedl, byť by se nejraději jenom napil kávy.
Když vyšel na výcvikové nádvoří, Temeraire už čekal ustrojený, neklidně pošvihával ocasem a vyhlížel na údolí. Celeritas se ještě neobjevil; trvalo patnáct minut, než se dostavili další draci z formace, a Laurence s Temerairem a posádkou zatím několikrát oblétli údolí. Mladší lezci a křídlaři měli zvláště sklon vřeštět, a tak je Laurence nechal cvičit výměnu míst, aby zapomněli na nervozitu.
Přistála Dulcia a po ní Maximus; celá formace byla pohromadě a Laurence nasměroval Temeraira zpátky na nádvoří. Celeritas stále ještě nedorazil. Lily zívala na celé kolo; Praecursoris tiše rozmlouval s Nitidem, Pascalovým modrákem, který také uměl francouzsky, protože jeho vejce bylo odkoupeno od francouzské líhně mnoho let před začátkem války, kdy ještě vládly dostatečné přátelské vztahy na to, aby byly takové obchody možné. Temeraire si pořád ještě měřil Praecursora zkoumavým okem, Laurencovi to však tentokrát nevadilo, mělo-li to Temerairovi přinést rozptýlení.
Postřehl pestrou záplavu křídel; když zvedl hlavu, uviděl Celerita klesajícího na přistání a za ním několik winchesterů a šedáků rychle mizících do různých stran. Dva žlutí sekáči níže na obloze mířili k jihu spolu s Victoriatem, třebaže se zraněný parnasan ještě nestačil řádně zotavit. Než se Celeritas snesl k zemi, všichni draci zbystřili pozornost a posadili se, hlasy kapitánů umlkly posádky napjatě, vyčkávavě ztichly.
"Podařilo se dopadnout Villeneuva a jeho flotilu," oznámil Celeritas silným hlasem, aby překřičel okolní hluk. "Drží je v cádizském přístavu spolu se španělským loďstvem." Ještě mluvil, a z paláce už vybíhali sloužící přinášející narychlo sbalené vaky a bedny; do práce se zapojili i pokojské a kuchaři. Temeraire se sám bez příkazu postavil na všechny čtyři stejně jako ostatní draci; pozemní posádky už jim natahovaly na břicha sítě a lezly jim na hřbety stavět stany.
"Mortiferus byl vyslán do Cádizu; Lilyina formace musí ihned vyrazit do Kanálu, aby nastoupila na místo jeho letky. Kapitánko Harcourtová," otočil se Celeritas ke jmenované, "Excidium zůstává v Kanálu a má za sebou osmdesátiletou zkušenost; vy a Lily s ním musíte cvičit v každé volné chvilce, která se vám naskytne. Vedení formace prozatím svěřuji kapitánu Suttonovi; tím nijak nezpochybňuji vaše schopnosti, vzhledem ke zkrácení výcviku je ale pro tuto funkci zapotřebí větších zkušeností."
Bylo obvyklejší, že velel kapitán vedoucího draka formace, hlavně proto, že tento drak musel vést každý manévr, kapitánka však přikývla bez sebemenší známky dotčenosti. "Jistě," hlesla; zaznělo to málem jako vyjeknutí a Laurence po ní vrhl soucitný pohled: Lily se vylíhla nečekaně brzy a Harcourtová se stala kapitánkou, sotva dokončila výcvik; tohle bylo možná její první nebo skoro první bojové nasazení.
Celeritas na ni uznale pokývl. "Vy, kapitáne Suttone, se budete s kapitánkou Harcourtovou přirozeně co možná nejvíc radit."
"Ovšem," přisvědčil Sutton a uklonil se Harcourtové ze svého stanoviště za Messoriiným krkem.
Zavazadla byla už pevně stažena a Celeritas po řadě prohlédl všechny postroje. "Výborně: vyzkoušejte zátěž. Maxime, začni."
Draci se jeden po druhém zvedali na zadní, a jak mávali křídly a snažili se třesením uvolnit řemení, na nádvoří se rozdul vichr; postupně se zase spouštěli na všechny čtyři a hlásili: "Všechno drží."
"Pozemní posádky nástup," rozkázal Celeritas a Laurence sledoval, jak Hollin a jeho muži spěšně lezou do řemení na drakově břiše a připoutávají se na dlouhý let. Zdola přišel signál ohlašující, že jsou připraveni, a Laurence kývl na signalistu Turnera, který zvedl zelený praporek. Maximovy a Praecursorovy posádky zdvihly praporky hned vzápětí; menší dráčci už čekali.
Celeritas si opět dřepl na zadní a celé to pozoroval. "Dobře doleťte," popřál jim prostě.
Tím to bylo odbyto, žádné další obřady ani přípravy se nekonaly; signalista kapitána Suttona dal praporkem znamení formace vzlétnout, načež se Temeraire spolu s ostatními vznesl a zařadil se vedle Maxima. Severozápadní vítr jim vál takřka přímo do zad, a když vystoupali nad mračný příkrov, Laurence v dáli na východě zahlédl, jak se na vodní hladině slabounce zalesklo slunce.

III

Kapitola 9
Kule prolétla tak těsně, že Laurencovi pocuchala vlasy; za zády mu zahřměla odvetná palba, a když se řítili kolem, Temeraire sekl po francouzském drakovi tak, že mu na tmavě modré kůži vyryl dlouhé škrábance, stačil se ale přitom hbitě vyhnout jeho drápům.
"Podle zbarvení je to fleur-de-nuit, pane," křičel Granby s vlasy vlajícími v prudkém větru, když se modrý drak s řevem vzdálil a obratem nalétl k dalšímu útoku na formaci; jeho posádka přitom chvatně slézala, aby mu zastavila krvácení: rány ho z boje nevyřadily.
Laurence přikývl. "Ano. Pane Martine," zavolal hlasitěji, "připravte magneziový prášek; až znovu zaútočí, tak jim něco předvedeme." Draci tohoto francouzského plemene byli mohutně stavění a nebezpeční, příroda je však uzpůsobila nočnímu životu a jejich oči citlivě reagovaly na prudké záblesky světla. "Pane Turnere, varování před světelným výbuchem, prosím."
Signalista Messorie bleskově potvrdil příjem signálu; žlutá sekáčice právě odrážela francouzského draka střední váhy útočícího s vervou na čelo formace. Laurence popleskal Temeraira po krku, aby upoutal jeho pozornost. "Odpálíme tomu fleur-de-nuitovi před očima dávku magneziového prášku," zakřičel. "Vydrž v téhle pozici a čekej na znamení."
"Ano, jsem připraven," hlásil Temeraire, hlas mu drnčel vzrušením a celý se skoro třásl.
"Dávej prosím tě pozor," neodpustil si Laurence; francouzský drak byl soudě podle jizev starší a on nechtěl, aby Temeraire přišel vlivem přílišného sebevědomí k úrazu.
Fleur-de-nuit svištěl přímo na ně v opětovné snaze prorazit mezi Temerairem a Nitidem: cílem zjevně bylo roztrhnout formaci, zranit přitom jednoho či druhého draka a způsobit tak, aby byla Lily při dalším útoku zezadu nechráněná. Sutton už signalizoval nový manévr, při kterém by se obrátili a Lily mohla proti fleur-de-nuitovi, největšímu z francouzských útočníků, vyrazit, než se ho ale podařilo uskutečnit, bylo zapotřebí odrazit tento další výpad.
"Všichni připravit; kryjte se před prachem," zavelel Laurence hlásnou trubkou, aby se rozkazy lépe nesly, zatímco se na ně řítil obří modročerný drak. Střet probíhal tempem, jaké Laurence do té chvíle nezažil. U námořnictva mohla přestřelka trvat pět minut; tady se útok odbyl v necelé minutě a takřka vzápětí po něm následoval další. Francouzský drak tentokrát mířil blíže k Nitidovi ve snaze vyhnout se Temerairovým drápům a s vědomím, že menší Pascalův modrák své postavení před náporem jeho obrovského těla neubrání. "Doleva; nalétni až k němu!" křičel Laurence na Temeraira.
Temeraire ihned uposlechl; velikými černými křídly šikmo zabral tak, že se okamžitě stočili k fleur-de-nuitovi, a přilétl k němu hbitěji, než by dokázal běžný bojový drak. Nepřátelský drak sebou trhl a automaticky se na ně podíval; jakmile Laurence zahlédl bělavý záblesk jeho očí, křikl: "Zapálit prach!"
Sotva stačil sám zavřít oči; výbuch jasného světla uviděl i přes víčka a fleur-de-nuit zařval bolestí. Když Laurence opět otevřel oči, Temeraire divoce sekal po protivníkovi a vyrýval mu do břicha hluboké šrámy, zatímco jeho střelci pálili po spodařích na druhé straně. "Drž postavení, Temeraire," křičel Laurence; hrozilo totiž, že Temeraire v zápalu boje s nepřítelem zůstane pozadu za formací.
Temeraire sebou trhl, prudce zakmital křídly a vrátil se na své místo ve formaci; Suttonův signalista vztyčil zelený praporek, celá formace udělala přemet, přičemž Lily už rozevírala čelisti a syčela: fleur-de-nuit stále ještě letěl poslepu a crčela z něj krev na všechny strany, jak se ho posádka snažila nasměrovat pryč.
"Nepřítel nahoře! Nepřítel nahoře!" Maximův levý hlídkař zběsile ukazoval vzhůru; hoch ještě ječel, když jim do uší zahřměl příšerný řev, který ho zcela přehlušil: shora se na ně řítil grand chevalier. Drakovo světlé břicho splynulo s příkrovem hustých mračen tak, že ho nezpozorovali ani hlídkaři, a dračí obr se nyní s roztaženými pařáty hnal na Lily; byl bezmála dvakrát větší než ona a váhou předčil dokonce i Maxima.
Laurence s úděsem sledoval, jak Messoria a Immortalis náhle prudce klesají; až posléze si uvědomil, že na nenadálé překvapení shora bezděky zareagovali přesně tím způsobem, před kterým je Celeritas už dávno varoval. Nitidus polekaně trhl křídly, ale duchapřítomnost neztratil, Dulcia si zachovala postavení, Maximus ovšem vypálil vpřed a předletěl ostatní a sama Lily vyplašeně kroužila. Formace se rozpadla a ona zůstala v nastalém zmatku zcela nechráněná.
"Všechny zbraně připravit; přímo na něj!" hulákal a zuřivě dával Temerairovi znamení; nebylo třeba, protože Temeraire se už sám po kratičkém zaváhání ve vzduchu vrhl na Lilyinu obranu. Chevalier byl příliš blízko na to, aby ho bylo možné zcela odrazit, pokud by se jim ale podařilo napadnout ho dřív, než se pustí do Lily, mohli ji uchránit smrtelného zranění a poskytnout jí čas na protiútok.
Čtveřice ostatních francouzských draků opět nalétávala k útoku. Temeraire zprudka přidal, těsně se prosmekl kolem napřažených pařátů p?cheur-couronné a vší silou vrazil s napřaženými drápy do obřího chevaliera, který se už sápal Lily po hřbetě.
Zmítající se Lily vřeštěla bolestí a vztekem; trojice drápajících a sekajících draků v jednom chumlu zběsile tloukla křídly proti sobě. Lily nemohla stříkat kyselinu vzhůru; museli ji nějak vysvobodit, Temeraire byl ale mnohem menší než chevalier a Laurence viděl, jak se ohromné dračí pařáty zarývají Lily hlouběji do masa, přestože její posádka se po ocelově tvrdých drápech vytrvale oháněla sekerami.
"Podejte sem bombu," křikl Laurence na Granbyho; museli se pokusit ji vrhnout na řemení na chevalierově břiše, přestože hrozilo nebezpečí, že minou cíl a zasáhnou Temeraira nebo Lily.
Temeraire, rozvášněný k nepříčetnosti, pořád sekal a boky se mu přitom zvonovitě nadouvaly, jak zprudka nabíral dech; ryčel tak strašlivě, až se mu rozechvívalo celé tělo a Laurencovi málem praskaly ušní bubínky. Chevalier se třásl bolestí; kdesi z jeho druhé strany řval Maximus, kterého ovšem Laurence přes obrovského francouzského draka neviděl. Útok přinesl kýžený účinek: chevalier zachroptěl a jeho pařáty pustily kořist.
"Odleť," křičel Laurence. "Odleť, Temeraire; vleť mezi něj a Lily." Temeraire se poslušně odtrhl a spustil se níž. Kvílící,

krvácející Lily rychle ztrácela výšku. Odehnat chevaliera nestačilo: dokud nevylétla zpět do bojové pozice, ostatní draci ji ohrožovali stejně vážně jako on. Laurence slyšel, jak kapitánka Harcourtová vydává rozkazy, slovům však nerozuměl; Lilyino břišní řemení náhle odpadlo jako veliká síť snášející se skrz mraky a všechno - bomby, zásoby, zavazadla - se sypalo dolů a mizelo ve vodách Kanálu; celá pozemní posádka se už zatím připoutávala k hlavnímu postroji.
Lily, zbavená zátěže, se oklepala a s vypětím všech sil zamířila zpět vzhůru; posádka jí rány přikrývala bílými obvazy, Laurence ale i z dálky viděl, že budou potřebovat šití. Maximus sice zaměstnával chevaliera, p?cheur-couronné a fleur-de-nuit se však spolu s dalším francouzským drakem střední váhy řadili do klínové formace a chystali se na Lily znovu zaútočit. Temeraire se držel těsně nad Lily a s výhrůžným syčením roztahoval zakrvácené pařáty, dračice však stoupala příliš pomalu.
Bitva se proměnila v divokou řež; ostatní britští draci se už sice stačili vzpamatovat z počátečního úleku, chyběl jim však jakýkoli řád. Harcourtovou plně pohlcovaly Lilyiny těžkosti a poslední francouzský drak, p?cheur-rayé, bojoval hluboko dole s Messorií. Francouzi jednoznačně poznali v Suttonovi velitele a drželi ho stranou od ostatních; Laurence takovou strategii nemohl než chmurně obdivovat. Nic ho neopravňovalo k tomu ujmout se velení, byl z útvaru služebně nejmladší, bylo však třeba jednat.
"Turnere," zavolal na signalistu; než ale vůbec stačil vydat rozkaz, ostatní britští draci už kroužili kolem.
"Signál, pane, seskupit se kolem velitele," hlásil Turner a ukazoval.
Laurence se otočil a uviděl, jak se Praecursoris s vlajícími signálními praporky zařazuje na Maximovo obvyklé místo: Choiseul s velkým drakem se nemuseli přizpůsobovat tempu formace a mohli letět napřed, jejich hlídkař ale zřejmě zahlédl boj, a tak se vrátili. Laurence poklepal Temeraira po pleci, aby ho upozornil na signál. "Vidím," křikl Temeraire, který se v mžiku otočil a zaujal své řádné místo.
Zavlál další signál a Laurence popolétl s Temerairem výš a blíž; také Nitidus se o kus přiblížil a společně uzavřeli mezeru tam, kde by ve formaci jindy letěla Messoria. Celá formace vylétnout výš, oznamoval další signál, a když Lily cítila kolem sebe ostatní, dodalo jí to sílu tak, že zabírala křídly mocněji: krvácení konečně ustalo. Trojice francouzských draků se rozdělila; už nemohli doufat v úspěch společného výpadu, pokud nechtěli vlétnout Lily přímo do rány, a bylo jasné, že formace ve chvilce dolétne na chevalierovu úroveň.
Maximus odletět, hlásil signál: Maximus se stále ještě bil s chevalierem a na obou stranách práskaly pušky. Veliký královský ryzák naposledy sekl drápy a odlétl: o zlomek vteřiny se unáhlil, protože formace zatím dostatečně nevystoupala a byla zapotřebí ještě chvilička času, než bude Lily schopna zaútočit.
Chevalierova posádka zpozorovala nové nebezpečí a za velikého křiku hnala obřího draka opět vzhůru. Chevalier sice krvácel z mnoha ran, byl ale tak velký, že mu to pramálo vadilo, a dokázal stoupat rychleji než posekaná Lily. Choiseul po chvíli vyslal signál: Formace držet výšku a pronásledování vzdali.
Francouzšti draci se v povzdálí slétli, kroužili a zvažovali další výpad. Pak se ale naráz všichni otočili a kvapně se rozletěli k severovýchodu, i p?cheur-rayé se odpoutal od Messorie. Temerairovi hlídkaři vykřikovali a ukazovali k jihu, a když se Laurence ohlédl přes rameno, uviděl, jak se k nim řítí deset draků v čelem s dlouhokřídlatcem s vlajícími britskými znaky.
* * *
Onen dlouhokřídlatec byl pochopitelně Excidium; se svou formací je doprovázel po zbytek cesty na doverskou základnu, přičemž dva skvrnití žahavci těžké váhy střídavě nadnášeli Lily. Držela se vcelku obstojně, hlava jí ovšem padala a při přistání dračice ztěžka žuchla na zem; nohy se jí třásly tak, že členové posádky sotva stačili slézt a podlomily se jí docela. Kapitánka Harcourtová, neskrývající slzy, utíkala k její hlavě, laskala ji a něžně ji konejšila, zatímco se do díla pustili ranhojiči.
Laurence zalétl s Temerairem k samému kraji přistávací plochy základny, aby ranění draci měli více místa. Maximus, Immortalis i Messoria utržili v boji bolestivá, i když ne přímo nebezpečná zranění, zdaleka neporovnatelná s ranami, které utrpěla Lily, a jejich tiché úpění nebylo takřka slyšet. Laurence potlačil zachvění a láskyplně přejel rukou po Temerairově hladkém krku; blahořečil Temerairovi za jeho svižnost, která ho uchránila osudu druhých. "Pane Granby, dejme se hned do vykládání a pak se prosím podívejme, co můžeme postrádat, abychom to nabídli Lilyině posádce, které, jak to tak vypadá, ze zavazadel nic nezbylo."
"Provedu, pane," kývl Granby a hned začal vydávat rozkazy.
Trvalo několik hodin, než se pro všechny draky podařilo najít nocležiště, odlehčit jim od nákladu a nakrmit je; základna byla naštěstí dosti rozlehlá, i s dobytčími pastvinami zabírala plochu čtyřiceti hektarů, a nebylo tedy obtížné najít pro Temeraira patřičně prostorný palouk. Temeraire kolísal mezi rozjařením z první prožité bitvy a hlubokými obavami o Lily; jedl bez zájmu, až Laurence posléze nařídil posádce, aby zbytek ohlodaných dobytčat odklidila. "Můžeme si nalovit ráno, není třeba nutit se do jídla," chlácholil ho.
"Děkuju; opravdu nemám nějak chuť," řekl Temeraire a položil si hlavu. Mlčel po celou dobu, co ho čistili, dokud posádka neodešla a nezanechala ho o samotě s Laurencem. Při pohledu na štěrbiny očí pod skleslými víčky Laurence zauvažoval, jestli náhodou neusnul; vtom se ale víčka nadzdvihla a Temeraire se tiše zeptal: "To je to po bitvě vždycky takhle, Laurenci?"
Laurence se ani nemusel ptát, co tím míní; na Temerairovi byla jasně znát únava a smutek. Těžko hledal odpověď; nesmírně mu záleželo na tom, aby draka utěšil. Sám se přitom ještě nezbavil napětí a hněvu, obojí sice znal, nestávalo se mu však, aby tyto pocity tak dlouho přetrvávaly. Prošel už mnoha boji, stejně tak vražednými a nebezpečnými, tenhle se však v jednom zásadním ohledu lišil: když nepřítel zaútočil na to, co mu bylo svěřeno do péče, neohrožoval jeho loď, nýbrž jeho draka, bytost, která mu byla na celém světě nejdražší. Ani na zranění, která potkala Lily, Maxima či kteréhokoli dalšího člena formace, nedokázal myslet s odstupem; nebyli sice jeho Temeraire, byli však jeho spolubojovníky. Bylo to úplně jiné; nečekaný útok ho zastihl duševně nepřipraveného.

"Po boji bohužel bývá často těžko, zvláště když přítele stihne zranění či dokonce smrt," vypravil ze sebe posléze. "Musím říct, že s tímhle střetem se vyrovnávám zvlášť obtížně; neměli jsme jím co získat a nestáli jsme o něj."
"Ano, to je pravda," přisvědčil Temeraire a límec mu schlípl. "Líp by bylo, kdybych si mohl myslet, že jsme všichni bojovali s takovým vypětím a Lily utrpěla zranění kvůli něčemu. Oni nám ale jen přiletěli ublížit, takže jsme ani nikoho nebránili."
"To není vůbec pravda; přece jsi bránil Lily," namítl Laurence. "A uvažuj: Francouzi zaútočili velice chytře a šikovně, zcela nás zaskočili, početně se nám vyrovnali a zkušenostmi nás předčili, a nám se přesto podařilo je porazit a zahnat. To je důvod být na sebe pyšný, nebo snad ne?"
"To asi ano," připustil Temeraire a plece mu poklesly, jak se uvolnil. "Hlavně aby se z toho Lily dostala," dodal.
"Doufejme; věř, že se pro ni udělá všechno co lze," uklidňoval ho Laurence a hladil ho přitom po nose. "Musíš padat únavou. Nebudeš už spát? Mám ti chviličku číst?"
"Spíš myslím, že neusnu," řekl Temeraire. "Chvíli mi ale prosím tě ještě čti, budu tiše ležet a odpočívat." Ani to nedořekl, zívl, a než vůbec Laurence stačil vytáhnout knížku, už spal. Počasí se konečně změnilo a teplý, pravidelný dech stoupající z jeho nozder se v příjemně chladivém vzduchu srážel v obláčky mlhy.
Laurence ho nechal spát a rychle vykročil k hlavnímu sídlu základny; cestu mezi dračími palouky osvětlovaly zavěšené lucerny a vpředu nadto zářila okna. Sůl nesená východním větrem z přístavu se mísila s pachem mědi, kterou byla cítit teplá dračí těla; Laurence tu vůni už znal a skoro ji nevnímal. Dostal vyhřátý pokoj v prvním patře, s oknem obráceným do zahrad vzadu, zavazadla už měl vybalená. Posmutněle se zadíval na zmačkané oblečení; sloužící na základně neměli o balení zjevně o nic větší ponětí než sami letci.
Zamířil do důstojnické jídelny, vzdor pozdní hodině mocně hučící zvýšenými hlasy; druzí kapitáni formace seděli pospolu u dlouhého stolu obloženého takřka netknutým jídlem.
"Ví se něco o Lily?" zeptal se, když si sedal na volnou židli mezi Berkleym a Dulciiným kapitánem Chenerym; chyběli pouze kapitánka Harcourtová a kapitán Little létající na Immortalovi.
"Posekal ji na kost, zbabělec jeden, to je ale taky tak všechno, co víme," ujal se odpovědi Chenery. "Pořád ještě ji sešívají, zatím ani nic nejedla."
Laurence chápal, že je to zlé znamení; zraněné draky zpravidla posedala nezřízená chuť k jídlu, pokud netrpěli nesmírnými bolestmi. "A Maximus a Messoria?" zeptal se s očima upřenýma na Berkleyho a Suttona.
"Pořádně se nacpali a spí jako dřevo," odpověděl Berkley; jeho obvykle klidná tvář byla nyní svraštělá a propadlá a přes čelo se mu táhla tmavá krvavá šmouha zabíhající do štětinaté kštice. "To byla setsakra rychlost, Laurenci, jinak jsme se s ní loučili."
"Byla potřeba větší," namítl Laurence tiše dřív, než ostatní stačili zamručet na souhlas; neměl nejmenší touhu sklízet za dnešní výkon nějakou chválu, přestože byl na Temerairovo konání hrdý.
"Pořád jste byli rychlejší než my ostatní," zabručel Sutton a dopil sklenici; jeho tváře i nos výmluvně svědčily o tom, že do sebe neobrací zdaleka první. "Pěkně si nás vyčíhali, žabožrouti zatracený. To bych teda rád věděl, kterej čert jim nakukal hlídkovat zrovna tam."
"Cesta z Lagganu do Doveru není velké tajemství, Suttone," vložil se do toho přicházející Little; odsunuli židle kolem stolu, aby mu udělali mezi sebou místo. "Immortalis už má mimochodem nocleh a teď právě se krmí; když jsme u toho jídla, podejte mi prosím vás tamhleto kuřátko." Rukama odkroutil stehýnko a hladově se do něj zahryzl.
Při pohledu na něj se v Laurencovi přihlásila chuť k jídlu; druzí kapitáni zjevně pocítili totéž nutkání, protože na dalších deset minut zavládlo ticho, kdy se kolem jen podávaly mísy a všichni si hleděli talířů; od chvíle, co před rozbřeskem chvatně posnídali na základně poblíž Middlesborough, nevzal nikdo z nich do úst. Víno nestálo za moc, Laurence však přesto vypil několik sklenic.
"Předpokládám, že číhali někde mezi Felixstowe a Doverem, aby na nás mohli skočit," navázal Little po chvíli na započaté téma a otíral si přitom pusu. "Tou trasou se už s Immortalem přisámbůh víckrát nepustím; od teďka už jen přes vnitrozemí, pokud nebudeme mít zrovna chuť si zabojovat."
"Svatá pravda," přitakal Chenery s upřímným porozuměním. "Vítejte, Choiseule; přistrčte si židli." Ještě trošku se poodsunul a roajalistický kapitán si přisedl.
"Pánové, s velkou radostí vám oznamuji, že Lily už začala jíst; právě jdu od kapitánky Harcourtové," řekl a pozvedl sklenici. "Připijme na jejich zdraví!"
"No sláva!" zajásal Sutton a dolil si; svorně si připili a s úlevou si oddechli.
"Tak tady všichni jste; jíte, doufám? Dobře, moc dobře." Přišel k nim admirál Lenton, vrchní velitel lamanšské divize, a tedy i všech draků na doverské základně. "Ne, neblázněte, nevstávejte," napomenul je netrpělivě, když se Laurence a Choiseul začali zvedat a ostatní je s jistým zpožděním následovali. "Potom, co jste dneska zažili, proboha seďte. Podejte sem tu láhev, Suttone. Tak, už všichni víte, že Lily jí? Ano, ranhojiči doufají, že do pár týdnů bude schopna něco málo uletět; no, aspoň jste jim pěkně poškubali několik bojových draků. Na vaši formaci, pánové."
Laurence konečně začínal cítit, že z něj opadá napětí i tíseň; vědomí, že Lily i ostatní jsou mimo nebezpečí, mu výrazně ulevilo a víno mu uvolnilo sevřené hrdlo. Ostatní zjevně prožívali totéž, hovor pomalu vázl, všichni spíš pokyvovali nad poháry.
"Jsem si vcelku jistý, že ten grand chevalier byl Triumphalis," říkal Choiseul potichu admirálu Lentonovi. "Už jsem ho viděl; patří k nejnebezpečnějším bojovým drakům Francie. Určitě byl na dijonské základně u Rýna, když jsme s Praecursorem opustili Rakousko, a musím vám říct, pane, že to potvrzuje mé nejhorší obavy: Bonaparte by ho sem nevysílal, kdyby si nebyl naprosto jistý vítězstvím nad Rakouskem, a já nepochybuji, že na pomoc Villeneuvovi směřují další francouzští draci."
"Už dříve jsem se klonil k vašemu náhledu, kapitáne; nyní jsem si jím jist," opáčil Lenton. "Prozatím nám ale nezbývá

než doufat, že Mortiferus dorazí k Nelsonovi dřív, než francouzští draci doputují k Villeneuvovi, a že splní úkol; Excidia postrádat nemůžeme, když nemáme Lily. Nedivil bych se, kdyby tím útokem sledovali právě tohle; přesně takhle prohnaně ten lišák korsická uvažuje."
Laurence musel myslet na Reliant, kterému ještě možná i teď hrozil francouzský letecký útok, a na další lodě velké flotily blokující momentálně Cádiz. Vzpomínal na své početné přátele a známé; i kdyby francouzští draci nepřilétli jako první, stejně je čekala veliká námořní bitva, a kdo mohl vědět, kolik jich asi padne, aniž od nich kdy dostane jediný další řádek? V uplynulých rušných měsících se psaní dopisů příliš nevěnoval a nyní té nedbalosti hluboce želel.
"Došly nějaké zprávy z blokády v Cádizu?" zeptal se. "Bojovalo se tam?"
"Co vím tak ne," odtušil Lenton. "Nu ano, vy jste přece od námořnictva, viďte? Zatímco se budou ostatní zotavovat, vás, kteří máte nezraněné draky, vyšlu hlídkovat nad lamanšskou flotilu; můžete se na moment zastavit na vlajkové lodi a poslechnout si, co je nového. Budou z vás mít sakra radost; pořád jsme neměli koho jim tam poslat, takže měsíc nedostali poštu."
"Zítra tedy máme nastoupit?" zeptal se Chenery s ne zcela úspěšně potlačovaným zívnutím.
"Ne, jeden den vám dopřát můžu. Postarejte se o draky a užívejte odpočinku, dokud máte tu možnost," odpověděl Lenton s rezavě hýkavým smíchem. "Za svítání vás z postelí poženu až pozítří."
* * *
Temeraire spal velice tvrdě a ráno dlouho vyspával, a Laurencovi tak po snídani vybylo několik hodin, které mohl vyplnit po libosti. U stolu se setkal s Berkleym a šel s ním za Maximem. Královský ryzák stále ještě jedl, házel do sebe jednu čerstvě poraženou ovci za druhou, a když k němu přišli na palouk, jen jim s plnou tlamou zabručel na pozdrav. Berkley se vytasil s láhví dosti hrozného vína, ze kterého většinu vypil sám, Laurence jen zdvořile usrkával, znovu přitom probírali přestálou bitvu, kreslili v prachu schémata a oblázky znázorňovali draky. "Bylo by dobře, kdyby se přidala lehká váha, šedák, pokud by se našel nějaký volný, jako hlídka nad formací," rozkládal Berkley a ztěžka se opřel zády o kámen. "Všichni naši velcí draci jsou mladí, to je to; jakmile začnou velcí takhle jančit, tak se splaší i ti malí, přestože už si to dávno odvykli."
Laurence přikyvoval. "Doufám ovšem, že je ta nešťastná srážka aspoň trochu poučila v tom, jak se vyrovnávat s leknutím," prohlásil. "Tak či onak, Francouzi nemůžou spoléhat na to, že se jim pokaždé naskytnou tak ideální podmínky; bez té mračné clony by se jim to rozhodně nezdařilo."
"Pánové; rozebíráte včerejší plán?" Choiseul je míjel cestou do hlavní budovy; zabočil k nim a přidřepl si k nákresu. "Velmi mě mrzí, že jsem promeškal začátek." Kabát měl uprášený a nákrčník silně propocený: vypadal, jako by se od včerejška nepřevlékl a v bělmech očí mu vystupovala tenounká síť rudých žilek; skláněl se nad kresbu a mnul si obličej.
"Byl jste celou noc vzhůru?" zajímal se Laurence účastně.
Choiseul zavrtěl hlavou. "To ne, ale střídal jsem se s Catherine - s Harcourtovou - u Lily, aby se aspoň trochu vyspala, jinak by si vůbec neodpočala." Se zavřenýma očima zívl na celé kolo tak, že se málem svalil. "Merci," poděkoval Laurencovi za podanou ruku a s námahou se zvolna vztyčil. "Ponechám vás vašemu hovoru; musím Catherine donést něco k jídlu."
"Běžte si prosím vás odpočinout," vybízel ho Laurence. "Já jí něco zanesu; Temeraire spí a já mám volno."
Harcourtová, zcela bdělá, sice ještě pobledlá obavami, ale už opět vyrovnaná, rozdávala posádce rozkazy a vlastní rukou krmila Lily kousky kouřící hověziny, přičemž ji chlácholila nepřetržitým proudem povzbudivých slov. Laurence jí přinesl chléb se slaninou; chtěla se jídla chopit zakrvácenýma rukama, odmítala přerušit krmení, Laurence ji však přesvědčil, aby se aspoň trochu omyla a v klidu najedla, zatímco její místo převezme posádka. Lily se sytila dál, jedno zlaté oko ale pro jistotu stále upírala na Harcourtovou.
Choiseul se vrátil, ještě než Harcourtová stačila dojíst; kabát a nákrčník odložil a v patách mu kráčel sluha s konvicí silné horké kávy. "Hledá vás váš nadporučík, Laurenci; Temeraire se začal vrtět," oznámil a ztěžka se sesul vedle Catherine. "Spát se mi nedaří; káva mi udělala dobře."
"Díky, Jean-Paule, jestli nejste příliš unavený, byla bych vám moc vděčná za společnost," řekla a lokala už druhý hrnek kávy. "Nezdržujte se prosím, Laurenci, Temeraire je už určitě celý netrpělivý. Velmi vám děkuji, že jste přišel."
Laurence se jim oběma uklonil, ačkoli poprvé od chvíle, co si na Harcourtovou zvykl, cítil rozpaky. Kapitánka se zcela klidně opírala Choiseulovi o rameno a on k ní shlížel s neskrývanou něhou; byla přece jen dosti mladá a Laurence se neubránil pocitu, že se nepatří ponechávat ji bez řádného doprovodu.
Utěšoval se tím, že v přítomnosti Lily a posádky se nemůže nic přihodit, ani kdyby oba nebyli tak zjevně vyčerpaní; okolnosti mu tak či onak nedovolovaly zůstat a on spěchal na Temerairův palouk. Zbytek dne strávil slastným zahálením, hověl si na svém obvyklém místě v záhybu Temerairovy přední nohy a psal dopisy; na moři vedl rozsáhlou korespondenci, kterou vyplňoval dlouhé hodiny času, a nyní dlužil mnoha dopisovatelům odpověď. I matka mu poslala několik krátkých listů, spěšně sepsaných zjevně bez otcova vědomí; přišly totiž nevyplacené, takže Laurencovi nezbylo než za ně uhradit poštovné, chtěl-li je převzít.
Temeraire, který se vydatně nasytil i za včerejšek, kdy neměl chuť k jídlu, naslouchal dopisům, které Laurence psal, a diktoval své vlastní dodatky, ve kterých pozdravoval lady Allendaleovou a Rileyho. "A hlavně prosím požádej kapitána Rileyho, aby vyřídil mé přání zdaru posádce Heliantu," říkal. "Zdá se to hrozně dávno, viď, Laurenci? Tolik měsíců už jsem neměl rybu."
Laurence se usmál jeho měření času. "Hodně se toho událo, to je jisté; je to zvláštní, když si člověk pomyslí, že ještě neuplynul ani rok," poznamenal, když zalepoval obálku a vypisoval adresu. "Jen doufám, že se jim všem daří dobře."
Dopis, poslední, s uspokojením odložil na dosti vysokou hromádku dalších; hned měl čistší svědomí.
"Rolandová," zavolal a děvče přiběhlo od ostatních kadetů, se kterými hrálo drápky. "Zanes to prosím tě kurýrní

službě," požádal ji a podal jí kupku obálek.
"Pane," oslovila ho trochu nervózně, když dopisy přejímala, "až to udělám, mohla bych dostat večer volno?"
Její prosba ho zaskočila; několik lezců a křidlařů žádalo a také dostalo volno, aby mohli navštívit město, ovšem pomyšlení, že by se desetiletý kadet sám toulal po Doveru, naprosto nepřicházelo v úvahu, ani kdyby to nebyla dívka.
"To chceš sama pro sebe, nebo se připojíš k někomu z ostatních?" vyzvídal opatrně v domnění, že ji třeba ve vší počestnosti přizval k vycházce do města některý starší člen posádky.
"Ne, pane, jenom pro sebe," odpověděla; dívala se na něj s takovou nadějí, že na okamžik zapřemítal, že jí volno udělí a vyrazí s ní sám, nemohl ale dost dobře opustit Temeraira a ponechat ho napospas úvahám o předešlém dni.
"Snad až jindy, Rolandová," řekl jemně. "Zdržíme se tu v Doveru dlouho a slibuju ti, že ještě dostaneš možnost."
"Aha," hlesla sklíčeně. "Ano, pane." Odcházela tak schlíple, že se v Laurencovi probudily výčitky.
Temeraire ji provázel pohledem a zjišťoval: "Laurenci, je snad v Doveru nějaká obzvláštní zajímavost, na kterou bychom se mohli taky zajít podívat? Hodně členů naší posádky se tam hrne."
"No jo," povzdechl si Laurence; bylo mu poněkud trapné vysvětlovat, že hlavní lákadlo představuje hojnost přístavních prostitutek a laciné kořalky. "Nu, ve městě je velké množství lidí, a tak se v jeho těsné blízkosti nabízí rozličná zábava," zkusil to jinak.
"Myslíš tím třeba víc knížek?" ožil hned Temeraire. "Já ale nikdy nepozoroval, že by Dunne nebo Collins četli, a přitom včera celý večer nevykládali o ničem jiném, než jak strašně se těší, až vyrazí."
Laurence v duchu ty dva nešťastné mladé křídlaře proklínal, že mu to takhle ztěžují, a hned jim v hlavě pomstychtivě sestavoval služby na příští týden. "Také tam je divadlo, a koncerty," soukal ze sebe chabě. Už to ale s utajováním přeháněl: nepoctivost ho nepříjemně pálila a nesnesl pocit, že Temeraira, který byl navíc dospělý, klame. "Obávám se ale, že někteří tam chodí popíjet a bavit se se špatnou společností," osmělil se k větší upřímnosti.
"Aha, ty myslíš děvky," vyhrkl Temeraire a Laurence překvapením málem sletěl ze svého vyvýšeného místa. "To jsem netušil, že je mají i ve městech, ale teď tomu rozumím."
"Kdes o nich proboha slyšel?" vyrazil ze sebe Laurence nabírající ztracenou rovnováhu; když z něj spadla tíže vysvětlování, posedla ho nepochopitelná dotčenost, že si Temeraira dovolil zasvětit někdo jiný než on. "No řekl mi o nich Victoraatus na Loch Lagganu, protože jsem se podivoval, proč členové posádky chodí do vsi, když tam nemají rodiny," přiznal Temeraire. "Tys ale nikdy nešel; určitě bys taky nechtěl zajít?" dodal téměř s nadějí.
"Milý zlatý, takové věci nesmíš říkat," napomínal ho Laurence, který se červenal a zároveň se otřásal smíchem. "To vůbec není slušné téma hovoru, a pokud mužům nelze zabránit, aby takovou zábavu vyhledávali, neměli by se v ní alespoň podporovat. S Dunnem a Collinsem si rozhodně promluvím; neměli by se tím chvástat a už vůbec ne tam, kde by je mohli zaslechnout lezci."
"To nechápu," namítl Temeraire. "Vindicatus tvrdil, že to mužům dělá nesmírně dobře a taky je to nanejvýš vítané, protože jinak by mohli dostat choutky na ženění, což se nezdálo vůbec hezké. Ale kdybys po tom moc toužil, tak bych asi nic nenamítal." Říkal to velmi nepřesvědčivě a po očku Laurence sledoval, jako by zkoumal, jak na něj jeho slova zapůsobí.
Laurencovo veselí i rozpaky se ihned rozplynuly. "Obávám se, že se ti dostalo dosti neúplného poučení," řekl mírně. "Odpusť; měl jsem s tebou o těchhle záležitostech promluvit dřív. Naprosto nemusíš mít strach: jsi můj první svěřenec a budeš pořád, i kdybych se třeba někdy oženil, což nepředpokládám."
Na chvíli se odmlčel, aby posoudil, zda dalšími slovy Temeraira ještě více nezneklidní, nakonec se ale rozhodl opatrně mu vyjevit všechno a dodal: "Než jsem tě dostal do péče, měl jsem jistou dohodu s jednotí slečnou, dala mi ale svobodu."
"Chceš říct, že tě odmítla?" ozval se Temeraire velmi pohoršeně, aby ukázal, že i draci se dovedou rozhořčit stejně jako lidé. "To je mi moc líto, Laurenci; kdyby ses chtěl oženit, určitě bys našel jinou a mnohem hodnější."
"To mi velmi lichotí, ale ujišťuji tě, že nemám v nejmenším chuť hledat náhradu," uklidňoval ho Laurence.
Temeraire maličko sklonil hlavu a dál nic nenamítal; zcela zjevně se upokojil. "Ale Laurenci," začal po chvíli a zase se zarazil. "Laurenci," odhodlal se vzápětí k otázce, "není-li to vhodné téma, znamená to, že už o něm nemám víckrát mluvit?"
"Musíš se mu bedlivě vyhýbat v širší společnosti, se mnou si ale můžeš vždycky popovídat, o čemkoli chceš," vysvětlil mu Laurence.
"Jen mě ještě zajímá, jestli v Doveru není i něco dalšího," zauvažoval nahlas Temeraire. "Rolandová je přece na děvky moc mladá, ne?"
"Začínám mít pocit, že se na další hovor musím posílit sklenkou vína," přiznal Laurence zkroušeně.
* * *
Temeraire se naštěstí spokojil s povídáním o tom, jaké asi jsou ty koncerty a divadlo a co za další zajímavosti město nabízí; ochotně pak přešel k hovoru o plánované trase jejich hlídky, kterou jim dopoledne doručil běžec, a dokonce se i ptal, jestli by nebylo možné nalovit nějaké ryby k večeři. Laurence těšilo, že se mu po strastech předchozího dne opět vrací nálada, a právě se rozhodl, že Rolandovou do města přece jen vezme, nebude-li Temeraire nic namítat, když vtom ji uviděl přicházet v doprovodu jiného kapitána - ženského pohlaví.
Hověl si na Temerairově přední noze, a jak si okamžitě uvědomil, byl v značně neupraveném stavu; chvatně slezl na opačné straně, aby se krátce ukryl za drakovo tělo. Neměl čas znovu si obléknout kabát, který stejně visel opodál na větvi, aspoň si ale zastrkal košili do kalhot a kvapně si uvázal nákrčník.
Vyšel, aby se uklonil, a málem zakopl, když kapitánku jasně uviděl; nebyla nepohledná, tvář jí ale zle hyzdila jizva, kterou mohl zanechat jedině meč; od povislého koutku levého oka, které těsně minulo ostří, se jí přes celý obličej táhl ošklivý rudý šrám pokračující na krku tenčí bělavou rýhou. Byla zhruba v jeho letech, možná o něco starší: jizva její věk

znejasňovala; trojitý prýmek ale prozrazoval hodnost starší kapitánky a malá zlatá medaile v klopě svědčila o účasti v bitvě na Nilu.
"Laurence, je to tak?" začala, aniž čekala na nějaké představování, zatímco on stále přemáhal údiv. "Já jsem Jane Rolandová, kapitánka Excidia; byla bych vám velice povděčna, kdybyste mi prokázal laskavost a pustil dnes večer Emily se mnou - můžete-li ji tedy na tu dobu postrádat." Významně pohlédla k zahálejícím kadetům a lezcům; její uštěpačný tón zřetelně vyjadřoval dotčenost.
"Velice se omlouvám," vypravil ze sebe Laurence, který si okamžitě uvědomil svůj omyl. "Domníval jsem se, že žádala o volno k návštěvě města; nedošlo mi…" Včas se stačil zarazit; byl si docela jist, že má před sebou matku s dcerou, nejen proto, že se jmenovaly stejně, ale i že se podobaly rysy a výrazem tváře, takovou domněnku ale nemohl jen tak vyslovit. "Samozřejmě že ji s vámi pustím," řekl nakonec.
Jakmile kapitánka Rolandová vyslechla jeho vysvětlení, ihned odhodila jízlivost. "Aha! Je mi jasné, co za nepravosti jste si představoval," zahlaholila; její srdečný smích zněl podivně neženský. "Slibuju, že jí nedovolím žádné skopičiny; do osmi ji máte zpátky. Děkuju vám; s Excidiem jsme ji už skoro rok neviděli a vážně hrozí, že zapomeneme, jak vůbec vypadá."
Laurence se uklonil a vyprovodil je; Rolandová natahovala nohy, aby stačila matčinu dlouhému, mužskému kroku, přičemž celou dobu rozjařeně vykládala a na rozloučenou ještě zamávala přátelům. Laurence se díval za nimi a připadal si trochu jako hlupák; už si přece zvykl na kapitánku Harcourtovou a měl si sám odvodit logické důsledky. Excidium byl koneckonců také dlouhokřídlatec; i on si patrně vymínil za kapitána ženu stejně jako Lily a za tolik let služby se jeho jezdkyně nemohla vyhnout boji. Laurence musel přesto přiznat, že ho překvapilo a i nemálo zděsilo, když viděl tak zjizvenou a tak smělou ženu; Harcourtová, jediná další kapitánka, kterou znal, rozhodně nebyla žádná zjemnělá slečinka, byla však ještě mladá a nejistá ze svého časného povýšení, a proto tedy asi neprojevovala takové sebevědomí.
Po rozhovoru s Temerairem měl ještě v čerstvé paměti téma ženitby, a v duchu se tedy neubránil otázce, kdo je Emilyiným otcem; jestliže sňatek přicházel jen obtížně v úvahu u letce, pak u letkyně se zdál takřka nemyslitelný. Napadalo ho jedině to, že Emily je nemanželské dítě, a ihned sám sebe káral, že si dovoluje takto smýšlet o zcela řádné ženě, se kterou se právě seznámil.
Ukázalo se však, že bezděky usuzoval správně. "Bohužel nemám nejmenší potuchy; deset let jsem ho neviděla," sdělila mu večer; když přivedla Emily zpět, přizvala ho na večeři do důstojnického klubu, kde on po pár sklenicích vína podlehl nutkání a nesměle se zeptal po zdraví Emilyina otce. "Nejsme svoji, abyste rozuměl; myslím, že ani neví, jak se Emily jmenuje."
Nezdálo se, že by pociťovala jakoukoli hanbu, a i Laurence ostatně vnitřně dospěl k závěru, že nějaký řádný svazek byl v tomto případě nemožný. Přesto se s tím jaksi nedokázal vyrovnat; postřehla jeho rozpaky, nijak se ale neurazila a vlídně se rozhovořila: "Tuším, že vám naše způsoby stále ještě připadají zvláštní. Můžete se ale oženit, zachce-li se vám, v tom se vám u letectva zhola nebrání. Je to ovšem dosti těžké pro toho druhého, když se má celý život smiřovat s tím, že drak má vždycky přednost. Mně osobně nikdy nic nechybělo; kdyby nešlo o Excidia, ani bych po dětech netoužila, ačkoli Emily je poklad a jsem moc šťastná, že ji mám. Byla to ale značně nepříjemná komplikace."
"Emily tedy po vás nastoupí jako kapitánka?" zeptal se Laurence. "To se draci, smím-li se ptát, tedy ti, kteří se dožívají vyššího věku, dědí vždycky takhle?"
"Pokud to lze tak zařídit; ztrátu jezdce nesou velmi těžce a nového přijmou spíše, mají-li k němu nějaký vztah a cítí-li, že dotyčný sdílí jejich smutek," vysvětlovala. "My tedy přivádíme na svět mladé stejně jako oni; předpokládám, že i vás požádají, abyste letectvu pořídil pár ratolestí."
"Pane na nebi," vylétlo z něj překvapením; myšlenku na potomky odložil spolu s plány na manželství už ve chvíli, kdy ho Edith odmítla, a odsouval ji tím spíš, že si uvědomoval případné Temerairovy námitky; vůbec ho nenapadalo, jak by mohl takový úkol splnit.
"Je mi jasné, že vás to muselo pořádně zaskočit; omlouvám se, že jsem vám připravila takový šok," pokračovala. "Sama bych se nabídla, měl byste ale počkat, až mu bude aspoň deset; a já se teď stejně nemůžu uvolnit ze služby."
Laurence potřeboval chvíli, aby pochopil, co jeho společnice míní, pak nejistou rukou popadl sklenici a snažil se za ni schovat obličej; cítil totiž, jak mu vzdor veškerému přemáhání rudnou tváře. "To je od vás velmi laskavé," zamumlal do poháru v rozpolcení mezi smíchem a zahanbením; naprosto nepočítal, že by se kdy setkal s obdobnou nabídkou, byť třeba jen nadhozenou.
"Tou dobou by vám ovšem mohla posloužit Catherine," rozvíjela to Rolandová dál s touž úděsnou věcností. "Tím by se to dalo skvěle vyřešit; mohli byste si pořídit jedno pro Lily a jedno pro Temeraira."
"Díky!" řekl rázně v zoufalé snaze změnit téma. "Smím vám donést něco k pití?"
"Kdyby bylo portské, díky," požádala. V tu chvíli už ho nemohlo nic překvapit; a když se vrátil se dvěma sklenkami a ona mu nabídla zapálený doutník, s chutí ho s ní vykouřil.
Ještě několik hodin si s ní v klubu povídal, až už zbyli v sále poslední a služebnictvo výmluvně přestalo skrývat zívání. Společně stoupali po schodech nahoru. "Ještě není tak pozdě," poznamenala při pohledu na pěkné velké hodiny na konci odpočívadla v horním patře. "Jste hodně unavený? Mohli bychom si u mě zahrát pikety."
Tou dobou už vnímal jejich vztah natolik přirozeně, že si její návrh nevykládal nijak nemístně. Když od ní nakonec ve velmi pozdních hodinách odcházel k sobě do pokoje, podíval se po něm sluha jdoucí po chodbě; teprve tehdy zauvažoval nad patřičností svého chování a znejistěl. Už se ale stalo, pokud se tedy vůbec něco stalo; pustil to z hlavy a padl konečně do postele.

Kapitola 10

Už byl dostatečně poučený na to, aby ho druhý den ráno příliš nepřekvapilo zjištění, že jejich společné ponocování nezavdalo podnět k žádným řečem. Kapitánka Rolandová ho naopak vřele u snídaně pozdravila a bez nejmenších rozpaků ho představila svým důstojníkům; vyrazili pak spolu ke svým drakům.
Laurence viděl, že Temeraire ještě dojídá vydatnou snídani, a věnoval tedy chvíli tomu, aby o samotě důrazně domluvil Collinsovi a Dunnovi stran jejich neuváženosti. Nechtěl vystupovat jako puritán kázící od rána do večera o zdrženlivosti a sebeovládání, nepokládal však za přehnanou mravnost, chtěl-li, aby mladí měli v starších řádný příklad.
"Když už se bez takové společnosti neobejdete, nemyslím, že je třeba, abyste o tom vyprávěli a budili v lezcích a kadetech dojem, že se takhle mají chovat," nabádal ošívající se křídlaře. Dunne dokonce otevíral pusu se zjevnou chutí cosi namítnout, Laurence ho však umlčel ledovým pohledem: takovou neposlušnost nemínil trpět.
Když jim však promluvil do duše a poslal je zpět do práce, lehce ho zahryzalo svědomí při vzpomínce, že ani on sám se předchozí noci nechoval právě příkladně. Utěšoval se tím, že v případě Rolandové šlo o kolegyni, kterou lze sotva srovnávat se společností nevěstek, a že nadto ani nevyvolali nějakou širší pozornost, o kterou v celé té záležitosti šlo. Ospravedlnění však přece jen trochu pokulhávalo a Laurence byl rád, že se může rozptýlit prací: Emily a další dva běžci už čekali u Temeraira s těžkými vaky pošty, která se nahromadila pro flotilu nasazenou na blokádu.
Sama síla britské flotily uzamykala lodi zajišťující blokádu do podivné odloučenosti. Málokdy bylo nutné vysílat jim na pomoc draka; všechno s výjimkou nejnaléhavějších zpráv a zásob jim přivážela fregata, a tak se jim zřídka naskýtala příležitost dozvědět se nejčerstvější novinky či převzít poštu. Francouzi sice možná měli v Brestu jednadvacet lodí, neodvažovali se však daleko zkušenějším britským námořníkům postavit. Bez podpory vlastního námořnictva ani žádná francouzská bojová letka neriskovala nálet na lodě se střelci nepřetržitě číhajícími na stožárech a s harpunovými a pepřovými děly nabitými na palubě. Sem tam v noci sice přece jen některý noční drak sám zaútočil, střelci mu ale pokaždé dali co proto, a došlo-li náhodou k rozsáhlejšímu boji, draci hlídkující na severu snadno zahlédli světelný signál.
Admirál Lenton se rozhodl denně podle potřeby přeřazovat nezraněné draky z Lilyiny formace s cílem zaměstnat je a obsáhnout větší území. Na dnešní den nařídil Temerairovi vést Nitida a Dulcii letící po stranách: měli za úkol následovat Excidiovu formaci na prvním úseku hlídky nad Kanálem a pak odbočit k hlavní eskadře lamanšské flotily nacházející se momentálně u Ushantu a blokující francouzský přístav Brest. Krom čistě vojenského přínosu měla jejich návštěva lodím flotily poskytnout alespoň malé rozptýlení v jednotvárném osamění jejich blokádní služby.
Ranní chlad byl tak ostrý, že se ani nevytvořila mlha, nebe zářilo oslnivým jasem a voda dole se bezmála černala. Laurence, mhouřící oči před prudkým světlem, by býval s chutí napodobil lezce a křídlaře, černící se pod očima uhlem, jako vedoucímu letci mu však připadalo i velení skupinky, která se měla oddělit, a po přistání na vlajkové lodi ho zřejmě čekalo pozvání k admirálu lordu Gardnerovi.
Let byl díky počasí příjemný, i když ne úplně klidný: jakmile se ocitli nad širým mořem, vzdušné proudy se nevypočitatelně točily a Temeraire, řídící se pudem, stoupal a klesal, aby zachytil nejlepší vítr. Po hodině hlídkování se jejich cesty rozdělily; Temeraire odbočil na jih a prolétl kolem Excidia, z jehož hřbetu kynula kapitánka Rolandová na rozloučenou; slunce stálo skoro v nadhlavníku a pod nimi se třpytil oceán.
"Laurenci, už vidím vpředu lodě," hlásil Temeraire zhruba půlhodiny nato; Laurence pozvedl dalekohled, musel si ale rukou stočenou do kornoutu zaclonit oko, přivřené proti slunci, než na vodě zahlédl plachty.
"Výtečný postřeh," zavolal Laurence a přikázal: "Pane Turnere, vyšlete prosím osobní znak." Signalista začal praporky skládat znamení, že patří k britské straně: vzhledem k Temerairovu neobvyklému vzhledu to nebyla tak docela formalita. Z moře je zakrátko uviděli a poznali; vedoucí britská loď vypálila pěknou salvu z devíti děl, možná větší, než by Temerairovi, který nebyl oficiálním vůdcem formace, přísně vzato náleželo. Ať už to bylo nedopatřením či z velkorysosti, Laurence ta pocta potěšila a nakázal střelcům, aby pozdravnou palbu opětovali, když nad lodí přelétali.
Na flotilu byl strhující pohled; k vlajkové lodi se po vlnách odevšad hnaly štíhlé, elegantní kutry chvátající pro poštu a veliké válečné koráby se vytrvalým křižováním v severním větru držely na místě, plachty se na širošíré vodě zářivě bělaly, na všech hlavních stěžních se hrdě třepotaly vlajky. Laurence se nemohl vynadívat a nakláněl se Temerairovi přes plec tak, až se řemení spojené karabinami napínalo.
"Signál z vlajkové lodě, pane," oznamoval Turner, když se přiblížili natolik, že bylo možné rozeznat praporky. "Kapitán po přistání na palubu."
Laurence pokýval hlavou; nic jiného ani neočekával. "Potvrďte prosím příjem, pane Turnere. Pane Granby, asi přeletíme zbytek flotily k jihu, než nám nachystají přistání." Posádky z Hibernie a sousedního Agincourtu začaly spouštět plovoucí plošiny, jejichž svázáním měla vzniknout přistávací plocha pro draky; mezi dílci už jezdil kutr a stahoval lana. Laurence ze zkušenosti věděl, že příprava nějakou chvíli potrvá a nijak ji neurychlí, budou-li mužům nad hlavami kroužit draci.
Než oblétli flotilu, byla plošina nachystaná. "Spodaři nahoru, pane Granby," rozkázal Laurence; osádka spodního řemení kvapem šplhala Temerairovi na hřbet. Posledních několik námořníků se spěšně odklidilo z plošiny, na kterou se snášel Temeraire v těsném závěsu s Nitidem a Dulcií; plocha se pod obrovskou tíhou Temerairova těla rozkymácela a zanořila se do vody, lana však držela pevně. Když Temeraire dosedl, Nitidus a Dulcia přistáli v protilehlých rozích a Laurence hbitě slezl. "Běžci, přineste poštu," zavelel a sám se chopil zapečetěné obálky se sdělením admirála Lentona určeným admirálu Gardnerovi.
Laurence bez nesnází přelezl do čekajícího kutru, zatímco jeho běžci Rolandová, Dyer a Morgan chvátali předat poštovní vaky do natažených rukou námořníků. Zamířil na záď; Temeraire ležel natažený, aby plochu lépe vyvažoval; hlavou se opíral o hranu plošiny v těsné blízkosti kutru, z čehož měla posádka plavidla pramalou radost. "Hned se vrátím," sliboval Laurence. "Řekni si prosím tě nadporučíku Granbymu, kdybys něco potřeboval."
"Řeknu, ale nejspíš ani nic potřebovat nebudu; nic mi tu neschází," odpověděl Temeraire a zkoprněle civící posádka

kutru strnula ještě víc, když dodal: "Kdybychom si pak ale mohli zalovit, to bych byl moc rád; cestou jsem zahlédl parádní tuňáky."
Ladně tvarovaný člun unášel Laurence k Hibernii tempem, které by kdysi považoval za vrchol rychlosti; nyní na lodi hnané větrem klidně stál, vyhlížel přes čelen a proud vzduchu, který se mu opíral do tváří, takřka nevnímal.
Přes bok Hibernie mu spustili závěsné sedátko, které však Laurence pohrdavě nebral na vědomí; jistota, se kterou se dřív pohyboval po moři, ho ani v nejmenším neopustila a vylézt na bok lodi mu v žádném případě nečinilo potíže.
Kapitán Bedford, čekající, aby ho uvítal, na něj s neskrývaným úžasem vytřeštil oči: sloužili spolu na Goliášovi na Nilu.
"Pro všechny svatý, Laurenci; to jsem netušil, že jste tady v Kanálu," vyhrkl, zapomněl na všechny formality a srdečně mu na uvítanou stiskl ruku. "Ten tedy patří vám?" zeptal se s pohledem upřeným na Temeraira, který se velikostí těla takřka vyrovnal Agincourtu o čtyřiasedmdesáti dělech křižujícímu za ním. "Žil jsem v domnění, že se vylíhl teprve před půlrokem."
Laurence se neubránil pýše; doufal ovšem, že se mu ji daří skrýt: "Ano, to je Temeraire. Ještě mu není ani osm měsíců, ale už téměř dorostl." Jen s námahou se držel, aby se nechlubil dál; nic neotrávilo víc, jak najisto věděl, než když někdo bez přestání vychvaloval krásu své milenky či vynášel bystrost svých dětí. Temeraire nadto ani velebit nepotřeboval; sotvakomu mohla při pohledu na něj uniknout vznešená ladnost jeho zevnějšku.
"Vidím," hlesl Bedford zírající na draka jako ve snách. Poručík stojící po Bedfordově boku si významně odkašlal. Bedford se po něm podíval a řekl: "Odpusťte prosím; to nenadálé setkání mě tak zaskočilo, že jsem vás tu nechal stát. Tudy prosím, lord Gardner vás očekává."
Admirál lord Gardner se ujal velení v Kanálu teprve nedávno, po odchodu sira Williama Cornwallise na odpočinek; bylo na něm znát vypětí spojené s převzetím nesmírně náročné funkce po nadmíru úspěšném předchůdci. Laurence sloužil v lamanšské flotile několik let předtím jako poručík; k oficiálnímu seznámení sice mezi nimi nedošlo, Laurence ho však párkrát zahlédl a nyní viděl, jak výrazně zestárl.
"Ano, ano, Laurence, je to tak?" pronesl Gardner, když mu ho pobočník představil, a polohlasem zadrmolil několik slov, která k Laurencovým uším nedolehla. "Posaďte se prosím; musím si ty zprávy ihned přečíst a pak vám předám vzkaz pro Lentona," prohlásil, přičemž rozhrnoval pečeť a pročítal obsah obálky. Při čtení si bručel a pokyvoval hlavou; z přísně podmračeného výrazu tváře Laurence poznal, že dospěl k líčení nedávné šarvátky.
"Nu, jak vidím, Laurenci, už jste si i pořádně zabojovali," poznamenal, když papíry konečně odložil. "To vám soudím jen prospělo, trochu jste se aspoň otrkali; nebude to trvat dlouho a dají o sobě vědět víc, což taky vyřiďte i Lentonovi. Posílám každou šalupu, brigu i kutr, co se odvážím riskovat, k pobřeží a Francouzi jsou na souši u Cherbourgu v plné práci. Přesně sice netušíme, co tam dělají, co jiného by ale chystali než invazi a podle toho, jak se ohánějí, se k ní schyluje už brzo."
"Bonaparte přece nemůže mít víc zpráv o flotile v Cádizu než my, ne?" ozval se Laurence zneklidněný vyslechnutým sdělením. Přípravy svědčily o děsivé sebejistotě nepřítele, a i když Bonaparte rozhodně projevoval nemírné sebevědomí, jeho domýšlivost se málokdy ukázala jako zcela neopodstatněná.
"To ne, o bezprostředním dění určitě ne, tím jsem si teď už díkybohu jist. Donesl jste mi potvrzení, že naši poslové bez ustání putují sem tam," řekl Gardner a poklepal na kupku papírů na stole. "Takový fantasta ale zase není, aby si myslel, že se dostane přes Kanál bez flotily, což naznačuje, že své lodě brzo očekává."
Laurence přikývl; očekávání to mohlo být zcela liché, ale už to, že Bonaparte vůbec počítal s takovou možností, znamenalo, že Nelsonovu loďstvu hrozí krajní nebezpečí.
Gardner zapečetil svazek listů a podal obálku Laurencovi. "Tady prosím; jsem vám velice zavázán, Laurenci, i za to, že jste nám dopravil poštu. Věřím, že s námi povečeříte a že se k nám samozřejmě přidají i ostatní kapitáni?" řekl, když vstával od psacího stolu. "Tuším, že se k nám připojí i kapitán Briggs z Agincourtu."
Škola námořního života Laurencovi vštípila, že pozvání od nadřízeného se rovná příkazu, a ačkoli mu už Gardner přímo nevelel, bylo nemyslitelné byť třeba jen uvažovat o odmítnutí. Přesto Laurence nemohl s jistými obavami nepomyslet na Temeraira a se starostí ještě větší na Nitida. Pascalův modrák, trpící úzkostnými stavy, vyžadoval od kapitána Warrena pozornou péči i za běžných okolností a Laurence si snadno domýšlel, jaká tíseň na něj dolehne při představě, že zůstane sám na provizorní plovoucí plošině a nikde v dohledu nebude mít jezdce ani nikoho s vyšší než poručickou hodností.
A přece draci za takových podmínek hojně čekávali; hrozilo-li flotile větší nebezpečí ze vzduchu, několik jich mohlo být umístěno na plovoucích plošinách i trvale, přičemž jejich kapitáni byli každou chvíli voláni, aby se společně s námořními důstojníky věnovali plánování. Laurencovi nebylo sice pranic po chuti podrobovat draky takovému čekání čistě kvůli večeři, zároveň však ani nemohl s upřímností tvrdit, že jim něco doopravdy hrozí.
"Nic by mě nepotěšilo víc, pane; jistě můžu mluvit i za kapitána Warrena a kapitána Cheneryho," pronesl: nic jiného se nedalo dělat. O Gardnerovi se sotva také dalo říct, že by čekal odpověď; už byl u dveří a volal pobočníka.
Na pozvání oznámené prostřednictvím praporků se však dostavil pouze Chenery, vyřizující sice upřímnou, ale jen vlažnou omluvu. "Nitidus by vyváděl, kdyby zůstal sám, chápejte, takže Warren si myslí, že bude mnohem lepší, když se od něj nehne," bylo celé vysvětlení, které Gardnerovi značně bodře sdělil; zjevně si vůbec neuvědomoval, jak závažného prohřešku se dopouští.
Laurencovi v skrytu zatrnulo, když viděl, jak udivené a poněkud i dotčené pohledy to vyvolalo, nejen u lorda Gardnera, ale i u ostatních kapitánů a admirálova pobočníka, přesto se však neubránil pocitu úlevy. Večeře ovšem i tak začala jaksi rozpačitě a ve stejném duchu také pokračovala.
Admirála očividně tížily pracovní starosti a pokaždé dlouze otálel, než něco řekl. U stolu by panovalo napjaté ticho, nebýt Cheneryho, který byl jako obvykle ve formě a bujaře se vrhal do hovoru; bez zábran rozprávěl a nijak se přitom neohlížel na zavedenou námořní zvyklost vyhrazující právo načít rozmluvu lordu Gardnerovi.

Oslovil-li Chenery některého námořního důstojníka přímo, dotyčný po dlouhé významné odmlce utrousil co nejstručnější odpověď a dál téma nerozvíjel. Laurence při pohledu na Cheneryho zprvu zažíval muka, která se vzápětí proměnila v hněv. I tomu největšímu nedůtklivci muselo být přece nad slunce jasné, že z Cheneryho mluví nevědomost; nadto volil zcela neškodné náměty a zachovávat u stolu mrzuté, tíživé mlčení Laurencovi připadalo daleko nespolečenštější.
Chenery mohl sotva přehlédnout, jak chladně je odbýván; začínal se tvářit nechápavě, nikoli ovšem uraženě, což mu ovšem nemohlo vydržet dlouho. Když se znovu srdnatě ozval, Laurence odhodlaně přispěchal s odpovědí. Několik minut spolu takto rozmlouvali, když vtom Gardner, vytržený z chmurného zadumání, zvedl hlavu a přispěl poznámkou. Hovoru se tedy dostalo požehnání a konečně se do něj zapojili i ostatní důstojníci; Laurence s vypětím sil rozvíjel téma až do konce jídla.
To, co mu mělo být milým pohověním, se tak proměnilo v nepříjemnou námahu a on se velmi zaradoval, když se ze stolu sklidilo portské a zazněla pobídka, aby se všichni odebrali na palubu a vykouřili si ke kávě doutník. Postavil se s šálkem v ruce na záď k zábradlí na levoboku, odkud měl lepší výhled na plovoucí plošinu: Temeraire v poklidu spal, slunce se mu opíralo do šupin, svěšená přední noha se mu máchala ve vodě, Nitidus s Dulcií leželi přitulení k němu. Bedford k němu přistoupil a díval se s ním v tichém srozumění, jak se Laurence domníval; po chvíli Bedford poznamenal: "Soudím, že je to cenné zvíře a vy si ho jistě považujete, je ale hrozné, že jste přikován k takovému životu, v takové společnosti."
Laurence nebyl hned schopen řeči, aby na slova prozrazující upřímnou lítost reagoval; na jazyk se mu dralo půltuctu odpovědí. Nabral dech, který se mu chvěl v krku, a tiše, prudce odsekl: "Takhle se přede mnou nebudete vyjadřovat, pane, ani o Temerairovi, ani o mých kolezích; divím se vůbec, že jste takové prohlášení mohl pokládat za přijatelné." Bedford couvl před tou rázností. Laurence se obrátil a řízně odložil koflík, který se na stevardově tácu ihned rozeskákal. "Musíme se rozloučit, pane," oznámil Gardnerovi a snažil se o nevzrušený tón. "Temeraire letí tuto trasu poprvé, bylo by proto nejlépe vrátit se do západu slunce."
"Ovšem," kývl Gardner a podal mu ruku. "Šťastnou cestu, kapitáne; doufám, že se s vámi zakrátko opět shledáme."
Vzdor své omluvě dorazil Laurence na základnu až krátce po setmění. Když totiž Nitidus s Dulcií viděli, jak Temeraire vytáhl z vody několik pěkně narostlých tuňáků, projevili přání si také zalovit a Temeraire jim s radostí dál předváděl jak na to. Mladší členové posádky nebyli zcela připraveni na to, aby drak lovil s nimi na hřbetě; už po prvním střemhlavém letu si ale zvykli, vyplašený jek ustal a oni to rychle začali vnímat jako hru.
Laurencova černá nálada nemohla náporu jejich nadšení odolat: hoši divoce jásali pokaždé, když Temeraire vzlétal s dalším mrskajícím se tuňákem v pařátech, a několik si jich dokonce vyžádalo svolení, aby směli slézt dolů a nechat se pořádně pocákat, až bude drak chňapat po úlovku.
Temeraire, důkladně nasycený a mířící k pobřeží poněkud volnějším tempem, si za letu s blaženým uspokojením pobrukoval, když vtom obrátil k Laurencovi hlavu a s vděčně rozzářenýma očima prohodil: "No nebyl to krásný den? Už dlouho jsme se takhle nádherně neproletěli," a Laurence pocítil, že už v sobě nemá žádný hněv, který by musel v odpovědi skrývat.
Po celé základně se právě rozsvěcely lucerny jako veliké svatojánské mušky zářící v temnotách roztroušených stromů a mezi nimi pobíhal s pochodněmi pozemní personál, ještě než se Temeraire snesl k zemi. Většina mladších členů posádky byla stále ještě nadobro promočená a roztřásala se zimou, když slézala z Temerairova hřejícího těla; Laurence jim dal volno a sám hlídkoval u Temeraira, dokud ho pozemní posádka úplně neodstrojila. Hollin po něm vrhl lehce vyčítavý pohled, když muži snesli pronikavě páchnoucí krční a plecní řemení olepené rybími šupinami, kostmi a vnitřnostmi. Temeraire byl příliš dobře naladěný a najedený na to, aby si Laurence dělal výčitky; jen tedy zvesela zahlaholil: "Obávám se, že jsme vám přidělali pěknou práci, pane Holline, ale zase už s ním dneska nebudete muset na krmení."
"Jistě, pane," ucedil Hollin nevrle a hnal muže do práce.
Když ho posádka, která se už stačila secvičit tak, že si na mytí draka po jídle podávala vědra jako hasičská četa, odstrojila a umyla, Temeraire zívl na celé kolo, odříhl si a natáhl se s výrazem tak slastného uspokojení, že to Laurence rozesmálo. "Musím doručit tady ty zprávy," řekl mu. "Budeš spát nebo si ještě něco přečteme?"
"Odpusť, Laurenci, ale jde na mě spaní," zabrumlal Temeraire a opět mohutně zazíval. "Laplace se těžko chápe i v docela bdělém stavu a já bych nerad riskoval, že něčemu neporozumím."
Laurence sám dost zápolil s výslovností francouzských slov Laplaceova pojednání o nebeské mechanice, měl-li předčítat tak, aby Temeraire rozuměl, a o pochopení popisovaných zákonitostí se ani nesnažil, zcela mu to tedy věřil. "Dobrá, můj milý; uvidíme se ráno," loučil se a hladil Temeraira po nose, dokud drakovi neklesla víčka a dech nenabyl pravidelného rytmu spánku.
* * *
Admirál Lenton přijal písemné zprávy i ústní sdělení zachmuřeně. "To se mi ani trochu nelíbí, ani trochu," opakoval. "Něco dělají na souši? Že by, Laurenci, stavěl na pevnině další lodě a hodlal je bez našeho vědomí připojit ke své flotile?"
"Nějaké těžkopádné transportní lodě by možná dokázal postavit, ale rozhodně ne žádné bitevní," odpověděl Laurence hned s naprostou jistotou. "Přepravních lodí už má přitom hodně, v každém přístavu na pobřeží; těžko si představit, že by chtěl další."
"A to všechno se děje kolem Cherbourgu, ne u Calais, i když je to dál a naše flotila je blíž. Nedovedu si to vysvětlit, Gardner má ale naprosto pravdu; krk za to dám, že něco chystá a nemůže to dost dobře uskutečnit, dokud tu nebude mít loďstvo." Admirál znenadání vstal a zamířil z kanceláře; Laurence netušil, má-li to chápat jako povel k odchodu, ale šel za ním hlavní budovou ven až k palouku, kde ležela zotavující se Lily.
U její hlavy seděla kapitánka Harcourtová a neúnavně ji hladila po přední noze; Choiseul jim oběma potichu předčítal.

Lily měla oči stále ještě zkalené bolestí, povzbudivým znamením ale bylo, že snědla celý příděl, jak prozrazovala hromada polámaných kostí, na jejichž odklizení pozemní posádka stále ještě pracovala.
Choiseul odložil knihu, tiše k Harcourtové promluvil a vykročil k nim. "Skoro spí; nerušte ji prosím vás," řekl jim velmi tiše.
Lenton přikývl a pokynul jemu i Laurencovi, aby poodešli. "Jak se uzdravuje?" zajímal se.
"Podle ranhojičů velice zdárně; tvrdí, že se jí rány hojí patřičně rychle," odpověděl Choiseul. "Catherine od ní neodchází ani na krok."
"Dobře, dobře," pokýval hlavou Lenton. "Tedy ještě tři týdny, pokud jim odhad vyjde. Nu, pánové, změnil jsem rozhodnutí; po dobu jejího zotavování budu vysílat Temeraira na hlídky denně, nebude se už dál střídat s Praecursorem. Vy, Choiseule, takové cvičení nepotřebujete, Temeraire ano; budete muset Praecursora cvičit samostatně."
Choiseul se uklonil, aniž přitom dal znát sebemenší nelibost, cítil-li nějakou. "Rád posloužím jakkoli, pane, stačí váš rozkaz."
Lenton kývl. "Prozatím buďte co možná nejvíc s Harcourtovou; jistě víte, co to je mít zraněného draka," pravil.
Choiseul se vrátil ke kapitánce bdící u Lily, která mezitím stačila usnout, a Lenton vedl Laurence pryč a zamyšleně se mračil. "Laurenci," otočil se k němu, "chci, abyste při hlídkových letech zkoušel s Nitidem a Dulcií formační manévry; vím, že váš výcvik manévry v malých formacích nezahrnoval, Warren a Chenery vám ale budou radit. Potřebuji, aby Temeraire v případě nutnosti dovedl samostatně vést v boji dvojici draků lehké váhy."
"Dobře, pane," přisvědčil Laurence poněkud zaskočeně; měl neodbytné nutkání zeptat se na důvod a jen obtížně potlačoval zvědavost.
Došli na palouk, kde právě usínal Excidium; kapitánka Rolandová hovořila se svou pozemní posádkou a prohlížela část postroje. Kývla příchozím na pozdrav a vyrazila k nim; společně se vydali zpět k hlavní budově.
"Rolandová, obejdete se bez Auctorita a Crescendia?" zeptal se Lenton nenadále.
Kapitánka povytáhla obočí. "Nebude-li zbytí, tak samozřejmě," odpověděla. "Oč běží?"
Lenton proti takto přímému dotazu na pohled nic nenamítal. "Musíme už pomýšlet na to, že až bude Lily zase létat, pošleme Excidia do Cádizu," vysvětlil. "Nehodlám dopustit, abychom přišli o království jen proto, že jeden drak nebude na správném místě; my se tu s pomocí lamanšské flotily a pobřežních baterií dokážeme náletům bránit dlouho a to loďstvo se nesmí nechat uniknout."
Poslal-li by Lenton Excidia a jeho formaci skutečné pryč, Kanál by zůstal nechráněný před leteckými útoky; kdyby ovšem francouzské a španělské loďstvo uniklo z Cádizu a doplulo na sever, kde by se spojilo s loděmi kotvícími v Brestu a Calais, i jeden jediný den tak ohromné přesily by možná Napoleonovi stačil k tomu, aby se přeplavil s invazní armádou na druhou stranu.
Laurence takové rozhodování Lentonovi vůbec nezáviděl; nevědělo se, jestli se už Bonapartovy letecké divize přesouvají přes pevninu do Cádizu nebo zda ještě setrvávají u rakouských hranic, a dalo se tedy usuzovat pouze podle odhadu. Rozhodnout se však bylo nutné, byť třeba jen k nečinnosti, Lenton byl ale zjevně odhodlaný riskovat.
Nyní už bylo zřejmé, co Lenton rozkazy týkajícími se Temeraira sledoval: přál si mít po ruce nachystanou druhou formaci, byť malou a nedokonale vycvičenou. Laurence se matně rozpomínal, že Auctoritas a Crescendium jsou bojoví draci střední váhy patřící k Excidiovým záložním silám; Lenton možná zamýšlel spojit je s Temerairem a vytvořit z nich tříčlennou údernou jednotku připravenou kdykoli k nasazení.
"Pokoušet se vyzrát na Napoleona; už jen z toho pomyšlení mi tuhne krev v žilách," poznamenala kapitánka Rolandová a mluvila Laurencovi z duše. "Budeme ale připraveni vyrazit, kdykoli se nás uvolíte vyslat; jak čas dovolí, budu létat manévry bez Auctora a Cressyho."
"Dobrá, myslete na to," přikývl Lenton, když stoupali po schodech do haly. "Nyní se s vámi rozloučím; musím bohužel přečíst ještě deset zpráv. Dobrou noc, pánové."
"Dobrou noc, Lentone," odpověděla Rolandová a se zívnutím se protáhla, jen co zmizel z dohledu. "Ach jo, lítat ve formaci bez střídání, to se teda ukoušeme nudou. Co říkáte, nesníme něco?"
Dali si polévku s opečeným chlebem, zajedli to dobrým stiltonským sýrem a zapili portským, načež se opět odebrali k Rolandové do pokoje a hráli pikety. Po několika partiích provázených plytkým hovorem se Rolandová ozvala s ostychem, který z jejího hlasu Laurence slyšel poprvé: "Laurenci, mohla bych si dovolit jeden smělý…"
Upřeně se na ni zadíval, do té doby s žádným tématem vyrukovat neváhala. "Ale jistě," opáčil a v duchu se přitom dohadoval, co mu asi tak hodlá přednést. Okamžitě si uvědomil, co ho obklopuje: necelých deset kroků od něj stála velká, zválená postel; přímo před ním se otvíral výstřih jejího županu, do kterého se při příchodu do pokoje za zástěnou převlékla z kabátu a kalhot. Sklopil oči ke kartám, tváře mu hořely, ruce se mu lehce třásly.
"Kdyby vám to jakkoli nebylo po chuti, tak mi to prosím ihned řekněte," pokračovala.
"Ale ne," odpověděl Laurence obratem, "rád vám vyhovím, bude-li to v mých silách. Což jistě bude," dodal opožděně, když si uvědomil, že se stále ještě nevyjádřila.
"Jste moc hodný," hlesla a přes tvář jí šikmo přelétl široký úsměv, neboť pravý koutek úst se jí zvedl víc než zjizvený levý. Pak mluvila dál: "Byla bych vám nesmírně vděčná, kdybyste mi zcela upřímně pověděl, co si myslíte o tom, jak si Emily vede a kam v životě směřuje."
Sotva se držel, aby nezrudl studem nad svou pomýlenou domněnkou, a kapitánka mluvila dál: "Vím, že není pěkné žádat po vás, abyste o ní přede mnou vynášel nepříznivé soudy, zažila jsem ale, kam to vede, když někdo příliš spoléhá na následnictví bez řádného výcviku. Máte-li sebemenší důvod k pochybnostem o její způsobilosti, prosím vás, abyste mi ho pověděl, dokud je snad ještě čas chybu napravit."
Její obavy vysvítaly nyní zcela jasně a Laurence je při pomyšlení na Rankina a jeho ostudné zacházení s Levitem velmi

dobře chápal; soucitné porozumění mu odpomohlo od rozpaků, které si přivodil: "I já viděl důsledky toho, co tak výstižně popisujete," spěchal rychle s útěchou. "Slibuji vám, že vás upozorním, kdybych jakékoli takové příznaky zaznamenal; nikdy bych si ji nevybral ani za běžce, kdybych nebyl zcela přesvědčen o její spolehlivosti a svědomitosti. Ještě je samozřejmě příliš mladá na to, aby se dalo s jistotou soudit, zatím se ale podle mě vyvíjí velmi slibně."
Rolandová zprudka vydechla, opřela se a pustila z ruky karty, kterým už nevěnovala ani předstíranou pozornost. "Bože, to se mi ulevilo," řekla. "Přirozeně jsem doufala, že to tak je, sama si ale v tomto ohledu nevěřím." S ulehčením se zasmála a zamířila k sekretáři pro novou láhev vína.
Laurence nastavil sklenici, aby mu mohla dolít. "Tak ať se Emily daří," pronesl přípitek a společně se napili; nato mu kapitánka vzala sklenici z ruky a políbila ho. Skutečně se zcela mýlil; pokud šlo o tohle, váhavá naprosto nebyla.

Kapitola 11

Při pohledu na to, jak Jane bez ladu a skladu hází ze šatníku oblečení na postel, se Laurence otřásl. "Smím ti pomoct?" nevydržel to nakonec a chopil se jejího cestovního zavazadla. "Ne, moc tě prosím, dovol mi to; můžeš si aspoň zatím promýšlet trasu letu," vybízel ji.
"Díky, Laurenci, to jsi moc hodný." Usedla tedy k mapám. "Mělo by to proběhnout bez zádrhelů, jak doufám," poznamenala, když si zapisovala výpočty a posouvala dřívka označující roztroušené transportní lodě, které měly Excidiovi a jeho formaci cestou do Cádizu posloužit jako odpočívadla. "Vydrží-li počasí, za necelé dva týdny jsme tam."
Vzhledem k naléhavosti situace se počítalo, že draci nepojedou jedním transportem, ale budou přelétat z jedné přepravní lodě na druhou, přičemž jejich poloha se bude odhadovat podle proudu a větru.
Laurence přikývl, byť trochu chmurně; od měsíce října je dělil jediný den a v tuto roční dobu se dalo najisto předpokládat, že počasí nevydrží. Rolandovou tak s velkou pravděpodobností čekala nebezpečná volba mezi hledáním transportní lodi, kterou mohl vítr klidně odvát mimo směr plavby, a sháněním úkrytu na souši střežené španělským dělostřelectvem. Pokud ovšem samozřejmě celou formaci nesmete bouře: draky čas od času srazil blesk či vichr, a pokud byli takto svrženi do rozbouřeného oceánu, mohli se snadno utopit i s posádkou.
Nebylo však zbytí. Lily se v uplynulých týdnech velice rychle zotavila; včera už vedla formaci po celý hlídkový let a přistála, aniž musela překonávat jakoukoli bolest či ztuhlost. Lenton ji prohlédl, prohodil pár slov s ní i kapitánkou Harcourtovou a rovnou zamířil za Jane s příkazem k cestě do Cádizu. Laurence to sice pochopitelně očekával, přesto se však neubránil obavám o draky, kteří odlétali, i o ty, co zůstávali.
"Tak, hotovo," prohlásila Jane, když dokreslila plán cesty a odhodila pero; překvapeně vzhlédl od zavazadla: zabral se do neradostných úvah a balil bezmyšlenkovitě, nevnímal, co dělá; teď teprve si uvědomil, že už dobrých dvacet minut mlčí a že v ruce drží jeden její korzet. Chvatně ho položil na věci úhledně poskládané do malého cestovního kufru a přiklopil víko.
Do okna se začínaly vkrádat sluneční paprsky; jejich společné chvíle se nachýlily ke konci. "Ale Laurenci, netvař se tak pohřebně; do Gibraltaru už jsem letěla aspoň desetkrát," chlácholila ho a dala mu pusu, až to mlasklo. "Vy tady na tom budete hůř, jak se obávám; jakmile zjistí, že jsme pryč, určitě něco podniknou."
"Věřím, že to zvládneš," řekl Laurence a zazvonil na služebnictvo. "Jen doufám, že jsme nepochybili v úsudku." Více se k Lentonovu rozhodnutí vyjadřovat nemínil, tím spíše že se týkalo věci, ve které nemohl zachovávat nestrannost. Přesto ale cítil, že i kdyby neměl osobní výhrady vůči tomu, aby byl Excidium se svou formací vysílán do nebezpečí, stejně by ho zneklidňoval nedostatek jakýchkoli dalších informací o situaci.
Před třemi dny dorazil Volly s várkou nových nepříznivých zpráv. Do Cádizu přibyla hrstka francouzských draků: dost na to, aby stačili Mortiferovi zabránit ve vytlačení loďstva, přesto to však nebyla ani desetina draků rozmístěných podél Rýna. Ještě větší znepokojení vyvolávalo to, že i když byl každý lehký a rychlý drak, který se přímo nepodílel na kurýrní službě, nasazen na slídění a špehování, stále nevěděli o Bonapartově počínání za Kanálem nic dalšího.
Vyprovodil Jane k Excidiově palouku a sledoval, jak nasedá; bylo to zvláštní, protože si říkal, že by měl cítit něco víc. Byl by si spíš vpálil kulku do hlavy, než by vstříc nebezpečí, kterého by sám zůstal uchráněn, pustil Edith, loučení s Rolandovou ho ale nebolelo víc, než když dával sbohem kterémukoli jinému kolegovi. Když celá posádka nastoupila na místa, Jane mu poslala z Excidiova hřbetu přátelský polibek. "Uvidíme se určitě za pár měsíců nebo i dřív, jestli se nám povede vyhnat ty žabožravce z přístavu," zavolala. "Tak příznivý vítr a dej pozor na Emily, ať mi tu nezvlčí."
Laurence jí pokynul na rozloučenou. "Bůh tě provázej," křikl ještě a díval se, jak se Excidium vznáší na obrovských křídlech vzhůru a ostatní draci formace vzlétají za ním, dokud se mu všichni neztratili na jihu z dohledu.
* * *
První týdny po Excidiově odletu panoval klid, nebe nad Kanálem ovšem nepřetržitě sledovali. Nedošlo k žádným náletům a Lenton soudil, že se Francouzi stále ještě domnívají, že Excidium pobývá na základně, a proto se zdráhají cokoli podniknout. "Čím déle v tom dojmu setrvají, tím lépe," řekl nastoupeným kapitánům, kteří se právě vrátili z dalšího ničím nerušeného hlídkového letu. "Krom toho, že to pro nás má výhodu, je obecně ku prospěchu věci, když netuší, že se k jejich ceněné flotile v Cádizu blíží další formace."
Všechny je velkou měrou uklidnila zpráva o tom, že Excidium šťastně doletěl, jak jim takřka přesně dva týdny po jeho odletu zvěstoval Volly. "Už začali, když jsem odlétal," líčil kapitán James ostatním kapitánům, když se druhý den ráno chvatně posilňoval před zpáteční cestou. "Nářek Španělů bylo slyšet na míle daleko: jejich obchodní lodě se působením dračí kyseliny rozpadají stejně rychle jako kterýkoli bitevní koráb a obdobně se sypou i jejich krámky a domy. Předpokládám, že se sami pustí do Francouzů, jestli se Villeneuve brzy neobjeví, spojenectví nespojenectví."
Po této povzbudivé novině napjatá nálada trochu povolila; Lenton jim o něco zkrátil hlídkový let a všem udělil na oslavu volno, které horečně pracující muži s úlevou uvítali. Ti nejčilejší vyrazili do města, většina však ulehla ke spánku

stejně jako zmožení draci.
Laurence využil volného večera k poklidné četbě s Temerairem; společně bděli dlouho do noci a četli si při světle luceren. Chvíli po východu měsíce Laurence procitl z lehké dřímoty: Temerairova hlava se temně rýsovala proti ozářené obloze a drak pátravě vyhlížel severně od palouku. "Děje se něco?" zjišťoval Laurence a sedl si. K uším mu slabounce dolehl podivný pištivý zvuk.
Napínali sluch, pištění však ustalo. "To byla podle mě Lily, Laurenci," řekl Temeraire se vztyčeným límcem.
Laurence ihned sklouzl ze svého vyvýšeného místa. "Zůstaň tady; vrátím se co nejdřív," oznámil a Temeraire kývl, aniž otočil hlavu.
Pěšiny protínající základnu byly namnoze opuštěné a neosvětlené: Excidiova formace odletěla, všichni draci lehké váhy byli na výzvědách a noční chlad zahnal i ty nejsvědomitější členy posádek do kasáren. Tři dny předtím zamrzla zem; udusaná, ztvrdlá půda mu duněla pod nohama.
Lilyin palouk byl prázdný; z kasáren, jejichž ozářená okna prosvítala v dáli mezi stromy, zalétal tlumený šum, venku kolem budov však nebylo nikoho vidět. Nehybně se choulící Lily nepřítomně poulila zarudlé žluté oči a bez hlesu zarývala drápy do hlíny. Bylo slyšet tiché hlasy a sténání; Laurence zauvažoval, jestli třeba nepřichází nevhod, Lilyin zjevně utrápený výraz však rozhodl za něj: vyšel na palouk a zavolal: "Harcourtová? Jste tam?"
"Dál ani krok," ozval se ostře Choiselův tichý hlas; Laurence obešel Lilyinu hlavu a strnul zděšením: Choiseul svíral Harcourtovou za paži a z tváře mu čišelo zoufalé odhodlání. "Ani muk, Laurenci," sykl; v ruce třímal meč a na zemi za ním Laurence zahlédl ležícího mladého křídlaře s krvavými skvrnami prosakujícími na zádech kabátu. "Ani nemukejte."
"Proboha, co to vyvádíte?" vyhrkl Laurence. "Harcourtová, vy mu tohle dovolíte?"
"Zabil Wilpoyse," vysoukala ze sebe; vrávorala, a když jí svítilna ozářila tvář, Laurence uviděl tmavnoucí podlitinu táhnoucí se přes polovičku čela. "O mě se nestarejte, Laurenci, utíkejte radši pro pomoc; chce Lily něco udělat."
"To ne, to nikdy," ozval se Choiseul. "Přísahám, že nemíním ublížit ani jí, ani tobě, Catherine. Jestli se do toho ale budete plést, Laurenci, tak za sebe neručím; ani se nehněte." Pozvedl meč; jeho čepel potřísněná krví se zaleskla nebezpečně blízko Catherinina krku a Lily opět vyrazila to tenké strašidelné zapištění zarývající se do uší. V Choiseulově bledé tváři barvící se v záři svítilny do zelena se zračila zoufalá odhodlanost k čemukoli; Laurence setrvával na místě a vyčkával na příhodnější okamžik.
Choiseul na něj ještě chvíli upíral očí, až nabyl dojmu, že Laurence nehodlá odejít, a pak prohlásil: "Všichni společně půjdeme k Praecursorovi; ty tu zůstaneš, Lily, a vyrazíš, až nás uvidíš vzlétat: slibuji, že se Catherine nic nestane, pokud budeš poslouchat,"
"Ty jedna bídná zbabělá kryso," vyštěkla Harcourtová, "to si myslíš, že s tebou poletím do Francie a budu líbat Bonapartovi boty? Jak dlouho jsi tohleto chystal?" Pokoušela se mu vytrhnout, přestože se potácela, Choiseul jí však zacloumal tak, že málem upadla.
Lily zavrčela a zpola se vztyčila, křídla se jí rozpínala: Laurence viděl, jak se jí v koutcích kostních výčnělků leskne černá kyselina. "Catherine!" zasyčela skrz zaťaté zuby.
"Tak dost, ticho," zachraptěl Choiseul, přitáhl si Harcourtovou výš a blíž k sobě a přimáčkl jí paže k tělu: v druhé ruce přitom stále pevně svíral meč, ze kterého Laurence, čekající na příležitost, ani na okamžik nespouštěl oči. "Poletíš za námi, Lily, jak jsem řekl. Jde se: tak se hněte, monsieur, a hned." Ukázal mečem. Laurence se neobrátil, ale couval pozpátku, a jakmile se ocitl v přítmí stromů, ještě víc zpomalil, takže se k němu nic netušící Choiseul přiblížil víc, než zamýšlel.
Následovala chvilka prudkého zápolení a už se všichni tři poroučeli k zemi. Meč odlétl a oni, s Harcourtovou uvězněnou mezi sebou, zprudka dopadli. Choiseul se přitom ocitl vespod a Laurence získal výhodu, kterou však musel obětovat tomu, aby vyprostil Harcourtovou a odkulil ji z dosahu nebezpečí; jakmile byla Harcourtová pryč, Choiseul ho udeřil do obličeje a odhodil ho.
Váleli se po zemi a neohrabaně do sebe tloukli, přičemž se oba snažili zmocnit meče. Choiseul byl mohutně stavěný a vyšší, a třebaže byl Laurence v boji zblízka mnohem zkušenější, Francouzova váha se začínala v zápase projevovat. Lily mocně řvala, v dáli se ozývalo volání a zoufalství dodalo Choiseulovi sílu: vrazil Laurencovi pěst do žaludku, a zatímco se Laurence s lapáním po dechu zkroutil bolestí, chňapl po meči.
Nad nimi se rozburácel ryk: půda se chvěla, v dešti uschlého listí a borového jehličí padaly na zem větve a vedle nich se z kořenů vyvrátil obří starý strom: Temeraire strhl přístřešek a zprudka nad jejich hlavami bil křídly. Rozlehl se další řev: tentokrát ryčel Praecursoris, jehož blížící se mramorovaná křídla prosvítala ve tmě; Temeraire se švihem obrátil čelem k němu a napřáhl paňáty. Laurence se vzchopil, vrhl se na Choiseula a vší vahou ho přimáčkl k zemi: při boji musel přemáhat dávení, hnal ho však strach o ohroženého Temeraira.
Choiseulovi se je podařilo převrátit a prudce přitlačit Laurencovi paži na hrdlo; dusící se Laurence jen zahlédl bleskový pohyb a Choiseul ochabl: Harcourtová popadla železnou tyč z Lilyiny výstroje a bacila Francouze do týla.
Námahou málem omdlela a Lily se snažila prodrat mezi stromy k ní; k palouku už ale chvátala i posádka a bezpočet rukou pomáhal Laurencovi vstát. "Postavte se tamhle nad toho muže, doneste pochodně," vyrážel ze sebe zalykavě Laurence. "A ať sem jde někdo s pořádným hlasem a vezme si hlásnou trubku; hoďte sebou, k čertu," poháněl je, protože Temeraire s Praecursorem kolem sebe stále ještě kroužili a blýskali drápy.
Nadporučík Harcourtové měl neobyčejně klenutý hrudník a hlas, který žádnou hlásnou trubku nepotřeboval: jakmile pochopil situaci, přiložil dlaně k ústům a zahřímal na Praecursora. Francouzský drak se okamžitě odpoutal od Temeraira, chvíli se se zběsilým kroužením rozhlížel po místě, kde hlídali Choiseula, pak svěsil hlavu a snesl se k zemi; Temeraire celou dobu ostražitě čekal ve vzduchu, dokud nepřistál.
Maximus nocoval nedaleko a Berkley, vyrušený hlukem, přiběhl na palouk: ujal se velení, jedněm přikázal, aby přivázali na řetěz Praecursora, druhým aby odnesli Harcourtovou a Choiseula k ranhojičům, další poslal pohřbít nešťastného

Wilpoyse. "Ne, díky, dojdu sám," odmítl Laurence ochotné ruce, které se natahovaly, aby zvedly i jeho; opět nabíral dech a pomalu kráčel k palouku, kde Temeraire přistál vedle Lily; myslel přitom jen na to, jak oba draky utěšit a uklidnit.
* * *
Choiseul proležel většinu dne v bezvědomí, a když se konečně probral, ztěžklý jazyk se mu pletl. Do rána se sice vzpamatoval, zcela však odmítal na cokoli odpovídat.
Praecursoris, kolem dokola obklopený ostatními draky, se pod pohrůžkou Choiseulovy smrti nesměl zvednout ze země: hrozba jezdci platila na každého draka a prostředek, kterým Choiseul hodlal přinutit Lily k útěku do Francie, se nyní obracel proti němu. Praecursoris se rozkazu nijak nevzpíral, zdrceně se krčil v řetězech, nic nejedl a chvílemi tiše naříkal.
Nakonec do jídelny, kde se všichni shromáždili a čekali, přišel Lenton a řekl: "Je mi to strašně líto, Harcourtová, ale musím požádat vás: s nikým jiným zatím nepromluvil, ale jestli v sobě má aspoň za mák krysí cti, tak musí cítit, že vám dluží vysvětlení. Zeptáte se ho prosím vás?"
Kývla a dopila sklenici, ve tváři byla ale pořád tak silně bledá, že se Laurence tiše nabídl: "Nemám jít s vámi?"
"Když budete tak moc hodný," přisvědčila ihned s povděkem a on vykročil za ní k malé tmavé kobce, kde byl Choiseul uvězněn.
Choiseul se jí nedokázal podívat do očí ani na ni promluvit; vrtěl hlavou, třásl se, dokonce i slzy mu tekly, když se ho Harcourtová zajíkavě vyptávala. "Čert tě vem," vzkypěla nakonec hněvem. "Jak jsi… jak jsi mohl mít to srdce? Lhal jsi mi každým slovem. To i tu léčku po cestě sem jsi nastražil ty? Odpověz!"
Hlas se jí zadrhával a Choiseul, který celou dobu jen poslouchal s hlavou v dlaních, vzhlédl, vykřikl na Laurence: "Proboha ať jde! Povím vám, co budete chtít, jen ji prosím vás pošlete pryč," a opět složil hlavu do dlaní.
Laurence neměl nejmenší chuť ho vyslýchat, nemohl však už déle prodlužovat kapitánčino zbytečné utrpení; dotkl se jejího ramene a ona okamžitě zmizela. Bylo kromobyčej nepříjemné klást Choiseulovi otázky a ještě nemilejší bylo poslouchat, že jeho zrada započala už s příchodem z Rakouska.
"Vidím na vás, co si o mně myslíte," dodal Choiseul při pohledu na znechucený výraz v Laurencově tváři. "A máte na to svaté právo, já však neměl na vybranou."
Laurence důsledně setrvával u kladení otázek, ten chabý pokus o ospravedlnění ho však rozlítil tak, že už se neudržel. Opovržlivě ucedil: "Mohl jste si vybrat cestu cti a plnit svou povinnost na místě, o které jste nás prosil."
Choiseul se nevesele zasmál. "Jistě; a až bude Bonaparte o Vánocích v Londýně, co pak? Klidně se na mě takhle dívejte, chcete-li; nepochybuji o tom a ujišťuji vás, že kdybych se domníval, že mohu takový výsledek nějakým svým skutkem zvrátit, byl bych ho vykonal."
"Na místo toho jste nadvakrát zradil a pomáhal mu, když přitom vaši první zradu mohlo omluvit pouze upřímné přesvědčení," namítl Laurence; Choiseulova jistota ho zneklidňovala, ani náhodou by ho však nenapadlo dát to jakkoli znát.
"Eh, přesvědčení," povzdechl si Choiseul; veškeré holedbání jako by ho náhle přešlo a zůstala jen únava a odevzdanost. "Francie netrpí takovým nedostatkem bojových sil jako vy a Bonaparte už v minulosti dal popravit draky za zradu. Co mi je platné přesvědčení, když vidím nad Praecursorovou hlavou stín gilotiny; kam jsem se s ním měl vydat? Do Ruska? Přežije mě o dvě století a přece víte, jak se tam s draky zachází. Do Ameriky bych s ním bez transportní lodě nedoletěl. Mou jedinou nadějí bylo omilostnění, za které ovšem Bonaparte něco žádal."
"To něco měla být Lily," poznamenal Laurence ledově.
Choiseul k jeho překvapení zavrtěl hlavou. "Ne, nežádal Catherinina, ale vašeho draka." Při pohledu na nechápavý výraz v Laurencových očích vysvětlil: "To čínské vejce mu poslal darem císařský trůn; chtěl, abych mu ho přinesl zpátky. Netušil, že se Temeraire už stačil vylíhnout." Pokrčil rameny a rozhodil ruce. "Říkal jsem si, že kdybych ho třeba zabil…"
Laurence ho udeřil do obličeje takovou silou, až se pod ním zakymácela židle, s rachotem se převrátila a Choiseul se poroučel na kamennou podlahu kobky. Kašlal a stíral si krev ze rtů, když se otevřely dveře a dovnitř nahlédla stráž.
"Všechno v pořádku, pane?" zeptal se strážný s očima upřenýma přímo na Laurence, zraněnému Choiseulovi přitom nevěnoval sebemenší pozornost.
"Ano, můžete jít," odpověděl Laurence rázně a otíral si kapesníkem krev z ruky; dveře se opět zavřely. Za normálních okolností by se hanbil vztáhnout ruku na vězně, v tu chvíli však necítil nejmenší výčitku; srdce mu stále ještě prudce tlouklo.
Choiseul pomalu postavil židli a znovu si sedl. Ztišeným hlasem pokračoval: "Je mi to líto. Nakonec jsem nesebral odvahu a řekl jsem si, že místo toho…" Zarazil se, když viděl, jak se Laurencovi hrne krev do obličeje.
Při pomyšlení, že taková zlovůle číhala celé měsíce v Temerairově těsné blízkosti a že ji odvrátilo jen náhodné hnutí Choiseulova svědomí, stydla Laurencovi v žilách krev. S odporem utrousil: "Místo toho jste se tedy pokusil svést a unést dívku sotva odrostlou škole."
Choiseul mlčel; Laurence si ani nedokázal představit, čím by se mohl hájit. Po chvilce ticha Laurence pokračoval: "Zcela jste pozbyl cti: prozraďte mi, co má Bonaparte v plánu, a Lenton možná nechá poslat Praecursora na chov na Newfoundland, jde-li vám tedy skutečně o záchranu vašeho draka, a nikoli jen vlastní bídné kůže."
Choiseul zbledl, přesto ale řekl: "Vím málo, ale co vím, to vám povím, pokud to Lenton slíbí."
"Ne," ozval se prudce Laurence. "Chcete-li, můžete mluvit a doufat v milost, kterou nezasloužíte; nebudu s vámi smlouvat."
Choiseul sklonil hlavu a soukal ze sebe slova tak sklíčeně, tak tiše, že Laurence musel hodně napínat uši, aby slyšel. "Nevím, co přesně zamýšlí, žádal po mně ale, abych docílil oslabení především této základny, aby z ní co největší část osazenstva byla vyslána na jih do Středomoří."
Laurencovi se zděšením zhoupl žaludek; vytčeného cíle se podařilo skvěle dosáhnout. "Přišel na to, jak by jeho flotila

mohla uprchnout z Cádizu?" zjišťoval. "Domnívá se, že sem dokáže loďstvo dovést beze střetu s Nelsonem?"
"Myslíte si snad, že mi Bonaparte důvěřuje?" opáčil Choiseul, aniž zvedl hlavu. "Pro něj jsem taky zrádce; sdělil mi pouze, co mám vykonat, nic víc."
Laurence se ještě několika otázkami utvrdil v tom, že Choiseul skutečně nic dalšího neví; odcházel z kobky zneklidněný, s nepříjemným pocitem špíny, a mířil rovnou za Lentonem.
* * *
Zpráva ztěžka dolehla na celou základnu. Kapitáni sice podrobnosti nešířili, i nejposlednější kadet či člen posádky však cítil jejich stísněnost.
Choiseul si svůj čin dobře načasoval: kurýr k nim měl dorazit zase až za šest dnů a pak museli počítat ještě nejméně se dvěma týdny, než se ze Středomoří vrátí alespoň část bojových sil. Domobranecké a armádní oddíly, pro které se poslalo, se měly objevit do pár dnů a rozmísťovat další děla na pobřeží.
Laurence, kterému přibyl další důvod k obavám, se domluvil s Granbym a Hollinem, že budou ve zvýšené míře dbát o Temerairovu bezpečnost. Probouzela-li ztráta kořisti v Bonapartovi takovou zášť, mohl snadno vyslat dalšího záškodníka, který by už před vraždou nenávratně ztraceného draka necouvl. "Musíš mi slíbit, že na sebe budeš opatrný," kladl na srdce i Temerairovi. "Nic nejez, není-li poblíž někdo z nás, aby to prověřil; a kdyby na tebe náhodou dotíral někdo, koho jsem ti nepředstavil, v žádném případě si ho nepouštěj k tělu, i kdybys kvůli tomu měl třeba přeletět na jiný palouk."
"Budu dávat pozor, slibuju, Laurenci," kýval Temeraire. "Nechápu ale, proč si francouzský císař přál mou smrt; jak by si tím pomohl? Udělal by přece líp, kdyby požádal o jiné vejce."
"Milý zlatý, Číňané by se sotva uvolili dát mu druhé, když to první jeho muži nedokázali ohlídat," namítl. "Vůbec mi vrtá hlavou, že mu dali i to jedno; musí mít u jejich dvora nějakého mimořádně obratného diplomata. A nejspíš to ranilo jeho pýchu, když na místě určeném jemu stanul obyčejný britský kapitán."
Temeraire pohrdavě zafuněl. "Určitě by se mi ani trochu nezamlouval, i kdybych se třeba vylíhl ve Francii," prohlásil. "Připadá mi jako pěkný protiva."
"To nemůžu popravdě říct. Hodně se vypráví o jeho pýše, nelze mu ale upřít, že je to skutečný velikán, byť třeba vládne krutě," opáčil Laurence zdráhavě; mnohem víc by ho těšilo vědomí, že Bonaparte je hlupák.
Lenton vydal příkaz, aby na hlídky létala vždy jen polovina formace a zbytek se na základně usilovně cvičil v boji. Pod rouškou noci přiletělo potají několik dalších draků ze základen u Edinburghu a Inverness; byl mezi nimi i Victoriatus, parnasan, kterého zachránili, i když už se to zdálo velice dávno. Jeho kapitán, Richard Clark, neopomněl přijít a přívětivě Laurence s Temerairem pozdravit. "Doufám, že mi odpustíte, že jsem vám nezašel složit dík už dřív," omlouval se. "Přiznávám, že na Lagganu jsem měl plnou hlavu jen Victoriatova uzdravování a pak nás odtamtud bez předchozího upozornění odeslali, asi stejně jako vás."
Laurence mu srdečně stiskl ruku. "To si vůbec nevyčítejte," upokojoval ho. "Doufám, že už se zcela vyzdravil?"
"Zaplaťpámbůh, a právě včas," odpověděl Clark chmurně. "Co jsem vyrozuměl, tak můžeme každou chvíli čekat útok."
Čekání se však trýznivě vleklo celé dny a žádný útok nepřicházel. Tři winchesterové, povolaní jako výzvědné posily, se ze svých nebezpečných výprav k francouzským břehům do jednoho vraceli s hlášením, že nepřátelské pobřeží je nepřetržitě střeženo; nebyla tedy šance proniknout nad pevninu dost daleko na to, aby bylo možné vyzvědět něco víc. Byl mezi nimi i Levitas, společnost však byla značně početná, takže Laurence s Rankinem nepřišel tolik do styku, za což také děkoval nebesům. Snažil se nevnímat známky zanedbanosti, k jejíž nápravě už nemohl nijak přispět; cítil, že dráčka nemůže navštívit, aniž by přitom vyvolal další roztržku, která by mohla neblaze ovlivnit náladu celé základny. Přesto v sobě uchlácholil svědomí a mlčel, když na druhý den časně zrána zahlédl Hollina přicházet na Temerairův palouk s vědrem plným špinavých hadrů a s provinilým výrazem ve tváři.
S příchodem nedělního večera, kdy uplynul první týden čekání, zavládla v táboře stísněná nálada: Volatilus nedorazil v očekávaném čase. Panovalo jasné počasí, které rozhodně důvod ke zpoždění nezavdávalo; vydrželo ještě po dva další dny i den třetí a Volatilus se stále neobjevoval. Laurence se střežil pohledu k obloze a vyhýbal se očima i posádce, která se chovala stejně, až toho dne večer zastihl Emily plačící potichu opodál palouku, kam se odkradla z kasáren, aby měla trochu soukromí.
Velice se zastyděla, že ji takto přistihl, a předstírala, že jí do očí nafoukal prach. Laurence ji odvedl k sobě do pokoje, dal přinést kakao a konejšil ji: "Bylo mi jen o dva víc než tobě, když jsem poprvé vyplul na moře, a celý týden jsem noc co noc probrečel." Tvářila se na jeho slova tak nedůvěřivě, že se rozesmál. "Ne, to jsem si nevymyslel jako útěchu," prohlásil. "Až budeš ty kapitánka a najdeš některého svého kadeta v obdobné situaci, řekl bych, že mu povíš totéž, co já před chvilkou tobě."
"Nemám tak docela strach," řekla; únava posílená kakaem otupila její bdělost i ostražitost. "Vím, že Excidium nikdy nedopustí, aby se mámě něco stalo; je to nejlepší drak v celé Evropě." To uřeknutí ji opět probralo k plnému vědomí a ona vylekaně dodala: "Temeraire je samozřejmě skoro stejně tak dobrý."
Laurence vážně pokýval hlavou. "Temeraire je o mnoho mladší. Jednou, až nabere víc zkušeností, se Excidiovi třeba i vyrovná."
"To ano," hlesla s notnou úlevou a Laurence skryl úsměv. Za pět minut už spala; uložil ji do postele a šel si lehnout k Temerairovi.
* * *
"Laurenci, Laurenci." Převalil se a zamžoural; Temeraire do něj dloubal, aby se rychle probudil, přestože obloha byla ještě temná. Laurence nejasně vnímal tlumený ryk a změť hlasů, pak uslyšel palbu. Okamžitě vyskočil: na palouku nebyl nikdo z posádky ani důstojníků. "Co to je?" zeptal se Temeraire, který se postavil a rozepjal křídla, když Laurence slezl. "Utočí na nás? Nevidím ve vzduchu žádné draky."

"Pane, pane!" Morgan se hnal na palouk, div samým spěchem a nedočkavostí nezakopl. "Je tu Volly, pane; strhla se velká bitva a Napoleon padl!"
"To tedy znamená, že je po válce?" protáhl zklamaně Temeraire. "Ještě jsem si ani nezabojoval v pořádné bitvě."
"Ledasco se mohlo přibásnit, než k nám ta novina doputovala; divil bych se, kdyby byl Bonaparte opravdu po smrti," namítl rozvážně Laurence, poznal však v hluku jásot, nějaká příznivá zpráva tedy určitě dorazila, byť třeba ne tak zásadního rázu. "Morgane, běž a vzbuď pana Hollina a pozemní posádku; vyřiď, že se omlouvám za tak časnou hodinu a vzkazuju, ať donesou Temerairovi snídani. Můj milý," obrátil se k Temerairovi, "půjdu a zjistím, co se dá; vrátím se co nejdřív."
"Jdi a prosím tě pospěš si," připomínal mu Temeraire naléhavě a vztyčil se přitom na zadní, aby se přes stromy podíval, co se děje.
Celá hlavní budova svítila; na cvičišti před ní seděl Volly, hltavě rval ovci, a pozemní personál kurýrní služby zadržoval narůstající dav mužů hrnoucích se z kasáren. Několik mladých příslušníků armády a domobrany rozjařeně pálilo z pušek a Laurence si musel málem prorážet cestu, aby se vůbec dostal ke dveřím.
Dveře Lentonovy pracovny byly sice zavřené, v důstojnickém klubu však seděl kapitán James sytící se stejně hladově jako jeho drak a kolem se tísnili všichni ostatní kapitáni přivábení novinkou.
"Nelson mi přikázal, abych počkal; prohlásil, že Francouzi vyrazí z přístavu dřív, než stačím obletět celou trasu," vyprávěl James koutkem úst, hlasem poněkud zdušeným topinkou, zatímco Sutton črtal situaci na papír. "Moc jsem mu nevěřil, v neděli ráno ale skutečně vytáhli a my se s nimi v pondělí střetli u Trafalgarského mysu."
Jedním douškem vypil šálek kávy, na okamžik odsunul talíř a vzal Suttonovi papír; všichni přítomní na něm netrpělivě viseli očima. "Dovolte," řekl a už kolečky vyznačoval postavení lodí. "Sedmadvacet lodí a dvanáct draků my, třiatřicet a deset oni."
"Dvě kolony a dvojí průlom nepřátelské linie?" přeptal se Laurence spokojeně si prohlížející nákres: přesně taková strategie mohla uvrhnout Francouze ve zmatek, ze kterého se jejich špatně cvičené posádky sotva dokázaly vzpamatovat.
"Co? Jistě, Excidium s Laetificat letěli nad návětrnou kolonou, Mortiferus nad závětrnou," vykládal James. "V čele divizí to bylo perné, to vám povím; přes mračna kouře jsem shora viděl sotva špičku stožáru. V jednu chvíli jsem si už myslel, že Victory najisto vyletěla do povětří; Španělé tam měli jednoho flecha-del-fuego a ten zatrachtilý mrňous chrlil oheň rychleji, než jsme stačili opětovat palbu. Stihl podpálit Victory všechny plachty, než ho Laetificat prohnala tak, že odletěl se schlíplým ohonem."
"Jaké máme ztráty?" vpadl do jejich rozjásané nálady Warrenův tichý hlas.
James potřásl hlavou. "Bylo to pořádné krveprolití, to beze sporu," řekl ponuře. "Přišli jsme o téměř celou tisícovku mužů; chudák sám Nelson vyvázl jen o vlásek: když stál na zádi, zřítila se na něj hořící plachta. Pár duchapřítomných mužů ho sice pohotově uhasilo sudem pitné vody, prý se mu ale medaile přiškvařily ke kůži, takže od nynějška už je bude nosit navždycky."
"Tisíc mužů; dej jim pánbůh lehké odpočinutí," řekl Warren; hovor ustal, a když se posléze opět ozval, zaznával jen tlumeně.
Radostné veselí však postupně převážilo nad pocity pro tu chvíli možná patřičnějšími. "Doufám, pánové, že mne prosím omluvíte." Laurence musel skoro křičet, aby přehlušil opětovně sílící halas, který mu bránil dozvědět se něco víc. "Slíbil jsem Temerairovi, že se hned vrátím. Jamesi, zvěst o Bonapartově skonu je předpokládám nadsazená?"
"Ano, bohužel: ledaže by ho z té zprávy ranila mrtvice," křikl James, čímž vyvolal všeobecný výbuch veselí, které plynně přešlo do zpívání bojového pochodu; zpěv provázel Laurence cestou ze dveří i po základně, protože se přidávali i muži venku.
* * *
Než vyšlo slunce, základna byla poloprázdná. Na spánek měl málokdo pomyšlení; těžko se bylo ubránit málem až hysterickému rozjaření, když se přepínané nervy náhle uvolnily. Lenton se ani nepokoušel muže ukázňovat a díval se jinam, když se zprávou chvátali do města, aby se ti, kdo ji ještě neslyšeli, mohli připojit k všeobecnému veselí.
"Ať už Bonaparte chystal jakékoli plány na invazi, tohle mu je dozajista překazilo," pronesl Chenery zvesela, když pak večer společně stáli na balkoně a shlíželi na cvičiště, kde se zastavovali vracející se muži, na mol opilí, ale blažení tak, že se místo do šarvátek pouštěli do zpěvu, který zalétal až k nim nahoru. "Co bych za to dal, kdybych mohl vidět, jak se teď tváří."
"Zřejmě jsme ho přeceňovali," prohlásil Lenton s tvářemi zrudlými portským a oprávněným uspokojením: jeho rozhodnutí vyslat Excidia se ukázalo jako správné a významně přispělo k vítězství. "Zdá se jasné, že námořnictvu nerozumí tak dobře jako vojsku a letectvu. Nezasvěcený by mohl usuzovat, že třiatřicet bitevních lodí nemůže z žádného důvodu prohrát v boji s pouhými sedmadvaceti."
"Jak to ale, že jeho letecké divize dorazily tak pozdě?" ozvala se Harcourtová. "Jen deset draků a podle toho, co James líčil, víc než z poloviny španělských - to není ani desetina počtu rozmístěného v Rakousku. Že by je nakonec z Porýní neodvolal?"
"Slyšel jsem, že přelet přes Pyreneje dá sakramentsky zabrat, i když sám jsem ho nikdy neabsolvoval," poznamenal Chenery. "Řekl bych ale, že je vůbec nevyslal, protože žil v domnění, že Villeneuve má bojových sil dost, takže se jen povalovali a tloustli. Určitě si celou dobu myslel, že Villeneuve propluje přímo přes Nelsona, přičemž možná ztratí pár lodí: čekal je každým dnem, podivoval se, kde jsou, a my si tu zatím zbytečně okusovali nehty."
"A teď se jeho armáda nemůže dostat na druhou stranu," opáčila Harcourtová.
"Lord St. Vincent praví: ‚Neříkám, že nemohou přijít, nemohou ale přijít po moři,'" odpověděl s poťouchlým úsměvem Chenery. "A jestli si Bonaparte myslí, že na Británii stačí čtyřicet draků s posádkami, může to klidně zkusit, aspoň

přijdou ke slovu děla, která hoši z domobrany tak pilně zakopávají. Byla by škoda, kdyby všechna ta jejich usilovná dřina přišla nazmar."
"Doznávám, že by mi vůbec nevadilo, kdybychom tomu bídákovi mohli ještě jednou pořádně zatopit," podotkl Lenton. "Tak bláhový ale nebude; musíme se tedy spokojit s tím, že jsme splnili svou povinnost, a nechat Rakušany, ať s ním zametou a sklidí za to slávu. S jeho nadějemi na invazi je konec." Obrátil do sebe zbytek portského a zprudka dodal: "Obávám se, že dál to nelze odkládat; od Choiseula už nic víc potřebovat nebudeme."
Rozhostilo se ticho; Harcourtová se nadechla, jako by potlačovala vzlyknutí, žádnou námitku však nevznesla, jen se obdivuhodně pevným hlasem zeptala: "Už jste se rozhodl, co uděláte s Praecursorem?"
"Pošleme ho na Newfoundland, jestli bude chtít; potřebují tam chovného samce pro doplnění stavu a on sám přece nic zlého nespáchal," prohlásil Lenton. "Vinu nese Choiseul, nikoli on." Potřásl hlavou. "Je to setsakramentská škoda a všichni naši draci z toho budou hezkých pár dnů schlíplí, nic jiného se s tím ale nedá dělat. Bude nejlépe vyřídit to co nejdřív; zítra po ránu."
Choiseul dostal chvilku na rozloučenou s Praecursorem, obří drak byl přitom skoro celý omotaný řetězy a z obou stran ho bedlivě střežili Maximus a Temeraire. Laurence, konající tu nepříjemnou hlídku s ním, cítil, jak se Temeraire chvěje, když musí sledovat, jak Praecursoris zarytě vrtí hlavou a Choiseul ho zoufale přesvědčuje, aby přijal Lentonovu nabídku. Mohutná hlava nakonec klesla v nepatrném náznaku kývnutí, Choiseul k němu přistoupil a přitiskl mu tvář na hladký nos.
Nato předstoupily stráže; Praecursoris se na ně chtěl vrhnout, propletené řetězy ho však strhly zpátky, a když Choiseula odváděli, drak strašlivě zaryčel. Temeraire se s třepetajícími křídly a tichým kňučením přikrčil; Laurence se mu položil celým tělem na krk a hladil ho. "Nedívej se, prosím tě," vypravil ze sebe, přestože mu slova vázla v svírajícím se hrdle. "Za chvilku to bude odbyto."
Když bylo po všem, Praecursoris zařval ještě jednou a ztěžka se svalil na zem, jako by z jeho těla vyprchala veškerá životadárná síla. Lenton jim pokynul, že mohou jít, a Laurence se dotkl Temerairova boku. "Leť, leť," vybídl ho a Temeraire okamžitě vyrazil nad čisté, širé moře, co nejdál od šibenice.
* * *
"Laurenci, můžu sem přivést Maxima a Lily?" zahlaholil Berkley, věrný svému zvyku mluvit bez úvodu a objevovat se bez ohlášení. "Na vašem palouku je podle mě místa dost."
Laurence zvedl hlavu a upřel na něj nepřítomný pohled. Temeraire se stále ještě ztrápeně choulil s hlavou ukrytou pod křídly; nebyl k utišení: létali celé hodiny, jen sami dva a oceán pod nimi, až ho Laurence ve strachu, že se drak vyčerpá, nakonec uprosil, aby se vrátili na pevninu. Sám si připadal jako zbitý, jako v horečce. Poprav, patřících k chmurné realitě námořního života, se účastnil i dříve a Choiseul si smrt oběšením zasluhoval daleko více než leckterý nebožák, který se Laurencovi kdy zhoupl před očima; neuměl vysvětlit, proč právě teď zažíval taková muka.
"Jak je libo," hlesl bez nálady a znovu svěsil hlavu. Nevzhlédl, ani když nad paloukem zaplácala křídla a Maximus svým obrovitým tělem zakryl slunce tak, že se loučka pohroužila do stínu, dokud ztěžka nedosedl vedle Temeraira; Lily přiletěla hned za ním. Okamžitě se přitiskli k sobě i k Temerairovi, který se po chvíli přestal choulit do sebe a těsněji se k nim přivinul; Lily je pak všechny přikryla velikými křídly.
Berkley dovedl Harcourtovou k Laurencovi, sedícímu se zády opřenými o Temerairův bok, naznačil jí, aby si sedla vedle něj, a ona bez zdráhání uposlechla; nato nemotorně složil své zavalité tělo na zem proti nim a poslal dokola tmavou láhev. Laurence ji vzal a lokl si, aniž se zajímal, co obsahuje: silný, neředěný rum polknutý na žaludek mořený celý den hlady mu velmi rychle stoupal do hlavy a on byl za to utlumení veškerých smyslů vděčný.
Harcourtová se po chvilce rozeštkala, a když se Laurence natahoval, aby jí stiskl rameno, zhrozeně zjistil, že i on sám má na tvářích mokro. "Byl to zrádce, proradný lhář," vzlykala Harcourtová a otírala si hřbetem ruky kanoucí slzy. "Není mi to ani trochu líto; vůbec mi to není líto." Vyrážela to ze sebe s přemáháním, jako by přesvědčovala sama sebe.
Berkley jí znovu podal láhev. "O něj nejde, ten mizera bídná si to zasloužil," prohlásil. "Je vám líto draka a jim taky. Král a vlast pro ně moc neznamenají; Praecursoris měl o tomhle čerta ponětí, letěl prostě, kam mu Choiseul nařídil."
"Řekněte mi," vyhrkl Laurence, "skutečně by Bonaparte dal toho draka za zradu popravit?"
"Patrně ano; na kontinentě se to dělá, i když třeba jen jednou za čas. Spíš ovšem pro výstrahu jezdcům, než jako odplata drakům," vysvětlil Berkley.
Laurence zalitoval, že se zeptal; mrzelo ho zjištění, že Choiseul mluvil pravdu, jak se tedy zatím ukazovalo. "Letectvo by mu určitě poskytlo útočiště v koloniích, kdyby o ně požádal," namítl rozhorleně. "Nelze to nijak omluvit. Přál si získat zase své místo ve Francii; byl pro ně ochoten riskovat Praecursorův život, byli jsme se přece klidně mohli rozhodnout potrestat na hrdle jeho."
Berkley zavrtěl hlavou. "Věděl, že nutně potřebujeme draky na chov," řekl. "To ho samozřejmě neomlouvá; máte podle mě pravdu. Myslel si, že nás Bonaparte převálcuje, a nechtělo se mu zkysnout někde v koloniích." Pokrčil rameny. "Pro toho draka je to ale setsakra rána, přece se ničím neprovinil."
"To není pravda; provinil," vložil se do toho nečekaně Temeraire; zvedli k němu hlavy, i Maximus a Lily zpozorněli. "Choiseul ho nemohl přinutit, aby odletěl z Francie, ani aby přiletěl sem s úmyslem ublížit nám. Připadá mi, že se provinil úplně stejně."
"Podle mě zřejmě nechápal, co se po něm žádá," ozvala se proti vznesené námitce nesměle Harcourtová.
Temeraire opáčil: "Měl odmítat tak dlouho, dokud to nepochopí: není tak prostoduchý jako Volly. Mohl zachránit svému jezdci život i čest. Kdybych něco takového provedl já, styděl bych se, že mě nepopravili společně s mým jezdcem." A se šviháním ocasu zprudka dodal: "Navíc bych ani nedovolil Laurence popravit; to by si mohl někdo zkusit."
Maximus a Lily zabručeli na souhlas. "Nikdy nedopustím, aby Berkley zradil," prohlásil Maximus, "kdyby ale přece,

udupu každého, kdo by ho chtěl pověsit."
"Já bych asi s Catherine odletěla," ozvala se Lily. "Praecursoris ale možná chtěl udělat totéž. Nedokázal nejspíš zpřetrhat všechny ty řetězy, protože je menší než vy a nedovede stříkat kyselinu. A taky byl sám a hlídaný. Nevím, jak bych se zachovala, kdybych nemohla utéct." Tiše domluvila a všichni se v novém návalu smutku začali opět schlíple mačkat k sobě, když vtom se Temeraire náhle zarazil a s nečekanou řízností prohlásil: "Já vám povím, co uděláme: kdyby bylo někdy potřeba zachránit Catherine nebo Berkleyho, tak vám pomůžu a vy zase pomůžete mně, kdybych potřeboval. Pak se nemusíme bát; nemyslím si, že by nás tři někdo dokázal zadržet nebo nám přinejmenším zabránit v útěku."
Ten skvělý plán celou trojici nesmírně rozradostnil; Laurence zalitoval, že se napájel rumem, protože se nedokázal ozvat tak, jak to naléhavě žádala přítomná chvíle.
"Nechte těch piklů, nebo nás přivedete na šibenici dřív, než se tam dohrabem sami," zakročil naštěstí Berkley za něj. "Nechcete se náhodou takhle najíst? My můžeme na jídlo až po vás, takže když se tak hlásíte o naši ochranu, mohli byste začít třeba tím, že nás uchráníte před smrtí hladem."
"Já myslím, že tobě smrt hlady nehrozí," rýpl si Maximus. "Ranhojič zrovna před čtrnácti dny povídal, že máš těch zásob sádla až moc."
"Prevít jeden!" sykl rozkaceně Berkley a narovnal se; Maximus zafuněl radostí, že se mu ho podařilo popíchnout. Trojice draků se ale zakrátko dala přesvědčit a Maximus a Lily se rozlétli na vlastní palouky, aby se najedli.
"Stejně je mi ale Praecursora líto, i když se zachoval špatně," poznamenal Temeraire, když dojedl. "Nechápu, proč nemohli Choiseula nechat, aby letěl do kolonií s ním."
"Takové skutky se musejí trestat, jinak by se jich lidé dopouštěli častěji, a on si potrestání navíc zasloužil," opáčil Laurence, jemuž jídlo a silná káva už poněkud vyčistily hlavu. "Choiseul chtěl přivodit Lily stejné utrpení, jaké stihlo Praecursora; jen si představ, že by mě Francouzi zajali a tebe nutili, abys pro záchranu mého života létal na jejich straně a bojoval proti svým přátelům a dřívějším druhům."
"Ano, to chápu," přisvědčil Temeraire, v jeho hlase se však ozývala nespokojenost. "Pořád mi ale připadá, že ho mohli ztrestat jinak. Nebylo by lepší držet ho jako zajatce a přimět Praecursora, aby létal na naší straně?"
"Vidím, že máš náležitý cit pro míru," podotkl Laurence. "Přesto si ale nemyslím, že by se zrada měla trestat nějak mírněji; zločin natolik hanebný nelze potrestat pouhým vězením."
"A přesto Praecursora nepotká stejný trest jen proto, že se to z praktických důvodů nehodí a je ho zrovna potřeba na chov?" opáčil Temeraire.
Laurence nad tím zauvažoval, nedokázal však na to odpovědět. "Nu, upřímně řečeno, jako letci se nejspíš těžko můžeme smířit s pomyšlením, že by měl drak jít na smrt, a tak jsme si našli záminku proč ho nechat žít," vysoukal ze sebe nakonec. "Naše zákony jsou nadto určeny pro lidi, není tedy asi zcela spravedlivé uplatňovat je na draka."
"S tím ovšem naprosto souhlasím," přisvědčil Temeraire pohotově. "Některé zákony, o kterých jsem slyšel, mají pramalou logiku, a nevím, jestli bych se jimi řídil, kdyby mě nevázala poslušnost k tobě. Připadá mi, že pokud mají zákony platit i pro nás, bylo by jen slušné se s námi o nich také radit, a podle toho, cos mi četl o parlamentu, se mi nezdá, že by se tam zvali i draci."
"Jak tě tak poslouchám, příště budeš horlit proti zdanění bez zastoupení v parlamentu a shodíš do moře koš čaje," poznamenal Laurence. "Jsi skutečně srdcem jakobín a mně nejspíš nezbývá než upustit od veškerých snah tě přejinačit; můžu si jen umýt ruce a zříci se odpovědnosti."

Kapitola 12

Do rána byl Praecursoris pryč; odplul s přepravní lodí mířící z Portsmouthu k malé základně v Novém Skotsku, odkud měl dál pokračovat na Newfoundland na nedávno zřízenou chovnou základnu, která se mu měla stát žalářem možná doživotním. Laurence se střežil o zdrceného draka znovu okem zavadit a záměrně nutil Temeraira dlouze ponocovat, aby časný odjezd zaspal.
Lenton zvolil čas tak moudře, jak jen mohl; přetrvávající všeobecné veselí nad vítězstvím u Trafalgaru jistou měrou tlumilo smutek v duších jednotlivců. Letáky ohlašovaly ohňostroj chystaný ten den u ústí Temže; Lily, Temeraire a Maximus, jakožto nejmladší a nejhůře postižení draci z celé základny, se z Lentonova příkazu letěli dívat.
Laurence mu za ten rozkaz v duchu skládal hluboký dík, když oslnivá nádhera rozsvěcela nebe a přes vodu k nim zalátala hudba z lodic: Temeraire nadšeně valil oči, zornice a šupiny se mu duhově třpytily odlesky pestrobarevných gejzírů světla, nakláněl hlavu hned na jednu, hned zase na druhou stranu, aby lépe slyšel. Celou cestu na základnu pak vykládal jen o hudbě a vybuchujících světlech. "Takové koncerty se tedy pořádají v Doveru?" zajímal se. "Nemohli bychom jít zase, Laurenci, a trochu blíž? Budu jako myška a nikoho nebudu rušit."
"Milý zlatý, takovéhle ohňostroje se konají pouze při zvláštních příležitostech; na koncertech se jenom hraje," vyhnul se Laurence přímé odpovědi; dovedl si živě představit, jaký poprask by ve městě vypukl, kdyby drak zavítal na koncert.
"Aha," hlesl Temeraire, nijak ho to však neodradilo. "Přesto bych o to strašně stál; dneska jsem moc neslyšel."
"Nevím, zda by se to ve městě dalo nějak vhodně zařídit," snažil se z toho Laurence nějak vybruslit, když vtom ho osvítil nápad: "Ale třeba bych mohl zjednat nějaké hudebníky, aby ti zahráli přímo tady na základně; rozhodně by to bylo i výrazně pohodlnější."
"No ano, to by bylo báječné," zajásal Temeraire. Jakmile se zase dotkli země, ihned to sděloval Maximovi a Lily, které to též velmi zaujalo.
"Zatroleně, Laurenci, kdy už se sakra naučíte říkat ne? Takhle si budem věčně přidělávat práci nesmysly," zahromoval

Berkley. "Podle mě sem muzikanty za živý svět nedostanete."
"Za živý svět možná ne; za týdenní mzdu a pořádnou večeři by podle mě ale většina muzikantů zahrála i ve větším zvěřinci, než je u nás," opáčil Laurence.
"Mně se ten nápad docela zamlouvá," ozvala se Harcourtová. "Já bych si nějakou muziku dala líbit. Na koncertě jsem byla jen jednou, to mi bylo šestnáct; musela jsem se navléknout do sukní a sotva po půlhodině si ke mně přisedl takový hrozný chlap a šeptal mi všelijaké neslušnosti, dokud jsem mu nevylila do klína konvici kávy. Úplně mi zkazil radost, i když se hned pak ztratil."
"Pro krista a všechny svatý, Harcourtová, pokud budu mít někdy důvod vás urazit, tak se teda setsakra dobře podívám, jestli nemáte po ruce něco horkýho," bručel Berkley; Laurence nevěděl, zda má víc trnout zděšením nad tím, jaké potupy se jí dostalo, či nad tím, jak se jí bránila.
"Byla bych se po něm ohnala, to bych ale musela vstát. Nemáte ponětí, jaká je to práce poskládat si sukně, když si má člověk sednout; strávila jsem tím celých pět minut," vykládala rozšafně, "a nechtěla jsem se s tím mořit podruhé. Pak se objevil číšník a mě napadlo, že to bude jednodušší a pro děvče i vhodnější."
Laurence, kterému ta představa stále ještě brala barvu z tváří, jim popřál dobrou noc a zamířil s Temerairem na nocležiště. Znovu zalehl ve stanu u jeho boku, přestože Temeraire už tíseň šťastně překonal; odměnou mu bylo časné probuzení: Temeraire nakukoval velikým okem do stanu a dotazoval se, jestli by Laurence už neměl vyrazit do Doveru a dojednat na dnešek koncert.
"Rád bych spal do nějaké rozumné hodiny, ale jelikož mi to zjevně není přáno, asi si dojdu k Lentonovi vyžádat dovolení k odchodu," mumlal Laurence, když se se zíváním soukal ze stanu. "Mohl bych se ale nejdřív nasnídat?"
"Ale ovšem," svolil Temeraire velkodušně.
Laurence si s brumláním navlékl kabát a vykročil k hlavní budově. Cestou se málem srazil s Morganem, který k němu běžel. "Pane, admirál Lenton vás volá," vysypal ze sebe hoch zalykající se rozčilením, když s Laurencovou pomocí opět nabral rovnováhu. "A vzkazuje, že má Temeraire dostat bitevní postroj."
"Dobrá, dobrá," kýval Laurence skrývající překvapení. "Hned to běž vyřídit nadporučíku Granbymu a panu Hollinovi a pak se zařiď, jak ti nadporučík Granby přikáže; nikomu dalšímu o tom ani muk."
"Provedu, pane," řekl hoch a hnal se ke kasárnám; Laurence přidal do kroku.
"Jen dál, Laurenci," ozval se z pracovny Lentonův hlas, když Laurence zaklepal; vypadalo to, že všichni ostatní kapitáni se už tlačí uvnitř. K Laurencovu údivu seděl v čele místnosti u Lentonova psacího stolu Rankin. Od Rankinova přeložení z Loch Lagganu se jim dařilo plnit nevyslovenou dohodu a nepromluvit spolu, Laurence tedy neměl potuchy, co kde s Levitem dělá. Zřejmě jim přitom hrozilo větší nebezpečí, než mohl Laurence vůbec tušit: obvaz na stehně, ale i oblečení měl znatelně potřísněné krví a pobledlý hubený obličej mu svírala bolest.
Lenton počkal, až se zavřou dveře za posledními několika opozdilci, a hned chmurně spustil: "Jak už jste, pánové, jistě pochopili, jásali jsme předčasně. Kapitán Rankin se právě vrátil z letu nad pobřežím; podařilo se mu proniknout přes hranice a zahlédnout, co ten zpropadený Korsičan chystá. Sami se můžete podívat."
Postrčil přes stůl ušmudlaný, zakrvácený papír, na kterém však byl i přesto jasně patrný nákres úhledně vykroužený Rankinovou přesnou rukou. Laurence si zamračeně lámal hlavu, co náčrt představuje: dosti to připomínalo bitevní loď, horní palubu však neobepínalo vůbec žádné zábradlí a nebyly do ní zasazeny stěžně, také střílny chyběly a z obou boků čněly podivné silné trámy.
"To je k čemu?" podivil se Chenery a otočil kresbu. "Já měl za to, že lodě už má?"
"Snad to bude pochopitelnější, když dodám, že s těmi konstrukcemi létali draci nad zemí," vysvětlil Rankin. Laurence se ihned dovtípil: trámy představovaly držadla určená pro draky; Napoleon hodlal využít toho, že má značná část britského letectva plné ruce práce ve Středomoří, a přepravit své jednotky vzduchem nad děly námořnictva.
Lenton se znovu ujal slova: "Nevíme přesně, kolik mužů poletí v každé…"
"Promiňte, pane; smím se zeptat, kolik ty konstrukce měří na délku?" dovolil si mu skočit do řeči Laurence. "A je to zakresleno v odpovídajícím poměru?"
"Podle mého oka ano," odpověděl Rankin. "Tu, kterou jsem zahlédl ve vzduchu, nesli z každé strany dva sekáči a ještě zbývalo dost místa; mohla být dlouhá tak šedesát metrů."
"Uvnitř tedy budou tři patra," poznamenal chmurně Laurence. "Když zavěsí sítě, může v každé na kratší vzdálenost letět až dva tisíce mužů, pokud nepovezou zásoby."
V místnosti to poplašeně zašumělo. Lenton si opět vzal slovo: "Necelé dvě hodiny jedna cesta, i kdyby vyráželi z Cherbourgu, a má šedesát nebo i víc draků."
"Dopoledne už může mít na zemi padesát tisíc mužů; pámbu s náma," řekl jeden kapitán, kterého Laurence ještě neznal: dorazil teprve zcela nedávno; obdobně v duchu počítali i všichni ostatní. Sotvakdo se mohl nerozhlédnout po místnosti a nesečíst vlastní řady: necelá dvacítka mužů, z nichž dobrou čtvrtinu tvořili kapitáni výzvědné a kurýrní služby, jejichž draci zmohli v boji jen velmi málo.
"Ve vzduchu se s těmi konstrukcemi určitě nedá manipulovat, a unesou draci vůbec takovou váhu?" zauvažoval nahlas Sutton prohlížející nákres.
"Zřejmě je dal postavit z lehkého dřeva; stačí mu ostatně, aby vydržely den, a nemusejí být ani nepropustné," podotkl Laurence. "Potřebuje jen východní vítr v zádech; takhle úzké konstrukce nebudou klást velký odpor. Ve vzduchu budou ale představovat snadný terč; Excidium a Mortiferus už se jistě vracejí, ne?"
"Ještě jim zbývají přinejlepším čtyři dny cesty a Bonaparte to musí vědět stejně jako my," odpověděl Lenton. "Obětoval takřka celou svou i španělskou flotilu, aby se jich zbavil; tu příležitost rozhodně nepromarní." Pravdivost těch slov byla hned zřejmá a v místnosti se rozhostilo ponuré, vyčkávavé ticho. Lenton zamkl psací stůl a vstal, pohyboval se přitom nezvykle pomalu; Laurence si poprvé všiml, jak má prošedivělé a prořídlé vlasy.

"Pánové," oslovil je Lenton obřadně, "dnes fouká od severu, máme tedy ještě nějakou chvíli klid, pokud se rozhodne počkat na příznivější vítr. Všichni naši zvědové se budou střídat v hlídkování u Cherbourgu; dostaneme tedy nejméně hodinu předem upozornění. Nemusím zdůrazňovat, že budeme čelit beznadějné přesile; můžeme jen nasadit všechny síly a útok pozdržet, když už mu nedokážeme zabránit."
Nikdo ani nehlesl a admirál po chvilce pokračoval: "Všichni draci těžké a střední váhy budou plnit samostatné úkoly; vaším cílem bude ty přepravní konstrukce zničit. Chenery s Warrenem zaujmou středová místa na křídlech Lilyiny formace, dva naši zvědové poletí v koncových pozicích. Bonaparte si jistojistě ponechá nějaké draky na obranu; kapitánka Harcourtová obránce zaměstná, jak nejlépe dovede."
"Provedu, pane," přisvědčila; ostatní kývali.
Lenton se zhluboka nadechl a promnul si obličej. "Dalších slov netřeba, pánové; věnujte se prosím přípravám."
* * *
Nemělo smysl zprávu před muži tajit; Francouzi Rankina na zpáteční cestě málem chytili a dovtípili se, že se jejich tajemství prozradilo. Laurence to v tichosti sdělil svým důstojníkům a pak je poslal plnit povinnosti; sledoval, jak se novina v posádce šíří: muži se k sobě nakláněli, poslouchali, rysy jim tuhly, když si uvědomovali situaci a obvyklé nevážné ranní rozprávky rychle umlkaly. S pýchou pozoroval, že i ti nejmladší přijímali zvěst nadmíru srdnatě a ihned si zase hleděli práce.
Temerairově kompletní bojové výstroji, užívané zatím jen při výcviku, se poprvé mělo dostat skutečného využití; na hlídky zatím létal s mnohem lehčí výbavou a předchozí střet odbyl v cestovním postroji. Temeraire stál dokonale rovně a klidně, jen hlavu otáčel a s radostným vzrušením sledoval, jak ho muži strojí do nejtěžší kůže spojené trojím nýtováním a připevňují rozměrné pláty kroužkového pletiva sloužící jako pancíř.
Laurence výstroj přezkoumával, když vtom si se zpožděním uvědomil, že není vidět Hollina; třikrát prohledal celý palouk, než zcela uvěřil, že skutečně nikde není, a přivolal pancířníka Pratta pracujícího na velkých štítech, které měly v boji chránit Temerairovi prsa a plece. "Kde je pan Hollin?" zjišťoval.
"Od rána jsem ho nezahlíd, pane," odpověděl Pratt a škrábal se na hlavě. "Večír ale na světnici byl."
"Dobrá," kývl Laurence a propustil ho. "Rolandová, Dyer, Morgan," zavolal, a když trojice běžců přiklusala, rozkázal: "Poohlédněte se po panu Hollinovi a vyřidte mu prosím, že ho neprodleně očekávám."
"Provedu, pane," zaznělo jednohlasně a trojice se po spěšné poradě rozprchla různými směry.
Znovu se se zamračeným výrazem zadíval na pracující muže; žasl, že Hollin zanedbává své povinnosti, navíc za takových okolností; přemítal, jestli třeba neonemocněl a nevypravil se k ranhojičům: to se zdálo jako jediná omluva, v takovém případě by ale přece jistě upozornil někoho z posádky.
Uplynula více než hodina a posádka si pod přísným dozorem nadporučíka Granbyho cvičila na plně vystrojeném Temerairovi nástup, když vtom se na palouk přihnala Rolandová. "Pane," volala udýchaně s nešťastným výrazem ve tváři. "Pane, pan Hollin je u Levita, prosím vás nezlobte se," vychrlila na něj jedním dechem.
"Aha," hlesl Laurence v mírných rozpacích; sotva mohl Rolandové přiznat, že celou dobu zavírá nad Hollinovými návštěvami oči, a ona se přirozeně zdráhala na kolegu žalovat. "To si zodpoví, na to je ale čas; běž a vyřiď mu, ať se bez meškání dostaví."
"To jsem mu vyřídila, pane, on ale řekl, že od Levita nemůže odejít; mám vás poprosit, abyste za ním přišel, jestli můžete," sypala ze sebe a neklidně pokukovala, jak odepření poslušnosti přijme.
Laurence zkoprněl; tak neslýchanou reakci si nedokázal vysvětlit, víra v Hollinovu poctivost ale po chvíli rozhodla. "Pane Granby," zavolal, "musím se na okamžik vzdálit; svěřuji vám velení. Rolandová, ty tu zůstaneš a doběhneš pro mě, kdyby se něco dělo," nařídil jí.
Kráčel rychle, zlost a starost se v něm svářely s nelibostí pramenící z představy další Rankinovy stížnosti, za daných okolností o to nepříjemnější. Nikdo mu nemohl upřít, že právě projevil statečnost při výkonu služby, a urazit ho hned potom znamenalo nebetyčnou hrubost. Šel směrem, kterým mu Rolandová řekla, a probouzel se v něm čím dál větší vztek: Levitas nocoval na jednom z malých palouků v těsné blízkosti hlavní budovy; místo, nesporně vybrané z důvodů spíše Rankinova než drakova pohodlí, bylo nevalně upravené, a když se v dohledu vynořil Levitas, Laurence viděl, že leží v kruhu holé písčité hlíny a hlavu má položenou Hollinovi v klíně.
"Co je tohle za pořádek, pane Holline?" obořil se na něj zhurta, rozčilení dodávalo jeho tónu na příkrosti; pak draka obešel a spatřil obrovskou plochu obvazů, které Levitovi zakrývaly bok i břicho a z druhé strany nebyly vidět.
"Panebože," vydechl mimoděk při pohledu na prosáklou zčernalou krev.
Jakmile Levitas zaslechl hlas, pootevřel oči a upřel na něj pohled plný naděje; v jeho skelném výrazu se zračila bolest, jakmile ale příchozího poznal, z krku se mu vydral vzdech a víčka mu opět klesla. "Promiňte mi, pane," omlouval se hned Hollin, "vím, že mě váže povinnost, nemohl jsem ho tu ale nechat. Ranhojič odešel; říká, že víc pro něj udělat nemůže a že už to dlouho nepotrvá. Vůbec nikdo tu není, nemám ani koho poslat pro vodu." Po chvíli mlčení opakoval: "Nemohl jsem ho tu nechat."
Laurence poklekl vedle něj a zlehka položil Levitovi ruku na hlavu, aby mu nepřivodil ještě větší bolest. "Ne," přitakal. "To samozřejmě ne."
Teď byl naopak rád, že se nachází tak blízko hlavní budovy. U vchodu několik okounějících mužů přetřásalo ranní zprávu, mohl je tedy poslat Hollinovi na pomoc a Rankina snadno našel v důstojnickém klubu. Měl už lepší barvu i zakrvácené oblečení si převlékl a popíjel víno; seděl s Lentonem a několika kapitány výzvědné služby a společně probírali, jaké pozice na pobřeží zaujmout.
Laurence došel k němu a úplně tiše mu řekl: "Můžete-li na nohy, zvedejte se, jinak vás odnesu jako pytel."
Rankin odložil sklenici a sekl po něm ledovým pohledem. "Co jste to prosím říkal?" zasyčel. "Snad na mě zase nechcete dotírat…"

Laurence si jeho řečí nevšímal, uchopil opěradlo jeho židle a prudce jím trhl. Rankin sklouzl a dopadl na všechny čtyři na podlahu; Laurence ho chytil za límec kabátu a postavil ho, Rankinovo bolestné heknutí nebral na vědomí.
"Laurenci, co to má proboha…" vykřikl užaslý Lenton a vyskočil ze židle.
"Levitas umírá; kapitán Rankin si přeje dát mu poslední sbohem," prohlásil Laurence, díval se přitom Lentonovi zpříma do očí a držel Rankina za límec a za paži. "Prosí, zda ho můžete omluvit."
Ostatní kapitáni, z nichž polovina vyletěla ze židlí, zkoprněle zírali. Lenton pohlédl na Rankina a velmi rozvážně se znovu posadil. "Dobrá," řekl a sáhl po láhvi; také ostatní kapitáni opět usedli.
Klopýtající Rankin se nechal vléct, aniž se snažil Laurencovi vytrhnout, naopak se před ním cestou ještě krčil; před paloukem ho Laurence zastavil a podíval se na něj. "Budete šlechetný, rozuměl jste?" udeřil na něj zostra. "Vynahradíte mu veškerou chválu, kterou si zasloužil a nikdy neslyšel; povíte mu, že sloužil statečně a věrně a byl vám lepším druhem, než jste zasluhoval."
Rankin mlčel, jen na Laurence upíral oči jako na nebezpečného šílence; Laurence jím opět zatřásl. "To všechno a ještě víc přisámbůh uděláte a budete doufat, že se mi tím zavděčíte," osopil se na něj rozhorleně a vláčel ho dál.
Hollin stále ještě seděl s Levitovou hlavou v klíně a vedle něj stálo vědro; ždímal drakovi do pootevřené tlamy z čistého plátýnka vodu. Vzhlédl k Rankinovi, aniž se namáhal skrýt pohrdání, pak se ale sklonil a řekl: "Tak se přece vzmuž, Levite; podívej, kdo za tebou přišel."
Levitas nadzdvihl víčka, oči potažené mléčnou mázdrou už ale neviděly. "Můj kapitán?" hlesl nejistě.
Laurence postrčil Rankina vpřed a donutil ho kleknout, na nějakou jemnost přitom rozhodně nedbal; Rankin zalapal po dechu a chytil se za stehno, přesto ale ze sebe vysoukal: "Ano, jsem tady." Podíval se na Laurence, polkl a ztěžka ze sebe vypravil: "Vedl sis velmi statečně."
V tónu jeho hlasu nebylo ani stopy po přirozenosti či upřímnosti; sotva si bylo možno představit nelaskavěji pronesená slova. Levitas ale jen tichounce šeptl: "Ty jsi přišel." Slízl si z koutku tlamy několik kapek vody. Z ran se mu stále zvolna řinula hustá krev a černě se leskla v mezerách mezi obvazy, které se jejím tlakem rozestupovaly. Rankin se neklidně vrtěl; kalhoty i punčochy měl celé nasáklé, díval se ale na Laurence a neodvažoval se hnout.
Levitas hluboce vzdechl a jeho mělce se zvedající boky poklesly. Hollin mu mozolnatou rukou zatlačil oči.
Laurence, pořád ještě pevně tisknoucí límec Rankinova kabátu, odtáhl ruku: hněv vyprchal, zůstalo jen opovržení.
"Jděte," procedil skrz zaťaté zuby. "Na poslední cestu ho vypravíme my, kteří jsme si ho vážili, ne vy." Ani se na Rankina odcházejícího z palouku nepodíval. "Nemůžu už déle zůstat," řekl tiše Hollinovi. "Poradíte si s tím?"
"Jistě," kývl Hollin a hladil dráčkovu hlavu. "Nic se konat nemůže, když je bitva na spadnutí, postarám se ale, aby ho řádně pochovali. Díky, pane; hodně to pro něj znamenalo."
"Víc než se patřilo," poznamenal Laurence. Ještě chvíli na dráčkovi setrval očima a pak se vydal zpátky do hlavní budovy za admirálem Lentonem.
"Nu tak?" vrhl po něm Lenton zachmuřený pohled, jakmile Laurence vstoupil do pracovny.
"Omlouvám se za své chování, pane," spustil hned Laurence. "Ochotně přijmu veškeré důsledky, které z celé věci vyvodíte."
"Ale ne, o čem to mluvíte? Já se ptám na Levita," odbyl ho Lenton netrpělivě.
Laurence se zarazil a pak řekl: "Už to má za sebou, vytrpěl si chudák svoje, ale nakonec měl smrt lehkou."
Lenton potřásl hlavou. "Zatracená smůla," sykl a nalil sobě i Laurencovi brandy. Dvojím mohutným lokem polkl obsah sklenice a ztěžka si povzdechl. "A zrovna teď se ze všeho nejmíň hodí, aby Rankin zůstal bez draka," uvažoval nahlas rozmrzele. "V Chathamu se má nečekaně vylíhnout winchester: soudě podle tvrdosti skořápky se to čeká každým dnem. Můžu se rozkrájet a pořád ne a ne sehnat někoho, kdo by na takové místo měl a zároveň ho byl ochoten přijmout; teď se uvolnil on a navíc se hrdinsky vyznamenal tím, že nám přinesl tu zprávu. Když ho nepošlu a drak se nezkrotí, pustí se do nás celá ta jeho vypečená famílie a bude se to najisto řešit v parlamentu."
"Spíš bych přál drakovi smrt než jeho jako jezdce," poznamenal Laurence a rázně postavil sklenici. "Pane, jestli chcete člověka, který bude dělat letectvu čest, vyšlete pana Hollina; zaručuju se vám za něj vlastním životem."
"Cože, velitele vaší pozemní posádky?" zamračil se Lenton, pak se ale zamyslel. "To by stálo za úvahu, domníváte-li se, že na tento úkol stačí; rozhodně nebude trpět pocitem, že by si takovým krokem uškodil v služebním postupu. Předpokládám, že není urozený."
"Ne, pane, pokud ovšem míníte pouze urozenost rodu, a nikoli srdce," opáčil Laurence.
Lenton zasupěl. "Nejsme tak svázaní konvencemi a tomuhle musíme věnovat velkou pozornost," prohlásil. "Myslím, že tím se to krásně vyřeší; jestli tedy všichni nezahyneme nebo nepadneme do zajetí dřív, než se to vyklube."
* * *
Hollin vytřeštil oči, když ho Laurence propustil ze služby, a bezradně řekl: "Vlastního draka?" Musel se odvrátit a skrýt tvář; Laurence přitom dělal, že to nevidí. "Ani nevím, jak bych vám poděkoval, pane," zašeptal Hollin v urputné snaze ovládnout hlas.
"Zapřísáhl jsem se, že budete letectvu dělat čest; hleďte tedy, abych nebyl za lháře, to mi ke spokojenosti postačí," řekl Laurence pevně a podal mu ruku. "Musíte hned vyrazit; má se to vylíhnout každým dnem a už na vás čeká vůz, který vás dopraví do Chathamu."
Hollin jako ve snu stiskl Laurencovi ruku, vzal vak se skrovným majetkem, který mu kolegové z pozemní posádky narychlo sbalili, a následoval mladého Dyera k čekajícímu povozu. Posádka ho provázela rozzářenými pohledy, musel třást dlouhou řadou rukou, až Laurence v obavě, že se nikdy nevypraví, přikázal: "Pánové, pořád ještě fouká od severu; sundejme tedy Temerairovi na noc část pancíře," a zahnal je k práci.
Temeraire se za odcházejícím díval trochu posmutněle. "Jsem moc rád, že ten nový drak dostane jeho místo Rankina, škoda ale, že mu už dřív nesvěřili Levita, třeba by ho ušetřil smrti," prohodil k Laurencovi, zatímco ho posádka

odstrojovala.
"Těžko soudit, jak by to bývalo dopadlo," odpověděl Laurence. "Nejsem si ale jistý, jestli by o takovou výměnu Levitas vůbec stál; i na konci toužil jedině po Rankinově lásce, jakkoli se to zdá divné."
Laurence se ten večer opět uložil k Temerairovi; před časným mrazíkem ho chránilo drakovo těsné objetí a několik vlněných přikrývek. Probudil se chvíli před úsvitem a uviděl, jak se holé koruny stromů nahýbají v opačném směru, než vychází slunce: od Francie dul východní vítr.
"Temeraire," zavolal potichu, načež se nad ním zvedla veliká hlava a zavětřila ve vzduchu.
"Vítr se otočil," konstatoval Temeraire a láskyplně se k Laurencovi přivinul nosem.
Laurence mu položil ruce na úzké, jemné šupinky nosu a dopřál si ještě pět minut příjemného poležení v drakové hřejivém objetí. "Doufám, že jsem ti nikdy nezavdal důvod ke smutku, můj milý," řekl tiše.
"Nikdy, Laurenci," odpověděl ještě tišeji Temeraire.
Jakmile se dotkl zvonce, z kasáren vyběhla pozemní posádka. Kroužkové pletivo zůstalo na palouku přikryté plátnem a Temeraire tentokrát nocoval v těžkém postroji. Muži ho rychle dostrojili a Granby zatím na druhé straně loučky všem prověřoval výstroj a karabiny. I Laurence se od něj nechal prohlédnout; během chvilky si pak vyčistil a nabil pistole a připásal si meč.
Po studeně bílém nebi plulo několik tmavších mračen připomínajících šedavé stíny. Čekalo se na rozkazy. Laurence požádal Temeraira, aby si ho vysadil na plec a vztyčil se na zadní; z výšky pak dohlédl přes stromy na temnou linii oceánu a lodi pohupující se v přístavu. Do obličeje mu ledově, slaně fičelo. "Díky, Temeraire," křikl a Temeraire ho znovu postavil na zem. "Pane Granby, zahájíme nástup," zavolal Laurence.
Když Temeraire vzlétal, pozemní posádka spustila mocný hlahol, podobný spíše řevu než jásotu; Laurence slyšel, jak se celou základnou rozléhá halas provázející start i ostatních velkých draků. Maximus se rudozlatě skvěl tak, že se všichni za ním skoro ztráceli; i Victoriatus s Lily se mohutně vyjímali v čele menších žlutých sekáčů.
Lentonův prapor vlál z jeho zlaté kosokřídlatky Obversarie; byla jen o málo větší než sekáči, prosvištěla však letícím hejnem a bez nesnází se ladně zařadila dopředu, mácháním křídel se přitom takřka vyrovnala Temerairovi. Větší draci dostali rozkaz bojovat samostatně, Temeraire se tedy nemusel přizpůsobovat rychlosti formace a rychle si našel místo poblíž vedoucí řady útvaru.
Do obličejů je šlehal studený, vlhký vichr a táhlé hvízdání vzduchu přehlušovalo veškeré ostatní zvuky s výjimkou vrzání postroje a lupání Temerairových křídel praskajících při každém máchnutí jako prudce se nadouvající lodní plachty. Nic jiného nepřirozené, tíživé mlčení posádky nerušilo. Už se dostali na dohled: francouzští draci se na dálku podobali houfu racků či vrabců a celé to nespočetné hejno se svorně přibližovalo.
Francouzi udržovali značnou výšku, někteří letěli i bezmála tři sta metrů nad hladinou, nedostřelila tedy na ně ani ta nejdelší pepřová děla. Dole pod nimi se krásně a zbytečně bělaly lodi: řadu korábů lamanšské flotily přitom halil dým od beznadějné střelby. Více se jich rozmístilo poblíž břehů, a to i přes strašlivé nebezpečí hrozící v těsné blízkosti závětrného pobřeží; kdyby se Francouze podařilo donutit k přistání u kraje útesů, mohli by se ocitnout v dosahu dlouhých děl, byť třeba jen krátce.
Excidium a Mortiferus se se svými formacemi zběsile hnali od Trafalgaru, nedalo se však počítat, že by dorazili dřív než koncem týdne. Nebyl mezi nimi nikdo, kdo by přesně netušil rozsah bojových sil, které proti nim Francouzi mohou nasadit. Rozum nedával pražádnou naději.
Přesto bylo něco docela jiného spatřit celé to množství z masa a křídel: lehkých dřevěných konstrukcí, které Rankin vyslídil, byl plný tucet, každá nesená čtveřicí draků a stejný počtem i chráněná. Laurence o nasazení tolika sil naráz v době moderního válečnictví nikdy neslyšel; takové sbory patřily časům křižáckých výprav, kdy byli draci menší a země divočejší, takže je bylo snazší nakrmit.
Při tomto pomyšlení se Laurence obrátil ke Granbymu a klidně pronesl hlasem dost zvučným na to, aby dolehl i k posádce: "Zajišťovat tolika dračím krkům potravu po delší dobu musí být dosti náročné; do něčeho takového se hned tak zase nepustí."
Granby na něj jen nepřítomně valil oči, pak se probral a spěšně přisvědčil: "Přesně tak; to máte svatou pravdu. Nedáme posádce menší cvičení? Podle mě máme ještě tak půl hodinky k dobru, než se s nimi potkáme."
"Výborně," pochválil jeho nápad Laurence a vztyčil se; vichr dul neobyčejnou silou, Laurence se však zapřel v řemenech tak, že se mohl otočit. Muži se moc neměli k tomu podívat se mu do očí, přesto ale docílil svého: záda se narovnala, šepot ustal; nikdo nechtěl dát najevo strach či nechuť.
"Pane Johnsi, vyměňte si prosím místa," nařídil Granby hlásnou trubkou; vrchaři a spodaři pod vedením poručíků kvapem provedli výměnu; těla se rychlým pohybem v šlehajícím větru zahřála a tváře se maličko rozjasnily. Střelbu vzhledem k blízkosti ostatních posádek zkoušet nemohli, poručík Riggs však projevil chvályhodnou rozhodnost a přikázal svým střelcům pálit slepé náboje, aby si rozcvičili ztuhlé prsty. Dunne měl dlouhé hubené ruce chladem odkrvené doběla; při nabíjení mu vyklouzla prachovnice, a byl by se s ní musel rozloučit nebýt Collinse, který se nahnul a v poslední chvíli ji zachytil za šňůrku.
Jakmile zazněly výstřely, Temeraire se otočil po zvuku, hned zase ale sám hlavu narovnal. Letěl s lehkostí, tempem, které byl s to udržet po většinu dne; nedýchal namáhavě ani nijak zvlášť zrychleně. Jeho jediná obtíž tkvěla v přemíře bujarosti: když se francouzští draci přiblížili více na dohled, propadl přehnanému nadšení a zprudka přidal; stačilo však, aby se ho Laurence dotkl, a hned se zase stáhl zpátky do řady.
Francouzští obránci, volně seřazení do bojové linie tvořené většími draky letícími nahoře a menšími draky vyrážejícími pod nimi porůznu nepředvídatelně vpřed, chránili přepravní konstrukce a draky, které je nesli, jako hradba. Laurence vkládal jedinou naději v to, že se jim podaří linii prorazit. Draci nesoucí konstrukce, většinou plemene p?cheur-rayé střední váhy, nezvyklí na taková břemena, ztěžka napínali síly a zjevně by nebyli schopni bránit se útoku.

Měli však třiadvacet draků oproti více než čtyřicítce francouzských obránců, takřka čtvrtinu nadto představovali šedáci a winchesterové, kteří se s draky bojové váhy nemohli měřit. Proniknout linií bylo téměř nemožné, a i kdyby se to zdařilo, dotyčný útočník by se ocitl v izolaci a stal by se snadným terčem.
Lenton na Obversarii vyslal praporky povel k útoku: Přiblížit se k nepříteli. Laurence cítil, jak se mu zrychluje tep a rozechvívá ho vzrušení opadající až po prvních okamžicích boje. Zdvihl hlásnou trubku a křikl: "Zvol si cíl, Temeraire; pokud se ti povede přilétnout k některé konstrukci, nemůžeš nic zkazit." V obrovské změti draků věřil více Temerairovu vrozenému citu než vlastním smyslům; s jistotou věděl, že kdyby se ve francouzské linii vyskytla mezera, Temeraire by ji zahlédl.
Temeraire, jako by mu dával za pravdu, v mžiku vyrazil k jedné krajní konstrukci, jako by chtěl nalétnout přímo na ni; znenadání však složil křídla a vrhl se střemhlav a trojice francouzských draků, kteří se před ním semkli do řady, se rozlétla za ním. Temeraire se prudkým švihnutím křídel zarazil ve vzduchu a trojice se prohnala kolem; několikerým mohutným máchnutím zamířil přímo k nechráněnému břichu prvního draka nesoucího konstrukci vlevo a Laurence viděl, že zvíře, menší samici p?cheur-rayé, viditelně zmáhá únava: klopotně mávala křídly, i když stále ještě letěla vyrovnaným tempem.
"Bomby připravit," zavelel Laurence. Temeraire prolétl kolem p?cheur-rayé, sekl přitom francouzskou dračici do boku a posádka současně svrhla bomby na přepravní konstrukci. Ze hřbetu dračice zaduněla střelba a Laurence za sebou zaslechl výkřik: Collins vyhodil paže do vzduchu a bezvládně se zhroutil; zůstal viset v řemení, puška mu vyklouzla a padala do vln pod nimi. Vzápětí za ní letělo i jeho tělo: byl mrtev a někdo z posádky ho odřízl.
Konstrukce sice nebyla vybavena děly, vrchní plošina se však svážela jako střecha: tři bomby se z ní skutálely dřív, než stačily vybuchnout, jen dým se za nimi táhl. Dvě však explodovaly včas: dračice úlekem na chvíli ztratila rychlost, celá konstrukce ve vzduchu poklesla, v prknech se objevily díry. Laurence uvnitř na zlomek vteřiny zahlédl bledou, začouzenou tvář třeštící oči v nelidské hrůze a Temeraire už zatáčel pryč.
Odkudsi zdola crčel černý čůrek krve; Laurence se nahnul, aby se podíval, žádné zranění však neviděl; Temeraire klidně letěl. "Granby," zavolal a ukazoval na řinoucí se pramínek.
"To je z pařátů - od té dračice," křikl Granby po chvíli a Laurence přikývl.
K druhému výpadu už nebyla příležitost: přímo na ně se řítila dvojice francouzských draků. Temeraire rychle vzlétl k nebi a dvojice zamířila za ním; nepřátelští draci už jeho manévrování prohlédli a obezřetně si udržovali odstup, aby ho nepředehnali.
"Čelem vzad a přímo na ně," křikl Laurence na Temeraira.
"Zbraně připravit," zavelel Riggs za ním v momentě, kdy Temeraire zhluboka nabíral dech, až se mu hruď nadýmala, a ladně se ve vzduchu otáčel o sto osmdesát stupňů. Už se nerval se zemskou tíží a se zběsilým rykem vyrazil proti francouzským drakům pod sebou. Laurencovi se tím strašlivým řevem vzdor prudkému vichru roztřásly kosti v těle; vedoucí drak s vřískotem ucukl a zamotal druhému hlavu do křídel.
Temeraire prosvištěl přímo mezi nimi oblaky štiplavého kouře nepřátelské palby opětované britskými puškami; několik padlých na straně nepřítele už bylo odříznuto a padalo do moře. Temeraire přitom ještě za letu stačil rozseknout druhému drakovi bok tak, že vytrysklá krev pocákala Laurencovi kalhoty a horce mu prosákla na kůži.
Už se dostatečně vzdálili a dvojice útočníků se stále ještě klopotně vzpamatovávala: první se sotva držel ve vzduchu a vřeštěl bolestí. Když se Laurence ohlédl, viděl, že jezdec obrací draka k Francii: Bonapartovi letci vzhledem k početní převaze nemuseli přepínat síly zraněných draků.
"Parádní kousek," zakřičel Laurence v nepřekonatelném návalu radosti a pýchy, byť si zřetelně uvědomoval, jaký nerozum je propadat takovým citům vprostřed krajně beznadějné bitvy. Posádka za ním bouřlivě jásala při pohledu na druhého francouzského draka letícího hledat si jiného protivníka, protože na Temeraira si už sám znovu netroufal. Temeraire, zraněním nedotčený, se s hlavou hrdě vztyčenou hned zase hnal k jejich původnímu cíli.
U konstrukce už se činila Messoria, patřící k téže formaci: tři desítky let válčení ji i Suttona naučily lstivosti, takže i jim se podařilo proniknout bojovou linií a mohli pokračovat v útoku na francouzskou dračici oslabenou ranami, které jí zasadil Temeraire. Dračici bránili dva menší poux-de-ciel; součtem vah sice Messorii předčili, ona je však s pomocí veškerých lstí, které znala, lákala blíž, aby se jí uvolnila cesta k útoku na dračici. Mračna dýmu valícího se z plošiny přepravní konstrukce zhoustla: Suttonově posádce se zjevně povedlo svrhnout na ni několik dalších bomb.
Na levý bok, dával jim Sutton znamení z Messoriina hřbetu, když se přiblížili. Messoria vyrazila proti dvěma obráncům, aby odvedla jejich pozornost, Temeraire se zatím prohnal kolem a sekl francouzskou dračici do boku: pařáty s děsivým skřípěním protrhl kroužkové pletivo, vytryskla temná krev. Dračice se s řevem po Temerairovi pudově ohnala a přední tlapou přitom pustila trám konstrukce, která byla sice přivázána k jejímu tělu řadou těžkých řetězů, přesto se však znatelně naklonila, a k Laurencovým uším dolehl jek mužů uvnitř.
Temeraire trhaně nadlétl, a tak se sice neladně, zato však úspěšně vyhnul ráně, aniž se přitom výrazně vzdálil; obratem potrhal kroužkové pletivo ještě víc a znovu dračici ťal drápy. "K palbě připravit," zahřímal Riggs a střelci bez milosti naráz vypálili dračici na hřbet. Laurence zahlédl, jak jeden Francouz míří Temerairovi na hlavu; vystřelil z obou pistolí a útočník se při druhé ráně chytil za nohu.
"Pane, dovolte přeskočit na hřbet," zavolal Granby. Řady francouzských vrchařů a střelců prořídly tak silně, že se hřbet dračice skoro vyprázdnil, nabízela se tedy jedinečná příležitost; Granby už stál připravený spolu s desítkou mužů, všichni měli vytasené meče a ruce nachystané na karabinách.
Této možnosti se Laurence děsil ze všeho nejvíc; jen s největším přemáháním dal Temerairovi povel, aby nalétli podél francouzské dračice. "Do útoku," křikl a mávl na Granbyho na znamení, že dává svolení, žaludek se mu přitom hluboce zhoupl; nic nemohlo být nepříjemnější než pohled na vlastní muže přeskakující bez jištění do rukou čekajícího nepřítele, zatímco on sám musel setrvat na svém místě.

Opodál se ozvalo příšerné zavytí: Lily právě zasáhla jednoho francouzského draka přímo do obličeje a drak, nepříčetný bolestí, si pařáty drásal zasaženou tvář a zmítal se ze strany na stranu. Temeraire soucitně stáhl plece stejně jako francouzská dračice; Laurence sebou při zaslechnutí nesnesitelného kvilu škubl. Pak jekot znenadání ustal; byla to úleva, byť dosti mrazivá: kapitán se připlížil ke krku a raději prohnal vlastnímu drakovi kuli hlavou, než aby se díval, jak mu pomalu umírá před očima a kyselina se mu rozleptanou lebkou zažírá do mozku. Značná část posádky už se zatím uchýlila do bezpečí na hřbety jiných draků, někteří dokonce i na Lily, on si však takovou příležitost nechal ujít; Laurence sledoval, jak padá spolu s drakem a společně se noří do vln oceánu.
Násilím odtrhl od té úděsné podívané ohromený pohled; vítězství v krvavém zápase na hřbetě francouzské dračice se přiklánělo na jejich stranu a několik křídlařů už pilně odpojovalo řetězy jistící konstrukci. Nesnáze dračice však nezůstaly bez povšimnutí: už k nim chvátal další francouzský drak a někteří obzvlášť srdnatí muži vylézali z děr v rozstřílené konstrukci a šplhali po řetězech dračici na hřbet, aby v boji pomohli. Laurence je zahlédl právě ve chvíli, kdy jich několik ze svažité plošiny sklouzlo a zřítilo se do moře; pokoušela se jich však přelézt více než desítka, a kdyby se jim podařilo na hřbet dračice dostat, francouzská strana by rozhodně získala v boji nad Granbym a ostatními vrch.
Messoria náhle dlouze zakvílela. "Ustup," slyšel Laurence Suttonův křik. Z hluboké rány přes prsní kost se jí řinula tmavá krev a další šrám na boku už jí ovazovali bílými fáči; Messoria slétla níž a vyrazila pryč, takže dvojice poux-de-ciel, kteří na ni do té doby útočili, získala volnost. Byli sice mnohem menší než Temeraire, nemohl však útočit na dračici a čelit přitom výpadu ze dvou stran: Laurence musel buď odvolat muže z jejího hřbetu, nebo je tam nechat a doufat, že se jim podaří dračice zmocnit a pojistit si její poslušnost tím, že zajmou živého kapitána.
"Granby!" zakřičel Laurence; nadporučík, otírající si krev z rány na tváři, se ohlédl, a jakmile uviděl jejich postavení, ihned kývnutím vyslal souhlas, aby odlétli. Laurence se dotkl Temerairova boku a zavolal na něj; Temeraire ještě na rozloučenou zaryl dračici drápy do boku tak, že se zabělala holá kost, poodlétl pryč a zastavil se ve vzduchu, aby se mohli rozhlédnout. Dva menší francouzští draci ho nepronásledovali: vznášeli se v blízkosti dračice, neodvažovali se však přilétnout až k ní, aby mohli muži z jejich posádky přeskočit, protože by je Temeraire mohl v takovém nechráněném postavení snadno udolat.
I samotnému Temerairovi však hrozilo nebezpečí. Střelci a polovina spodařů bojovala na hřbetu dračice; riziko za to bohatě stálo, protože kdyby se dračice zmocnili, konstrukci by bez jejího přispění nebylo možné nést dál; pokud by se zcela nezřítila do moře, zbývající trojice draků by se s ní nejspíše musela vrátit do Francie. To však znamenalo, že Temeraire neměl dostatečnou posádku, a mohlo se tak snadno stát, že mu na hřbet přeskočí francouzští útočníci: nemohli tedy riskovat a příliš se k žádnému nepřátelskému drakovi přibližovat.
Laurencovi muži na hřbetě francouzské dračice vytrvale udolávali poslední protivníky kladoucí odpor; bylo jasné, že odvážlivce šplhající po řetězech na pomoc přemůžou. Jeden poux-de-ciel vyrazil a pokusil se tělem zakrýt dračici z boku. "Na ně," zavelel Laurence a Temeraire se v mžiku vrhl střemhlav a sekajícími drápy a vyceněnými zuby menšího draka zahnal. Laurence musel Temeraira opět nasměrovat pryč, zasáhli však dostatečně. Francouzi ztratili příležitost, dračice poplašeně pištěla a otáčela hlavu: Granby jí stál u krku a mířil pistolí komusi na hlavu - podařilo se zajmout kapitána.
Na Granbyho příkaz byly řetězy z dračice shozeny a dračice se obrátila směrem k Doveru. Letěla zdráhavě a pomalu a každou chvíli se ze strachu o kapitána ohlížela; ale mířila, kam chtěli, a trojice zbylých draků podklesávala pod tíží povážlivě se nachylující konstrukce.
Laurence neměl pokdy se z úspěchu radovat; hnali se k nim dva noví draci: petit chevalier, vzdor svému zdrobnělému jménu, rytířík, výrazně mohutnější než Temeraire, a p?cheur-couronné, drak střední váhy, který se spěchal chopit volného trámu naklánějící se konstrukce. Muži držící se na horní plošině hodili povlávající řetězy posádce nové dračí posily, konstrukci se podařilo ve chvíli vyrovnat a doplněná čtveřice ji nesla dál.
Z protilehlých stran se na ně opět řítili dva poux-de-ciel a petit chevalier se jim chystal vpadnout do zad: stali se nechráněným terčem a beznadějnost jejich postavení prudce rostla. "Ustup, Temeraire," křikl Laurence, třebaže mu ten rozkaz hořkl na jazyku. Temeraire se ihned obrátil, pronásledovatelé se však blížili; usilovně se bil už bezmála půl hodiny a začínala ho zmáhat únava.
Dva poux-de-ciel se ho společnými silami snažili nahnat velkému drakovi tak, že mu ustavičně křížili dráhu a zpomalovali ho v letu. Petit chevalier náhle prudce zrychlil, přiblížil se k nim a hrstka mužů přeskočila Temerairovi na hřbet. "Nepřítel na hřbetě," zařval poručík Johns ochraptělým barytonem a Temeraire se vyplašeně ohlédl. Strach mu vlil sílu do žil: přidal na tempu tak, že mu petit chevalier nestačil, a když se rozlétl a zasáhl jednoho poux-de-ciel, i oni pronásledování vzdali.
Osm mužů však přeskočilo a připoutalo se; Laurence chmurně nabil pistole, zastrčil si je za opasek, prodloužil si popruhy karabin a vstal. Pětice vrchařů pod vedením poručíka Johnse zadržovala útočníky uprostřed Temerairova hřbetu. Laurence utíkal dozadu tak rychle, jak jen se odvažoval. Napoprvé minul, napodruhé však zasáhl jednoho Francouze přímo do prsou; zraněný, kašlající krev, se zhroutil a zůstal bezvládně viset v řemení.
Strhla se lítá sekanice, meče se blýskaly a nebe svištělo kolem tak, že Laurence neviděl nic než muže před sebou. Přímo před ním stál francouzský poručík; jakmile si všiml Laurencových zlatých prýmků, namířil na něj pistoli; Laurence nevnímal, co mu chce říct, čepelí meče mu vyrazil zbraň z ruky a udeřil ho do spánku pažbou pistole. Poručík se skácel; muž za ním se rozpřáhl mečem, vítr však dul proti němu a vychýlené ostří sotva protrhlo kožený kabát, který měl Laurence na sobě.
Laurence přeřezal muži řemeny a odkopl ho směrem do středu, pak se rozhlédl po dalších útočnících; ostatní však už byli šťastným řízením osudu buď mrtvi nebo odzbrojeni a z jejich řad padli pouze Challoner a Wright, nepočítal-li se poručík Johns, který visel za řemeny a ze střelné rány v hrudi se mu prudce valila krev; než mu stačili přispěchat na pomoc, chrčivě vydechl naposledy.

Laurence se sehnul, zatlačil víčka strnulých očí a připásal Johnsovi jeho vlastní meč. "Pane Martine, ujměte se nahoře velení. Dejte prosím odklidit mrtvé."
"Provedu, pane," odpověděl Martin zadýchaně; přes tvář se mu táhl krvavý šrám a ve žlutých vlasech mu prosvítaly rudé šmouhy. "Co vaše paže, kapitáne?"
Laurence se podíval; trhlinou v plášti zlehka prosakovala krev, paží však mohl hýbat bez nesnází, žádné ochabnutí nepociťoval. "Jenom škrábnutí; hned si to ovážu."
Překročil čísi nehybné tělo a vrátil se na své stanoviště, kde se pevně připoutal, rozvázal si nákrčník a ovinul si ránu.
"Útok odražen," ohlásil a napětí v Temerairových plecích povolilo. Temeraire se vzdálil z bojiště, jak se v případě přeskoku nepřítele patřilo; nyní zalétl zpátky, a když Laurence zvedl hlavu, uviděl bitevní pole v plné šíři s výjimkou míst zahalených dýmem či dračími křídly.
Útoku se nevyhnuly zatím pouze tři konstrukce: francouzští obránci se s britskými draky tvrdě bili. Lily letěla prakticky sama; držel se u ní jenom Nitidus, zbytek formace Laurence nikde neviděl. Pátral očima po Maximovi, až zahlédl, jak se urputně rve s jejich starým známým grand chevalierem; za uplynulé dva měsíce ho Maximus takřka dorostl a nyní bojovali se strašlivou zběsilostí.
Bitevní vřava zaznívala na tu dálku tlumeně; mnohem zřetelněji doléhal k Laurencovým uším nepoměrně hrozivější zvuk: burácení vln tříštících se o bělavé útesy. Boj je zahnal skoro k pevnině a on rozeznával červenobílé kabáty vojáků sešikovaných na březích. Nebylo ještě ani poledne.
Náhle z francouzské bojové linie vylétla šestice draků těžké váhy a vrhla se střemhlav k zemi: draci ryčeli z plných plic a posádky metaly bomby. Řídké řady červenokabátníků se v závanu vzduchu zachvěly a domobrana semknutá uprostřed se málem zhroutila: muži padali na kolena a zakrývali si hlavy, přestože k žádné skutečné újmě v podstatě nedošlo. Asi desítka děl nazdařbůh vypálila; Laurence v duchu zalitoval vyplýtvaných nábojů a draci letící s konstrukcí v čele mohli takřka nerušeně klesat na přistání.
Čtveřice draků nesoucích konstrukci se přimkla k sobě a spouštěla se s břemenem pod sebou tak, aby se samo vlastní vahou zarylo do země. Britští vojáci stojící vpředu, oslepení záplavou hlíny, která jim vlétla do tváří, vyhodili paže do vzduchu a vzápětí jich polovička padla: celá přední část konstrukce se otevřela jako vrata stodoly a palba zevnitř pokosila přední řady.
Francouzští vojáci se s voláním "Vive l'Empereur!" hrnuli mračny kouře ven: bylo jich přes tisíc a vlekli s sebou několik děl; muži se semkli, aby je chránili, a dělostřelci se hned pouštěli do práce. Červenokabátníci úvodní palbu bez meškání opětovali a chvíli nato trhaně vypálila i domobrana, Francouzi však byli ostřílení válečníci; desítky jich sice padly, jejich místa ale bleskově zaplnili další a semknutý šik neochvějně bránil svou pozici.
Čtveřice draků, kteří nesli konstrukci, shazovala řetězy. Když si odlehčili, ihned zase vzlétli, aby se zapojili do boje, čímž se početní převaha francouzského letectva ještě zvýšila a zanedlouho měla stoupnout znovu, protože se chystala přistát další, teď už i lépe chráněná čtveřice.
Maximus se se zběsilým rykem vyrval grand chevalierovi a v prudkém návalu zoufalství se rozlétl ke konstrukci směřující na přistání; nepředvedl žádný umný manévr, prostě se jen vrhl střemhlav. Dva menší draci se mu pokusili zkřížit cestu, on se však řítil plnou vahou; utržil sice rány od jejich drápů a zubů, ale pouhou silou je odhodil do stran a prohnal se mezi nimi. Jeden pouze odlétl, druhý, červenomodře pruhovaný honneur-d'or, se s bezmocně plandajícím křídlem zřítil na útesy. Drápal se po rozeklaném úbočí, vířil kolem sebe vápencový prach a snažil se vyškrábat na vrchol skály.
Lehká fregata se čtyřiadvaceti děly a malým ponorem, odvážně setrvávající při pobřeží, se nyní chopila příležitosti: než se drak stačil přehoupnout přes okraj skály, zahřměla z jejího boku dělová salva. Jek padajícího draka přehlušil i rachocení děl a nemilosrdný příboj mrštil jeho rozstřílené tělo i zbytky posádky na skaliska.
Maximus zatím nahoře dosedl na druhou konstrukci a rval řetězy; jeho váha sice čtveřici draků neúměrně zatěžovala, statečně však napínali síly a společným vypětím se jim podařilo přenést břemeno přes kraj skály dřív, než Maximus řetězy zcela zpřetrhal. Dřevěná skořepina letěla šest metrů vzduchem a rozpadla se jako rozkleplé vajíčko, všude kolem se sypali muži i zbraně, padali však z poměrně malé výšky. Ti, kdo pád přežili, se takřka okamžitě sbírali ze země a byli v bezpečí za vlastní bojovou linií.
Maximus ztěžka přistál za britskou linií; z boků se mu v chladném vzduchu pářilo, z více než desítky ran mu crčela krev, křídla mu zplihle visela: snažil se jimi máchnout a opět vzlétnout, sklesl však na zadní a všechny údy se mu třásly.
Na zemi už byly tři nebo čtyři tisíce vojáků a patero děl; britské jednotky čítaly pouhých dvacet tisíc mužů, většina přitom náležela k domobraně a při pohledu na draky nad sebou se k boji zjevně neměla: mnozí se pokoušeli utéct. Měl-li francouzský velitel zbla rozumu, stačilo počkat, až přistanou ještě tři čtyři konstrukce, a vyrazit do útoku; pokud by se jeho mužům podařilo obsadit dělostřelecké pozice, mohli by obrátit děla proti britským drakům a zcela vyčistit přístupové cesty.
"Laurenci," ozval se Temeraire otáčející hlavu, "dvě další konstrukce jdou na přistání."
"Ano," řekl Laurence. "Musíme se je pokusit zadržet; jestli přistanou, bitva na zemi je prohraná."
Temeraire mlčky zatočil a namířil si to před konstrukci letící v čele. Teprve pak se odhodlal k otázce: "Nemáme šanci, viď, Laurenci?"
Poslouchali i dva mladí lezci hlídkující vpředu, takže Laurence musel volit slova také s ohledem na ně. "Na úplné vítězství možná ne," řekl uvážlivě. "Přesto ale můžeme výrazně přispět k obraně Anglie: budou-li nuceni přistávat po jednom nebo na nepříznivější pozice, domobrana je může na nějakou dobu zadržet."
Temeraire přikývl a Laurence měl dojem, že pochopil nevyřčenou pravdu: boj byl prohraný a i toto byla pouze symbolická snaha. "Přesto se ale musíme snažit, jinak bychom v tom nechávali naše přátele samotné," prohlásil Temeraire. "Tohle jsi podle mě celou dobu mínil povinností; rozumím tomu, tedy aspoň v téhle míře."

"Ano," přitakal Laurence s bolestně staženým hrdlem. Předehnali letící konstrukce a ocitli se nad pevninou, domobrana pod nimi splývala v moře červeni. Temeraire se švihem obracel, aby čelně nalétl na první konstrukci; Laurence měl sotva čas položit mu v tichém souznění dlaň na krk.
Pohled na souš dodával francouzským drakům odvahu: zvyšovali rychlost. Vpředu konstrukci nesli dva p?cheur-rayé, zhruba stejně velcí a nezranění: Laurence ponechal na Temerairově uvážení, kterého si zvolí za cíl, a nabil si pistole.
Temeraire se před blížícími se draky zastavil ve vzduchu a roztáhl křídla, jako by jim chtěl zahradit cestu; límec mu sám od sebe stál a jeho blána v sluneční záři šedavě prosvítala. Když se nadechoval, pomalu, hluboce se otřásl po celém těle, nadmuté boky mu ještě více přilehly k obrovitému hrudnímu koši a kosti mu vystoupily, kůže se mu přitom napjala tak zvláštně, že to Laurence zneklidnilo: cítil, jak proudící vzduch rozeznívá dutiny Temerairových plic.
V Temerairově těle sílilo chvění podobné narůstajícímu dunění bubnů. "Temeraire," vykřikl Laurence, vlastní hlas však neslyšel. Drakovým tělem projel mohutný záchvěv, jak se zadržovaný dech naráz prudce uvolnil: Temeraire otevřel tlamu a vyrazil ryk, který byl spíše energií než hlasem a vyvolal zvukovou vlnu tak mocnou, že stlačovala vzduch před ním.
Laurence na okamžik obestřela mlha, a když se mu před očima znovu vyjasnilo, zprvu nechápal. Konstrukce před nimi se tříštila jako po zásahu dělové salvy, lehké dřevo praskalo jako kanonáda a muži i s děly padali do rozbouřených vln bijících o útesy. Čelisti i uši ho bolely, jako by dostal ránu do hlavy, a Temerairovo tělo pod ním se stále ještě třáslo.
"Laurenci, to jsem asi udělal já," řekl Temeraire spíš vylekaně než potěšeně. Laurence prožíval tytéž pocity a nebyl s to hned ze sebe něco vypravit.
Čtveřice draků byla pořád ještě připoutána k roztříštěné konstrukci, přední drak vlevo přitom krvácel z nozder, zalykal se a řval bolestí. Posádka ve snaze draka zachránit chvatně odhodila řetězy, nechala trosky spadnout a drakovi se podařilo zdolat posledních čtyři sta metrů k francouzské bitevní linii. Kapitán s posádkou po přistání ihned seskákali; zraněný drak se s naříkáním choulil do klubíčka a objímal si tlapami hlavu.
Za nimi se rozlehl bouřlivý jásot z britských řad a dělová palba ze strany Francouzů: vojáci stříleli na Temeraira. "Pane, jsme na dostřel kanónů, jestli je nabijí," hlásil Martin spěšně.
Temeraire to slyšel a vyrazil přes vodu, aby se na chvilku uklidil z dosahu, pak se zastavil a vznášel se na místě. Francouzský předvoj se na okamžik zarazil, několik obránců se ochomýtalo kolem, střežilo se však příliš přiblížit a tápalo stejně jako Laurence s Temerairem. Francouzští kapitáni nahoře se však mohli v mžiku dovtípit nebo se alespoň vzchopit, společnými silami na Temeraira zaútočit a smést ho z oblohy. Chtěl-li Laurence využít okamžiku překvapení, nesměl otálet.
"Temeraire," zavolal chvatně, "leť níž a zkus ty konstrukce zasáhnout zespodu, ve výšce útesů. Pane Turnere," obrátil se k signalistovi, "upozorněte lodě pod námi výstřelem a vyšlete signál přiblížit se k nepříteli; věřím, že porozumí."
"Pokusím se," odpověděl Temeraire nejistě a spustil se níž, přičemž sbíral síly a znovu se mohutně nadechoval, až se mu hruď dmula. Obrátil se, natočil hlavu vzhůru a znovu zařval, tentokrát směrem ke spodku jedné konstrukce letící stále ještě nad vodou. Vzdálenost byla větší a konstrukce se úplně neroztříštila, v prknech se však objevily povážlivé trhliny; čtveřice zoufale se lopotících draků měla po zbytek cesty co dělat, aby se jí břemeno docela nerozpadlo.
Vzápětí se přímo na ně shora vyřítila šípovitá formace tvořená šesti francouzskými draky těžké váhy s grand chevalierem v čele. Temeraire hbitě odlétl stranou, a jakmile ucítil Laurencův dotyk, spustil se níž nad vodu, kde čekala šestice fregat a trojice bitevních lodí. Sotva se přehnali kolem, dlouhá děla spustila po řadě palbu a rozprášila francouzské draky, kteří s jekem zmateně uhýbali před svištícími kartáčovými střelami a dělovými kulemi.
"Rychle na další," křikl Laurence na Temeraira, ačkoli povelu nebylo třeba: Temeraire už se ve vzduchu otočil. Zamířil rovnou ke spodku další konstrukce v řadě: byla největší, nesli ji čtyři draci těžké váhy a z horní plošiny vlály prapory se zlatými orly.
"To jsou jeho vlajky, ne?" zavolal Temeraire za sebe. "To nesou Bonaparta, ne?"
"To spíš nějakého jeho maršála," napínal Laurence hlasivky, aby překřičel vítr, i tak ho ale zachvacovalo prudké vzrušení. Obránci se opět řadili ve větší výšce a chystali se na ně znovu vyrazit, Temeraire však s urputným zápalem zamával křídly a ulétl jim. Druhá, větší konstrukce, sbitá z těžšího dřeva, nepovolila tak snadno, prkna ale i přesto praskala, jako když pálí pistole, a kolem odletovaly třísky.
Temeraire se vrhl střemhlav, aby zaútočil podruhé; vtom se vedle něj objevila Lily a z druhé strany Obversaria, na které Lenton hřímal do hlásné trubky: "Na ně, na ně; my ty prevíty vyřídíme…" a dračice se hnaly proti francouzským obráncům řítícím se znovu na Temeraira.
Už když ale Temeraire začal stoupat, na poničené konstrukci zavlály nové signály. Čtveřice draků, kteří ji nesli, zatočila a dala se na ústup; všechny konstrukce, které se ještě držely ve vzduchu, se po celém bojišti obracely na dlouhou a úmornou zpáteční cestu do Francie.

Epilog

"Laurenci, buď té dobroty a přines mi skleničku vína," ozvala se Jane Rolandová a sesula se na židli vedle něj, aniž se přitom starala, že si pomačká sukně. "Dvě kola mi k vytancování bohatě stačí; už se od stolu nehnu, dokud nepůjdu pryč."
"Nechceš jít hned?" zeptal se Laurence a už se zvedal. "Milerád tě doprovodím."
"Jestli tím chceš naznačit, že v těch šatech neumím udělat pořádný krok a neujdu pár set metrů po rovině bez pádu, tak to řekni rovnou, ať tě tady tou rozkošnou kabelčičkou můžu pěkně říznout po hlavě," vychrlila na něj se svým obvyklým hlubokým smíchem. "Přece jsem se takhle nestrojila, abych hned zase utíkala. Za týden už budeme s Excidiem zase v Doveru a kdoví, kdy se pak zase dočkám nějakého plesu, natož na naši počest."

"Já půjdu s váma, Laurenci. Jestli nám nehodlají předložit nic víc než tohle francouzský zobání, tak si dám aspoň pěkně nášup," zahlaholil Chenery vstávající ze židle.
"Moje řeč," přitakal Berkley. "Dones celou mísu."
U stolů je rozdělil nával, který s připozdívající se hodinou sílil do krajnosti; londýnská společnost málem šílela radostí nad vítězstvími u Trafalgaru a Doveru a přechodně nad letci jásala se stejnou chutí, s jakou nad nimi dříve ohrnovala nos. Mnozí při pohledu na letecký plášť a kapitánské prýmky Laurence s úsměvem pouštěli tak, že se k vínu propracoval bez velkých nesnází. S nelibostí se vzdal pomyšlení na doutník; byl by vrchol neomalenosti dopřávat si něco, co Jane a Harcourtové dovoleno nebylo. Vzal tedy aspoň druhou sklenku; soudil, že někomu u stolu jistě přijde vhod.
Měl tedy obě ruce plné a byl rád, že nemusí víc než se zlehka uklonit, když cestou zpátky ke stolu zaslechl své jméno.
"Kapitáne Laurenci." Z úsměvu slečny Montaguové vyzařovala mnohem větší přívětivost, než jaké se od ní dočkal v rodičovském domě; vypadala zklamaně, že mu nemůže podat ruku. "Nu to je báječné, že vás opět vidím; už je to drahná doba, co jsme se všichni sešli ve Wollaton Hallu. A jak se daří milému Temerairovi? Srdce jsem měla v krku, když jsem se to doslechla; bylo mi jasné, že budete v nejhorší bitevní vřavě, a samozřejmě jsem se nemýlila."
"Díky, Temerairovi se daří znamenitě," odpověděl Laurence nejzdvořilejším tónem, jakého byl v tu chvíli schopen; to milému Temerairovi ho neobyčejně ranilo. Nehodlal se však chovat hrubě k ženě, se kterou se seznámil mezi hosty svých rodičů, třebaže se otec ještě nedal obměkčit uznáním, jímž společnost letce nově poctívala; nemělo smysl roztržku ještě více prohlubovat a matce zbytečně ztěžovat již tak dost nelehké postavení.
"Smím vás představit lordu Winsdaleovi?" obrátila se slečna Montaguová ke svému společníkovi. "To je kapitán Laurence; syn lorda Allendalea, víte přece," dodala tónem, jehož význam Laurencovi neunikl.
"Jistě, jistě," utrousil Winsdale a nepatrně pokývl s výrazem neskonalé blahosklonnosti ve tváři. "Jste vpravdě hrdina dne, Laurenci; zasloužíte nejvyšší chválu. My všichni si musíme pokládat za štěstí, že se vám podařilo to zvíře pro Anglii získat."
"Jste příliš laskav, Winsdale," odpověděl Laurence oplácející mu záměrně stejnou troufalostí. "Omluvte mne prosím; musím jít, než víno úplně zteplá."
Slečně Montaguové mohla sotva ujít úsečnost v jeho hlase; zatvářila se zlostně, hned ale nasadila medový tón: "Ale ovšem! Chystáte se patrně za slečnou Galmanovou, vyřídil byste jí laskavě ode mě pozdravení? Och, co to povídám, já hloupá, teď už přece o ní musím mluvit jako o paní Woolveyové a ani není ve městě, není-liž pravda?"
S nechutí si ji přeměřil; zapřemítal, jakým spojením vnímavosti a zášti vytušila někdejší vztah mezi ním a Edith. "Ne, co je mi známo, tak s manželem právě cestuje po jezerním kraji," řekl a s úklonou se odporoučel; hřálo ho, že jí nedopřál to potěšení, aby ho tou novinou překvapila.
Matka ho o uzavřeném svazku uvědomila v dopise odeslaném hned krátce po bitvě, list ho zastihl ještě v Doveru; když mu sdělila zprávu o sňatku, pokračovala: "Doufám, že Ti mé psaní nezpůsobí přílišnou bolest; vím, že ses jí dlouho obdivoval a i mne si svým kouzlem získala, třebaže o její volbě v tomto směru nemohu míti valného mínění."
Ta rána ho doopravdy zasáhla dlouho před příchodem matčina dopisu; zpráva o Edithině manželství s jiným se naprosto dala čekat a on byl s to matku zcela upřímně uklidnit. Skutečně nemohl Edith vinit z chybné volby: zpětně viděl, jak nešťastné by takové spojení pro obě strany bylo; za uplynulých více než devět měsíců jí mohl věnovat sotva myšlenku. Nebyl důvod, proč by jí Woolvey neměl být dobrým manželem. On sám by jí být dobrým mužem rozhodně nemohl a cítil, že by jí opravdu dokázal od srdce popřát štěstí, kdyby ji opět spatřil.
Popichování slečny Montaguové ho však dál popouzelo a rozmrzelost se mu zračila i ve tváři; když totiž došel ke stolu, Jane si od něj vzala sklenky a poznamenala: "Nějak ti to trvalo; někdo na tebe dotíral? Nevšímej si jich; dojdi se projít ven a podívej se, jak se baví Temeraire: to ti zvedne náladu."
To byl nadmíru lákavý návrh. "Asi se projdu, dovolíte-li," omluvil se s úklonou celé společnosti.
"Koukněte i na Maxima, jestli nechce ještě něco k večeři," volal za ním Berkley.
"A na Lily!" křikla Harcourtová a hned se provinile rozhlédla, jestli ji náhodou nezaslechl některý host od sousedních stolů: přítomní si přirozeně neuvědomovali, že ženy pohybující se po boku letců jsou samy kapitánky, a považovali je spíše za manželky, přestože Janein zjizvený obličej přivábil několik vyděšených pohledů, nad které se však ona dokázala s naprostým klidem povznést.
Laurence ponechal stolovníky nadmíru hlučné, vášnivé rozpravě a zamířil ven. Věkovitou základnu poblíž Londýna už dávno pohltilo město a letectvo s výjimkou kurýrů přesídlilo jinam, při této příležitosti však nakrátko opět posloužila a v severním cípu, na místě někdejší hlavní budovy, vyrostl veliký stan.
Na žádost letců byli hudebníci posazeni u samého kraje stanu, aby se venku mohli shromáždit draci a poslouchat. Hráče to pomyšlení zpočátku poněkud stísňovalo a odsouvali si židle dál, ale jak se s postupem večera draci projevovali jako mnohem uznalejší obecenstvo než halasící společnost, ješitnost v nich vítězila na strachem. Laurence zjistil, že první houslista se oddělil od orchestru úplně a vyhrává úryvky rozličných skladeb, aby drakům názorně přiblížil dílo různých skladatelů.
K zájemcům o poslech patřili i Maximus a Lily, kteří užasle napínali uši a co chvíli se dotazovali. Laurence poněkud udivilo, když Temeraira po chvíli zahlédl na paloučku stranou ostatních; ležel schoulený a rozprávěl s pánem, kterému Laurence neviděl do tváře.
Obešel skupinku posluchačů a tiše na Temeraira zavolal; neznámý ho zaslechl a otočil se. Laurence strnul překvapením: poznal sira Edwarda Howea a spěchal ho pozdravit.
"Je mi opravdu nesmírným potěšením, že se s vámi znovu setkávám, pane," třásl mu Laurence radostně rukou.
"Neslyšel jsem, že už jste opět v Londýně, ačkoli jsem se hned po příjezdu ptal."
"Ta zpráva mne zastihla v Irsku; do Londýna jsem dorazil teprve teď," odpověděl sir Edward a Laurence si všiml, že je

stále ještě v cestovním a boty má uprášené. "Doufám, že mi odpustíte; známe se už, a tak jsem si dovolil přijet bez řádného pozvání v naději, že se mi s vámi podaří bezodkladně promluvit. Když jsem ale uviděl nával uvnitř, usoudil jsem, že lépe než vás hledat mezi hosty bude jít za Temerairem a vyčkat u něj, dokud se neobjevíte."
"Jsem vám neskonale zavázán, že jste vážil takovou cestu," děkoval mu Laurence. "Přiznávám, že jsem velice toužil si s vámi pohovořit už od chvíle, kdy se projevila Temerairova mimořádná schopnost, která vás, jak předpokládám, přivedla. Temeraire dovede říci jen to, že při tom zažívá obdobný pocit, jako když řve; nedokážeme vysvětlit, jak pouhý zvuk může tak neobyčejně zapůsobit, a nikdo z nás o ničem takovém v životě neslyšel."
"Ne, to je jasné," přitakal sir Edwrard. "Laurenci…" Zarazil se a ohlédl se po hloučku draků rozložených mezi nimi a stanem: první hudební vystoupení skončilo a oni sborem pochvalně mručeli. "Nemohli bychom si popovídat někde více v soukromí?"
"Můžeme ke mně na palouk, jestli chcete někam do ticha," ozval se Temeraire. "Rád vás tam oba odnesu, jsme tam za chvilku."
"To by bylo asi nejlepší, nemáte-li proti tomu nic?" otočil se sir Edward k Laurencovi; Temeraire je opatrně přenesl v předních tlapách, postavil je na opuštěnou loučku a pohodlně se uvelebil. "Velice se omlouvám, že vás takto obtěžuji a ruším vás ve večerní zábavě," začal sir Edward.
"Ujišťuji vás, pane, že jsem za takovéto vyrušení nadmíru vděčný," odvětil Laurence. "Nedělejte si prosím v tomto směru žádné výčitky."
S netrpělivostí čekal, co se od sira Edwarda dozví; obava, aby Napoleon nevyslal někoho, kdo by chtěl Temerairovi uškodit, ho trápila stále a po vítězství ještě vzrostla.
"Nebudu vás již déle napínat," pokračoval sir Edward. "Nehodlám ani v nejmenším předstírat, že bych rozuměl podstatě fungování Temerairovy schopnosti, její účinky jsou ale popsány v literatuře, mohu ji tedy přesně pojmenovat: Číňané a Japonci ji nazývají božským větrem. To vám, jak se obávám, neříká o mnoho víc, než co už víte z názorné ukázky, skutečně důležité je však toto: tato schopnost se vyskytuje výhradně u jednoho jediného plemene, jímž je - nebešťan."
To jméno na dlouhou chvíli obestřelo mlčení; Laurence hned nevěděl, co si myslet. Temeraire se po nich nejistě díval.
"To se hodně liší od císařského obra?" zeptal se. "Obě jsou to přece čínská plemena, ne?"
"Liší se zcela zásadně," odpověděl mu sir Edward. "Císařští obři jsou neobyčejně vzácní; nebešťané se však dávají pouze samotným císařům či jejich nejbližším příbuzným. Velmi bych se divil, kdyby jich na světě bylo víc než pouhých pár desítek."
"Samotným císařům," opakoval užasle Laurence, kterému se pomalu začalo rozsvěcet. "Tohle se vám nemohlo donést, pane, ale krátce před bitvou se nám na základně v Doveru podařilo dopadnout francouzského zvěda: prozradil nám, že Temerairovo vejce nemělo připadnout pouze Francii, ale samotnému Bonapartovi."
Sir Edward pokýval hlavou. "To mne ani tolik nepřekvapuje. Senát zvolil předloni v květnu Bonaparta panovníkem; doba, kdy jste se setkali s onou francouzskou lodí, svědčí o tom, že Číňané mu věnovali vejce hned, jak se to dozvěděli. Nedovedu si vysvětlit, proč by mu takový dar dávali; jiné známky, že by se pouštěli do spojenectví s Francií, neprojevovali, tu přesnou časovou shodu lze ale sotva zdůvodnit jinak."
"A pokud tušili, kdy se vejce vyklube, mohlo by to objasňovat i způsob dopravy," dopověděl za něj Laurence. "Francouzi sotva mohli doufat, že za sedm měsíců doplují kolem Hornova mysu z Číny do Francie jinak než rychlou fregatou, a na nebezpečí se tedy neohlíželi."
"Laurenci," řekl sir Edward s nelíčenou lítostí v hlase, "musím vás co nejpokorněji poprosit o odpuštění, že jsem vás uvedl v omyl. Nemohu se ani omlouvat neznalostí: četl jsem popisy nebešťanů a viděl je na řadě kreseb. Prostě mě jen vůbec nenapadlo, že by mu límec a vousky mohly narůst až s dosažením dospělosti; co do podoby těla a tvaru křídel se nebešťané naprosto shodují s císařskými obry."
"Již to prosím dále nerozebírejte, pane, omluv není ani v nejmenším třeba," chlácholil ho Laurence. "Jeho výcvik by to sotva nějak ovlivnilo a jeho schopnost se projevila v pravý čas." Usmál se na Temeraira, pohladil hladkou přední tlapu vedle sebe a drak blaženě zafuněl na znamení souhlasu. "Tak to vidíš, milý zlatý, jsi nebešťan; ani mě to nepřekvapuje. Není divu, že Bonaparta popadl takový běs, když o tebe přišel."
"Soudím, že ho vztek jen tak nepustí," poznamenal sir Edward. "Co hůř, až se to donese Číňanům, máme je v patách; jakmile jen tuší, že by se něco mohlo dotýkat císařova postavení, ježí se až běda, a zjištění, že se jejich poklad ocitl v rukách britského důstojníka, je, jak nepochybuji, popudí na nejvyšší míru."
"Nechápu, jak to souvisí s Napoleonem nebo s nimi," nasupil se Temeraire. "Už nejsem ve vejci a vůbec mě nezajímá, že Laurence není císař. Porazili jsme Napoleona v boji a zahnali ho na útěk, i když je císař; nevidím na tom titulu nic zvláštního."
"Nečerti se, můj milý; námitky nemají čím zdůvodnit," uklidňoval ho Laurence. "Nevzali jsme tě z čínské, tedy neutrální lodi, ale z francouzského bitevního korábu; rozhodli se věnovat tvé vejce našemu nepříteli a ty ses stal zcela zákonnou kořistí."
"To rád slyším," podotkl sir Edward, byť se tvářil pochybovačně. "Přesto by se mohli chtít dohadovat; zákonů jiných národů dbají pramálo a už vůbec se na ně neohlížejí, odporují-li jejich představám o řádném chování. Máte prosím nějaké ponětí, jak si stojí ve vztahu k nám?"
"Tuším, že by mohli ztropit pěkný povyk," odpověděl Laurence nejistě. "Co vím, tak jejich loďstvo nestojí pořádně za řeč, zato je hodně slyšet o jejich dracích. Ale sdělím tu zprávu admirálu Lentonovi, s názorovými neshodami, které by v této věci mohly mezi námi a Číňany vyvstat, si jistě bude vědět rady lépe než já."
Nad hlavami jim zašumělo máchání křídel a zem se otřásla nárazem: Maximus přilétl na svůj palouk nedaleko od Temerairovy loučky; Laurence viděl jeho rudozlatou kůži prosvítající mezi stromy. Nad hlavami jim prolétlo ještě

několik menších draků vracejících se na nocležiště: ples očividně končil a Laurence si při pohledu na dohořívající lucerny uvědomil, že se notně připozdilo.
"Musíte být po cestě unavený," obrátil se k siru Edwardovi. "Dovolte mi prosím, pane, abych vám ještě jednou co nejsrdečněji poděkoval za to, že jste s touto zprávou za mnou vážil cestu. Smím se zeptat, zda byste mi prokázal ještě tu čest a zítra se mnou povečeřel? Nechci vás již déle zdržovat venku v chladu, přiznávám ale, že bych se vás v souvislosti s tímto tématem ještě chtěl na ledasco vyptat a rád bych si od vás vyslechl o nebešťanech cokoli dalšího."
"Bude mi potěšením," řekl sir Edward a oběma se jim uklonil. "Nikoli, já děkuji vám; cestu znám," prohlásil, když Laurence vykračoval, aby ho doprovodil. "Dětství jsem prožil v Londýně a často jsem se zde jako kluk toulával a snil o dracích; troufám si tvrdit, že se tu vyznám lépe než vy, pokud jste tu strávil teprve pár dnů." Ještě se smluvili na zítřejší večeři a rozloučili se.
* * *
Laurence se původně chystal nocovat v nedalekém hotelu, kde se ubytovala kapitánka Rolandová, zjistil ale, že se mu od Temeraira nechce; našel si tedy ve stájích deky, které tam měla pozemní posádka, a upravil si z nich v Temerairově náruči poněkud uprášené lůžko. Stočil si kabát pod hlavu a myslel na to, že se ráno Jane omluví, jistě ho pochopí.
"Laurenci, jaká je Čína?" zeptal se Temeraire ledabyle, když se společně uložili pod křídly, která je chránila před zimním chladem.
"Nikdy jsem tam nebyl, můj milý; byl jsem jen v Indii," odpověděl Laurence. "Co ale vím, tak je prý neobyčejně nádherná; je to nejstarší národ světa, víš, dokonce ještě starší než Řím. A má rozhodně nejlepší draky na světě," dodal a Temeraire se spokojeně vypjal.
"Třeba se tam můžeme podívat, až válka skončí a my vyhrajeme. Chtěl bych jednou poznat i jiného nebešťana," prohlásil Temeraire. "Posílat mě Napoleonovi je ale nesmysl všech nesmyslů; nikdy si tě nenechám nikým vzít."
"Já tebe přece taky ne, můj zlatý," opáčil Laurence a usmíval se, přestože tušil, jaké všemožné těžkosti by mohly nastat, kdyby Čína vystoupila s námitkami. V srdci byl zajedno s Temerairovým prostým náhledem na tu věc a usnul takřka okamžitě v bezpečí pomalého, dunivého tlukotu Temerairova srdce tolik připomínajícího nekonečné bití mořských vln.

Z náčrtníku sira
Edwarda Howea

Vybrané úryvky
z
Výsledků zkoumání
řádu Draconia
s poznámkami o orientálních plemenech

Sepsal sir Edward Howe, člen Královské společnosti

LONDÝN
JOHN MURRAY, ALBEMARLE STREET
1796

Autorovo úvodní slovo
o měření hmotnosti draků
Většina čtenářů se bude pravděpodobně velmi zdráhat uvěřit údajům vyjadřujícím dále v textu hmotnost rozličných dračích plemen, protože se budou zdát zcela nesouměřitelné s hodnotami doposud uváděnými. Hmotnost dospělého královského ryzáka se, jak známo, odhaduje na 10 tun a už taková nesmírná váha klade značné nároky na představivost; co si tedy asi čtenář pomyslí, když tento odhad označím za nepatřičně nízký a budu tvrdit, že ve skutečnosti se blíží 30 tunám a u největších zástupců řečeného druhu dosahuje až 50 tun?
Vysvětlení čtenáři podá nejnovější vědecké dílo monsieura Cuviera. Ve svém anatomickém pojednání o vzdušných vacích umožňujících drakům létat monsieur Cuvier vychází z práce pana Cavendishe, kterému se podařilo izolovat ony zvláštní plyny, jež jsou lehčí než obecné složení vzduchu a vaky vyplňují, a na jejím základě navrhuje nový systém měření, ve kterém zohlednění váhy vzdušných vaků zaručuje lepší srovnání hmotnosti draků a jiných velkých pozemských zvířat, jež tyto orgány postrádají.
Ti, kdo nikdy neviděli živého draka a už vůbec se nesetkali s žádným příslušníkem největších plemen, u kterých se tento nepoměr projevuje obzvláště zřetelně, mohou pochybovat; ti, kdo stejně jako já měli tu příležitost spatřit královského ryzáka vedle úplně největších indických slonů, jejichž hmotnost byla stanovena na nějakých 6 tun, se

spolu se mnou, doufám, jednoznačně přikloní ke způsobu měření, při kterém se nedochází ke směšným výsledkům, podle nichž by jedinec, který by druhého dokázal polknout bezmála naráz, vážil méně než dvojnásobek.
SIR EDWARD HOWE
Prosinec 1795

Kapitola V
Domácí druhy britských ostrovů - Běžné druhy - Příbuznost s kontinentálními druhy - Vliv moderní výživy na vzrůst - Dědičnost u královského ryzáka - Jedometné a kyselinometné druhy.

[…] Je dobré připomenout, že žlutí sekáči, vzhledem ke všeobecné známosti častokráte nespravedlivě přehlížení, jsou rozšíření všude z důvodů řady vynikajících vlastností: jsou vysoce odolní, nenároční na stravu, vydrží vše krom největších teplotních výkyvů, nikdy nepozbývají veselé mysli, obohatili snad všechny plemenné chovy na ostrovech. Řadí se do střední váhové kategorie, ačkoli v rámci druhu hmotnost kolísá více než u většiny ostatních plemen, a to v rozmezí od 10 do 17 tun, kterých nedávno dosáhl jeden velký jedinec. Běžní zástupci váží mezi 12 a 15 tunami při průměrné délce 15 metrů a dokonale vyváženém rozpětí křídel měřícím 24 metrů.
Malachitoví sekáči se od svých běžnějších příbuzných nejsnáze poznají podle zbarvení: žlutí sekáči jsou žlutě skvrnití, někdy s tygrováním na bocích a křídlech, malachitoví sekáči oproti tomu mívají nenápadnější žlutohnědou barvu a světle zelené skvrny. Obecně se soudí, že vzešli z neřízeného křížení mezi žlutými sekáči a skandinávskými lindormy za dob anglosaského záboru. Lépe jim svědčí chladnější podnebí, a proto se obecně vyskytují v severovýchodním Skotsku.
Z loveckých záznamů a nálezů kostí lze vyvozovat, že šedý pohřebník byl kdysi takřka stejně hojný jako sekáči, nyní se však vidí jen velmi zřídka; tento krajně nezkrotný druh páchající škody na domácím zvířectvu byl lovem bezmála vyhuben, v odlehlých horských oblastech, zvláště ve Skotsku, se však lze dodnes setkat s jeho divoce žijícími zástupci a několik jedinců se dokonce podařilo umístit na chovných základnách, a tak zachovat rod. Pohřebníci jsou malí, útočné povahy, zřídka přesahují 8 tun a šedě skvrnité zbarvení je dokonale chrání při letu, což vedlo k jejich zkřížení s povahově klidnějšími winchestery a vypěstování šedáka.
Nejběžnější francouzské druhy, p?cheur-couronné a p?cheur-rayé, jsou blíže příbuzní pohřebníkovi než sekáčům, lze-li soudit podle tvaru křídel a stavby prsní kosti, která je u obou plemen vyklenutá a srostlá s kostí klíční. Díky uvedené anatomické zvláštnosti se oba tyto druhy hodí k pěstování spíše plemen lehké bojové váhy a pro kurýrní službu než plemen těžké bojové váhy. […]
Křížení s kontinentálními druhy je též zdrojem veškerých plemen těžké váhy, která lze v Británii nalézt a z nichž žádné nelze považovat za skutečně domácí v našich končinách. S největší pravděpodobností to zapříčiňuje podnebí: těžším drakům výrazně více svědčí teplé prostředí, kde jejich vzdušné vaky mohou snáze vyvážit jejich obrovskou hmotnost. Zaznívají hlasy, že britské ostrovy neposkytují dostatek pastvin pro stáda nutná k vyživení největších plemen; mylnost takového uvažování lze dokázat značnými rozdíly v náročnosti draků na množství potravy.
Je dobře známo, že divoce žijící draci jedí i jednou za dva týdny, zvláště v letním období, kdy hodně spí a jejich přirozená kořist je nejrychlejší; nijak tedy nepřekvapí, že draci ve volné přírodě zdaleka nedosahují vzrůstu svých zdomácnělých příbuzných, kteří jsou krmeni denně i častěji, zejména v prvních letech, jež jsou pro růst rozhodující. Stačí se podívat ku příkladu na jihovýchod Španělska do pouštních oblastí Almerie, které jsou domovem divokého druhu cauchador real, jež je zčásti předkem našeho královského ryzáka; v zajetí toto plemeno dorůstá bojové hmotnosti 25 tun, v poušti, řídce obývané kozami, však málokdy překročí váhu 10 či 12 tun. […]
Královský ryzák předčí velikostí všechny známé druhy: v dospělosti dosahuje hmotnosti až 50 tun a délky až 36 metrů. Vyznačuje se výrazným zbarvením, které se u jednotlivých zástupců značně různí od červeni po žluť. Samec bývá v průměru nepatrně menší než samice a v dospělosti mu na čele vyrůstají růžky; samcům i samicím vystupuje podél páteře pás ostnů ztěžujících útočníkům boj na drakově hřbetě.
Tito velcí draci představují bezesporu nejvýznamnější úspěch britských chovných základen: jsou plodem pečlivého křížení a pěstitelského úsilí deseti generací a názornou ukázkou nečekaných výsledků, jichž lze docílit pářením neslibujícím na pohled jednoznačný přínos. S myšlenkou zkřížit samice menšího zářivého ryzáka s velkým samcem conquistadorem, dovezeným do Anglie jako součást věna Eleanory Kastilské, přišel Roger Bacon. Jeho nápad vycházel sice z dobového mylného předpokladu přisuzujícího barvě zásadní význam a vnímajícího společné oranžové zbarvení oněch dvou druhů jako příznak vnitřní shody, zkřížení se však ukázalo jako úspěšné a přineslo jedince ještě většího než obrovský samec a vytrvalejšího v letu.
Pan Josiah Colquhoun z Glasgowa tento úspěch přičítá vzdušným vakům, které jsou u zářivého ryzáka v značném nepoměru k velikosti těla, a je jisté, že královští ryzáci tento rys zdědili po zploditelkách plemene. Monsieur Cuvier ve svém anatomickém pojednání tvrdí, že tlak ohromného těla by u královského ryzáka vymáčkl z plic všechen vzduch, kdyby ho držela pouze překvapivě křehká kosterní soustava. […]
Ohňometné druhy se sice na britských ostrovech nevyskytují, přestože naši chovatelé o vypěstování této nanejvýš cenné schopnosti, jíž francouzský flamme-de-gloire a španělský flecha-del-fuego ničí naše lodě, dlouhodobě usilují, domácí plivoun si však vytváří jed, kterým dokáže ochromit kořist. Třebaže sám plivoun na boj velikostí těla ani výškou letu nestačí, zkřížením francouzského honneur-d'or dostatečných tělesných rozměrů s ruským železnokřídlatcem, řadícím se též k jedometným druhům, vzniklo několik cenných plemen, která lépe létají, dosahují střední váhy a produkují účinnější jed.
Vzájemné křížení těchto plemen, průběžně hojně promíchávaných s rodičovskými druhy, vyvrcholilo za vlády Jindřicha

VII. úspěšným zrozením prvního draka, kterého lze právem nazvat dlouhokřídlatcem. Jed u tohoto plemene nabyl takové účinnosti, že bylo správnější označovat ho jako kyselinu, a síly, kterou bylo možné obracet nejen proti jiným drakům, ale i proti pozemním cílům. Jediné další skutečně kyselinometné druhy, které v současnosti známe, jsou copacati, incké plemeno, a japonský ka-riu.
Dlouhokřídlatci se na bojišti naneštěstí ihned poznají, neboť neobyčejné tělesné rozměry, které jim daly jméno, nelze skrýt: na délku zřídka měří více než 18 metrů, jejich křídla však běžně mívají rozpětí 36 metrů a nadto i velmi výrazné zbarvení od modré po oranžovou, s nápadným černobílým pruhováním podél okrajů. Plemeno zdědilo po svém zploditeli plivounovi žlutooranžové oči a mimořádně ostrý zrak. Druh byl zprvu pokládán za nezkrotitelný a dokonce se uvažovalo i o jeho vyhubení, protože nezkrocení jedinci představovali příliš velké nebezpečí, za vlády Alžběty I. však byly vyvinuty nové metody krocení, což vedlo k obecnému zdomácnění plemene, které následně přispělo k poražení španělské armády. […]

Kapitola XVII
Porovnání orientálních a západních druhů - Starobylost orientálních plemen - Známé domácí druhy čínské a japonské říše - Charakteristické znaky císařského obra - Poznámka o nebešťanovi.

[…] Taje císařských chovů se nadmíru žárlivě střeží jako národní poklady, jimiž také nesporně jsou, a předávají se výhradně ústní cestou prověřeným pokračovatelům a prostřednictvím listin psaných přísně hlídanými šiframi. Na západě a i kdekoli za hranicemi císařského hlavního města se proto o těchto plemenech ví jen velmi málo.
Cestovatelé zatím stačili vypozorovat pouze hrstku neúplných jednotlivostí; víme tak, že císařský obr a nebešťan se vyznačují počtem pařátů, kterých mají pět, zatímco všechny ostatní dračí druhy jsou čtyřprsté; obdobně mají i křídla dělená šesti žebry oproti pěti žebrům běžným u evropských plemen. Mezi lidem Orientu se těmto plemenům obecně přisuzuje mimořádná inteligence spojená s pozoruhodnými paměťovými a jazykovými schopnostmi, které přetrvávají i u dospělých jedinců a neztrácejí se s dosažením zralosti, jak je u draků obvyklé.
Pravdivost uvedeného tvrzení nám může dosvědčit pouze jediný, zato ovšem spolehlivý svědek z nedávné doby: monsieur le Comte de la Pérouse se setkal s císařským obrem u korejského dvora, kterému čínský dvůr díky blízkým vztahům už nezřídka dopřál poctu v podobě vejce císařského obra. Kam až paměť poslední doby sahá, zavítal k tomuto dvoru jako první Francouz, a byl proto požádán o výuku své mateřštiny; když za měsíc odjížděl, dotyčný drak, byť už dospělý, dokázal podle jeho zpráv konverzovat, což je výkon, za který by se nemusel stydět ani nadaný jazykozpytec. […]
To, že je nebešťan blízce příbuzný císařskému obru, lze vyvodit z několika kreseb tohoto plemene, které se nám na západě podařilo získat, jinak je ale o něm známo velmi málo. Božský vítr, nejtajemnější z dračích schopností, známe pouze z vyprávění, podle kterých, bychom měli věřit tomu, že nebešťané umějí vyvolat zemětřesení či bouři, jež dokáže srovnat se zemí celé město. Je zcela zřejmé, že účinky jsou notně nadsazeny, orientální národy však i v praxi chovají tuto schopnost ve značné úctě, což nás varuje před tím, abychom toto nadání kvapně odsoudili jako výplod čiré fantazie. […]

Poděkování
Předně a hlavně patří můj dík zkušebním čtenářům, kteří vytrvali po celou dobu psaní Draka Jeho Veličenstva a posilovali mě od první do poslední kapitoly nejen nadšenými ohlasy, ale i nezměrnými záplavami výborných rad; jsou jimi Holly Bentonová, Dana Dupontová, Doris Eganová, Diana Foxová, Laura Kanisová, Shelley Mitchellová, L. Salomová, Micole Sudbergová, Rebecca Tushnetová a Francesca Coppová, které děkuji i za to, že mě k tomu vůbec popíchla. Poděkování zaslouží i Sara Rosenbaumová a všichni ostatní z livejournalu, kteří mi radili s titulem knihy.
Mám to velké štěstí, že mi pomáhá skvělá agentka, Cynthia Mansonová, se kterou mě zároveň pojí i přátelství, a že mi radí ne jedna, ale hned dvě fantastické redaktorky, Betsy Mitchellová z nakladatelství Del Rey a Jane Johnsonová z pobočky HarperCollins ve Spojeném království. Při psaní mi dodávalo síly i rady ještě mnoho dalších přátel a čtenářů, kteří pomáhali se vším od návrhů na titul po odstraňování výrazů neodpovídajících době; ráda bych je tu všechny vyjmenovala, bohužel ale musím zůstat u toho, že jim všem obecně ze srdce poděkuji. Chtěla bych také vyslovit dík několika lidem, kteří mi s nesmírnou ochotou a obětavostí pomáhali při shromažďování podkladů, jmenovitě Susan Palmerové ze Soanova muzea v Londýně, Fioně Murrayové a dobrovolným pracovníkům z Georgiánského domu v Edinburghu a Helen Rocheové z hotelu Merrion v Dublinu.
Mámě, tátovi a Sonie vzdávám láskyplné díky a na závěr nechávám to nejdůležitější: tato knížka je věnována mému muži Charlesovi, který mi dává tolik, že to zdaleka ani všechno nemůžu vypsat, na prvním místě bych ale jmenovala ten vůbec největší dar - radost.

Naomi Noviková
Drak Jeho Veličenstva

Z anglického originálu His Majesty's Dragon, vydaného
nakladatelstvím Ballantine Books v New Yorku roku 2006,
přeložila Petra Kůsová.

Ilustrace na obálce Todd Lockwood.
Sazba a grafická úprava Pavel Růt.
Odpovědný redaktor Vít Penkala.
Technický redaktor Milan Dorazil.
V roce 2007 vydala nakladatelství Triton,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz,
jako svou 1089. publikaci, 218. svazek edice Trifid,
a nakladatelství Argo,
Milíčova 13, 130 00 Praha 3,
www.argo.cz, argo@argo.cz,
jako svou 1009. publikaci.
Vytiskla tiskárna Těšínské papírny, s.r.o.
Vydání první.

ISBN 978-80-7254-970-2 (Triton)
ISBN 987-80-7203-904-3 (Argo)

Knihy nakladatelství Triton si můžete objednat na
www.triton-books.cz.
Tamtéž naleznete informace o zvýhodněných cenách SF klubu Trifid.

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS
sklad: V Zahradě 877, 252 62 Horoměřice
tel. 226 519 383, fax 226 519 387
e-mail: odbyt@kosmas.cz
www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlné zakoupit v internetovém knihkupectví
www.kosmas.cz